

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇÖLLERİN KAHRAMANI

*Molly Ker Hawn'a,
Amani'nin hikâyesine bayılan ilk kişi olduğu
ve bütün bunların mümkün olmasını sağladığı için.*

Karakter Listesi

İsyan Cephesi

Amani – Keskin nişancı, Cin izi mavi gözleri olan bir Cindölü, çöldeki kumları kontrol edebiliyor. Aynı zamanda Mavi Gözlü Haydut takma adıyla biliniyor. Prens Ahmed'in yokluğunda İsyen Cephesi'nin şimdiki fiili lideri. On yedi yaşında.

Prens Ahmed Al-Oman Bin İzman – Asi Prens, İsyen Cephesi'nin lideri. Şu an tutsak. On dokuz yaşında

Jin – Miraji Prensi, Ahmed'in erkek kardeşi, tam adı Ajinahd Al-Oman Bin İzman. On dokuz yaşında

Prens Rahim – Miraji Prensi, Ahmed'le Jin'in üvey kardeşleri, Leyla'nın öz kardeşi, eski Illiaz ordu komutanı. Şu an tutsak. On dokuz yaşında

Shazad Al Hamad – Bir Miraji generalinin kızı. İsyen Cephesi'nin asil üyelerinden biri. İyi eğitilmiş bir dövüşçü ve strateji uzmanı. Şu an tutsak. On sekiz yaşında

Sam – Albis ordusundan kaçıp sonradan hırsız olmuş. Taşların içinden geçebiliyor. On sekiz yaşında

Tamid – Amani'nin eski en yakın arkadaşı. Eğitim aşamasında olan bir Kutsal Şifacı. Doğuştan bir sakatlıktan dolayı topallayarak yürüyor. On yedi yaşında

Delila – Cin izi mor saçları olan ve havadaki ışıktan illüzyonlar yaratabilen bir Cindölü. Ahmed'in öz kardeşi. Jin'in evlatlık kardeşi. Şu an tutsak. On beş yaşında. Kahraman

Hala – Cin izi altın rengi teni olan ve insanların zihinlerini halüsinasyonlarla bulandırabilen bir Cindölü. On dokuz yaşında

İzz ve Maz – Cin izlerinin ilkinde mavi ten, ikincisinde mavi saç olduğu ve hayvan şekline bürünebilen ikiz Cindölleri. On yedi yaşındalar

Navid – İmin'in kocası. Tutsak. Kaderi belirsiz

Sara – İzman'daki Gizli Ev'in sorumlusu

Fadi – Shira'nın Cin Fereshteh'ten çocuğu. Mavi saçlarla doğan bir Cindölü. Dedesinin adını aldı. Saraydan gizlice kaçırılarak güvenli bir yere götürüldü

Kuzey Miraji

Sultan Oman – Miraji Hükümdârı, Ahmed ve Jin'in babaları

Leyla – Sultan'ın kızı ve Prens Rahim'in anneden ve babadan bir kız kardeşi, yetenekli bir kâşif. İsyan Cephesi'ne ihanet etti. On beş yaşında

Lord Bilal – İlliaz Emiri. Şu an uzun süredir devam eden bir hastalık yüzünden ölmek üzere. On dokuz yaşında.

General Hamad – Sultan'a sadıkmış gibi rol yapan general. Shazad'in babası

Samira – Merhum Saramotai Emiri'nin kızı. İsyan Cephesi adına Saramotai'nin yeni atanmış lideri. On yedi yaşında

Cinler

Bahadur – Ölümsüz Cin. Amani'nin babası

Fereshteh – Ölümsüz Cin. Fadi'nin babası. Enerjisinin Sultan'ın makinesinde elektriğe dönüştürülebilmesi için öldürüldü. İlk Savaş'tan beri ölen tek Cin

Son Eyalet

Farrah – Amani'nin teyzesi, annesinin en büyük kız kardeşi

Asid – Farrah'nın kocası, Tozluyol'da bir at tüccarı

Nasima – Amani'nin küçük kuzenlerinden biri

Olia – Amani'nin küçük kuzenlerinden biri

Fazim – Tozluyol'un bir sakini, Shira'nın eski sevgilisi, Amani'nin düşmanı

Noorsham – Cin izi mavi gözleri olan ve bütün şehri yok edebilecek bir Cin ateşi üretebilen bir Cindölu. Maden kasası Sazi'de doğdu. Fahali savaşından beri kayıp

Ölenler

Zahia – Amani'nin annesi, kocasını öldürdüğü için asılarak idam edildi.

Hiza – Amani'nin annesinin kocası, Amani'nin öz babası değil. Karısı tarafından öldürüldü

Nadira – Ahmed ve Delila'nın öz anneleri. Bir Cin'in çocuğunu taşıdığı gerekçesiyle Sultan tarafından öldürüldü.

Lien – Xichalı bir kadın, Sultanın karısı, Jin'in öz annesi, Ahmed ve Delila'nın üvey annesi. Hastalanarak vefat etti.

Bahi – Shazad'in çocukluk arkadaşı, unvanı elinden alınmış bir Kutsal Şifacı. Noorsham tarafından öldürüldü

Prens Naguib – Sultanın oğullarından birisi. Ordu komutanı. Fahali'deki çarpışma sırasında isyancılar tarafından öldürüldü

Malik Al-Kizzam – Saramotai'yi zorla ele geçiren zorba hükümdâr. Shazad tarafından öldürüldü.

Ranaa – Elleriyle ateş üretebilen genç bir Cindölü. Bir çarpışmada öldürüldü

Sayidda – Sarayda İsyanc Cephesi'nin bir casusu. Sultan'ın makinesinde aklını kaçıran kadar işkence gördü. İsyancı Kampı'ndan kaçarken öldürüldü

Mahdi – Sayyida'nın sevgilisi. Sayyida'yı kurtarmak için İsyanc Cephesi'ne ihanet etti. İsyancı Kampı'ndan kaçarken öldürüldü

Ayet, Uzma ve Mouhna – Prens Kadir'in eşleri. Sultan'ın makinesinde akıllarını kaçıran kadar işkence gördüler

Shira – Amani'nin kuzeni, Prens Kadir'in eşi, Sultima. Bir Cin'in çocuğunu doğurduğu için kocasının emriyle idam edildi.

Prens Kadir – Sultan'ın en büyük oğlu, Sultim, Miraji tahtının vârisi. Sultan tarafından öldürüldü

İmin – Cin izi altın rengi gözleri olan ve her türlü insanın şekline bürünebilen bir Cindölü. Hala'nın kardeşi. Ahmed'in kimliğine bürünerek onu kurtarmak için idam edildi.

Masallar ve Efsaneler

İlk Varlıklar – Cin, Burak ve Zümrüdüanka kuşlarını da kapsayan Tanrı'nın yarattığı ölümsüz varlıklar.

Âlemlerin Yıkıcısı – Ölüm ve karanlık getirmek amacıyla yerin merkezinden yeryüzüne çıkan bir varlık. İnsanlık tarafından mağlup edilmiştir.

Kulbastılar – Karabasanlar, Tendeğiştirenler ve diğer benzer varlıklar gibi Âlemlerin Yıkıcısı'nın hizmetkârları

İlk Kahraman – Âlemlerin Yıkıcısı'na karşı çıkması için Cin tarafından yaratılan ilk fani. Kumdan, sudan ve havadan yaratılmış ve Cin ateşiyle canlandırılmıştır. Ayrıca İlk Fani olarak da bilinir.

Prenses Hawa – Şarkı söyleyerek güneşi gökyüzüne koyan efsanevi prenses

Kahraman Attallah – Prenses Hawa'nın sevgilisi

Birinci Bölüm

Kâbuslarla dolu bir uykudan adımı duyarak uyandım. Elim silahıma gidiyordu ki tepemde duran Sara'nın yüzünü tanıdım. Gözlerim yorgunluktan bulandığı için gözümün önünde bir belirip bir kayboluyordu.

Tetikteki parmağımı gevşek bıraktım. Düşman değildi o. Gizli Ev'deki koruyucumuz Sara'ydı sadece. Bir anlığına, gözüme karanlıkta yüzen bedeninden ayrı bir kafa gibi göründü. Artık uyandığım için gittikçe belirsizleşen rüyadaki bedensiz kafalar gibi.

Ahmed'in suratına bürünmüş halde, bile isteye idam sehpasına çıkan İmin...

İdam tahtasının önünde zorla diz çöktürülürken çığlık atarak baş kaldıran kuzenim Shira...

Çıldırılmış gibi bakan gözleriyle ruhunu içinden çekip almaya gelecek ölümü bekleyen Ayet...

Güneşi ellerinde taşıyıp savaşmaması gereken bir savaştaki serseri kurşunla ölen Cindölü çocuk Ranaa...

Önümde, kardeşimin ellerinde yanarak can veren Bahi...

Zaten hiç babam olmamış bir adam olan kocasını vurduğu için Tozluyol'da bir iple asılan annem...

Ölümlerini izlediğim insanlar... Ölmelerine izin verdiğim insanlar... Beni suçladıkları yüzlerindeki ifadelerden çok belliydi.

Ama Sara gerçektir. Sara hâlâ hayattaydı. Diğerleri de öyle.

Sultan, İsyan Cephesi'nin şehirde konakladığı yere pususu kurunca birçok kişi yakalanmıştı ama sadece tek bir idam gerçekleştirildi.

Kılık değiştiren Cindölümüz İmin...

Delila onlarla birlikte hapse tıkılan gerçek abisini gizlemek için bir illüzyon yaratırken, Sultan'a ve bütün İzman'a Asi Prens'in öldüğünü düşündürerek onları kandırmak için Ahmed'in yüzüne bürünmüş bir halde ölen İmin...

Bu sayede de Ahmed hâlâ hayattaydı. Her ne kadar kendisine öyle hitap edilmesinden hoşlanmasa da generalimiz Shazad de. Sultan'a karşı savaşımızda bize öncülük etmesi için onun tekrar aramıza dönmesine ihtiyacımız vardı. Sultan'ın oğullarından biri olan Rahim'e de. Rahim annesinin ölümüne neden olduğu için Yüce Hükümdârımız'a karşı kin güdüyordu. Sultan'a hiçbir zaman, kendisineyse her daim sadık olan dağlardaki koskoca orduyu yanımıza almamız konusunda Ahmed bizim için çok önemliydi.

Şimdi onları kurtarmak da bana kalıyordu. Bir de o gece yakalanmaktan kurtulan diğer birkaç kişiyi. Elimizde is-

teksiz prensimiz Jin, profesyonellik söz konusu olduğunda insanı zorlayan, teni altın renginde olan Cindölümüz Hala, şekil değiştiren ikizlerimiz İzz ve Maz ve kısmen güvenilir yabancı hırsızımız Sam vardı. Bu tam anlamıyla bir ordu sayılmazdı ama yine de elimizde kalan buydu.

İsyan Cephesi'nden geriye kalan bir avuç dolusu insanın çekildiği İzman'daki sığınağımız Gizli Ev'de bir köşeye kıvrılmış halde uyuyakalmıştım. Pencereden içeri vuran loş ışık Sara'nın yüzünde dalgalanıyordu ve yüz ifadesine yerleşmiş endişeyi görmem için yeterliydi. Saçları huzursuz bir gecenin etkisiyle dağılmıştı ve geceliğinin üstünde kuşağını alelacele bağlamış gibi gevşek duran koyu kırmızı bir sabahlık vardı.

Şafak vakti olmalıydı ama bedenim hâlâ aşırı yorgunluğun etkisiyle ağırdı. Sanki sadece birkaç saat uyumuşum gibi. Bir yıl uyusam da kemiklerimin içine işlemiş yorgunluğu üzerimden atamayacağımı düşündüm. Birkaç saat önce güçlerimi kullandığım için yan tarafım hâlâ ağrıyordu ve gözlerim dengemi kaybediyormuşum gibi bir anlığına tehlikeli derecede yana kaydı.

“Neler oluyor?” diye sordum. Daha dün teyzemin tenimi kesip açması yüzünden hâlâ sızlayan ağrılı bedenimle gerinirken sesim boğuk çıktı. Tabii bu, Sultan'ın beni Cindölü gücüne erişmekten alıkoymak için tenimin altına yerleştirdiği demiri çıkarmak için gerekli bir kötülüktü. “Sabah mı oldu?”

“Hayır. Daha gece. Ben kalktım çünkü bebek mızımızlanıyordu.”

Gözlerim yavaşça etrafa alışıırken Sara'nın sol kolunda dengede tuttuğu uyuyan bebeği fark ettim. O bebek

kuzenim Shira'nın yeni doğmuş Cindölü bebeği küçük Fadi'ydi. Ama Shira da kesme tahtasında kellesini kaybetmişti. Kâbusumda Shira'nın gözlerindeki oğlunun bir ailesi olmayacağına dair suçlama dolu bakışları hatırladım. Bütün bunlar benim yüzümdendi.

Sara “Uyandığımda şey vardı...” deyip tereddütle durakladı. “Bence kendin görersen daha iyi olur.”

Bu, kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Avuçlarımı yorgun gözlerime bastırdım. Son birkaç saat içinde yolunda gitmeyen başka ne olmuş olabilirdi ki? Gözkapaklarımın ardında İmin'in sahneye düşen kafasını tekrar gördüm. Ellerimi aşağı indirdim. Kâbuslardan ziyade gerçeklerle yüzleşmek daha iyiydi. “Peki,” diyerek yavaşça ayağa kalktım. “Önden buyur.”

Sara küçük, mavi saçlı Cindölünü kollarında hafifçe sallayarak beni Gizli Ev'e adını veren karanlık ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı götürdü. Evin çatısında bulunan bahçenin her yanı evi meraklı gözlerden gizleyen ve Sara'yla sorumluluğu altındaki bütün kadınların güvende olmalarını sağlayan, içlerinde bir sürü çiçeğin olduğu bahçe kafesleriyle çevriliydi.

Biz daha çatıya tam olarak çıkmadan bir şeyin yolunda gitmediğini anlamıştım. Ama dışarıda, kavurucu bir şafağın kırmızısı gibi loş bir aydınlık vardı. Bu, gece yarısına bu kadar yakın bir zamanda hiç de mantıklı olmayan durumdu. Yaz mevsiminde bile olmazdı.

Sara önümden çatıya ulaştı. Sonra da çabucak yoldan çekilerek benim her şeyi engelsiz bir şekilde görmemi sağlamış oldu. İşte o zaman neden bahsettiğini gördüm.

İzman şehri bir ateş kubbesi içine alınmıştı.

Tepemde ve her yanımda harlı alevler vardı. Şehrin üstüne kocaman bir kapak kapatılmış gibiydi. Diğer taraftaki yıldızları görebiliyordum ama devasa bir cam kubbeden dışarı bakıyordum sanki. Bulanık görünüyorlardı ve zor seçiliyorlardı. Batıya baktığımda alevlerin şehrin duvarlarına kavis çizerek indiğini görebiliyordum. Kuzeydeyse denize doğru iniyordu. Hiç yok yere, ben küçükken annemin mutfagımızda mutfak masasının altına hızla kaçan kınkanatlı böceğin üstüne bir bardağı sertçe indirerek onu bardağın içine hapsedişi geldi aklıma. Telaşlı ve kafası karışmış halde bardağın içinde debeleğini merakla izlemiştim. Hapsolmuştu. Tepemizdeki ateşten kubbeye bakınca o küçük Tozluyol kınkanatlı böceğini çok iyi anlıyordum şimdi.

Sara yüzünde ciddiyetle gözlerini kısmış ateş tabakasından yıldızlara bakarak “Sihir bu,” dedi.

“Hayır,” dedim. Bir zamanlar ben de öyle olduğuna inanabilirdim. Ama bu titreyen, fazla parlayan ve tam anlamıyla doğal olmayan ateşi tanımıştım. Cin Feresh-teh Sultan’ın makinesinde öldürüldüğü zaman sarayın altındaki mahzenlerde alevlendiğini gördüğüm ateşti bu. Şu an bile altımızdaki sokaklarda devriye gezerek sokağa çıkma yasasını uygulayan Sultan’ın mekanik askerleri Abdalları canlandıran aynı çalınmış ateşti bu. Bir kâşifin hilesiydi. Sultan’ın kâşif kızı Leyla’nın bizi buraya hapsedmek için tasarladığı yeni bir icattı. Ama bu yeni bir şey olsa da tuhaf şekilde tanıdık bir yanı vardı.

Bakın şu işe! Alevlerden kocaman bir duvar dağın üzerine kapanarak onu sonsuza kadar hapsedmiş.

Kutsal Kitaplar’dan bu sözcükler tamamlanmış bir

cümle halinde kafamda belirdiler aniden. Tozluyol hayatımın ilk on altı yılında kutsal yazıları zihnime kazı-mıştı. Ashra'nın Duvarı'nın, yani Âlemlerin Yıkıcısı'nı İlk Savaş'ın sonunda içine hapseden kocaman bariyerin hikâyesini herkes kadar iyi biliyordum.

Ölümsüz canlıları öldürerek, Kutsal Kitaplar'daki düşünceleri yeniden dirilterek Sultan artık bir Tanrı rolünü oynuyordu resmen.

Ama bu bizi yüce bir kötülükten korumak için değildi. Kutsal bir hadise olmaktan da çok uzaktı.

Yüce kötülük tarafından buraya hapsedilmiştik biz.

Evin geri kalanını uyandırmadım. Sadece Jin'i uyandırdım. Ama onu sonunda evdeki bir sürü odalardan birinde bulmam tercih edeceğimden çok daha uzun zamanımı aldı. Yapılmamış bir yatağın üstünde ılık gelmesin diye tek kolunu yüzüne koymuş ve tamamen giyinik halde uyuyakalmıştı. Onu uyandırmak için sarsmama bile gerek kalmadı. Elim omzuna değdiği an gözleri aniden açıldı ve bileğimi yakalayarak canımı acıtacak derecede sıktı. Kırmasına saniyeler kala beni tanıdı.

Xicha dilinde küfretti ve doğrulurken elini gevşetti. Bitkin haliyle ayılmak için mücadele verdi. "Beni korkutun Haydut."

"Bana bunun bir kız tarafından gecenin köründe ilk kez uyandırılışın olduğunu söylemeye çalışma," dedim. Şakacı tavrım zorlamaydı aslında. Onu daha net görebilmek için artık serbest kalan elimle bir tutam koyu renk

saçını yüzünden geriye ittim. Saçlarını kesmesi gerekiyordu ama uzun zamandır böyle önemsiz şeylere ayıracak halimiz yoktu. Çöldeki kampımızdan atıldığımızdan beri.

Tekrar elimi tuttu ama bu kez daha nazikçe ve bir anlığına o eski gülümsemesi yüzünden gelip geçti. Şu an içinde bulunduğumuzdan daha basit bir muzipliğin habercisi gülümsemesinden... Ama aklından her ne geçiyorsa onu dillendiremeden önce o gülümseme de kayboldu ve dediklerim yorgun zihnine işledi. “Gecenin körü olamaz şu an,” derken göz ucuyla camdan içeri sızan ışığa baktı.

Dış dünyayı geçiştirmeye yönelik kısa süreli fırsatım da uçup gitmiş oldu.

Birlikte kaygıyla gerçek şafağın sökmesini beklerken ona Sara’nın bana ne gösterdiğini anlattım. Etrafımızda Evdekiler yavaş yavaş uyanmaya başladılar ve kubbeyi gördüklerinde tek tek herkesin üstüne o aynı huzursuzluk hissi çöktü. Her biri bende olmayan cevapları vermem için bana bakıyordu.

Nasıl yapılmış bu? Ötesine geçebilir miyiz? Bizi içeride tutmak için mi burada?

Sonunda ateş örtüsünden şafağın ilk kıvılcımı süzülerek sokağa çıkma yaşağının bittiğini işaret etmiş oldu. Artık Jin’le ben hareket edebilirdik.

Sokaklar insanlarla, evlerinden paldır küldür dışarı çıkarak tepemizdeki ateşle kaplı gökyüzüne bakan erkekler ve kadınlarla dolup taşıyordu. İsyan Cephesi’nin bana sorduğu sorular herkesin ağzındaydı. Jin’le ben şüphe çekmeden elimizden geldiğince çabukça onların etraflarından dolandık. İkimiz de gözlerimizi Jin’in elindeki pusulaya dikmiştik. Ahmed’inkinin eşi olan pusulaya.

Asi Prensımız tutsak edildiğinde pusulası yanındaydı.

Jin'le ben şehrin dar sokaklarından aceleyle koşuştururken emin olmak için sesli bir şekilde "Pusula hâlâ yanında," dedim. Saraya yaklaştıkça nefesimin kesildiğini hissedebiliyordum. Tutsaklar dün İmin'in idamından önce oraya götürülmüşlerdi. Ama sarayı çevreleyen daha geniş ve zengin sokaklara yaklaştığımızda pusulanın iğnesi Sultan'ın duvarlarına doğru dönmedi. Onun yerine güneyi işaret edip duruyordu.

Sarayı geçtik. Oradan uzağa attığımız her adımda kalbim daha da sıkışıyormuş gibi hissettim. İsyancılarımızın hâlâ saray duvarları içinde tutulduğunu farz etmiştik. Şimdiyse tek tutunabileceğim en azından hâlâ şehirde olduklarına ve Jin'in pusulasının biz duvara erişmeden önce eşini bulabileceğine dair küçücük bir umuttu.

Ama bulmadı.

Güney kapısına ulaştığımızda duvarın dışındaki gökyüzü pembeden altın rengine dönüştü. Güney kapısına ilk Miraji sultanının adı verilmişti: Zaman'ın Kapısı. Onun hemen ilerisinde de ateş duvarı yükseliyordu.

Yakından, altında durduğumuz zamankinden çok daha heybetli görünüyordu. Şiddetli bir şekilde yanarken çatırdıyordu. Yıkıma açmış gibi ara ara daha harlı kıvılcımlar saçıyordu. Onu geçmeye cüret edecek her şeyi tüketekmiş gibi.

Jin'in elindeki pusula da doğruca onu işaret ediyordu.

Şehrin dışındalardı. Sultan tutsakları şehrin diğer tarafına göndermiş ve etrafımıza bir duvar örmüştü. Onlar dışarıdalarken biz buraya hapsedilmiş olduk. Bir mahkeme olmaksızın ömürlerinin geri kalanı boyunca hapsedilmek

üzere bir yere götürülmüşlerdi. Bu da bizim Sultanımızın merhamet anlayışıydı.

Duvardan yayılan sıcaklığı buradan hissedebiliyorduk. Ama Jin sokaktan bir taşı eline aldı. Avucunda birkaç kez zıplattı. Bu da onun muziplik yapacak küçük bir çocuk gibi genç görünmesine neden oldu. Sonra da taşı duvara fırlattı. Taş duvara atılmış gibi bize geri sıçramadı ya da ateşin içinden geçmedi. Duvara değdiğinde, yanarak göz açıp kapayıncaya kadar taştan küle dönüşüverdi.

İçinden geçmeye çalışırsak o taştan daha da çabuk yanardık.

İlk düşündüğüm Sultan'ın bizim tutsaklara ulaşmamıza engel olmaya çalıştığıydı; kancalarını bana tekrar batırıp beni tekrar saraya sürükleyebilmek için kaçma engel olmaya çalıştığıydı. Ama bu düşüncenin hemen ardından içime bir şüphe düştü. O şüpheyi önce Jin dile getirdi.

“Mantıklı değil bu,” deyip bir elini saçına daldırarak peçesinin açılmasına neden oldu. Bizi fark edebilecek biri olabilir mi diye çabucak etrafa bakındım. “Özellikle de Ahmed'in öldüğünü düşünüyorsa. Bütün bunlar... bizim için yapılmış olamaz.”

Yanılmıyordu. Sultan'a göre biz ihanet etmiştik. Bize yönelik böylesine büyük bir savaş hamlesi boşa harcanmış olurdu. “O zaman sence ne için yapılmış bu?”

Güneş batmadan önce cevabımızı aldık. Kaygıyla saraydan haber gelmesini beklerken... Sultan'ın hepimizin uyandığı bu şeyle ilgili halkına söyleyebileceği bir şeyi beklerken...

İzz'le Maz çayırkuşları şekline bürünmüş halde sarayın tepesinde dönüp duruyor, gelen gidenleri rapor etmek için dönüşümlü olarak eve uçup geliyorlardı. Ama pek kayda değer bir şey yoktu. Tabii gün batımından öncesine kadar öyleydi.

İzz'le Maz gökyüzünde telaş içinde birbirlerine doğru zikzak çizerek uçan kum renginde iki kuş olarak geri dönüp çatıya kondular ve konarken de tekrar erkek çocuklarına dönüştüler.

Önce İzz konuşarak “İstilacılar,” deyip nefesini toplamaya çalıştı. “Batıdan geliyorlar.”

Maz nefes nefese “Mavi ve altın rengi flamaları var,” derken göğsü inip kalkıyordu. Kalbim tekledi. Gallanlar... Gallanlar şehre yürüyorlardı. Onlar çölün fazlasıyla tanıdık işgalcileriydiler. Ülkemizi bir kalemde kendilerine almaya geliyorlardı.

Duvar da bunun içindi. Bizi içeri hapsetmek için değil. Onları dışarıda tutmak için.

Şehir koruma altındaydı. Ama biz hapsolmuştuk.

İkinci Bölüm

Ölümsüz Sultima

Bir zamanlar kuşatma altında bir çöl ve onu savunacak bir vârisi olmayan bir Sultan varmış.

Çölün bir sürü düşmanları varmış. Çölün şehirlerini işgal etmek, halkını tutsak etmek ve uzak topraklardaki başka savaşlarda kullanmak üzere silahlarını çalmak için doğudan, batıdan ve kuzeyden geliyorlarmış.

Sultan çölünün birçok yandan kuşatma altında olduğunu ve kendi güçlerinin sayıca aşağı kaldığını görmüş. O yüzden de düşmanlarının krallarını, kraliçelerini ve prenslerini saraya çağırmış.

Ateşkes ilan etmiş.

Düşmanları bunu teslim olmak olarak değerlendirmişler.

Her ikisi de değilmiş. Aslında bu bir tuzakmış.

Sultan düşmanlarına karşı metalden yapılmış askerler

ve sihir kullanmış, düşmanlarının liderlerini toza çevirmiş.

Sultan'ın düşmanlarının çoğu geri çekilmiş ama kuze-ye yayılan büyük imparatorluk Sultan'ın kendilerine savaşı açtığı ilanını duymuş ve buna karşılık vermeye karar vermiş. Krallarının ve askerlerinin katledilmesi onları öfkeden çılgına döndürmüştü. O yüzden de yakında babasının yerini alacak genç ve düşünmeden hareket eden prensleri, ordusuna büyük çöl şehrine yürüme ve o şehri mahvetme emrini vermişti.

Yaklaşan tehlike Sultan'ın kulağına gitmişti. Üstelik yaklaşan ordularla yüzleşmek için savaşa gönderebileceği hiç de az sayılmayacak kadar oğlu varmış. Ama vârisi yokmuş. İlk oğlu kıskançlıktan kendini yiyip bitiren ve tahta kendisi geçmek istemeyen Asi Prens'in ellerinde ölmüştü.

Ya da bazı insanlar hikâyeyi böyle anlatıyormuş.

Asi Prens'in hain değil, daha ziyade bir kahraman olduğunu söyleyenler de varmış. O adamlar ve kadınlar Asi Prens'in çölü savunacak kişi olması gerektiğini haykırıyorlarmış. Sultan'ın sarayda yetiştirilen oğullarından biri değil, kayıp kendi öz oğlu olmalıymış.

Ama düşman ordusu yaklaşıırken Asi Prens yakalanmış. İnsanlar onun kendilerini kurtarması için ne kadar haykırırsalar da, idam sehпасına çıkarıldığında onu kurtaramamışlar. Çünkü çöl halkı için onun isyancı, hain ya da kahraman olması bir anlam ifade etmiyormuş. Bütün insanlar sonunda faniler diye düşünürlermiş.

Yine de balta indiğinde, o anı gören bazıları Asi Prens'in sadece bir faniden daha öte görüldüğüne, ruhunun kocaman bir ışık halinde bedeninden ayrılıp şehrin etrafında bir ateş kalkanına dönüştüğüne şahit oldukla-

rına yemin etmişler. Kendi aralarında Asi Prens'in ölümünün ardından bile çağrılarına cevap verdiğini fısıldamışlar. Tıpkı binlerce yıl önce Kutlu Ashra'nın ihtiyaç zamanında çölün çağrısına cevap verdiği gibi.

Gerçekten de işgalciler geldiklerinde, çöl şehrini koruyan kocaman bir ateş bariyeri bulmuşlar. Saldıramamışlar ve çöl halkı kendilerini koruduğu için Asi Prens'e övgüler yağdırmışlar. İşgalcilerin, şehrin etrafını sarıp ateş duvarının başarısız olmasını ya da Sultan'ın kendilerine karşı ordularını yönetmesi için bir şampiyon, bir oğul yani bir vâris göndermesini beklemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş.

Kuşatmanın ilk gününde Sultan'ın hayatta kalan ve muhteşem bir kılıç ustası olan en büyük oğlu ona gelip kapılarındaki işgalcilere karşı savaşta orduların başına geçme şerefine nail olup olamayacağını sormuş. Ama Sultan onu reddetmiş. Bu oğlunun bunu hak edip etmediğini bilmiyormuş.

İkinci gün Sultan'ın muhteşem bir okçu olan en büyük ikinci oğlu yanına gelmiş ve etraflarını saran düşmanlara oklar yağdıran adamların başına geçme şerefine nail olup olamayacağını sormuş. Ama Sultan onun bunu hak edip etmediğinden emin olamayarak yine reddetmiş.

Üçüncü gün üçüncü oğlu gelmiş ve onu da reddetmiş.

Düşmanlarla savaşmak üzere bir vâris seçilmeden günler, haftalar geçmiş. Şehirdeki halk huzursuzlanmaya başlamış.

Sonunda Sultan savaşmaya yaşı tutan her bir oğlunu reddettikten sonra, yeni vârisin düello ile seçileceğini ilan etmiş. İlk Sultan'ın zamanından beri çölde âdet olduğu üzere.

İnsanlar düelloyu izlemek için saraya üşüşerek her biri hükümdârları olabilecek adamları bir anlığına da olsa görebilmek için basamaklara yığılmışlar. Sultan halkının karşısına çıkmış ve onlara hâlâ ilk doğan oğlunun yasını tuttuğunu, ülkesi ve halkının iyiliği için yeni bir vâris seçilmesi gerektiğini henüz gördüğünü söylemiş.

Ama Sultan daha yeni konuşmaya başladığı anda onu izleyen insanlar başka bir ses daha duymuşlar:

Yalan söylüyor.

Bu bir kadın sesiymiş. Kadın bağırmamış. Fısıldamış. Ama yine de hepsi onu çok net bir şekilde duymuşlar. Kulaklarına konuşmuş ya da kafalarının içine fısıldamış gibi.

Toplanan insanlar afallamış halde etrafa bakınmışlar. Yüce hükümdârlarına böyle hitap edecek kadar cesur kadını aramış gözleri. Onu gördüklerinde de, pek inanılmayan bir şey görmüşler. Konuşan kadın yanlarında değil önlerinde duruyormuş ve ellerinde kesik kafasını kalbine bastırarak tutuyormuş.

Kafasının olması gereken yerde boynu kanlı bir kesik halinde bitiyormuş.

Onu tanıyanlar tanımayanlara söylemişler ve kısacık bir süre sonra orada durup izleyenler arasında karşılıklı Kutsanmış Sultima olduğu gerçeği yayılmış. Kocasının emriyle idam edilen, artık ölmüş olan Sultimleri'nin hain karısı.

Yeniden dirilmiş.

Dudakları kıpırdamasa da hepsi onun konuştuğunu duymuş.

Yeniden "*Yalan söylüyor,*" demiş. Karşısındaki kalabalığa suçlayan gözlerle bakıp saçları parmaklarının üze-

rinde dolanırken. *“Yalan söylemek günahdır,”* diye eklemiş.

O, bunları söyledikten hemen sonra gökyüzü kararmış. İzman halkı yukarı baktıklarında, hızla gelen büyük bir kum fırtınasını görmüşler. Fırtına şehri taçlandırmış ve güneşi gizleyerek sarayı gölgeye boğmuş ama Kutsanmış Sultima o sırada bile daha da göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyormuş. Herkes ölen kızın getirdiği bu gazap fırtınasının altında korkudan sinmiş. İnsanların kafalarının üstüne bir balta gibi inip o kızın gözlerinin önünde kendilerini öldürebilecek türden bir fırtınaymış bu. Tıpkı onun onların gözlerinin önünde öldüğü gibi.

Af dileyerek yere diz çökmüşler ama Tanrı’ya mı kıza mı yalvardıklarını bilmiyorlarmış.

Ama af, ölmüş Sultima’nın umurunda değilmiş. Sadece gerçeğe ilgileniyormuş.

“Sultim’i öldüren Asi Prens değildi,” derken kumların tepelerinde öylece dengede durmasını sağlayan yükselen rüzgârın sesine rağmen sesi çok net duyuluyormuş.

“Onu öldüren kendi babasıydı.” Sultima’nın kanlı eli ileri doğru uzanmış ve parmağıyla halkının tepesindeki balkonunda duran Sultan’ı işaret etmiş. Kafası ellerinden kaymış ve yere düşmüş. Gözleri öfkeli bir ifadeyle Sultan’a bakıyormuş. Ama sesi hiç titrememiş. *“Soğukkanlılıkla oğlunu öldürdü. Kendi kardeşlerini ve babasını da öldürdüğü gibi. Şimdi de karışınızda durmuş yas tutuyor gibi yaparken kendisinin bu şehrin başına bela ettiği isyancılara karşı daha çok oğlunu ölümlerine göndermeye hazırlanıyor.”*

Bu mucizevi görüntü karşısında diz çökmüş olan İzman sakinleri ona inanmışlar. Çünkü ölülerin yalan söylemek için nasıl bir nedeni olur ki?

Sonra Sultima kafasını düştüğü yerden kaldırıp gözlerini arkasındaki prenlere dikmiş. Prenslerden biri yere diz çökmüş. Başka biri yayını çekerek onun zaten kanla sıırıslıklam olmuş göğsüne bir ok fırlatmış. Ok, merhum Sultima'nın bedeninden sanki sudan geçer gibi gelip geçmiş ve arkasındaki yere çakılmış.

Sultima kayıtsız bir ifadeyle oka baktıktan sonra tekrar söyledikleri karşısında bıçare olan prenlere dönmüş.

“Bu değersiz prenlər sürüsünden hiçbir yeni Sultim seçilmeyecek. Gerçek Sultim seçildi zaten. Ben de buraya bir uyarı yapmak için geldim.”

Sonra kalabalığın arasındakiler onun kafasını, kendisinden çok erken koparılıp alınan çocuğu, kocasından değil de bazılarının dediğı üzere bir cinden olan çocuğuy-muş gibi elleriyle göğsünde tuttuğunu anlatmışlar. Tabii ki cinler öteki dünyadan gelen habercileri olarak çocuklarının annelerini seçmeliydiler.

Sultima konuşmaya devam etmiş:

“Asi Prens gerçek vâris. Mirajî'yi o yönetmeli yoksa hiçbir Sultan bir daha asla ona hükümdarlık etmeyecek. Ülkemiz savaşa, fethe ve bizzat kapılarımızda bekleyen ordulara yenik düşecek. Düşmanlarımız tarafından bölünecek ve kanı, iliğı sömürülecek.

Bu Sultan sadece karanlık ve ölüm getirebilir. Sadece Mirajî'nin gerçek vârisi barış ve huzur getirebilir.”

O sırada kalabalık kulakları tırmalayacak şekilde haykırmaya başlamış. Bütün o seslerin arasından Sultima'nın ondan sonra söyledikleri yine de duyulmuş:

“Asi Prens yeniden yükselecek.

Yeni bir şafak getirecek. Yeni bir çöl getirecek.”

Üçüncü Bölüm

İz zaman tepeden farklı görünüyordu.

Ben büyük ibadethanenin çatısının kenarında duruyordum ve Sultim İmtihanları için altımızda toplanmış kalabalığı görebiliyordum. Bu noktayı da bu nedenle seçmiştik. Bu sabah olup biteceklere göz kulak olabilmek için. Konforlu olduğu için seçmediğimiz kesindi.

Dar kenarda cesaret edebileceğim oranda hareket ederek olanları daha iyi görmeye çalıştım. Yerçekimi bana doğru uzanırken hafifçe öne gittim ve sağımda duran Jin kolumdan tutarak ben metrelerce yükseklikten ölümüne çakılmadan önce beni doğrulttu.

Beni durduğumuz yere sabitlerken “Gönlüm seni de kaybetmeye razı gelmiyor hiç Haydut,” dedi.

Maz ve İzz de iki yanımızdaldı. İki tane kocaman Zümrüdüanka şekline bürünerek şafak sökmeden önce, insanlar daha yeni toplanmaya başladıklarında, bizi bu-
raya uçarak onlar getirmişlerdi. İbadethanenin altın ren-

gi kubbesine vuran güneş öyle çok parlıyordu ki sırtım ona dönükken bile gözlerimi kör edecek gibiydi. Bu da kalabalıktan bize doğru bakabilecek herhangi birinin canlı kanlı insanlar yerine ışıktaki sürekli değişen illüzyonlar görmesine neden olabiliyordu.

Ben aşağıda, sokaklardayken, şehir kafes içindeki bir yapboz kutusuydu adeta. Keskin köşeler, gizli kemerler, beklenmeyen çıkmaz sokaklar. Uzun sokaklar yer yer bambaşka dünyalardan tozlu kaldırım taşlarına açılan pencerelerle bölünüyordu. Dar geçitler market stantları ve sürekli gelip geçen insanlar yüzünden daha da daralıyordu. Bütün bunlar da gökyüzüne doğru kabaran rengârenk kubbeli tentelerle örtülüydü. Şehri çözmeyi hâlâ başaramamıştım. Devasa ateş kubbesiyle içine hapsedilmiş halde neredeyse bir ay geçirdikten sonra bile.

Ateşten kubbeyi gördüğüm an, onun Leyla'nın sıra dışı icatlarından biri olduğunu anladım. Ama insanlar Sara'nın ilk gece yaptığı çıkarımı yaptılar. Onun, İlk Savaş'ın sonundan beri görülmemiş sihirler gibi eski bir sihir olduğu çıkarımını.

Birçok kişi ona Ahmed'in Duvarı diyordu. Hatta bazıları ona dua etmeye bile başlamışlardı. Onlara *Ahmed'in Müritleri* deniliyordu. Kıyafetlerini hafifçe yakan ve yüzlerine kül sürüp günlerini, kapılarımızdaki işgalcilere karşı dayanması için dua etmek adına devasa ateş duvarına ellerinden geldiğince yaklaşmaya çalışarak geçiren erkekler ve kadınlar. Sultan'ın askerleri onları kaç kez geri çevirse de her şafakta tekrar tekrar geliyorlardı. Hatta birkaç kişi bariyere fazla yaklaşarak ölmüştü bile. Ateşten kubbe ilk belirdiğinde Jin'in attığı taş gibi un

ufak olmuşlardı. Ahmed'in hepimizi kurtardığını telkin ediyorlardı.

Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de bariyerin bizi kurtarmış olması ihtimali vardı. Ama bunun Ahmed'le bir alakası olmadığını biliyordum.

Durduğumuz bu yüksek yerden şehrimizi askeri nizamla çevreleyen sıra sıra dizilmiş mavi çadırları görebiliyordum. Bekliyorlardı. Haftalardır yaptıkları gibi. İlkizler onları ufukta gördükten sonra şehre ulaşmaları çok uzun zaman almamıştı. Ama orası istilalarının durakladığı noktaydı. Onlar da bizim gibi bariyeri kendi taraflarından geçemiyorlardı. Kurşunları da ateş bariyerinde toza dönüşüyordu. Kısa süre sonra Gallanlar başka bir yere gitmeseler de sessiz kalmışlardı. Hepimiz onların böylesine kolay vazgeçeceklerini düşünmeyecek kadar akıllıydık.

Gallanlar çölümüzü neredeyse yirmi yıldır işgal altında tutuyorlardı. Onun babasından ve kardeşinden zorla devlet yönetimini ele geçirmesine yardım ederek Sultan'ı tahta çıkarmışlardı. Karşılığında da Sultan, onların kendi yasalarını bize zorla uygulamalarına izin vermişti. Çarpık inançlarının onları Cindöller ve İlk Varlıkları öldürmeye yönlendirmesine, kendi savaşlarında mücadele etmelerine yetecek kadar çok silah üretmek için en fakir insanları tehlikeli işlerde çalışmaya zorlamalarına, yasalarla yaptıklarının karşılığında ceza görecekları korkusu olmadan bize şiddet uygulamalarına izin vermişti. Sultan bunların olmasına izin vermiş ve Gallanlar artık amaçlarına hizmet etmeye kadar beklemişti. Ancak o zaman şehirleri dümdüz edebilecek bir Cindölü olan kardeşim

Noorsham'i kullanarak onları yok etmeye çalışmıştı. En çok nefret ettikleri şey olan sihri onlara karşı kullanmıştı. Ama Noorsham onların işini bitiremeden önce biz araya girmiştik. Ben Gallanların gitmesini herkes kadar çok istiyordum ama Noorsham hışmıyla bir sürü Miraji vatandaşını da öldürmüş olacaktı. Sonunda Sultan'ın tek başardığı şey işgalcileri bize düşman etmektir. Şimdi de bu haldeydik işte. Dünyadaki en büyük imparatorluğun kuşatması altındaydık.

Ateş duvarının diğer tarafında bizim teslim olmamızı bekleyebileceklerini düşünüyorlardı. Ama ben Sultan'la ilgili birkaç şey biliyordum. Mesela kazanamayacağını düşündüğü oyunları oynamazdı.

Gallanların İzman'a gelirken yolda kaç tane Miraji köyü ve kasabasını talan ettiklerini, Sultan onların kendisine gelmelerini beklerken kaç insanın onların yollarında öldüğü merak ettim.

Sultan bir keresinde bana amacının ülkesini korumak olduğunu, Miraji'yi dikkate alınması gereken, hiçbir yabancı ordunun bir daha asla işgal edemeyeceği bir güç haline getireceğini iddia etmişti. Belki de öyle olurdu. Ama o amaca yönelik her adım benim gözüme Sultan'ın ellerine biraz daha fazla güç geçiyormuş, bu süreçte de bedenler ezilip geçiliyormuş gibi görünüyordu. Miraji halkı Sultan'ın yabancı istilacılara karşı oynadığı bu oyunda piyon olmayı kabul etmemişti.

İsyan Cephesi bu oyunu bitirecekti. Tabii biz bu şehirden çekip gitmenin bir yolunu bulur bulmaz.

Ahmed'i geri alacaktık. Rahim'i de Shazad'i de Delila'yı da. Yakalanan diğer herkesi de. Ayrıca bunu bitirecektik.

Biz bu şehirden çekip gitmenin bir yolunu bulur bulmaz.

Peçemin altından bir ter damlacığı süzülüp boynumdan aşağı kaftanının içine aktı.

Jin alçak sesle kulağıma “İyi misin sen Haydut?” diye sordu.

Yalan söyleyip ona bomba gibi olduğumu söylemek isterdim ama yalan söyleyemediğim için hiç cevap vermedim. Ellerimi aşağıdaki şehrin üstüne doğru uzatıp parmaklarımı sonuna kadar açarak “Zamanı geldi. Hazırlanın,” dedim.

Sultan’ın yapay barikatının ötesindeki kum tepelerine ulaşamayabilirdim ama bu şehir çöl tozlarıyla doluydu. Tozlar şehrin kemiklerine işlemişti. Ruhunun ta kendisiydi.

Onları kendime çektim. Yan tarafımdaki yara kullanılmaya karşı koyan bir kas gibi acıyla sızladı. Metal tenimden çıkarıldığından beri öyle sızladı. Yanımdaki yara demiri hatırlıyormuş ve Cindölü gücüme karşı koyuyormuş gibi canımı acıttı. İlk başta sadece bir çimdik gibiydi ama zaman geçtikçe daha da beter bir hal aldı. Bir iki kez de kumlar ellerimden tamamen kayıp gidecekmiş gibi hissettim.

Kumlar altın rengi bir bulanıklık halinde, banyodan yükselen buhar gibi o hissi elimden geldiğince görmezden geldim. Arnavut kaldırım taşlarının arasından, kıyafetlerin katlarının arasına sıkışmış, çatı bahçelerinde birikmiş kumlar girdap gibi dönüp bir araya toplanarak havayı dolduruyorlardı. Tek başlarına bir hiç olan, şehirde etrafa saçılmış ama şiddetli bir fırtınaya dönüşen bin tane küçük kum taneciği.

Hala, etrafta altın rengi tenini fark edebilecek her türlü gözden gizlenmek için kaşlarına kadar örtünmüş halde altımızda bir yerde Sultim İmtihanları'nı izlemek için toplanmış kalabalığın arasındaydı. Bizimle birlikte kaçan Riad ve Karam adındaki diğer iki isyancıyla birlikteydi. İkisinin de onun güvenliğini sağlayacağına ya da yarattığı illüzyon ona ağır gelirse kendisini başka bir yere taşıyacaklarına güveniyordum.

Bu Hala'nın daha önce yapmayı başardığından çok daha büyük çapta bir illüzyondur. Yani Kutsanmış Sultima'nın dirilmesi illüzyonu. Sultan ve Sultim İmtihanları'ndan şüphe duyulmasına neden olmak için tasarlanmış bir mesajın tek seferde binlerce insanın zihnine yansıtıldığı, aynı kâbuslarımda görüldüğü haliyle, kesik kafası, suçlamalarla dolu bakan gözleriyle Kuzenim Shira'nın illüzyonu.

Bu yapılması çaresizce ve riskli bir şeydi ve Hala'nın güçlerinin sınırlarını zorlayacak kadar kullanması anlamına geliyordu. Ama bir şey yapmak zorundaydık. En son ihtiyacımız olan şey, biz eskisini kurtarmaya çalışırken ülkenin yeni bir prensin boyunduruğu altına girmesiydi. Ama Sultim İmtihanları'nı geciktirmek sadece ikinci amacımızdı bizim.

Hala dikkat dağıtıcı unsurdu. Ben de onu kollayandım.

Asıl yapmak istediğimiz şey saraya girmektir.

Bir şeyler aynı anda hem dikkat dağıtıcı bir unsur olabilir hem de davaya hizmet edebilir.

Shazad bir keresinde beni gökyüzünden yağan bildiri-lerle haremden çıkarmaya çalıştığında bana böyle söyle-

mişti. Ama zaten Shazad her şeyin göze kolay görünmesini sağlıyordu.

“İki hedef. Bir kurşun,” da demişti. Onu anlayabiliyordum. İki amaç. Bir plan.

Hala'nın illüzyonu etrafındaki zihinlere sinsi sinsi sızarken aşağıdan bir çığlık sesi duydum ve bir anlığına dikkatim dağıldı ve gücüm ellerimden kayıp gitti. Yanımdaki kıvrandırıcı acının dinmeye başladığını hissettim. Bu, öylesine büyük bir rahatlama hissiydi ki sadece bir anlığına boş vermek, fırtınayı bırakıp acıyı dindirmek, sadece her şeyi bırakıp dinlenmek istememe neden oldu.

Hışımla kumları tekrar zorla çektim ve kontrol etmek için mücadele verirken acı da anında geri döndü. Kum fırtınası girdap halinde aşağıdaki meydanı kaplayana, bizi gözlerden gizleyene dek uğraştım. Yanım hâlâ sızlıyordu. Acıyı hafifletmeye çalışarak duruşumu değiştirdim ve kum fırtınası da benimle birlikte beklenmedik bir şekilde yer değiştirdi. İşaret vermeyi daha fazla erteleyemezdim. Daha şimdiden dayanmakta güçlük çekiyordum zaten. Kafamı Jin'e ve ikizlere doğru sadece bir parça çevirdim ve *“Şimdi!”* dedim.

İkinci kez söylememe gerek kalmadı. Maz saatlerdir emir beklerken bir şekilden diğerine bürünerek huzursuzca kıpırdanıyordu ve patlamak üzereydi. Şimdiyse üstündeki pelerini çıkarıp onu aşağıdaki kum fırtınasının içine bırakırken yüzünde kocaman muzip bir gülümseme belirdi. Hiç tereddüt etmeden çatının kenarından aşağı atladı. Bir anlığına, uçmayı bırakıp büyük bir hızla yere çakılmak üzere inişe geçilen o kaçınılmaz

düşüşünden önce havada sadece atlayışının en üst noktasındaki bir erkek çocuğuydu. Sonra sadece bir erkek çocuğu olmaktan çıktı. Bedeni şekil değiştirdi. Kolları kanatlara, ayakları pençelere dönüştü. Teninden tüyler fışkırdı. İzz de sırtındaki bohçayı o sırada bir gagaya dönüşen ağzına aldı. Sonra çatının kenarından bıraktı kendini. Aşağıdaki kalabalık görebilseydi ibadethane-
nin altın rengi kubbesinden bir anda iki tane Zümrüdü-
anka fırlayıp çıkmış gibi görünebilirdi. Gizemli bir yu-
murtadan çıkmışlar gibi. Tekrar hareket edebildikleri
için son derece mutlu olarak fırtınanın üzerinde zarafet-
le süzöldüler.

Jin, ikizlerin aksine, biz buraya çıktığımızdan beri ne-
redeyse hiç kıpırdamamıştı. Bu konuda çok başarılıydı.
Etrafımızdaki herkes huzursuzlukla kıpırdanırken hare-
ketsiz kalmak konusunda. Ama ben yine de onun aklını
okuyabiliyordum. Orada, teninin altında harekete geç-
meyi bekleyen sabırsızlığı görebiliyordum. Haftalardır
oradaydı. İmin'in Ahmed olarak idam edildiğini gördü-
ğümüzden beri. Buraya kısılp kaldığımızı, insanlarımızı
geri alamayacağımızı öğrendiğimiz geceden beri. Bazen
onu dürtüsel olarak elini pusulanın üstüne kapatıp açar-
ken yakalıyordum ama onun geri kalanımız kadar endi-
şeli olduğunu ele veren tek şey buydu. Şimdi de bana yan-
dan kısacık bir bakış attı; iyi olduğuma, dayanabildiğime
dair ikna edici bir şekilde kafa sallamama yetecek kadar
anlık bir bakış.

Eski yaramın acısının böğrümü yakıp kavurduğunu
ona söyleyecek değildim ve bunu daha ne kadar sürdüre-
bileceğimi de bilmiyordum.

Jin bana küçük, bitkin bir gülümsemeyle baktı. Eskiden her şey daha basitken ve bu isyanı bizim için yöneten başka insanlar varken gülümsediği gibi bir gülümseme-ydi bu. Adeta başımızı belaya sokmak üzere olduğumuzu anlatan bir gülümseme... Zaten şimdi de başımız beladaydı.

Sonra da boşluğa doğru adım attı.

Maz altından uçarak onu kolaylıkla yakalayarak sırtına aldı. Sonra da onu İzz'in orada mavi tüylü ihtişamıyla beklediği saraya doğru taşımak için kanatlarını bir kez zahmetsizce çırparak yön değiştirdi.

Ellerimden birini indirip sızlayan yanıma bastırma isteğime karşı koyarak huzursuz bir nefes verdim. Bu imkânsız duvardan geçip İzman'dan çıkmanın bir yolunu bulmalıydık. Bir tür boşluk, bir kapı, içinden geçeceğimiz bir çatlak, bir şey, herhangi bir şey bulmak için bütün çevresini aramıştık çoktan. Bu da çıkış yolu için başka bir yere bakmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ordu için tedarik yollarından yabancı hükümdârları Sultan'ın tahta çıkışının kutlaması olan Auranzeb'e çağırmak için gönderilen mektuplara kadar her şeyi içeren, Sultan'ın masasına saçılmış kâğıt kalabalığı gibi bir yere. Ben sarayda geçirdiğim vakit boyunca söz konusu o kâğıtları karıştırmıştım.

Ama artık sarayda bir casusumuz yoktu. O yüzden de bilgi koparacaksak tekrar içeri girmemiz gerekiyordu.

Bu bizim saraya girmeye yönelik ilk girişimimiz değildi. Birkaç hafta önce, ilk olarak Sam sarayın duvarlarından içeri girmeyi denedi. Tuhaf Albis sihri onun katı taşların arasından sudan geçer gibi geçmesine müsaade

ediyordu. Bu, Miraji'de kimsenin görmediği doğuştan gelen bir yetenektir ve kimse ona karşı nasıl korunacağını bilmiyordu.

Ama Sultan bize pusı kurduğunda sırrımızı ifşa etmiştik. Kıl payı kaçışımızın ardından Sultan bizim elimizde ne tür sıra dışı güçler bulundurduğumuzu öğrendi. Saray duvarları artık içerden Sam'e de diğer herkes kadar sert gelen ahşap panellerle kaplıydı.

Onun da ötesinde, o gece içeri girmeyi denememizi bekliyorlardı.

Sam laubali ve alaycı bir yorum yapmak için duvardan bizim Hala'nın illüzyonuyla gizlenerek beklediğimiz yere doğru son anda çekilmeseydi kurşun doğruca kalbini delip geçecekti. Ateşlenen kurşun kalbi yerine omzuna isabet etmişti. Çok fazla kan vardı. Her yerde. O, sendeleyerek açığa çıkmaktan başka çaresi kalmayınca duvardan geri çıkarken kan taşlara bulaşmıştı. Bayılırken onu yakaladığımda ellerime bulaşmıştı.

Apar topar onu omzuna aldığımda Jin'in gömleğine bulaşmıştı. Sonunda hâlâ çok cansız da olsa nefes alırken onu Gizli Ev'e geri götürdüğümüzde bir zamanlar temiz olan yatağın nevresim takımlarını da sıırılsıklam etmişti.

Onu kurtarmanın bize uzun vadede bir faydası falan olmadı tabii.

Ama dersimizi o şekilde almış olduk. Daha temiz bir fırsat kollamak zorundaydık. Beklediğimiz her an, tutuklananların bizden iyice uzaklaştıkları, belki de işkence gördükleri, ölmüş olabilecekleri anlamına gelse bile. Beklemek zorundaydık.

Sultim İmtihanları beklediğimiz fırsattı. O yüzden de onu değerlendirmek zorundaydık. Ne kadar çaresiz bir hamle olsa da.

İzz altımda kocaman mavi kanatlarını açmış, benim yarattığım kum fırtınasının yukarı yönlü hava akımına kapılarak, onun kendisini saraya taşımasına izin veriyordu. Devasa gölgesi haremın duvarları ve bahçelerinin, sonra da Sultan'ın dairesinin tepesindeki cam kubbenin üzerinden kayıp gidiyordu.

Duvarlardan içeri giremiyorduk. Öyle olsun. Daha bariz bir şey denerdik biz de.

İzz taşıdığı patlayıcıları bırakarak onların cam kubbeğe doğru kavis çizerek alçalmasını sağladı. Kubbe patlayarak güneş ışığı yansıyınca gökyüzünden düşen yıldızlar gibi görünen cam parçacıklarından bir yağmura dönüşerek paramparça oldu. İzz beni almak için geri dönerken bile, Jin'le Mazz saraya bu yeni girişten içeri dalarak doğruca Sultan'ın dairesine girdiler.

İzz hemen aşağımda uçuyordu. Bense dikkatimi aynı anda birden fazla şeye verirken bile kum fırtınasını kontrolüm altında tutmak için mücadele ederek derin bir nefes aldım. Acı dikkat dağıtıcıydı ama atlarsam İzz'in beni yakalayacağına güvenmek zorundaydım. O yüzden de dizlerimi birazcık büküp bedenimi yere paralel tutarak hiçliğin içine atladım. İzz'in sırtına indim ve düşüşümün şiddeti nefesimi keserek gözlerimin kararmasına neden oldu. Ama onu bırakmadım. Hem onun sırtına hem de o yukarı doğru uçarken çölün kumlarına tutunmak için mücadele verdim.

Çok fazla zamanımız yoktu.

Hala'nın illüzyonları İzman halkı üzerinde etkili olmalı, onları Shira'nın gerçekten de dirildiğine inandırmalıydı ama Sultan bunun bizim işimiz olduğunu kolayca anlayacaktı. Halkını, kendisine ve oğullarına karşı aşırı yoğun tepkiler vermeye hızla sürüklemekten çok daha fazlasını yaptığımız çıkarımına varması da çok uzun bir zamanını almazdı. Bizi aramaya gelecekti. Jin'e biraz daha zaman kazandırmak zorunda kalacaktım.

İzz, paramparça olmuş cam kubbenin üzerine gelene kadar bizi havada döndürdü. Jin'le Maz Sultan'ın çalışma odasına doğru çekilerek gözden kaybolmuşlardı. Sultan'la bir keresinde oturup, o zihnimi kurcalayıp Ahmed'den şüphe duymama neden olurken benim bahçelerinde öldürdüğüm bir ördeği yediğimiz masanın kenarını zar zor seçebiliyordum.

Şimdi kırık cam parçalarıyla kaplıydı.

Böğrümdeki zonklayan acıyı göz ardı ederek kumları görebilmek için İzz'in sırtından geriye doğru çekildim. Rüzgâr saçlarımı dağıtıp yüzüme vururken ve kıyafetlerimi çekiştirirken dengemi korumak için mücadele verdim. Elimi sıkarak kumları tekrar bize doğru topladım. Kum fırtınasını dağıtıyormuşum gibi kollarımı havaya kaldırdım. Ama kumların İzman sokaklarına saçılmasına müsaade etmek yerine, onu kocaman bir girdap halinde bize doğru savurdum.

Kumlar hızla benim yanımdan geçip İzz'in kanadını teğet geçti. Şiddeti de İzz'in yukarı kalkmasına neden oldu. O, yoğun bir çabayla dengesini yeniden kazanmaya çalışarak kanatlarını çırparken ben ellerimi serbest bırakmadım. Kıvrandırıcı acımı göz ardı ederek, İzman

sokaklarından topladığım her bir kum taneciğini sık ve kontrollü bir şelale halinde kırık cam kubbeden içeri akıttım. Kumu Sultan'ın dairesine açılan koridora doğru göndermeye odaklandım. Koridoru kuma boğarak girişi şişe tıpası gibi kapattım ve askerlerin Jin'e herhangi bir şekilde erişmelerine engel oldum.

Sonra serbest bıraktım. Acım sonunda hafifledi. Keskin bir batma hissinden hafif bir sızıya dönüştü. İzz'in sırtına kendimi rahat bırakarak aşağıdaki marifetime baktım. Sonsuza kadar etkili olmayacaktı. Kumdu o sonuçta. Eninde sonunda onu kazıp içinden geçebilirlerdi. Ama Jin'in ihtiyacımız olan şeyi bulmasına yetecek kadar uzun bir süre etkili olmalıydı. İhtiyacımız olan şey oradaysa tabii.

İzz kanatlarını sertçe birkaç kez çırparak bizi yukarı, yerden atılan kurşunların isabet edemeyeceği yere doğru götürdü. Saray altımızda küçük, oyuncak bir market gibiydi. Askerler çoktan Sultan'ın dairesine doğru koşuşturuyorlardı. Meydandaki adamlar ve kadınlar Shira'nın görüntüsü zihinlerinden dağılırken hâlâ yerde diz çökmüş halde duruyorlardı. On iki prens şoke olmuştu. Bir tanesi kılıcını çekmiş, savaşacağı hiçbir şey olmadan duruyordu. Diğerleri kum fırtınasından ve yakındaki patlama sesiyle, tepelerinde duran devasa bir Zümrüdüanka kuşunun aniden ortaya çıkmasıyla kaçmışlardı.

Sonra da ben haremın bahçelerinde, kafasını kaldırmış bize bakan yalnız bir kişiyi fark ettim. Dikkatimi çeken hareketsizliği olmuştu. Onu bu kadar uzaktan bile saçlarını bağlayışından ve omuzlarının eğiminden görür

görmez tanıdım. Bir heykel gibiydi. Abdallarından birinin öldürmek üzere harekete geçmeden önceki hali kadar hareketsizdi.

Leyla.

Hain prensesimiz.

Dördüncü Bölüm

Buradan çok küçük görünüyordu. Bir doğan kuşuna bakan, ondan kaçmayacak kadar ahmak bir fare gibi.

İzz'in kafasına eğilerek parmağımla onun ilerisini, Leyla'nın olduğu tarafı işaret ettim. Hayvan şeklinde olabilirdi ama beni gayet iyi anladı. Onun beni Leyla'ya götürmesini istiyordum.

Kanatlarını açarak birkaç kez ağır ağır çırpınca tereddüt ettiğini hissettim. Hareme girmek istemiyordu. Planımızın bir parçası değildi bu. Shazad'ın sesi kulaklarımda çınlıyor gibiydi adeta: *"Tabii ki hayır Amani. Seni haremden çıkarmak için sadece aylarımızı harcadık. Ama buyur. Ben seni çıkarmak üzere orada değilken doğruca oraya geri dön."* Ahmed olsaydı onun bu iyi tavsiyesini dinlerdi. Her zaman yaptığı gibi. Temkinli davranırdı.

Ama Shazad ve Ahmed yakalanmışlardı. Leyla yüzünden. Bu yüzden de bu isyanı yönetmek bana düşmüştü. Üstelik kulak asacağım hiçbir iyi tavsiye olmadan.

Emrimi sesli bir şekilde dile getirerek “İzz, beni yere indir,” dedim.

Bu kez itaat etti. O, aşağı inerek doğruca haremın bahçelerine dalarken ben de sımsıkı tutundum.

Leyla hedefimizde olduğunu çok geç fark etti. Gizlenecek bir yer ararken tepesinde bitmiştik. İzz’in kanatlarından yayılan havanın şiddeti Leyla’yı yere düşürdü. O, beceriksizce geri gitmek için debelenirken, ben de İzz’in tüylü sırtından kayarak aşağı indim ve kaçtığımıdan beri ayaklarım ilk kez haremın zeminine ayak bastı. İzz mavi bir aslan şekline bürünerek Leyla ayağa kalkamadan önüne atılıp pençeleriyle onu yere bastırdı. Leyla sırtüstü yatarken çığlık atmadı. Jilet gibi keskin diller yüzünden birkaç santimetre uzaktaydı ve sadece gözlerini sımsıkı kapattı. Ölmeye hazır olduğunu düşünüyormuş gibi.

Cesur davranmaya çalışıyordu. Bu konuda iyiydi de. Bizimle, yani düşmanlarıyla günler geçirmiş, birazcık bile çekinmeden bizim tarafımızdaymış gibi davranmıştı. Düşmanımız olmasaydı ona hayranlık duyabilirdim.

“Ayağa kaldır onu İzz,” diye emrettim. İzz dediğimi yaparak hırlayan suratını geri çekerek ağır pençelerini onun göğsünden yavaşça kaldırdı. Leyla serbest kalır kalmaz debelenerek geri çekildi. Omuzları arkasındaki duvara çarparak daha da gerilemesine engel oldu. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Leyla beni izlerken nefes nefeseydi. Onunla tam olarak ne yapacağıma karar verirken silahımı çektim. Bizi buraya indirirken o kadar ilerisini düşünmemiştim.

Konuşmamızı bir an önce başlatsam iyi olurdu. “Tahminime göre bunun için senin parlak zekâna teşekkür et-

melîyiz,” derken gökyüzündeki ateş kubbesine bakarak, silahımı çekerken bile doğru sözcüğü bulmaya çalıştım. “Bütün bu felaket için,” deyip silahın şarjörünü çıkarıp kaç tane kurşunum olduğunu saydım. Altı tane tam atış. Güzel.

Leyla hafif titreyen bir sesle “Babamın muhafızları...” dedi.

“Tahminime göre babanın muhafızları kızından önce kâğıtlarını kontrol etmeye gönderileceklerdir,” dedim. Harem etrafımızda tuhaf derecede sessizdi. Sadece Leyla’nın panik dolu nefes kesilmeleri ve silahın şarjörünü yerine oturttuğumda çıkan yüksek sesli çıt sesi vardı.

Leyla bu çıt sesi karşısında yüzünü ekşitti. Ya da belki de gerçeğin böyle apaçık ortaya döküldüğünü duyduğu için öyle yapmıştı.

“Beni öldürmeyeceksin,” dedi. Ama gözleri yine de silaha kaydı. Emin değilmiş gibi. Ondan sadece bir iki yaş büyüktüm ama o çok daha küçük görünüyordu. Ben çölde çok çabuk büyümüştüm. Ama o saraydan bir çocuktı. Kendimi ona sempati besliyor muyum diye yokladım ama bana ihanet eden bu kıza zerre kadar bile sempati beslemiyordum. Onun görüldüğü kadar masum olduğuna inanarak dikkatsizlik yaptığım için bize çok fazla şeye mal olan bu kıza.

“Hayatına bahse girer misin?” diyerek silahı onun kafasına doğrulttum. Leyla kendini silahın isabet edemeyeceği kadar küçük bir hedef yapmaya çalışırmışçasına irkilerek geri çekildi. Benim atış konusunda çok iyi olduğumu hafife almıyordu. Ama ateş etmedim. “Şöyle olacak,” derken ne yaptığımdan eminmiş gibi konuşmaya ça-

lıştım. Bu harekete geçtiğim sırada düşünölmüş aptalca bir fikir değilmış de gerçek bir planmış gibi. Ben sadece aşağı bakmaya tenezzöl etse bile beni göremeyecek kadar benden üstün bir ortamda dünyaya gelmiş bir kızın küçük ama parlak zihnini kurcalayarak bilgi alabilirmiş gibi yapan Tozluyol'dan elinde silah bir kız değilmışim gibi. "Sana bir soru soracağım ve bu tetiği çekeceğim. Bana dürüst bir şekilde cevap verirsen kurşun arkandaki o duvara isabet edecek. Bana yalan söylersen kurşun kan dökcek. Anlaşıldı mı?"

Leyla'nın suratındaki korku dolu ifadeye bakılırsa anlaşılmış gibi görüldüğü kesindi. Ben bir Cindölüydüm. Sadece gerçekleri konuşabilirdim ve şimdi kurşunun ona isabet edip etmeyeceğine karar veren ben değildim; oydu. İzz'in hâlâ aslan şekline bürünmüş halde oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını gördüğümü sandım. Ne düşündüğünü biliyordum. Şu an boyumu epeyce aşan sularda yüzüyordum. Geri adım atmak için çok geçti artık.

"Şimdi," deyip hedef aldım. "Bunu nasıl indiririz? Yani senin şehrin etrafına koyduğun bu minik duvarı."

Leyla gözlerimin içine bakarak "Yapamazsınız," dedi.

O daha konuşmayı bitiremeden, ne yaptığımı bir kez daha gözden geçirme fırsatı bulamadan tetiği çektim. Kurşun koluna isabet etti. Attığı acı dolu çığlık ihtiyacım olan itiraftı. Çabucak bahçenin arkamızdaki kısmını inceledim. Bu çığlığı duyulmamış olamazdı. Kadınların etraflarında olan biten korkunç şeyleri görmezden gelmek için alıştırma yaptıkları haremde bile.

"Soruya tekrar cevap verdiğinde bunun canını ne kadar acıttığını hatırla," derken gözlerimi tekrar artık kan

döken Leyla'ya çevirdim. Silahın horozunu çekerken gerginliğimi gizlemeye çalışarak bir sonraki kurşunu yerine oturttum. “Bana nasıl olduğunu söyle. Yoksa bu kurşun dizine isabet edecek ve eğer ileride yürümek istersen kendine de Tamid'e yaptığın gibi metal bir bacak almak zorunda kalacaksın. Tamid'i hatırlıyorsun değil mi? Benim arkadaşım hani. Babanı bize getirmek için onu kullanabilesin diye beni ona karşı zaafın olduğuna ikna ettiğin Tamid hani.”

Leyla burnundan nefes alıyordu. Acısı her yanından belli oluyordu ama şimdi öfkesiyle karışıyordu. Vurulmak insana böyle yapardı işte. Ters bir tavırla “Duvarı indiremezsiniz,” diye karşılık verdi. Ama ben tekrar ateş edemeden çabucak karmakarışık bir şeyler söyleyerek konuşmaya devam etti. “Çünkü henüz indirmenin bir yolunu icat etmedim. Ben bunu yapana kadar da duvardan kurtulmanın tek yolu makinelerini devre dışı bırakmak olur.” Sarayın altında Cin Fereshteh'i tuzığa düşürüp öldürerek onu Abdallar gibi kötülük saçan makinelerini beslemek için enerjiye dönüştürdüğü büyük acayip makineyi kastediyordu. Şimdi de o acayip makine şehrin etrafını saran bu kocaman ateşten kubbeye güç veriyordu. “Onu devre dışı bırakmak için de doğru sözcüklere ihtiyacın olacak.”

Cinleri, onları çağırdığım tuzaktan kurtaracak sözcüklere ihtiyacımız vardı. O sözcüklerle yaşayan cinlerle birlikte Leyla'nın küçük icatlarına can veren makinenin güç kaynağı olan Fereshteh'in enerjisini de serbest bırakabilirdik.

Cinleri çağırıp tuzığa düşürmek için doğru sözcükleri

Tamid bulmuştı. Bir Cindölü tarafından telaffuz edilmediği sürece sadece sözcüklerden ibarettiler. Cindölü onları konuştuğunda birdenbire çok güçlü bir gerçeğe dönüşüyorlardı. Onları sarayda bu şekilde tuzaga düşürmüştüm. Ben tutsağıyken Sultan beni onları çağırmaya zorladığı zaman. Tamid geçen aydan beri cinleri serbest bırakacak sözcükleri arıyordu. Ama şu ana kadar elimiz boştu.

Tetiği tekrar çektim. Bu kez kurşun Leyla'nın arkasındaki duvara gömüldü. Kahretsin ki Leyla doğruyu söylüyordu.

“Bir cini serbest bırakacak sözcükleri biliyor musun?” diye sordum. Bize bilmediğini söylemişti ama o zaman gözleri yaşlı, yolunu şaşırmış küçük bir prenses numarası yapıyordu ve ben de bunu sorgulamayacak kadar ona güveniyordum.

“Hayır,” dedi. Üçüncü kurşun da arkasındaki duvara saplanarak bu sırada da etrafa taş parçacıkları saçarak Leyla'nın irkilerek geri çekilmesine neden oldu. En azından bizim tarafımızdayken yalan söylediği bir konuda dürüst davranmıştı.

Leyla ağlamaya başladı. Hıçkırıkları bahçe duvarlarında yüksek sesle yankılandı.

Bu, haremın içindeki üçüncü silah sesiydi. Şimdiye kadar birinin bize ulaşmış olması gerekiyordu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Leyla'nın ağlama sesinin altındaki sesleri dikkatlice dinledim. Uzaktan heyecana kapılmış kuşların çığlıklarını duyabiliyordum. Muhtemelen hayvanat bahçesinde kapana kısılmış, yüksek sesten korkmuş ama kaçamayan kuşlar... Ama onlara eşlik eden başka çığlık sesleri yoktu. Yardım çağıran ya da bu kadar

yakınlarından gelen silah sesleri yüzünden paniğe kapılan kadınlar yoktu. Sadece çağılayan süs havuzu fıskiye-leri ve çok uzaktan gelen şehre ait sesler vardı.

“Burası neden bu kadar sessiz?” Sorum aslında Leyla’ya değildi ama yine de cevap verdi.

Hıçkırığının arasında “Burada başka kimse yok. Babam onları uzağa, şehirden dışarı güvenli bir yere gönderdi,” dedi. Demedi aslında ama sonunda noktayı koyma özlemi duyduğu “*Al işte sana gerçek*” dediğini duyar gibi oldum. Babasını bu hikâyenin kötüsü olarak yargılamakta hata ettiğimi, onun eşlerine ve oğullarına değer veren ve onları acele acele güvenli bir yere gönderen bir adam olduğunu düşünmemi istiyormuş gibi. Ama benim babasıyla ilgili ne düşünmemi istediği umurumda değildi. Umurumda olan bunu söyleme tarzıydı. Hepsini uzağa gönderdi.

Yanlış soruyu sormuştum. Şehirden çıkmamız gerekiyordu. Ama bizi içeride tutan sihirli bariyeri indirmenin bir yolunu bulmaya ihtiyacımız yoktu. Etrafından dolanmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. “Yani şehirden çıkmanın bir yolu olduğunu söylüyorsun,” dedim.

Leyla’nın zaten acı dolu yüz ifadesi bana ifşa ettiği şeyi fark ettiğinde değişti. “Hayır,” dedi. Silahı kaldırıp ona doğrulttum. Çabucak “Evet,” diye itiraf ederek ben tekrar ateş edemeden önce yalanını düzeltti. “Evet.”

Kurşun arkasındaki duvara isabet etti ve yüzüne taş parçacıkları savrulmasına neden oldu. Doğru söylüyordu yoksa kurşun omzuna isabet ederdi. İçeride kapana kısılmış olduğumuzu fark ettiğimiz andan itibaren göğsüme oturmuş bir ağırlık kalmış da tekrar nefes alabiliyormu-

şum gibiydi. Bir çıkış yolu vardı ve onun nerede olduğunu bilen bir kişiye silahımı doğrultmuştum. Neredeyse öz-gürdük.

“Şehirden nasıl çıkarız Leyla?”

Ağlamayı kesmişti. Gözyaşları yüzünden kenarları kı-zaran uzun kirpiklerinin altından o kopkoyu gözlerinde düşünceli bir ifadeyle bir anlığına beni inceledi. Koluyla burnunu silerek küçük bir kız çocuğu gibi burnunu çekti. Onda abisi Rahim'den neredeyse hiçbir eser yoktu. Ya da Sultan'dan. Yüzünde, memleketi Jin ve Ahmed'in pusulalarının yapıldığı aynı kuzey ülkesi olan soluk benizli Gamaniksli annesinden daha çok şey vardı. Yüz hatları abisinin ya da babasıninkilerden daha narindi ve herhangi bir Mirajili kız kadar esmer bir ten rengi olsa da duvarların ardına kapanıp kaldığı için gerektiği kadar güneş görmediği çok barizdi. Harem onun yumuşak ve çocuksu görünmesine neden olurken, Rahim dağlarda yıllar geçirdiği için sertleşmiş görünüyordu. Ama bu onların sertleşmiş bir oğul ve narin bir kız oldukları anlamına gelmiyordu. Rahim kız kardeşinin annelerinin hayatına mal olan adamı yani babalarını seçerek kendisine ihanet etmesinden dolayı yıkılmış görünüyordu. Buna karşın Leyla da babalarına karşı sadakatinin etkisiyle daha da bilenmiş gibiydi. O zarif yüz hatları zalim bir ifadeye bürünüyordu. Silahımın namlusuna bakıp bana cevap verirken dudağının kıvrımındaki o art niyeti şimdi görüyordum ancak. “Bariyerde en kuzeydeki kapının yanında, içinden bir kişinin geçebileceği kadar büyük bir boşluk var,” dedi.

Ateş ettim ve kurşun bacağına isabet etti. Yalanı yü-

zünden kan dökerken acıyla iki büklüm olarak haykırdı yine. İçimde, bu kadar yaklaştığımız için beni kandırma-ya çalışacağına dair yeniden bir öfke kıvılcımı çaktı. “Neden bu yalanın işe yarayacağını düşündün ki şimdi?” diye sordum ona.

“Çünkü kurşunların bitmek üzere,” dedi.

Haklı olduğunu fark ettim. Beş kurşun. Ona beş el ateş etmiştim. Bu da son bir kurşunum kaldığı anlamına geliyordu.

Sonra da tepemde onu gördüm. Yani sarayın kubbesinin enkazından tekrar havaya fırlayan kocaman Zümrüdüanka’yı. Jin ve Maz sarayın özel odasından çıkıp kaçıyorlardı. Yani zamanımız tükenmişti. İşte o anda yaklaşan ayak seslerini ve ta haremden gelen bağırış çağırışları duydum. Muhafızlar Sultan’ın en sevdiği kızını kurtarmaya geliyorlardı sonunda.

Dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Silahı Leyla’ya doğrulttum. “Leyla bu şehirden nasıl çıkarız? Bana doğruyu söylersen bu kurşun sana isabet etmeyecek. Yalan söylersen kafatasına çakılacak.”

Leyla bana küçümseyen gözlerle bakarken bir parça titriyordu. Korkuyordu. O bizim için bir haindi ama ben de onun için bir düşmandım. Ne de olsa bu bir savaştı.

“Beni zaten öldürecekse sana neden söylemeliyim ki?” diye karşılık verdi hemen. “O kurşun bana isabet etmeyebilir ama beni öldürebilmenin başka yolları var. Boynumu kırabilirsin ya da beni boğarak öldürebilirsin.” Aramızda geçen bir anı kafamda canlandı. Gallanlı büyükelçi boğazımı sıkarak neredeyse canımı aldıktan sonra Leyla’nın nazikçe boynumdaki morlukları incelediği

zaman. “Neden beni sağ bırakasın ki?” Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Sağken bizim için tehlike teşkil ediyordu. “Babama ve hükümdârıma ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim. Sana asla söylemeyeceğim,” dedi. Parmağını tetiğin üstünde tuttum. Ama tetiğe basmadım. “Sana asla söylemeyeceğim” demişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istemiyordum. Yalansa o zaman kafasına bir kurşunun isabet etmemesine ihtiyacım vardı.

Kahretsin Leyla.

“Haklısın,” deyip silahın horozunu geri çektim. Bu, onun irkilmesine neden oldu. Düşünmemizi istediği kadar ölmeye hazır değildi. “Seni burada sağ bırakmak gibi bir lüksüm olamaz,” deyip tetiği bırakıp kurşunu şarjörde tutarak silahı çabucak kınına taktım. Onu tutup zorla ayağa kaldırdım. “Hadi gidelim.”

İzz tekrar şekil değiştirerek kocaman bir Zümrüdüanka’ya dönüşüyordu. Leyla tekmeler ve çığlıklar attı ama ufak tefekti ve ben ondan daha güçlüydüm. Mücadele edip var gücüyle tırmalamaya başlamadan önce onu İzz’in sırtına koydum. Muhafızlar ateş edecek kadar yaklaştıklarında önce havada ve onların atış mesafelerinin dışındaydık.

Beşinci Bölüm

“Yani hiçbir işe yaramadı,” diyerek kapıyı arkasından gürültülü bir şekilde çarptı.

Ben pencerenin önünde uyukluyordum ama Hala’nın öfkesi sıçrayarak uyanmama yetti.

Leyla’yı Hala’yla paylaştığım odaya tıkmıştık. Hikâyelerde babalarından kaçırılan prensesler çöldeki kulelere ya da bulutların üzerindeki saraylara gizlenirdi. Ama bizim elimizde sadece Gizli Ev’de kısmen düzgün bir kilidi olan bir oda vardı. O da zar zor. İsyan Cephesi’ndekilerin çoğu Ahmed’le birlikte yakalanmışlardı ama geri kalanımız da burayı zaten yuva olarak benimsemiş kadınlar ve çocuklarla birlikte Gizli Ev’e tamamen sığmayacak kadar çoktu. Bir odaya üç ya da dört kişi doldurmuş, yastıklardan yapılmış yataklarda ya da doğrudan yerde yatıyorduk. Çatıda, oranın tamamen karanlık olmasına engel olan ateşli gökyüzünün altında da gözlerini ellerinden geldiğince gizleyen bir sürü insan yatıyordu.

Değerli tutsağımızın bu evdeki diğer herkesten daha çok özel alanı vardı.

Hala'yla ben yok denecek kadar az eşyamızı Sara'nın ve çocuğunun yattığı yan odaya taşımıştık. Shira'nın oğlu Fadi de artık orada uyuyordu çünkü Sara onun bakımını üstlenmişti. Böylesi doğal gelmişti. Çünkü aramızda bir bebekle ne yapacağını gerçekten bilen tek kişi oydu. Ama Sara uyurken Jin'in onu birkaç kez sakinleştirdiğini de görmüştüm. Tabii bütün bunlar geçici bir çözümdü. Fadi Sara'nın ya da Jin'in hatta benim değildi. Öksüz kalmıştı artık ve bu savaş bittiğinde onun ait olduğu bir yer bulmak zorunda kalacaktım. Bu savaşı biz kazanırsak tabii. Kazanmazsak eğer...

Şimdi yeni ortak odamızda ben pencerenin denizliğinde oturuyordum. Jin de pencerenin yanında yerde, kafasını altındaki duvara dayamış oturuyordu. Uyuklarken elim kafasının üstüne düşmüştü. Sanki hâlâ orada olduğundan emin olmaya ihtiyacım varmış gibi. İkimiz de uyanmıştık artık ve bitkin bir halde Hala'yı izliyorduk. Hepimiz bu sabah saraya düzenlediğimiz saldırıdan ve beklenmedik prenses kaçırma olayından bitkin düşmüştük.

Sara köşede oturmuş bir eliyle Fadi için bir yerlerden bulduğu beşiği sallıyordu. Beşik öne arkaya sallanırken, battaniyelerin arasından Fadi'nin bir tutam mavi saçını görebiliyordum sadece. Bir Cindölü daha. Bu ülke, kapılarımızın dışında bekleyen Gallanlara yenik düşerse ölecek bir çocuk daha... Odanın tek yatağında da Sara'nın küçük oğlu yumruğu ağzında, uykusunda huzursuzlanarak sadece birazcık kıpırdandı. Akşam olmuştu ama hava hâlâ aydınlıktı. Yanımdaki pencerenin oyma kafes pan-

jurundan içeri sızan güneş ışığı yüzüne gölge desenleri yansıtıyordu. Shazad bir keresinde bu küçük çocuğun babasının onun en eski arkadaşı olan, benim erkek kardeşim Noorsham'ın ellerinde can veren Bahi olduğunu söylemişti. Bahi'yi çok uzun bir süredir tanımıyordum ama ben bile benzerliği görebiliyordum. Dağınık, koyu renkli dalgalı saçlar ve Jin'e tekrar güvenmeyi öğrenebileceğimden hâlâ emin değilken Bahi'ye güvenmemi sağlayan o yumuşak ve açık yüz ifadesi şimdi bu savaş yüzünden babasını asla tanımayacak küçük bir erkek çocuğuna aitti.

İnsanları kaybedip duruyorduk. Sadece bizim insanlarımızı değil. Başkalarına ait olan insanları da. Onların önüne sermeye hiç hakkımızın olmadığı insanların hayatlarını.

“Kâğıtlarla geri gelmeniz gerekmiyor muydu sizin?” derken kendini küt diye kapıya bıraktı. Büyük bir gösteriden azledilerek ipleri yeni kesilen bir kukla gibi. Gözlerinin altındaki teni uykusuzluktan kararmıştı ve bir zamanlar olduğundan daha zayıf görünüyordu. “Ya da üzerinde *“Barikattan gizli geçiş yolu”* yazan bir harita falan belki. Onun yerine bana zaten bir kez babasının bizi bulmasına neden olan bir prenses getiriyorsunuz.” Sırtını kapıdan yavaşça kaydırarak yere çöktü. “Bir dahaki sefere sizi saraya sokmaya yönelik bütün çabalarımın ardından daha iyi bir hediye getirirseniz memnun olurum. Mesela yakutlara çok düşkünüm. Safirler de kabul edilebilir.”

Jin omuzlarını gererken bacağıma da çarparak “Bulabildiğim her şeyi aldım. Gizli geçitlerin haritaları için ayrı bir çalışma odası var sanırım. Safirleri de orada tutuyorlardır muhtemelen,” dedi.

Jin'in Sultan'ın masasında bulduğu belgeler pek de iyiye işaret değildi. Gallan ordusunun bize doğru geldiğine yönelik istihbarat vardı. Artık kapımızın önünde kamp kurduklarından beni buna karşı uyarmak için bir kâğıt parçasına ihtiyacım yoktu. Ama onların ilk dalga olduğu ve birkaç hafta sonra destek güçleri geleceğine dair istihbarat da vardı. Bu da Sultan'ın yabancılara karşı Abdalları kullanmak için beklemesini açıklardı. Hepsini tek seferde yok edebileceği zamana kadar bekliyordu. İşlerin yönetimsiz kaosa dönüştüğü, o bölgelerdeki insanların hâlâ şimdi bitik bir halde olan İsyan Cephesi'nin etkisi altında olup olmadıklarından ya da hâlâ hükümdârlığa bağlı olup olmadıklarından emin görünmedikleri güneye fazladan ordu göndermekle ilgili bazı notlar da vardı.

Bir de Sultan'ın İliaz Emiri Bilal'in bizim için kendisine ihanet etmeyi teklif ettiğini bildiği gibi ufak bir gerçek vardı ortada. Bu da Bilal için sadece bela anlamına gelebilirdi. Yüce Hükümdârımız Bilal'in ölmek üzere olduğunu ya da genç prensin taraf değiştirmesinin bedelinin Ahmed'in Cindöllerinden biriyle evlenmek olduğunu biliyor gibi görünmüyordu. Tabii o, bizim ödeyeceğimiz bedel değildi çünkü hiçbirimiz Ahmed'e ait değildik. Biz de Rahim'in eskiden komutanları olduğu İlliaz askerlerinin sadakatine güvenerek yönetimi onun elinden almasıyla Bilal'in ordusunu kontrol etmenin başka bir yolunu planlamıştık. Ama Rahim şu anda Ahmed'le birlikte tutukluydu. O ordunun kontrolünü ele geçirmek istiyorsak ikisini de tekrar aramıza katmamız gerekiyordu.

Ayrıca belgelerin arasında bir de kanımı donduran

bir not vardı. İsyan Cephesi'ne pusu kurulduğu aynı güne dayanan aceleyle karalanmış bir mesaj. Askerleri Shazad'in babası General Hamad'ın peşinden göndermeye yönelik bir emirden oluşuyordu. General Hamad en batıdaki sınırimıza konuşlandırılmış, bu savaş hararetli bir şekilde ilerlerken komşumuz Amonpour ülkesi aracılığıyla işgali bertaraf etmek için çalışıyordu. Kızı bir hain olarak ifşa olunca, idam cezasına çarptırılmıştı. Bu mesaj şehir kilit altına alınmadan önce gönderilmişti. Biz elimizde onu uyarmak için hiçbir çare olmadan şehirde kapana kısılp kaldığımızda, bir adamın hayatı karalanmış birkaç satırla son buluyordu. Shazad burada olsaydı babasını kurtarmanın, onu uyarmanın bir yolunu bulurdu. Ama burada değildi. Şimdiyse babası ölecekti. Bize bilgi sızdırarak hayatını tehlikeye atan, Sultan'a karşı cephe alıp bize katılmaya yönelik eğilimler gösteren askerlere yardım etmiş, emrindeki askerler iyi eş olamadıklarını gözler önüne serdiklerinde, onlardan bazılarının eşlerinin Gizli Ev'e gelmelerine yardımcı bile olmuş bir adam. Ailesini güvende tutmaya uğraşırken sessizce Sultan'ın aleyhine çalışmıştı ve ben hepsinin ölmesine neden olacaktım.

"Bütün bu söylenmenin altında Leyla'yı konuşturamamış olduğun kötü haberi var sanıyorum," diyerek pencerenin önünden doğrularak dikkatimi tekrar Hala'ya verdim. Günbatımı yaklaşıyordu. Ben de İzman halkının evlerine dönmek zorunda kalacakları sokağa çıkma yasağının başlamasından önce işlerini hallederek bir o tarafa bir bu tarafa telaşla koşuşturuşlarını izliyordum. Gün batımında Abdallar şehrin tamamında hâlâ yürürlükte

olan sokağa çıkma yasasını uygulamak için sokakları dolduracaklardı.

Hala soluk altın rengi tırnaklarını koyu renkli saçlarında gezdirdi. “Ne yapabileceğinizi bildiğinde birini kandırmak çok daha zor,” dedi. Vardığımız fikir basitti. Hala Leyla’nın aklına girecek ve ihtiyacımız olan bilgiyi bize vermesi için onu kandıracaktı. Hala bu konuda çok başarılıydı. Tenimi keserek demirleri çıkarmaya razı olmasına ihtiyaç duyduğumuzda teyzemi ona benim annem olduğumu düşündürerek kandırmıştı. Bugün de bütün bir şehri kandırmıştı. Ama Leyla hiçbir şeyden şüphelenmeyen, tesadüfen oradan geçen biri değildi. Bir Cindölünün ne yapabileceğini biliyordu. “Daha fazla sorular yerine cevaplar getirseydiniz ben de kimseyi kandırmak zorunda kalmazdım. Bunu size hatırlatmak isterim.”

Ortama kurşun gibi bir sessizlik çöktü. Ahmed bu durumda eski günlerde ne yapardı biliyordum. Ne yapmamız gerektiğini düşündüğümüzü söylememiz, iyi tavsiyeler dinlemek, bir plan yapmak için hepimizi bir araya toplardı. Ama bugünlerde herkes bu kadardı zaten. İmin ölmüştü. Ahmed, Shazad ve Delila gitmişlerdi. En yeni müttefikimiz Rahim de onlarla birlikte yakalanmıştı. Artık Sam bile... kayıptı. İkizler bir yerlerde uyuyorlardı. Geriye bir tek ben, Jin ve Hala kalıyorduk. İki yorgun Cindölü ve bir tane isteksiz prens. Elimizde sadece bu kalmıştı. Eskiden vahada Ahmed’in çadırında toplandığımızdaki sayımızla kıyaslanınca aşırı az ve üzücü bir topluluktuk.

Sonra dışarıdan bir ses gürleyerek ağır sessizliği dağıttı.

“Şimdi beni dinleyin yurttaşlarım.”

Göğsümde ani bir korku belirdi. Tek kelime etse bile Sultan'ın sesini tanırdım. Dünyanın öbür ucunda Tanrı'nın unuttuğu bir yerde kulağıma gelse de sesini tanırdım. O sesi Jin'in sesini tanıdığımdan bile daha iyi biliyordum. Şu andaysa sesinin hemen bizim penceremizin altından geldiğine hiçbir şüphem yoktu. Bizi bulmuştu.

Biz, ben... onun kızını kaçırmıştım ve onu doğruca kapımıza getirmiştım. Şimdi işimiz bitmişti. Jin'i sahnede idam edecekti. Kurtulacağı bir kayıp oğul daha. Biz Cindöllerini de tutsak edecekti. İsyan Cephesi'nin geri kalanı da kendilerini kimse asla kurtarmadan bir çöl hapishanesinde öleceklerdi.

Bir anlığına olduğum yerde donakaldım. Bedenimdeki bütün kan çekilmişti ve korkudan tir tir titriyordum. Sanki kendi bedenimin dışına çıkmışım, odada etrafa bakıyormuşum da bütün yüzlerde aynı donup kalmış ifadeleri görüyormuşum gibi.

Önce Jin harekete geçerek silahını çekip pencerenin yanındaki boşluğa yaslandı. Kan bedenime geri dönerken ben de onun yaptığını yaparak kendi silahımı çıkarıp sırtımı duvara yapıştırarak göz ucuyla dışarı baktım. Sultan'ı penceremizin altında durmuş bize bağıırırken görmeye hazırlandım. Efsanelerdeki Cesur Bashir'in cin kulesinde kilit altındaki Güzel Rahat'a seslendiği gibi.

Sultan yerine altımızdaki sokakta ısıll ısıll bronz görmemi ve görmeyen gözleriyle doğruca karşıya bakan bir Abdal, yani Sultan'ın cin ateşiyile hayat bulan mekanik askerlerinden biri vardı.

"Şu anda sizinle hükümdârınız değil bir baba olarak konuşuyorum." Abdaldan Sultan'ın sesi geliyordu. Ma-

kine konuşuyordu ama metal dudakları hiç kıpırdamıyordu. “Siz halkımın ve tehlikeli radikaller tarafından sarayın kalbinden kaçırılan masum kızım, prensesiniz Leyla’nın babası. Sizin de kendi kızlarınızı geri almak için imkânlarınız dahilinde yapmayacağınız hiçbir şey yoktur.” Bunlar dışında aslında dile getirmediği sözcükler de Abdalların kıpırdamayan dudaklarından dökülen sözcükler kadar yüksek sesle yankılanıyor gibiydi: “*Benim imkânlarım dahilinde olmayan hiçbir şey yok.*”

“Her kim kızımı bu radikallerden kurtarır ve onu bana geri getirirse ağırlığına altınla ödüllendirilecek.” Tetiğin üstünde sımsıkı duran parmağım biraz gevşedi. Altınla rüşvet vermek yeni bir şey değildi. İsyan Cephesi’nde Sultan’ın parası için bize ihanet edecek kimse yoktu. Halkına teklif edeceği her şey buysa eğer.

Ses yine konuşup ardından yavaş yavaş gelen rahatlık hissine nokta koyarak “Ama kızımın saraya geri getirilmediği her şafak için başka birinin kızı ölecek,” dedi.

Yer ayağımın altında öylesine aniden kayar gibi oldu ki dengemi korumak için bir anlığına gözlerimi sımsıkı kapatıp duvara yaslanmak zorunda kaldım. Ama dışarıdaki konuşma bitmedi. Gözlerim kapalıyken de Sultan kafamın içinde konuşuyor gibiydi.

Ses “Hain oğlumun tarafını tutan halkım, sizi affettim. Sizin suçlarınız onun ölümüyle birlikte rafa kaldırıldı. Yeni bir şafak... hainler için yeni bir başlangıç...” deyip alaycı bir şekilde Ahmed’in söylediklerini yüzümüze vurduktan sonra gerisini getirmede. “Ama affımı cahillikle karıştırmayın. O hainlerin yalandan vaatleri için hangilerininizin bana sırtınızı döndüğünüzü biliyorum. Kızımın

yokluğuna karşılık sizin kızlarınızın canını almak da imkânlarım dahilinde.”

Bu bir yalan ya da blöf değildi. Sultan sözünün eriydi. Leyla’yı kaçırmamanın bir sonucu olarak ne olacağını hayal ettiğimi bilmiyordum. Hareme indiğim o anda pek bir şey düşünmemiştim aslında. Pervasızca davranmıştım. Her zaman yaptığım gibi. Bu kez arkamı toplamak için Shazad ya da yaptıklarımın sonuçlarına katlanmak için Ahmed de burada değildi.

Sultan’ın sesi aşağıdan “Mesajım basit. Kızımı geri getirin yoksa sizin kızlarınız gün doğumunda ölmeye başlayacak. Karar sizin,” diyerek konuşmayı bitirdi.

Sokaklarda bir süre sessizlik oldu. Gözlerimi açtım. Abdallar altımızda mesajlarının idrak edilmesi için bekler gibi hareketsiz duruyorlardı. Sonra penceremizin altındaki o makine bir adım attı ve Abdallar şehrin cevabını beklemek için saraya dönmek üzere mükemmel uyumlu adımlar atarak yürümeye başarlarken taşa çarpan onlarca metal sesi daha duydum.

Sokaklarda binlerce mekanik ayak sesi yankılanırken duvardan uzaklaştım. Odanın diğer tarafına giderken elimde hâlâ silahı tutuyordum. Hala’yı kenara itmek zorunda kalmadım. Tam olarak nereye gittiğimi biliyordu. Leyla’ya giden kapıdan geri çekildi.

Kapıyı vurup açtım. Prensesimiz elleri yatağa zincirliyen pencereye elinden geldiğince yaklaşmıştı. Ben içeri girdiğimde de aniden kafası bu tarafa çevrildi.

“Neyin nesiydi bu?” Arkamda Fadi’nin ağlamaya başladığını duydum. Onu uyandırmıştım. Omzumdan geriye doğru şöyle bir baktım. Sara bebeği kucağına alıp odadan

çıkartırken bana sitemkâr bir ifadeyle baktı.

Leyla şişinerek “Sana beni kaçırmamanın bir hata olduğunu söyleyebilirdim,” dedi. O da duymuştu. Hem de her kelimeyi.

“Neyin nesiydi bu?” diye tekrar ederek ona doğru tehditkâr bir adım attım. Ama Leyla irkilmedi.

“Bir Zungvoks,”* derken kendisinden tiksindirici derecede memnun gibiydi. “Akıllıca değil mi? Annemin memleketinde kullanıyorlar bunu. Ben de Abdallar aracılığıyla konuşulabilecek şekilde bir ayarlama yaptım ona. Kutsal Şifacı’nın dualarının bütün şehirde duyulmasını sağlamak amacıyla kullanılmasını kastetmiştim. Ateş bariyerine benim değil de Tanrı’nın eseriymiş gibi tapan o aptalları bastırmak için.” Beceriksizce tekrar yatağa doğru giderek rahatça yerleşti. “Sanırım babam ondan faydalananmanın başka bir yolunu bulmuş.”

“O kızına tekrar kavuşmayı umursayan bir baba değil. Biliyorsun değil mi?” Bu sözcükler ağzımdan çıkarken bile onlara yansıttığım nefretin tadını aldım. “O sadece mucidini geri isteyen bir hükümdâr.”

“En azından benim babam benim yaşayıp yaşamadığımı umursuyor,” deyip bağlı ellerini yüzüne götürerek gözlerindeki saçları küstah bir tavırla yana itti. “Sen aynı şeyi söyleyebilir misin?”

Ona doğru çevik bir adım daha attım ve bu kez yatağın başına doğru çekildi. Jin’in parmakları elimin arkasına değene kadar silahı hâlâ elimde tuttuğumu fark etmemiştim. Arkamdan gelmişti. Büyük elini nazıkçe eli-

* İngilizce “ışınlanmak, vınlamak” gibi anlamlara gelen zing fiilinin geçmiş zaman çekimi olan zung ve ses anlamına gelen vox kelimesinden türetilmiş “Ses Işınlayıcı” anlamına gelen bir kelime. (ç.n.)

min üstüne kapatıp diğer kolunu belime dolayarak beni geriye, Leyla'dan uzağa çekti.

Kulağıma sadece benim duyacağım şekilde sessizce “Yapma. Bırak,” dedi. Parmaklarımı açtım ve silahı onun eline bıraktım. Leyla'ya arkamızı dönüp onun hapishanesinden çıkarken silahı elimde kabzasını izi çıkacak kadar sıkı tuttuğumu fark ettim.

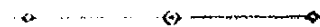
Ben aramızdaki kapıyı kapatırken Leyla “Ondan korktuğunu biliyorum,” diye seslendi. “Korkmalısın da.” Sesini yükselterek duvarın diğer tarafından hâlâ onu duymamı sağladı. “Onlar öldüklerinde, bu senin hatan olacak.”

Onu duymazdan geldim. Onun bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Öyle olduğunu biliyordum zaten.

Kısmen bayatlamış bir somun ekmek bulana dek mutfakta elimden geldiğince çok şeyi hışımla çarptım. Ekmekten parçalar koparmaya başladım. Sara rahatsız ettiğimiz çocuklarla ilgilenirken hepimizi odadan atmıştı. Hala ikizleri bulmaya gitmişti. Buraya geldiğimizden beri çoğunlukla sürüngenler ve kuşlar gibi çeşitli hayvan şekillerinde uyuyorlardı. Kullanacak çok az yerimiz olduğu için mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyorlardı ama bu, onları bulmayı her zaman çok kolaylaştırmıyordu ve onlara ihtiyacımız vardı. Bir plan yapacaksa herkese ihtiyacımız vardı. Çünkü artık bizim için plan yapacak bir Shazad'imiz yoktu.

“Onu geri teslim edemeyiz,” diyerek hepimizin düşündüğünü dile getirdim. “Bu şehirden bir çıkış yolu bulabilmemiz için en iyi fırsat o.”

Jin gözlerini bana dikmiş elini çenesinde gezdirerek dalgın dalgın “Biliyorum. Hala’ya onunla birkaç gün daha verirken savunmaya geçmediğinde ağzından bir şey koparabiliriz. Ama...”

“Ama Sultan kızları öldürmeye başlayana kadar birkaç günümüz yok,” diyerek onu tamamladım. Jin kollarını kavuşturmuş benimle bütün dünya arasında durabilirmiş gibi kapıya yaslanıyordu.

Bir an durakladıktan sonra “Doğrusunu yaptın sen,” dedi. “Leyla konusunda. Aşırı aptalca olsa da yine de buradan çıkmamız için bir fırsat ve bizim bütün fırsatları değerlendirmemiz gerek.”

Kafamı kaldırıp doğruca mutfağın diğer ucunda duran Jin’in gözlerinin içine bakarak “Ya gerçekten çenesini kapalı tutarsa? O zaman ne yapacağız?” diye sordum.

Parmaklarının ucunda orduları ve Cin ateşi olan bir adamla anlaşmazlık halindeydik. Peki ben neydim? Hiç kimseydim. Çölün sonundan elinde silahlı bir kızdım. Çoğu insan için bir adım bile yoktu. Sadece Mavi Gözlü Haydut’tum.

Dik durup bizi yönetmeye gönüllü olduğumda İmin’in idamından sonra yerimi unutmuştum. Bu savaşta hiç kimse olduğumu ve bu isyanda benden daha üstün doğmuş, daha iyi yetiştirilmiş, benden daha iyi eğitim görmüş onlarca erkek ve kadın olduğunu unutmuştum.

Shazad’in bir stratejisi olurdu. Ahmed ne yapacağından emin olana kadar beklerdi. Rahim’in onun için yürüyecek orduları olurdu. Bense karanlıkta rastgele ateş edip bir şeyi vurmayı umuyordum.

Jin “Bir yolunu bulacağız. Her zaman yaptığımız gibi,”

dedi. Bu tam bir cevap sayılmazdı ama elimizde sadece bu vardı. Birdenbire huzursuzlandım. Tekrar hareket etmeye başladım. Dolapları açıp kapattım. Cevap bir tane-
sinin içinde olabilirmiş gibi. Ya da en azından biraz kah-
ve...

Jin arkamdan “Son zamanlarda pek uyuyormuş gibi görünmüyorsun,” dedi.

Bir dolabın kapağını daha çarparak kapattım. “Sen uyuyor musun?”

Bunu sorarken niyetim meydan okumaktı. Ama bu soru nedense olması gerektiğinden daha tehlikeli geldi. Geçen ay hiç yalnız kalamayacağımız kadar kalabalık bir evde aramıza giren diğer herkes yüzünden ayrı düşmüştük. Ancak o an Jin’le hatırlayabildiğim kadar uzun bir süredir ilk kez yalnız kaldığımızı fark ettim.

Şimdi de bana uykuyu soruyordu. Çünkü ayrı uyuyorduk. Bu da aklıma uykuya dair fikirler soktu. Ayrı değil. Bu da gülünç bir şeydi. İkimiz de aramızdakinden çok daha büyük bir şeyin ortasında kapana kısıлып kalmıştık. İnsanı öylesine tüketerek birbirimize pek de yer bırakmayan bir şey. Ama yine de son zamanlarda daha fazlası için adım adım birbirimize yaklaşıyorduk. Bilinmeyen sulara doğru... ya da bana bilinmeyene doğru. Bizi demirleyen tarafın ben olduğumu da biliyordum.

Ben kıpırdamadan dururken Jin “Hayır,” diye cevap verdi. Ne düşündüğümü anlamış gibi duruyordu ve birdenbire mutfaktaki bütün oksijen tükenmiş de ona uzanma arzusuyla nefes alamıyormuşum gibi geldi. “Uyumuyorum.”

Önce ben hareket ettim ama o daha hızlı davrandı. Bana uzanması için sadece birkaç adım atması yeterli

oldu. Masa arkama değene kadar üstüme geldi. Ama biz birbirimize dokunmadan önce durdu. Ben de kıpırdamadım. Bana karşı dikkatli davrandığını anlayabiliyordum. Son zamanlarda her şey daha kırılgan gibi geliyordu. Mutfakta bile bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakında duruyordu. Kafamı geriye doğru eğerek dudağımla dudağının kenarını buldum. Jin ellerini belime indirdi. Onun için tutunacak sağlam bir şeydi. Ellerini değiştirme fırsatı bulamadığım tozlu gömleğe dolayarak başparmağının tenime değdiğini, ardında bir sıcaklık bıraktığını hissedebileceğim kadar yukarı çekti. Bugün tıraş olmamıştı ve dudaklarımı çenesindeki kirli sakallara değdirirken buldum kendimi. Sertlikleri bedenimin ürpermesine neden oldu.

Jin teslim olur gibi bir nefes verdikten hemen sonra kollarını bana iyice dolayarak hiçbir ağırlığı yokmuşçasına beni kaldırıp masanın üstüne oturttu. Gömleğim kollarının altında toplanmış, belimin çoğu açıkta kalmıştı. Elleriyle gömleğimi kürekkemiklerime değene kadar iyice yukarı iterek yeni baştan ürpermeme neden oldu.

Bir elimi çenesinde gezdirip “Tıraş olman gerek,” diyerek nefes nefese kalmış bir halde geri çekildim. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Ben böyle otururken, o da ayakta dururken. Göz gözeydik. Ama ona doğrudan bakmak benim için zordu. Çok fazlaydı ve bakarsam haftalardır içimde tuttuğum her şey kanıma karışarak beni içeriden yakıp kavururdu. Gün ortasında güneşe bakmayı densesem daha iyi olabilirdi.

Jin elim çenesindeyken alaycı bir şekilde sırtıtarak “Sonra,” dedikten sonra benden bir öpücük daha kopardı.

Düşünmeden bacaklarımı beline dolayarak onu daha yakına çektim.

“Ben de Sara’nın bir genelev çalıştırdığı dedikodularının asılsız olması gerektiğini düşünüyordum.” Hala’nın sesindeki hoşnutsuzluk Jin’le beni ayırdı.

“Bu konuda uzman değilim ama genelevlerde kapıların kilitleri vardır herhalde. Yani insanlar kapıyı çalmak zorunda kalırlar,” diye karşılık verdim. Jin beni bırakmamıştı ve sırtı Hala’ya dönükken yüzündeki canlı gülümsemeyi görebilen tek kişi bendim. Sonra geri çekilerek beni bıraktı. Sert zeminde tekrar ayağa kalktım.

Hala iki yanında ikizlerle kapının çerçevesine yaslanmış duruyordu. İkizler bornozlara sarınmışlardı ve mavi-siyah dağınık saçları tuhaf açılarda havaya kalkmıştı ama yine de önlerindeki manzara karşısında sırıtıyorlardı.

Hala gözlerini devirip mutfağa girerek “İkinizin plan yapma anlayışı bu mu?” diye sordu.

“Bir planım var benim,” dedim. Gömleğimi düzeltirken yüzümün hâlâ kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. “Leyla’yı geri vermeyeceğiz. Onun yerine kızları kurtaracağız.”

İzz neşeyle “Güzel plan,” diye araya girdi.

Maz de onu destekleyerek “Harika plan. Bu planı çok sevdim,” dedi.

Hala “Evet, muhteşem. Belli belirsiz bir beyanattan başka neye ihtiyacımız olabilir ki?” derken memnuniyetsiz görünüyordu. “Bu bir plan değil. Doğru dürüst bir fikir bile değil. Ayrıca sen İmin’i bile kurtaramamışken başka birini kurtarabileceğimizi sana düşündüren ne?” Bu

darbenin canımı acıtması gerekiyordu ama burada durup Hala'yla tartışmayacaktım. Son zamanlarda onunla tartışmak mümkün değildi. Tek yaptığı İmin'i kaybetmenin ıstırabını kusmaktı.

Diğer herkese dönerek “İşte bu yüzden siz de buradasınız. Detayların üzerinde konuşmak için.” Dışarıda akşam olmuştu ve mutfaktaki tek ışık herkesi kısmen aydınlatarak kısmen oradaymışlar gibi görünmelerine neden olan ateşin kızıl ışığıydı. Onları tekrar dahil etmeliydim. “Şimdi yardım etmek istiyor musunuz? Yoksa öylece ölme-lerine izin vermek mi istiyorsunuz?”

Kimse başka kimsenin öldüğünü görmek istemiyordu.

Gün doğumuna birkaç saat kalana kadar birlikte belli belirsiz bir karşı beyanatla gerçek bir plan arası bir şey oluşturduk. O zamana kadar hepimizin biraz uyumaya çalışması gerektiği konusunda hemfikir olduk. Biz, mutfaktan çıktığımızda Gizli Ev sessizdi. Hala'yla ben karanlık koridorlardan Sara'nın odasına çekilirken erkekler de diğer yöne gittiler.

Upuzun merdivenlerin yarısına kadar gelmiştik ki bir kapının altından sızan ışığı fark ettim. İçeride Tamid vardı. Gecenin geç saatlerine kadar okuyordu.

Eski arkadaşım Tamid gerçek bir isyancı değildi. Leyla bize ihanet ettikten sonra gidecek başka bir yeri yoktu sadece. Koca bir odayı kendisine almıştı ki her yer böylesine değerliyen bu yaptığının alçakça olduğu düşünülüyordu. Ama öyle yapmasına müsaade ettim çünkü yapacak bir işi vardı. Gün batımından şafağa kadar Fereshteh'in enerjisini serbest bırakıp Sultan'ın makinesini etkisiz hale getirecek sözleri arıyordu. Ayrıca müsa-

ade ettim çünkü ona benden nefret etmesi için daha fazla neden vermek istemiyordum.

Merdivenin başında onun odasına giden yerde durakladım. Hala artık yanında olmadığımı fark edince merdiveni çıkmayı bıraktı. Üç basamak yukarıdan bana ezici bir bakış atarak “Seninle konuşmak istemiyor,” dedi. Üstelik bunu ilk kez söylemiyordu. Konuşmak istemediğini ben de biliyordum. Hala bana bunu söylemekten keyif alıyordu. Çünkü Tamid onunla konuşmak istiyordu.

Tamid’le ben haftalardır konuşmamıştık ve ben onun odasından uzak durmuştum. Ama bu farklıydı. Bunun her ikimizin de ne istediğiyle alakası yoktu. Ne yapmamız gerektiğiyle alakası vardı.

Hala’yı geçiştirmek için “Biraz uyu,” dedim.

Bir anlığına başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi. Sonra da aptalca bir şey yapacaksam bana yardım edemeyeceğini söylemişçesine ellerini kafasının yukarısına doğru kaldırdı ve beni bırakıp gitti.

Onun ayak sesleri kesildiğinde nazikçe kapıyı çaldım. “Gir,” dediğinde Tamid’in sesi kapının diğer tarafından sert çıktı. Gecenin yarısında gelen bir ziyaretçi karşısında şaşırmış gibi durmuyordu. Yine de ben kapıyı itip açtığımda, beni beklemediğini bütün yüzünde görebiliyordum.

Hala’nın kendisine incelemesi için başka kitaplar getirdiğini düşünmüştü muhtemelen. Onun için ele geçirdiği bir dizi kitap çoktan odada yere saçılmıştı. Birbiri üstüne yığılmış ya da hüsrarla bir köşeye atılmış kitapların altında yeri zar zor görebiliyordum. Üniversitedeki kütüphanelerden ya da ibadethanelerin mahzenlerinden

yürütölmüş kitaplar. Hala'nın Cindölü yeteneği kendisine şöyle göz ucuyla bile bakılmadan İzman'daki her bir nadan kollarında bir deste kitapla çıkabileceği anlamına geliyordu. Sadece çok az söylenerek bu yeteneğini faydalı bir işte kullanıyordu. Ya da tehlikenin içine yürüyor olması ihtimalinden keyif alıyordu. Çünkü öyle yapmak, aklını ıstırabından uzaklaştırıyordu.

Bütün ihtimallere karşın, Hala ve Tamid yeterince iyi anlaşıyor gibi duruyorlardı. Belki ikisi de bana öfkeli oldukları içindi. Tamid onu İsyen Cephesi'ne sürüklediğim için, Hala da İmin'i kurtaramadığım için. Arkamdan konuştuklarını biliyordum. Tamid'in beni görmek istemediğini Hala nereden bilecekti ki başka?

Tamid tekrar önünde masada açık kitaba baktı. Rahatsız görünen bir açıda oturuyordu. Kesik bacağını bir taburenin üstüne koymuştu. Protez bacağı da bir duvara yaslanmıştı. Ulaşabileceği bir mesafede bile değildi. Onun yerine kol değnekleri kullanıyordu. Sultan'dan kaçtığımızda Leyla'nın onun için yaptığı güzel bir şekilde tasarlanmış protez bacak. Yüce hükümdârımız bacağı Tamid'den çıkarıp alarak onun gizlendiğimiz yeri bulmasını sağlamak için Leyla'nın içine gizlediği aleti gözler önüne sermişti. Tamid'in yeni bacağı eskiden eklemi boğumlu bronz bacağının olduğu boşluğa sığacak doğru uzunlukta ayarlanmış ve kesilmiş, deri şeritlerinden oluşan inceliksiz bir sistemle tutturulmak üzere tasarlanmış basit bir ağaç parçasıydı. Leyla'nın icadı kadar gelişmiş olmaktan çok uzaktı. Ama bizi düşmana satmak için kullanılamama gibi bir avantajı da vardı. Buna adil bir alışveriş derdim ben.

Masanın köşesine bırakılmış kitaba şöyle bir baktım.

Alevli ve yuvarlanan taşlı bütün görkemiyle Abbadon'un aydınlatılmış bir resminin olduğu bir sayfa açıldı. Şehri yiyip bitiren alevlerin dış tarafında parmağımı dalgınlıkla gezdirirken "Şansın yaver gitti mi?" diye sordum.

Tamid ters bir tavırla "Bunun şansla alakası yok. Şansım olsaydı burada olmazdım," dedi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedim. Tamid cinleri serbest bırakacak kelimeleri arayarak haftalardır kitapları su gibi içiyordu resmen.

Yalanlar icat edilmeden önceki İlk Lisan'daki kelimeleri. Ayrıca bir Cindölünün dilinden bir yalan dökülemezdi.

Bu kuvvetli bir birleşimdi. Bir Cindölü İlk Lisan'daki doğru kelimelerle her şeyi gerçekleştirebilirdi. Ama onları gerçek gibi söyleyerek hiç yoktan para kazanabilir, kralları devirebilir ya da ölüleri diriltebilirdim ben.

Ama İlk Lisan dağılmış ve kaybolmuştu. O nedenle de makineyi etkisiz hale getirecek ve ordumuzun diri diri yanmasına engel olacak kelimelere tarzı olacaktım. Tabii bir ordumuz olduğunda...

Bize pusu kurulmadan, idamdan ve şehir kilit altına alınmadan önce kaba bir planımız vardı. Rahim'i İlliaz'a ulaştıracak ve bir zamanlar onun olan adamların kontrolünü ele geçirmesini sağlayacaktık. Bir zamanlar komutanları olduğu için adamları hâlâ ona sadıktılar.

Sonra da onları yanımıza aldığımızda, makineyi etkisiz hale getirip Abdallar ordusunu durdurmak için beni saraya sokabilecektik. Ondan sonra da Sultan'ın ordusunu yenmeye ve tahtı ele geçirmeye yönelik gerçek bir şansımız olacaktı. Bir faniye karşılık başka bir fani olacaktı.

Ama o planın işe yaraması için İlk Lisan'da doğru ke-

limelere ihtiyacımız olacaktı. Tamid'in odasında gittikçe büyüyen kütüphaneye bakılırsa da onları bulmaya bir ay önce olduğumuzdan daha yakın değildik. O kelimelerin sonsuza dek kaybolmuş olup olamayabileceklerini merak ettim. Bir cini özgürlüğüne geri kavuşturmak için ihtiyaç duyduğumuz kelimeleri değil de onu yakalayıp istediğimizi yaptırmaya ikna etmek için kelimelere tutunmuş ve başarmış olmamız tam da insanlara özgü bir şey gibi görünüyordu. Bizim tür olarak da olduğumuz gibi öngörüsüz bir davranıştı. Ama tek yapabileceğimiz aramaktı.

"Bana bunu sormak için burada değilsin." Tamid gözlerini ovuşturdu. "Ne istiyorsun Amani?"

"Bir tutsağımız var," derken kelimelerimi özenle seçtim ama incelikli davranmaya ayıracak çok fazla zaman da yoktu. "Leyla," dedim. Tamid prensesin adını duyunca yüzünü ekşitti. İkimiz de onun tarafından kandırılmış, ikimiz de ihanete uğramıştık. Onun hareme tıkılıp kalmış masum ve çaresiz bir kız olduğunu sanmıştık. Ama bir zamanlar Tamid için daha fazla anlam ifade ediyordu. Leyla da o ilişkiyi Tamid'i beraberinde saraydan çıkarıp babasını doğruca bize getirmek için kullanmıştı. Benden bir sürü insanı koparıp almış olabilirdi ama onun incittiği tek insan ben değildim.

Tamid gerektiğinden daha sert bir tavırla "Çünkü Leyla'yı İsyan Cephesi sığınağına getirmek geçen sefer çok iyi sonuçlandı değil mi?" diye sordu.

"Biliyorum," dedim. Birdenbire yere çökmeyi istermişim gibi bitkin hissettim ama kitapların arasında oturacak yer yoktu. O yüzden de kapıya yaslandım. "Ama bir şeyler biliyor. Bizim bilmemiz gereken bir şeyler."

Tamid “Bir cini zincirlerinden kurtarıp serbest bırakacak doğru kelimeleri bilmediği sürece ilgimi çekmiyor,” dedi.

“O kelimeler onda yok. Ama bizi bu şehirden çıkarmanın bir yolunu bulabilir.” Tamid sonunda ilgiyle bana baktı. “Ama konuşmuyor. En azından benimle. Seninle konuşması ihtimali var mı sence?”

Tamid alaylı bir şekilde püfleyerek “Şüpheliyim,” dedi.

“Çaresiz durumda olmasaydık senden istemezdim. Ama Leyla’yı ona geri vermezsek Sultan insanları öldürmeye başlayacak ve bizim bir çıkış yoluna ihtiyacımız var. Bana işe yaramayacağını söylemeden önce bir deneyemez misin en azından?” Bakışlarını tekrar üzerime çekmeye çalıştım ama bana yeni baştan sinirlenerek kitaplarına geri döndü. “Tamid,” dedim. Sesime yansıyan çaresizliği kendi kulaklarımla duydum. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Tabii ki var,” derken kaşlarını çatarak kitaba bakıyordu. “Çünkü her şey her zaman seninle ilgili. Benim hayatımdaki her şey sen hayatıma girdiğinden beri seninle ilgili. Senin yüzünden buradayım. Leyla sana ulaşmak için beni kullandı. Bu bile,” deyip elini sallayarak kitapları işaret etti. “... seninle ilgili.”

Tamid’in ani patlaması ardında bir sessizlik bıraktı. Ona bunun doğru olmadığını, adil olmadığını söylemek istedim. “*Tozluyol’daki hayatının benimle bir ilgisi varsa o zaman bu senin hatan*” demek istedim. Ama onu kocaman, harika dünyaya beraberimde sürüklemek isteyen taraf da hep ben olmuştum. O da beni Tozluyol’da tutmaya çalışan taraf olmuştı. Sonunda ben daha çok güç kullanarak çekmiştim. Ama Leyla... işte o benim üzerime

atamayacağı bir şeydi. “Yanılıyor muyum?” derken sesimin suçluyormuşum gibi çıkmamasına özen gösterdim. Kocasının âşığına kıskanan bir eş gibi konuşmamak için. “Yoksa Leyla sana o bacağı ben daha gelmeden önce mi yaptı? Kendini feda etmek istersen sana engel olamam ama seçme şansları olmayan diğer insanların ölmelerine izin verme.”

Tamid uzunca bir süre aynı sayfaya baktı. “Onunla konuşacağım ama bir şartım var,” dedi.

“*Ne istersen*” diye düşündüm ama söylemedim. “Neymiş?”

“Bu şehirden çıkmanın bir yolunu biliyorsa ben de sizinle birlikte geleceğim. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bu isyanın ya da girişmeyi düşündüğünüz bu kurtarma amaçlı intihar görevinin. Hiçbir zaman istemedim. Ben sadece eve gitmek istiyorum.” *Eve. Tekrar Tozluyol’a*. “Ben zaten hiç oradan ayrılmak istemedim.” Tamid’in orada kalmayı istemesini sağlayan şeyin ne olduğunu asla anlamamıştım. Ama onunla Tozluyol’a geri dönmek zorunda kalmamak için neredeyse her şeyimi verirdim. Tozluyol çölün sonunda hâlâ beni bekleyen bir tuzak gibi geliyordu. Doğduğum yere geri dönersem, kasaba demirden dişlerini etrafıma kapatır ve bir daha asla gitmeme izin vermezmiş gibi.

“Peki bu bizi nasıl bir konuma sokuyor?” diye sordum. “Burada başka kimse İlk Lisan’ı okumayı bilmiyor.” Başka kimse eski geleneklere ve eski dillere kuzey şehirlerinde olduğundan daha sıkı sıkıya bağlı olunan Son Eyalet’te Kutsal Şifacı tarafından eğitilmemişti. “O makineyi etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamazsak Sultan’a karşı hiçbir şansımız olmaz.”

“O zaman ne yani? Bir şey bulacağım diye beni burada kilit altında mı tutacaksın?” diye karşılık verdi. “Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama ihtiyacımız olan kelimeleri bulacak olsam bence çoktan bulurdum,” deyip öfkeyle elini sallayarak odada etrafını işaret etti. “Çünkü inan bana, çabalıyorum.”

Yanılmıyordu.

“Peki,” diye razı oldum. “Eğer buradan çıkabilirsek seni Tozluyol’un mümkün olduğunca yakınına götüreceğiz. Sadece Leyla’yla konuş. Yakın zamanda,” deyip gitmek için arkamı döndüm ama Tamid’in sesi beni durdurdu.

“Amani.” Kapı aralık bir halde tekrar arkama döndüm. Sonunda yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı ve tekrar gözlerini kaçırdı. “Başka bir şey daha var.” Gözleri odada etrafa saçılmış kitapların üzerinde gezindi. Sanki son anda başka bir cevap arıyormuş gibi. “Bu şey değil... Ben bir şey buldum. Makineyi etkisiz hale getirmek için ihtiyacın olan kelimeleri değil. Heyecanlanma. Ama...” Şimdi sözcüklerini özenle seçmeye çalışan biri gibi görünüyordu. “İlk Savaş’ta cinlerin öldüğü zamanlarla ilgili anlatılanlar var. Her birinde istisnasız onların ölümü etraflarında kilometrelerce alanı harap etmiş. Ateşten yaratılmış onlar. Ölümleri de... bir patlama gibi. Şehirleri, savaş meydanlarını yerle bir edip, nehirleri kurutmuş, yeryüzünün yarılmasına neden olmuşlar. Sonra da yıldızlara dönüşmek için gökyüzüne karışarak gözden kaybolmuşlar. Leyla’nın makinesi... Fereshteh öldüğünde makine onun gücünü içine hapsedip duvar ve Abdallar için kullandı. Ama makineyi etkisiz hale getirirseniz o güç... artık hapsedilemeyecek...” Rahatsız bir ifadeyle cümlelerin gerisini getirmedi.

Ne dediğini anladım. “Makineyi etkisiz hale getirirsem ve Fereshteh’in gücünü serbest bırakırsam bunun beni de yok etmesi ihtimali var,” dedim. Tamid’in cevap vermesine gerek yoktu. Neden gözlerime bakmadığını şimdi anlıyordum. Geçmişimiz ne kadar karmaşık olsa da ikimizin de birbirimizin öldüğünü görmek istediğimiz anlamına gelmezdi bu.

Açık kitaptaki Abbadon’un yıkımına tekrar baktım. Fereshteh’in ruhundan yayılan bütün o ateşin Leyla’nın yaptığı Gamaniks icadı makineden serbest bırakılarak o mahzenlerdeki her şeyi yakıp kavurduğunu net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Ben de dahil. Bu gerçeği, yani kendi ölümümü idrak etmeye çalıştım. Ama şu an çok uzak görünüyordu. Cin ateşinde diri diri yanma riskini göze almadan önce beni öldürebilecek muhtemelen bir sürü başka şey vardı. Şu an, işbirliğine razı olmayan prensesler ve ölecek kızlara yönelik tehditler söz konusuyken, ölümüm kafamı kurcalayan uzak bir mesele gibi geliyordu. “Tek seferde tek bir sorun çözelim Tamid,” deyip elimi yüzümde gezdirerek bitkinliğimi silip atmayı dedim. Şu an benden önce ölmesi planlanmış birisi vardı ve biz de o kızı kurtarmayı denemek zorundaydık.

Altıncı Bölüm

Sokağa çıkma yasağı sırasında karanlıkta Abdallar sokaklarda devriye gezerken İzman sokaklarında ilerlemek kolay değildi. Aslında, çoğu insan için imkânsızdı bu. Ama biz çoğu insan değildik. Biz Cindölleriydik. Ateş duvarının ardında gökyüzü yeniden aydınlanmaya başladığı zaman, sarayın dışlarına ulaşmayı başarmıştık.

Sokaklar sonunda kalabalıklaşana, biz sarayın önündeki meydanda gözler önünde dururken bizi gizleyecek kadar yoğunlaşana kadar gizli kaldık. Sonra açığa çıkarak İzman halkı arasında yerlerimizi aldık. Kalabalıkta yerlerinde duramamalarına neden olan olağan dışı bir enerji vardı. Daha dün bizim yarıda kestiğimiz Sultim İmtihanları için burada toplanmışlardı. Ama bugün ne göreceklerini bilmiyorlardı. Bir idam mı? Yoksa rehine takası mı? Kalabalığın arasından ilerlerken etrafımdaki yüzlere baktım. Bugün, Ahmed'in ya da Shira'nın idamında olduğundan daha farklı bir his vardı ortamda.

İkisi de çeşitli nedenlerle suçlanmışlardı. Sultan'ın dünyasında adalet olarak geçen bir kavramla yüzleşmek üzere kalabalığın karşısına çıkarılmışlardı. Ama bu kez o sahneye kim çıkarsa su götürmeksizin masum olacaktı. İşlemediği suçlar yüzünden orada duracaktı ve ciddiyetle sımsıkı kapatılmış bazı dudaklarda ve yere bakan bazı gözlerde bunun farkında olan tek kişinin ben olmadığımı gördüm.

Ama yine de gecenin gölgeleri çekilirken İzman halkı meydanı doldurdu. Bizim grup da dağılmıştı. Jin'le ben silahlarımız belimizde, iki farklı görüş açısında duruyorduk. İzz'le Maz sığırcık kuşları şeklinde yakındaki bir çatının tepesine konmuşlardı. Hala herkesi görebilmek için arkadaydı. Gördüğümüz kadarıyla, bizim için en büyük tehdit Abdallardı. İmin'i kurtaramamamın nedeni onlardı. Hala'nın illüzyonları onlar üzerinde işe yaramıyordu. Ayrıca fazla yaklaşırsak bizi diri diri yakabilirlerdi. Onları metal göğüslerinden silahla vurmak da işe yaramazdı. Topuklarının altına yazılmış, onlara can veren kelimeyi bozmak zorundaydık. Ama Leyla bu konuda çok yardımcı olarak onu metal zırhla kapatmıştı. Bir jaguarın pençelerinin onu parçalayıp açmasını umuyordum. İzz bunun icabına bakabilirdi. Sonra da hangimizin daha yakın olduğuna bakarak ya Jin ya da ben atışı gerçekleştirdik. Sonra da Maz Hala'nın illüzyonunun arkasına gizlenerek kızı pençeleriyle alıp havaya kaldırırdı. Bu hatalara yer bırakmayan bir plan değildi ama hiç yoktan iyiydi ki İmin tam önümüzde öldüğünde elimizde olandan çok daha iyiydi.

İmin'in de Shira'nın da hayatlarını kaybettiği yeri iz-

lerken huzursuzca kıpırdandım. Sonunda şafak bütün etkileyiciliğiyle söktü. Artık bütün gözler sahneye çevrilmişti ve bizim suçlarımızın bedeli olarak ölecek kızın ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Ben hâlâ orada mı diye emin olmak için yanımdaki silaha tekrar tekrar dokunurken dakikalar yavaş yavaş geçti. Ama saraydan bir hareket yoktu. Kapılar aniden açılmadı. Bir Abdal ya da çabalayan bir kıza dair hiçbir belirti yoktu.

Kalabalıkta arkamdan bir ses “Sence prenses eve gönderildi mi?” diye sordu.

Başka bir ses onun dediği üzerine düşünerek “Belki de blöftü,” dedi. Ama ben ikisinin de doğru olamayacağını biliyordum. Peki Sultan neyi bekliyordu o zaman?

Yan tarafımda bir hareketlilik gözüme ilişti. Sahnede değil ama bizim yukarıımızda, saray duvarlarının üstünde yan tarafa doğru. Kafamı kaldırıp baktığımda önce orada hiçbir şey yoktu ve bir anlığına hayali şeyler gördüğümü, onun bir ışık oyunu olduğunu sandım. Ama bir şey gözlerimi duvarın üstündeki o noktadan ayıramamama neden oldu. Sanki sırf isteğimin gücüyle taş duvarın içini görebilecekmişim gibi.

Sonra bir kıızı belinden tutan Sultan gözler önüne çıktı. Boynuna dolanmış parlak altın rengi eşarp ve kan kırmızısı kaftanına, yani bir şafak gökyüzünden dökülen kanların rengine bürünmüş bir halde, şafak ışığında bayağı heybetli bir cüsse gibi duruyordu. İki yanında yapay tenlerinin bronzu gün ışığında parlayan Abdallar vardı. Aniden beliren öfke, nefret ve aşağılanmışlık hissi neredeyse kaldıramayacağım derecedeydi. Beni iki büklüm edebilecekmiş gibi.

Sabah havasına çıkan genç kızın üzerinde rüzgârdan bacaklarına çarparak dolanan beyaz bir gecelik vardı. Koyu renkli saçları çok dağınık dalgalar halinde omzuna dökülüyordu. Boynunda kırmızılık olmasaydı bütün rengi solup gitmiş sayılırdı. Bir an boynunun çoktan kesilmiş olduğundan ve buraya yavaşça ölmesi için çıkarıldığından korktum. Ama hayır, kan değildi o. Uzaktan herhangi bir çöl kızının takabileceği, boynuna gevşek bir şekilde atılmış bir eşarp gibi görünüyordu. Ama onunla tamamen aynı, saray duvarlarının demir parmaklıklarına bağlanmış başka bir kırmızılık daha vardı. Jin'le benim Auranzeb'deki keşmekeş sırasında bir ipin bizi güvenliğe kavuşturacağına güvenerek atladığımız aynı duvarlara. Ama bu ip onun güvenliğini sağlamıyordu.

Sultan onu sahnede idam etmeyecekti. Onu asacaktı.

Diğerlerini arayarak etrafa göz gezdirirken kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Kız yukarıdayken ona ulaşamazdım. Çaresizce planı unutup saray duvarlarına uçmalarını işaret edeyim diye gözlerim ikizleri aradı. Ama ayrılmış ve şimdi beni diğerlerinin gözlerinden gizleyen kalabalığın arasına dağılmıştık.

Kendi başımaydım ve çok uzaktaydım.

Yine de ikizlere seslenebilecek kadar ya da Hala'ya Sultan'ın kafasında onu oyalayacak bir görüntü canlandırmasını söyleyebileceğim kadar ya da doğruca Sultan'ın gözlerinin arasına isabet edecek bir kurşunu gönderecek atışı yapabilecek kadar yaklaşabilmek için dua ederek ağzı açık izleyen bir sürü insanın arasından ite kaka ilerlemeye başladım. Kızın ölmesini izlemekten başka yapacak herhangi bir şeyim olmasını umarak. Ama ben

deli gibi çağlayan bir nehirde akıntıya karşı ilerlemeye çalışırken kalabalık bana karşı koyuyordu. Etrafımdaki kafalar tepemizde bir şey olduğunu fark ederek kalkmaya başladı.

Sultan saray duvarlarının en ucuna doğru adım attı.

Kızın duvarın kenarında dururken titrediğini ve ağladığını görecektik kadar yakındım. Sultan'ın yüzünü doğan güneşe doğru döndürdüğünü, onun kızın üzerine eğilip kulağına bir şey fısıldadığını, kızın gözlerini sımsıkı kapattığını görecektik kadar yakın.

Ama hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktım da.

Sultan kızı itti.

Çabuk ve şiddet dolu tek bir hamleyle kızı duvarın kenarından aşağıya gönderdi. Kız hızla aşağı düşerken açık havada yükselen çığlığı bir bıçak kumaşı keserken çıkan ses gibiydi ve onu fark etmeyen bütün gözleri üzerine çekti. Bütün meydan onun düşüşünü çaresizce izlerken kalabalıktan bazı çığlıklar kızinkine karıştı. Ayakları can havliyle bulamayacakları bir zemin ararken geceliği debelenen bacaklarına iyice dolandı. O düşerken de ilmiğin uzun renkli ipi çöl rüzgârına yakalanmış bir eşarp gibi çözülerek ardından kırmızı bir şerit halinde kırbaç gibi çarptı.

Ta ki açılacak ip kalmayana dek.

Sonra sonuna kadar gerildi. Kızın boğazındaki ilmik sıkılarak düşüşünü ani bir şekilde kesti.

Çığlığı mide bulandırıcı derecede aniden kesildi ve bittiğini anladım.

Kızın adı Rima'ydı. Tersanelerin yanında yaşayan yoksul bir aileden geliyordu. Babasının kapısında Kut-

sanmış Sultima'nın Yükselişi'nden kalma kan kırmızısı renkte bir boyayla boyanmış süslenmiş bir güneş sembolü vardı. Rima o yüzden alınmıştı. Ahmed'in güneşi bir başkaldırı sembolünden bir hedefe dönüşmüştü.

Rima beş kız kardeşin ortancasıydı. Sultan o gece yataklarından herhangi birini alabilirdi. Ama Rima yaşça bana en yakın olandı.

İkinci kızın adı Ghada'ydı. Onu kurtarma fırsatımız bile olmamıştı. Onu canlı bile görmemiştik. Şafak onun bedenini çoktan sarayın duvarlarından, Rima'nın bedeninin yanında sallanırken bulmuştu. Ona ulaşmaya dair bir umudumuzun olmadığı sarayın içinde öldürülmüştü. Sultan aynı numarayı ikinci kez tekrar edecek kadar ahmak değildi.

Ghada'nın ölümünden sonraki öğleden sonra sokaklarda Sultan'a karşı baş kaldıran Ghada'nın babası sarayın önündeki meydanda durup masum kızını mahkûm eden isyan cephesini alenen suçladı. Söyledikleri için onu suçlamıyordum. Kurtarması gereken başka bir kızı daha vardı.

Naima üçüncü kızın adıydı. Kurtarmayı başaramadığımız üçüncü kız. Bizim suçlarımız yüzünden ölen üçüncü kız.

Ne yaparsak yapalım ne denersek deneyelim, çok geç kalıyorduk. Çok yavaş kalıyorduk. Onları ölmeden önce

kurtarmak için saraya girmek zorunda kalacaktık. Sam yokken de bunu yapmamızın bir yolu yoktu. Hatta o hâlâ bizim yanımızdayken bile içeri girmeyi başaramamıştık.

“Annesi ve babası hayatta değilmiş.” Sara Fadi’yi kollarında sallarken bana Naima’yla ilgili öğrendiğini anlatıyordu. “Ama dört erkek kardeşi varmış.” Perdeler meraklı gözlere karşı kapalıydı ama pencerenin oymalı kafes parmaklığından sabahın erken saatlerinde içeri sızan güneşin ışığı Sara hareket ederken onun yüzünde endişeyle dans ediyordu. Bana anlatmadığı başka bir şey daha vardı.

“Ne?”

Sara ağzındaki baklayı çıkaramadan Jin “Kendi kendine işkence etmene gerek yok,” diyerek araya girdi. İlerideki duvara yaslanmış beni izliyordu. “Bu isyandaki her ölümden Ahmed’in olduğundan daha fazla sorumlu değilsin sen.”

Bu iyi bir tavsiyeydi. Shazad hâlâ burada olsaydı bana vereceği türden bir tavsiye. Ama burada değildi. Ben de Ahmed değildim. Tamid’e değiştiğimi, kendi çıkarım için insanların ölmelerine izin veren birisi olmadığımı söylemiştim. Ama sarayın duvarından sallanan üç ceset beni yalancı çıkarıyordu. Belki de o bencil Tozluyol kızı olduğum zamanlardan sandığım kadar çok uzaklaşmamıştım. Belki de Tamid’le geri dönmek beni gerçekten de başladığım noktaya geri döndürürdü. “Ama bundan ben sorumluyum,” dedim.

Kimse bana karşı çıkmadı. Ne de olsa gerçek buydu.

Sara’nın gözleri bir bana bir Jin’e gittikten sonra konuşmaya devam etti. “Onları İsyan Cephesi’nin müttefik-

leri olarak saraya ihbar edenin bir komşu olduğu söyleniyor. Abilerinin arkadaş sandığı, isyanlarda en az onlar kadar yer almış biri.”

Jin suratını asarak “Komşu kendi ailesini kurtarmak için onları satmıştır,” diye açıkladı.

Sara üzgün ve ciddi bir ifadeyle kafa sallayarak “Naima’nın abileri sorumlunun o olduğunu anlamışlar. Evinde daha yeni dövülerek öldürülmüş halde bulunmuş,” dedi. Midem bulandı. Bu vahşet dolu bir intikam ve yas gösterisiydi. Abileri Sultan’a erişemedikleri için kız kardeşlerinin ölümünün bedelini birine ödetmeye çalışıyorlardı.

Jin “Sultan’ın istediği de bu. Şehirde geriye kalan İsyan Cephesi destekçilerinin birbirlerine cephe almalarını sağlamak,” dedi.

Hala “Biliyorsunuz ki kıvranıp durabilir ve insanların ölmelerini izlemeye devam edebiliriz,” diyerek araya girdi. “Ya da senin yaptığın hatayı düzelterip şu işe yaramaz prensesi babasına geri teslim edebiliriz.”

Kesin bir ifadeyle kafamı iki yana sallayarak “Hayır,” dedim. “Sonunda bizim bir işimize yaramasa bile babası için işe yaramaz değil,” derken göz ucuyla kapalı kapıya baktım. Tamid kapının diğer tarafında yine Leyla’yla konuşuyordu. Henüz ondan işe yarar bir bilgi koparamamıştı ama vazgeçmeye de hazır değildi. İkinci gün elinde Kutsal Kitaplar’ın bir cildini taşıyarak geri dönmüştü. Onu dinle tövbe etmeye cezbedebileceğini düşünüyor gibiydi. Leyla ölümsüz bir varlığı öldürmüştü. O nedenle de Tamid’in yapmayı denediği şeyin işe yaramayacağını tahmin etmeliydim ama artık her şeyi denemeye hazırdım.

Hala “Onu canlı teslim etmeliyiz demedim,” diyerek dikkatimi aniden kendine çekti. Söyledikleri anında odadaki havayı değiştirdi. Dalga geçtiğine dair herhangi bir belirtiye rastlamak için yüzünü inceledim. Hala’nın zalimce bir espri anlayışı vardı. Ama İmin öldüğünden beri onun güldüğünü görmemiştim pek.

Jin Hala’nın ciddi olmadığını düşünüyormuş gibi ona kopkoyu kaşlarını kaldırarak “Onu öldürmeyeceğiz,” dedi.

Hala da ona kaşlarını kaldırıp bakarak “Neden öldürmeyecekmişiz ki?” dedi. “O senin kız kardeşin diye mi? O her birimizi öldürme fırsatının üstüne sazan gibi atladı. Ayrıca Sultan talebinde onun ölü ya da diri geri verilmesini istediğinden bahsetmedi.”

Jin soğuk ve alaycı bir tavırla “Diri olması ima edilmiş gibime geliyor benim. Rehineler söz konusu olduğunda genelde öyle olur,” dedi.

Hala “Öyle olmayacağını bilecek kadar akıllı olmalıydı. Biz cinlerin çocuklarıyız. Her şeyi harfi harfine ciddiye alırız,” deyip Jin’e alaycı ve bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. İkizler bu cinayet muhabbetine dahil edildikleri için huzursuzlanarak pencerenin denizliğinde oturdukları yerde kıpırdandılar. Hala sonunda Jin’le meydan okurcasına bakışma gösterisine bir son vererek “Ayrıca bunun senin kararın olduğunu düşünmüyorum,” diye ekleyip bana baktı.

Jin’in de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Benim derhal ‘hayır’ dememi, Hala’nın kız kardeşini öldürme fikrine karşın kendi yanında olmamı bekliyordu.

Tereddüt ettim.

Sultan şehrin bize karşı cephe alması için uğraşıyordu. Şu ana kadar üç kızı öldürmek yanına kâr kalmıştı çünkü uydurduğu hikâyedeki kötü karakterler bizdik. Prensesleri kaçırmak bir kahramanın yaptığı türden bir şey değildi. Bu, daha ziyade bir caninin rolüydü. Kahramanlar prensesleri kurtarırlardı ve masum kızlar öldürülürlerken hiçbir şey yapmadan durmazlardı. İnsanlar bu cinayetleri işleyenin Sultan olduğunu unutacaklardı. Tek hatırlayacakları onları idam sehпасına gönderenler yani bizler biz olacaktı. Leyla'yı öldürmek bizim şehirden çıkmamızı sağlamazdı ama en azından bizim adımıza daha çok kızın ölmesine engel olabilirdi. Biz bütün şehre liderlik etmesi için Ahmed'i geri alana dek, onların bize karşı cephe almasına engel olabilirdi.

Ama kızının cesedini kapısının önüne serersek ne tür caniler olurduk ki biz?

Leyla'nın yatak odası hapishanesinin kapısı açıldığında cevap vermekten kurtulmuş oldum. Tamid kutsal kitabını tutarak bize katıldı.

Pek bir şey ummadan, sadece konu dağıldığı için minnet duyarak "Şansın yaver gitti mi?" diye sordum.

Tamid "Hayır ama..." deyip söyleyeceği şeyden ödü patlıyormuşçasına ayaklarına baktı. "... onu neyin konuştu-rabileceğine dair bir fikrim var."

Hala "Ölüm tehditleriye, boşuna uğraşma. Ölmekten korkmadığını açık açık belirtti zaten. Ya da en azından korkmadığını düşünüyor," deyip bu, onun prensesi öldürme planını tamamen haklı çıkarıyormuş gibi bana imalı imalı baktı.

Tamid "Hayır," diyerek onu onayladı. "Ama korktuğu

başka bir şey var. Her şeyden daha çok değer verdiği tek şey.”

Artık herkes Tamid’in ağzından çıkanlara odaklanmıştı. Tereddüt ettiğinde bile. Bize söylemek üzere olduğu şey her neyse bizim onu kullanacağımızı ve bunun kendisi yüzünden olacağını biliyordu. Ama benimle konuşmak yerine Hala’ya bakarak ona “Parmaklarını alan adama yaptığını söyledikleri şey doğru mu?” diye sordu.

Ben bile Hala’ya bunu sormaya cesaret edememiştim. Cindöllerinin çoğu İsyan Cephesi’ne gelmeden önceki hayatlarından bahsetmekten hoşlanmazlardı. Bizi öldürmek isteyen işgal altındaki bir ülkede olmak zordu. Galanlar olmasa bile Cindöllerini satmaya, kullanmaya, öldürmeye ya da daha beterini yapmaya yönelik bir eğilim vardı. Hepimiz Hala’nın kolay bir hayat yaşamadığını biliyorduk. Hepimiz annesinin onu sattığını biliyorduk. Ama eskiden bir kampımız varken kamptaki söylentilere göre, Hala parmaklarını kesen adamdan intikamını almıştı. Cindölü yeteneğini kullanıp onun zihnini paramparça etmişti. Sağlıklı bir aklın ışığını bir daha asla göremeyeceği şekilde deliliğe sürüklemişti onu.

Tamid’in ne dediğini anlıyordum. Ölüm bir şeydi ama zekâsı olmadan Leyla’nın hayatı... işte o bambaşka bir şeydi. Mesela bu, onun babası için işe yaramaz hale gelmesine neden olurdu. Daha önce de deliliğe şahit olmuştu. Annesi Leyla’nın başarılı bir şekilde tamamladığı şeyin bir benzerini yapmaya çalışırken aklını kaçırmıştı. Bu da Rahim’in babasına karşı cephe almasına neden olmuştu. Leyla da abisi Kadir’in eşleri olan haremdeki kıskanç ama zararsız üç kızın, Ayet, Mouhna ve Uzma’nın akılla-

rını kaçırmalarını sağlamıştı. Onları makinesine maruz bırakıp, bir Cin'in gücünden faydalanması için makinenin tüm gücünü devreye sokarak onları denekler olarak kurban etmişti.

Kellesini kaybetmekten korkmayabilirdi. Ama aklını kaybetmekten korkardı.

Tamid "Doğru mu bu?" diye ısrar etti.

Hala üç parmaklı elinin başparmağıyla düşünceli bir ifadeyle altın rengi dudığında yavaşça bir daire çizdi. Sonunda "Hayır," diye itiraf etti. "Ona yaptığım şey duyduğunuz her şeyden çok daha beterdi."

Odasına girdiğimde, Leyla yan yatıyordu. Bana Tozlu-yol'da paylaştığımız odamızda, bariz bir şekilde birinin kendisine ilgi göstermesini istediği halde istemiyormuş gibi görünecek somurtan kuzenim Olia'yı hatırlattı.

Leyla ağzını yastığına bastırarak "Yine beni vurmaya mı geldin buraya?" diye geveledi. Yatma şekli kollarındaki sargıların göze çarpmasına neden oluyordu. Tamid ona da dikişler atmıştı demek ki. Bu, muhtemelen akıllıcaydı. Kan kaybından ölüp başımıza kalmasını istemezdik. Ama biraz acı çekmesine izin verebilirdim.

"Hayır," diyerek kapıya yaslandım. "Sana o küçük zekâ küpü aklını doğru şekilde başında tutman için son bir şans vermek için buraya geldim," deyip yatağının ucuna oturdum. "Sen birinin kafayı yakarak aklını kaçırdığını gördün mü hiç Leyla? Ben bir kez büyüdüğüm kasabada Bazet adında bir adamın öyle olduğunu gördüm. Kafası

içeriden ateşe verilmiş birinin onu söndüremeyişini izlemek gibi bir şeydi bu. Söylenmeye, belli belirsiz bir şeyler gevelemeye, çığlık atmaya, bir şeyler görmeye başladı ve sonunda amcam merhamet göstererek onu sokağın ortasında bir köpek gibi vurdu.”

Leyla elini sertçe yastığa bastırarak doğruldu. Yüzünü koyduğu yerde hafif bir girinti oluştu.

“Hala’nın gücü de kafayı yakmak gibi biraz. Bir süreligine bir şeyler görmeni sağlayabilir tabii ama isterse zihnini öylesine paramparça edebilir ki bir daha asla bir şeyleri kafanda mı kuruyorsun yoksa gerçekten varlar mı emin olamazsın. İnan bana, gerçekten de sana bunu yapmak istiyor.”

Leyla’nın dudakları hafif aralandı. Gözleri kocaman açılmıştı ve çocuk gibi bakıyordu. “Yapmazsınız bunu. Bana ihtiyacınız var,” dedi.

“Sen şu an bize, kurtarmamıza yardımcı olduğundan çok daha fazla hayata mal oluyorsun. Ayrıca şöyle de bir gerçek var. Ben babanın bu şehri sonsuza kadar kilit altında tutabileceğini sanmıyorum. Eninde sonunda bu kuşatma sona erecek. Biz de buradan çıkacağız. Ama ondan önce insanların ölmelerine son vermek istiyorum. Anlıyor musun? Seni aklın başında değilken teslim edersem, ölümler biter ve savaşları için küçük oyuncaklar yapamadığında da ona artık bir faydan olacağını sanmıyorum. Sen aklını kaçırdığında hâlâ onun en sevdiği kızı olacak mısın sence?” Bildiğini söylemenin bedelini kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum.

Sonunda “Siz nereye gideceksiniz?” diye sordu. Sonra daha kısık bir sesle “Abimi kurtaracak mısınız?” diye sordu.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Leyla'nın Rahim'i birazcık bile umursadığını düşünmüyordum. Onun İsyan Cephesi'nin geri kalanıyla birlikte mahkûm edilmesine izin vermişti. Onu bir hain olmakla suçlamıştı. Ama ürkek, neredeyse utangaç bir şekilde konuşmuştu. Yani ne de olsa Rahim hâlâ onun abisiydi. Sultan'ın bir sürü çocuğu arasından annelerinin aynı olduğu tek kişiydi.

“Planımız o yönde,” dedim.

Aslında plan iki abisini de kurtarmaktı ama Ahmed'in hâlâ hayatta olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bu bilgiyi babasına vermesine hiç imkânı olmasa bile.

Leyla düşünceli bir ifadeyle uzun bir süre dudağını kemirdikten sonra sonunda bana cevap verdi. “Tüneller var. Şehrin altında,” dedi. Bütün ihanet sözcüklerini dilinden tek seferde dökebilirmişçesine daha hızlı konuşmaya başladı. “Gücü duvarların dışına kadar beslemenin bir yoluna ihtiyacım vardı. O yüzden de babam saraydan tüneller kazdırdı. O tünellerden de duvarları makineden gelen ateşle besleyecek kablolar döşetti. Babamın eşleri ve haremın çocukları Gallan işgalcileri gelmeden önce tünellerden gizlice bekleyen bir gemiye kaçırıldı. Ama çıkışlar artık tuğlalarla kapalı.”

Tuğlalarla kapanmış olmaları çok kötü değildi. Bir ateş duvarından geçmekten daha kolaydı. Ayağa kalktım. “Şehrin bir haritasını getireceğim ve senin bana o tünellerin nereden geçtiğini söylemeni isteyeceğim. Her birinin. Bana yine yalan söylemeye çalışırsan da anlayacağım,” deyip yaralı koluna imalı bir bakış attım.

Leyla odadan çıkışımı yarıda keserek “Bir anlamı olmayacak. Biliyorsun değil mi?” dedi. Artık konuşmaya

başladığına göre aşırı derecede konuşkan olmuştu. Onu duymazdan geldim. “Bu duvardan geçebilseniz bile sonrakinden geçemeyeceksiniz.”

Elim kapıda durdum. Bana yem atıyordu. Sözcüklerinin sonlarında sesinin alaycı bir şekilde yükselişinden anlayabiliyordum bunu. Sormamı istiyordu ki bu da tam olarak sormak istememe neden olan şeydi. Ama muhtemelen sormalıydım. Gereksiz kötülükler yapmak bu savaşta direnerek mücadele vermem için doğru yol değildi.

Arkamı döndüm ve ona istediğini vererek “Diğer duvar derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Hainlerin gönderildiği hapishanenin etrafındaki duvar.” Tekrar avantajlı tarafa geçtiği için dizlerini çenesinin altına çekmiş, kendinden çok memnun gibi görünüyordu. “Babamın şehrimizi bu şekilde koruma fikrini nereden aldığını sanıyorsun?” diye sorduğunda sözcükleri sinir bozucu derece melodik bir tonda çıktı.

Ashra’nın Duvarı... Kocaman ateş bariyerini gördüğüm an aklıma o hikâye gelmişti. Böyle düşünen de bir tek ben değildim. Ateş duvarını gördüğümüzden beri şehirdeki herkes Ashra’nın adını fısıldaşıp duruyordu. Kutsal Kitaplar’daki bu efsanenin aklımıza gelmemesi imkânsızdı. Ama Leyla’nın ondan bahsediyor olmasına imkân yoktu. Çünkü ondan bahsetmesi demek Ahmed’le diğerlerinin hapsedildiği yer...

“Eremot,” derken Leyla’nın yüzünü zalim bir memnuniyet sardı. “Eremot’a gönderildiler.”

Bu eski isim içime kötü bir his düşmesine, derimin, kemiklerimin içine işleyen bir huzursuzluk duymama, hatta ruhumu bile huzursuzluğa sürüklüyor gibi gelmesine

neden oldu. Bir yanımla ölümsüzdü benim. O yanımla eski günlerde Eremot'ta bulunmuştu. O yanımla hatırlıyordu.

Eremot Kutsal Kitaplar'a ait bir isimdi. Orası Âlemlerin Yıkıcısı'nın Kulbastılar ordusunu yöneterek içinden çıktığı ve İlk Savaş'ın sonunda tekrar mahkûm edildiği yerdi. Karanlığı uzakta tutan kocaman bir ateş bariyeri olan Ashra Duvarı'nın arkasına hapsedildiği yer...

"Eremot..." *gerçek değil* diye düşündüm. Ama bu sözcükler dilimden dökülmedi.

Leyla yüzünde kasıntı ve kendinden memnun bir ifadeyle "Masallarda var olan bir yer," diyerek benim yerime cümlemi tamamladı. "Onu kimsenin bulamayacağı medeniyetlerin sonunun da ötesinde bir yer. Ama ben onu buldum."

Beni korkutmaya çalışıyordu. Ama ben medeniyetlerin sonunun da ötesinde büyümüşüm ve Jin beni çok da kolay bulmuştu. "Bizim de onu bulmak için kendimize göre yöntemlerimiz var." Jin'in pusulası bizi tutsakların tutuldukları yere götürürdü. Orası Eremot olsun ya da olmasın.

Leyla omuz silkerek "Bulsanız bile, fedakârlığın gerçekliğinden doğmuş, kötülüğe karşı konulmuş kocaman ve delinip geçilemez bir engeli aşabileceğinizi düşünüyor musun gerçekten? Ayrıca o bariyer..."

"O bariyer insanlığın cesareti kırılana dek aşıp geçilemez bir halde dimdik duracak," diyerek onun cümlesini tamamladım. "Ben de istediğimde Kutsal Kitaplar'dan alıntı yapabilirim."

Ashra İlk Savaş sona ermek üzereyken doğan bir halıcının kızıymış. Kulbastılar gizlenmeye ve karanlığa gömül-

meve, orduların arasında kol gezmek yerine geceleri çölde sinsi sinsi dolanmaya mecbur bırakılmışlar. Âlemlerin Yıkıcısı'nın en güçlü canavarları ölmüş, İlk Kahraman ve ondan sonra gelen bütün kahramanlar, yani Attallah, Gri Prens, Sultan Soroush, Bashib Şampiyonu tarafından katledilmişler. Âlemlerin Yıkıcısı mağlup edilerek geldiği toprağın karanlığına geri gönderilmiş.

Ama sonsuza kadar bastırılamamış. Her seferinde çölde gezinip korku salmak için hapsedildiği yerden kaçıp özgür kalmış. Cinler çok uzun süredir kendilerini savunan insanlara çaresizlikle bakmışlar ve bu son görevi tamamlayamayacaklarından korkmuşlar. O nedenle de Âlemlerin Yıkıcısı'nı sonsuza dek hapsedebilirse ona ölümsüzlük bahşedeceklerinin insanlar arasında duyulmasını sağlamışlar. Birçok kahraman bunu yapmayı denerken ölmüşler.

Ashra bir kahraman değilmiş. Dağlardaki küçük bir kasabadan küçük bir kızmış sadece. On iki çocuğun en büyüğü, gündüzleri babasının yün boyamasına, akşamları da annesinin on bir erkek ve kız kardeşine yemek pişirmesine yardım eden bir kız.

Ta ki Âlemlerin Yıkıcısı'nın onun kasabasına geldiği güne dek.

Kasabalıların hiçbir silahı yokmuş ve Âlemlerin Yıkıcısı'na karşı meşaleler yakıp kaçabilecekleri şafak vaktine dek hayatta kalmaya çalışarak bir araya toplandıklarında meşaleleri daire şeklinde yerleştirmişler.

Âlemlerin Yıkıcısı kasabadan karanlıkta, meşalelerinin etrafından büyük bir daire halinde çaktırmadan yürümüşler. Sonra Âlemlerin Yıkıcısı gülmüş ve nefesiyle

bütün meşaleleri söndürmüş. Bir tanesi hariç. Ashra ve ailesinin yanında duran meşale hariç.

Âlemlerin Yıkıcısı saldırmadan önce Ashra son meşaleyi alıp onunla kendini ateşe vermiş. Bir beden fazla yanmazmış ama hem ruhunu hem de bedenini ateşe vermeye yetecek kadar bir kıvılcım yuttuğu söylenirdi. Üstelik ruhu da bedeninden çok daha harlı yanmış. Yanan kız Âlemlerin Yıkıcısı'na doğru bir adım attığında, Âlemlerin Yıkıcısı geriye doğru bir adım atmış. Ashra da bir adım daha atmış; bir tane daha, sonra bir tane daha ve Âlemlerin Yıkıcısı yavaşça geri çekilmiş.

Ashra Âlemlerin Yıkıcısı'nı üstüne yürüyerek Eremot'a kadar geriletmiş. Yürürken de babasının ona öğrettiği gibi yapmış ve bedeninin içinde yanan ateşi halı dokur gibi geçilmez bir duvar haline gelene dek dokumuş. Eremot'a ulaştıklarında, duvarı öylesine uzun ve geniş yapmış ki Âlemlerin Yıkıcısı'nı geride tutmuş. Duvar, Eremot'un girişinin etrafında daire halinde uzanarak Âlemlerin Yıkıcısı'nı sonsuza kadar dağa hapsedecek kadar genişmiş.

Cinler Ashra'nın fedakârlığını görmüşler ve sözlerini tutmuşlar. Ruhunu yarattığı koca duvar gibi sonsuza dek yanabilsin diye Ashra'ya ölümsüzlük bahşetmişler. Ashra'nın Duvarı var olduğu sürece Âlemlerin Yıkıcısı'nın mahkûm olacağı söylenirdi. Duvar yıkılırsa dünyaya yeni bir karanlık çağı gelirmiş.

Demek Leyla bu yüzden Rahim'i kurtarmaya gidip gitmeyeceğimizi sormuştu. Abisiyle ilgili hisleri değiştiği için değil ama babasına ihanet edip bizi bu duvardan geçirse bile yine de başarısız olacağımızdan kesin emin olmak istiyordu.

“Baban neden mahkûmları Eremot’a göndermek istiyor ki?” diye sordum. Bu ismi telaffuz etmek bile beni huzursuz ediyordu. “Halkına İsyan Cephesi’ne merhamet göstereceğine dair verdiği sözü tutmayacaksa onları öldürmenin çok daha kolay yolları olmalı.”

Leyla koyu renkli kirpiklerinin arasından bana bakarak “Onların ölmelerini istemiyor. Ölüp ölmemeleri umurunda değil sadece. Bu ikisi arasında bir fark var. Eremot’taki bir şeyin peşinde. Oraya giren insanlar da geri çıkmazlar. Karanlıkta saatler boyunca kazı yapmak eninde sonunda bütün yaşam enerjilerini tüketecek. O yüzden de oraya hayatları harcanabilir olanları gönderiyor,” dedi.

Efsanelerle gerçek arasındaki mesafeyi, hikâyelerin her zaman gerçeği anlatmayacağını herkesten iyi biliyor olabilirdim. Efsanelerde sözü geçen canavarlar aslında daha az hiddetli, kahramanlar daha az saf, cinler daha karmaşıklardı. Ama dişleri hikâyelerde söylendiği kadar büyük mü diye görmek için dürtüp kurcalanmayacak bazı şeyler vardı. Hikâyelerin gerçekten doğru olması ihtimali söz konusu olduğunda parmağınızı kaybederdiniz. “Kutsal Kitaplar’ı ne kadar iyi okuduğunu bilmiyorum ama Âlemlerin Yıkıcısı’nı o hapisten çıkarmanın neden kötü bir fikir olduğuna dair bir sürü sebep var. Bütün insanlığın yıkımıyla başlayan sebepler...”

Leyla hevesle “Hımm... Onu dışarı çıkarmak istemiyor ki. Cinleri neden istiyorsa onu da aynı nedenden istiyor. Benim babam bir kahraman. Tek seferde ve sonsuza dek onun işini bitirecek. Sonra da ondan geriye kalanı iyilik için kullanacak. Fereshteh’te yaptığı gibi.”

Sultan Âlemlerin Yıkıcısı'nı öldürecek, ölümsüz hayatını kullanabileceği bir güce dönüştürecekti. Bana bir keresinde söylediği bir şeyi hatırladım. Yani ölümsüz şeylerin zamanının artık bittiğini. Şimdi bizim zamanımızdı. Efsanelerimize ve sihirlerle böylesine bağlı yaşamayı bırakmanın zamanıydı. Bunu kanıtlarcasına da Mirajı'yi gelmek istese de istemese de yeni bir çağa sürükleyerek efsanelerimizi bir bir mahvediyordu. Ebedi kötülerini yerden çıkarmak iyi bir fikir olsun ya da olmasın...

“Ama bunu sensiz yapamaz, değil mi?”

Leyla'nın memnuniyeti tekrar korkuya dönüştü. “Beni öldürürsen başka bir yolunu bulacak. Annemin memleketi benim gibi insanlarla, yeni fikirler ve icatlar üreten insanlarla dolu.” Bazıları dinin ve mantığın yasalarını hiçe saymaya bile hazırdılar. Buna emindim.

Leyla'yı öldürmek istemiyorduk. Ama onu elimizde de tutamazdık. Bir çıkış yolumuz olabilirdi ama Leyla konusunda hiçbir şey yapmadan da şehirden kaybolamazdık. Özellikle de her şafakta onun adına kızlar ölürken.

Kafamda bir planın başlangıcı belirmeye başladı. Ama altından kalkacaksak aramızda bir kişi daha olmalıydı.

Sam'i geri almam gerekiyordu.

Yedinci Bölüm

Günün büyük bir kısmını Sam'in izini sürmeye harcadım ve bu ona duyduğum yoğun öfkenin azalmasına pek de yardımcı olmuyordu. Öğle sıralarında onu öldürmenin yaratıcı yollarını kafamda kurmaya başlamıştım ki terimin gömleğini iyice ıslattığını ve saçımın sıcaktan eşarbıma yapıştığını fark ettim. Gün batımından önce onu hayalimde yere serdiğimde ellerimde sonuna nasıl kavuşacağına dair çok net bir imaj yaratmıştım kafamda.

Sam saraya girmeyi denediği gün kan kaybından ölmediği için amma şanslıydık. Kendini silahla vurdurduktan sonra ancak Hala ve Jin sayesinde onu hâlâ nefes alırken Gizli Ev'e geri götürmeyi başarmıştık. Sonrasındaki saatlerse telaş içinde yabancı arkadaşımızı hayatta tutmakla, kaçırmamız gereken herkesin kaçmasını sağlamakla geçmişti. Saraydan takip edilip edilmediğimizi bilmiyordum. Ama Sultan'a bir kere sığındığımız yeri ifşa etmişim zaten. Hiçbir risk almayacaktım.

Sonunda Sam'in kanaması durmuştu ve nefes almaya devam etmişti. Ama ikisi de zar zor gerçekleşmişti. Ayrıca gelip Gizli Ev'in kapısını çalan askerler falan da yoktu.

Diğer herkes sokakları izlerken ben geceyi Sam'i izleyerek geçirmiştım. Kaçmak zorunda kalırsak, Sam'i bu yaralı haliyle beraberimizde götürebileceğimizden emin değildim. O nedenle de bekledik ve etrafı gözetledik. Bir sürü dua ettim.

Sam vurulduktan üç gün sonra boş bir yatağın yanında uyandım. Yüzümü battaniyenin dikişlerine öylesine bastırmışım ki yanağıma izi çıkmıştı. Sam'in olduğu yerde birbirine dolaşmış kan lekeli nevresimlerden başka bir şey yoktu. İlk düşüncem Sam'in gece bir ara öldüğü ve Jin'in benim o manzaraya maruz kalmamam için cesedi götürdüğü oldu. Ama sonra ben uyurken bileğime geçirilmiş zümrütlerle süslü altın kelepçe bilezik setini gördüm. Bilezik Shazad'indi. Sam sarayla İsyan Cephesi arasında bilgi taşıdığı zamanlarda ona ödeme yaptığı mücevher parçalarından biriydi.

Onun ne anlama geldiğini anlamıştım. Bir veda notuydu. *"Hiçbir miktarda para uğruna ölmeye değmez"* diyordu. Sam yanılmıyordu da. Para uğruna ölmeyecek kadar aptalca bir şeydi. Sadece Sam'in daha fazlası için hâlâ yanımızda olduğunu sanıyordum.

Yine de bana bilekliği bırakması her şeyden çok sembolik gibi gelmişti. Çünkü Shazad'in ona ödediği diğer her şeyi almıştı. Son kalan yüzüklerine kadar.

Sonunda da onu Shazad'in mücevherleri sayesinde buldum. Ay Sokağı'nın köşesinde soru sormadan para eden şeyleri alıp satmasıyla bilinen bir sarraf vardı. Biraz rüş-

vet gerektirdi ama adam bana Sam'in oraya uğradığını söyledi. Normalde İzman'dan geçen her türden denizciye hizmet eden limandaki bir bara, Beyaz Balık'a gitmiş. Kimse şehre gelip şehirden gitmediği halde bar, son zamanlarda söz konusu denizcilerle tıka basa doluydu. Ateş barikatı denizin bile derinliklerine uzanıyordu.

Ama barikatı aşmasını bilen bir adam olduğuna ve doğru bedeli ödediğinizde geçmenize izin verdiğine dair bir söylenti vardı ortada. Doğru para karşılığında herkesi Beyaz Balık'a topluyormuş.

Ben de bu söylentiye duymuştum. Bariz bir dolandırıcılık olduğu için kulak ardı etmiştim. Ama Sam buna kanacak kadar ahmak gibiydi.

Beyaz Balık'ın kapısını itip içeri girerken, şehrin sokaklarını arşınlamakla geçen uzun bir günün sıcağı üzerime yapışmıştı. O sıcağa üzerime çevrilen bir düzine erkek gözü de eklenmiş oldu. Ne gördüklerini biliyordum. Üzerimde kat kat çöl kıyafetleri olması ve silahlı olmam bir fark yaratmıyordu. Sadece erkeklere ait olan bir yerde bir kadındım. Tozluyol'dan bir deri bir kemik bir kızken ihtiyaç duyduğumda erkek gibi görünebildiğim günleri bir parça özledim. Ama düzgün yemeklerin olduğu bir yıl geçirmiştim ve artık saklanmayacak kadar çok yanım vardı.

Ben barın daha da içine doğru ilerleyerek tanıdık bir yüz ararken, adamların çoğu beni geçiştirerek içkilerine ve kumarlarına döndüler. Ama bir adam doğruca önüme çıktı. Ona çarpmaktan kendimi alıkoymak için aniden yerimde duracak kadar hızlı davranabildim.

Hiç girizgâh falan yapmaksızın "Ne kadar?" diye sordu.

“Senin önümden çekilmen için mi?” derken elim çoktan kemerimdeki silahın üzerindeydi. “Sana bir iyilik yapacağım ve üçe kadar saydıktan sonra senin hür iradenle yolumdan çekilmene izin vereceğim. Üçten sonra ayak parmaklarını bedel olarak almaya başlayabilirim.” Yere baktığında, tabanca botuna doğru yöneltilmişti. Bu kadar dar bir alanda basit bir atıştı bu.

Kolunu omzuma dolamadan hemen önce Sam’in kahkahasını tanıdım. “Hanım arkadaşımın kusuruna bakmayın,” derken bulutların arasından çıkan güneş gibi gerginliği bölmeye çalışan sesi fazla neşeliydi. “Zaten idare edemeyeceğiniz kadar fazla gelir size,” deyip karşımdaki adama göz kırptı. Alçak sesle Albis dilinde, sadece benim anlayabileceğim kadar yavaşça “Adam aptalca bir şey yapmadan, ikimiz de kahramanca bir şey yapmak zorunda kalmadan önce kaldır silahını,” dedi.

Öfkeyle dilimi ısırdım ama haklıydı. Bir bar kavgası çıkararak dikkat çekmek için burada değildim. Adam beni baştan ayağa şöyle bir süzdükten sonra geriye doğru bir adım attı. Sam beni yandan çekerek etrafı ellerinde kartlar olan ve ilgiyle bizi izleyen adamlarla çevrili bir masaya doğru döndürdü. Sam fazla yüksek sesle konuşarak “Kesinti için üzgünüm çocuklar,” diye açıkladı. “Sadece şans meleğimi almak zorundaydım,” deyip aniden oturarak beni öylesine hızlıca kucağına çekti ki oturmadan önce onu tokatlamak aklıma bile gelmedi.

Bu öğleden sonrayı tasarlamakla geçirdiğim en acılı ölüm şekillerini listenin başına aldım.

Yine de itiraf etmeliydim ki bize doğru kayan fazla ilgili bakışlar başka taraflara yöneliyordu ve Sam’in ma-

sasındaki diğer kumar oyuncularının yüzlerinde ukala ve bilmiş bir ifade belirdi. Şimdi ne olduğumu ve bana kimin sahip olduğunu anladıklarını sanıyorlardı. Sam ne yaptığını biliyordu.

Koyu yeşil peçesi gevşek bir şekilde boynuna atılmış bir adam “Bu akşam şanstın çok daha fazlasına ihtiyacın olacak yabancı dostum,” derken güldü. “Özellikle de öyle kartlarla.”

“Kartlarıma mı baktın sen?” deyip bir elini kalbinden vurulmuş gibi abartılı bir şekilde göğsüne vurarak numaradan şoke olmuş gibi yaptı. “Sizi adi herifler, sizi hilebazlar, sizi ...” Buna zamanım yoktu benim.

Sahte naralarını yarıda keserek “Sam, bana bir içecek al,” dedim. İtiraz edecekmiş gibi baktığında da imalı bir şekilde omzuma dolanmış kolunun manşetiyle oynadım. Gömleğine tıktırdığı kartların tenime değdiğini hissedebiliyordum. “Şimdi. Ben senin vurulmana neden olacak bir şey söylemeden önce.” Ben kucağında oturmam gibi küçük düşürücü bir durumdan kendimi kurtarıp ayağa kalkarken ne demek istediğimi anladı.

Ayağa kalkıp sandalyesini yoldan çekerken abartılı bir şekilde “Beyler, sadakatsizliğini bana bu eli bitirmekten başka bir seçme şansı bırakmıyor. Ama şans bana biraz bulaştığı zaman geri döneceğim,” dedi. Abartılı bir şekilde göz kırparak beni belimden çekip iyice bedenine yasladı. Kelebek vidalar... Onu öldürme yöntemim kelebek vidaları içerecekti.

Sam “Şimdi ben şöyle düşünüyorum,” dedi. Beni karanlık bir köşedeki bir masaya çekip iki parmağıyla barmene işaret etti. “Hile yaparak zafer kazanmama yar-

dımcı olmak için zamanlaman mükemmel,” diye ekledi. Barmen önümüze içlerinde kızıl kahve içkilerin olduğu iki kadeh koydu. Benimkini beni dikkatlice süzerek bana doğru uzattı. Ben de aynı kararlılıkla bakışlarına karşılık verdim. Sam kimin kulak misafiri olduğunu bariz bir şekilde umursamayarak “Tek yapmamız gereken aramızda bir tür şifre geliştirmek,” diye gamsız bir havayla konuşmaya devam etti.

“Shazad’in mücevherlerini satmak yetmedi mi? Artık açgözlülük mü ediyorsun?” derken bir parmağımı önüme konulan içki kadehinin kenarında gezdirdim.

“Aa! Yapma öyle,” diyerek çok komik bir şaka yapıyor-muş gibi sarstı beni. “Şuradaki arkadaşım buradan kaçak yolla çıkarılmak için bir kol ve bacağıma bedel olarak koydu,” derken kafasıyla barda hâlâ bize bakan bir adamı işaret etti. “Uzuvlarını kaybedip yine de benim kadar göz kamaştırıcı görünmeyi başaran tek insanlar korsanlardır. Ama benim hayatımın geri kalanını elimdeki kancayla balık yiyerek geçirmek gibi bir niyetim yok.”

“Kim elini bir kancaya değişir ki?” Sam eskiden başımı bu kadar ağrıtmazdı.

Bana eskiden saraydaki buluşmalarımızda yaptığı gibi, boyumu aşan yabancı bir konsept açıklamak üzereymişçesine ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirmiş görünerek konuşmak yerine içkisinden bir yudum aldı. “Mesele şu ki,” diyerek gergin bir enerji onu hareketlendiriyormuş gibi tam gaz konuşmaya devam etti. “Bu şehirden çıkıp bütün uzuvlarımı korumak istiyorsam ona teklif edecek başka bir şey bulmam gerek.”

Göz ucuyla bara yaslanmış duran adama baktım.

Elinde gerçekten de bu şehirden bir çıkış yolu varsa ben de Albis Kraliçesi'ydim.

"Eee? Anlat bakalım. Buradaki planın tam olarak nedir?" Onu göreceğim şekilde sandalyemi çektim. "Miraji'den çıkabilsen bile sen çöl insanısın Sam," derken indirdiğim darbeyi yumuşatma zahmetine girmedim. "Albis'te ne yaparlar bilmiyorum ama burada orduya dönüklük edersen kelleni omuzlarından ayırırlar."

"Albis'te boynunun sende kalmasına izin verip onu seni uzun bir ağaçtan sallandırmak için kullanırlar." Bundan pek rahatsız olmuş gibi konuşmuyordu. "Hazırda bulunuyorsa bir meşe ama zaman kısıtlıysa dişbudak ağacı ya da porsuk da iş görür. Benim canımı almak suç olacağından Albis'e geri dönmeyeceğim. İyonya Yarımadası'nda güzel kadınlar, güzel yiyecekler olduğunu ve burasının aksine güneşin yerini ara sıra mavi aya bıraktığını duydum."

"Yani bir kez vuruldun ve şimdi korkup kaçıyorsun. Öyle mi?" Hepimiz bu savaşta bir ya da iki kez vurulmuştuk. Ben daha adını bile bilmeden önce Jin'in omzundan bir kurşun çıkarmıştım. Beni neredeyse öldürecek olan bir yaranın izi vardı karnımda. Sam biraz kan kaybetmişti ve aniden ortalıktan tüüyordu yeni baştan.

Ama Sam olmasını umduğum kadar gözü korkmuş görünmüyordu. Mantıksız davranan benmişim gibi "Evet," dedi. "Ölmekten korkmayan herkes aptal ya da yalancıdır." İçeceğini bir ok gibi bana doğrulttu. "Ben de öyle insanlardan daha iyi bir yalancıyım."

Tamid'in bana Fereshteh'in enerjisini makineden serbest bıraktığımda diri diri yanma ihtimalimden bahsedişini düşünerek bardağımda parmaklarımla ritim tuttum.

“Hepimiz bir gün öleceğiz Sam. Başka ne yapacaksın sen? Bir sonraki şehirde yanlış bir duvardan geçtin diye kaburgalarının arasına bir bıçak saplanana kadar bir ülkeden diğerine mi kaçacaksın? Ya da ondan sonrakinde yanlış bir kadının aklını başından aldığın için bardağındaki zehirden ölene dek. Ya da bir keresinde olduğun yerde kalmaya değer mi sence?” diye sordum. “Burada, bizimle birlikte.”

Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Ben orduya katıldığımda da karşı koymakla ilgili bir sürü atıp tutuyorlardı. Görünüşe göre çiftçi oğulları olarak doğan genç erkekler için asıl niyetleri, arkamızdaki zenginlerin oğulları şatafatlı bir şekilde evlerine gidebilsinler diye düşman topraklarının önünde bizim durmamızmış.”

“Şatafat benim umurumda değil,” diye meydan okudum. “Ben halkımızı evlerine kavuşturmayı umursuyorum. Senin de değer verdiğini bildiğim insanları.”

Sam kafasını arkasındaki duvara yasladı. Dediğimi gerçekten düşünüyormuş gibi. Gözümün kenarından bardaki adamın tekrar bize baktığını fark ettim. Yakalanmış gibi gözlerini kaçırdı. Onda huzursuz edici bir şey vardı.

Özenle, sesimisakin tutmaya çalışarak “Sam, şu arkadaşın haftalardır kimse başaramazken İzman’dan nasıl denizlere açılabilmiş sana anlattı mı acaba?” diye sordum.

“Hımm?” diye kaçamak bir yanıt vererek başparmağıyla bir kaşını kaşıdı. “Hatırlamıyorum.”

Bu cevap bana hayır gibi gelmedi. Adam ayağını telaşlı bir ritimle barın kenarına vuruyordu. Neredeyse endişeliymiş gibi. Ya da bir şey bekliyormuş gibi.

“Peki ya bir bedel söyledi mi? Sen buraya paranla gelmeden önce bir rakamdan bahsedildi mi? Yoksa getirdiğin miktar her ne kadarsa onun yeterli olmadığını buraya gelince mi öğrendin?”

Sam düşünceli bir ifadeyle “Şey...” dedi. İçki kafasını bulandırıyordu. “Ticaret böyle yürür. Bir hizmete çok talep olduğunda... fiyatını çok alçak tutmak aptallık olurdu...” dedi. Şimdi kendisi de şüphe duymaya başlamış gibiydi.

Sesimin sakın kalmasına özen göstersem de elimi tabancama götürerek “Bütün bunların, özellikle de Sultan kızını geri almak için çaresizken senin başına gelmesinin, buradan gitme fırsatı yakalamak için şans eseri yeterli miktarda paran olmadığı için burada kalıp kumar oynamak zorunda kalmanın tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordum.

Sam sonunda ne demek istediğimi idrak etti. Her şeyden ziyade sinir olmuş gibi görünerek Albis dilinde söyledi. “Bu bir tuzak,” dedi.

Sekizinci Bölüm

Bir elimde silah, ayağa kalktım. Panik olduğumu göstermek de diğer bir hatamdı. İçeri girdiğimde beni durdurmak isteyen adamın ta kendisi tiz bir ıslık çaldı. Birdenbire üç adam ayağa kalkarak daha önce görmediğim silahlarını çektiler.

Ben de çoktan harekete geçmiştım. Bara doğru gidiyor, giderken de ateş ediyordum. Sam de hemen arkamdaydı. Kurşunlardan biri bir duvara saplandı. Sonraki bir adamın göğsüne isabet etti. Sonraki de bir şişenin patlayarak etrafa saçılmasına ve iki adamın yüzlerini kapatmalarına neden oldu. Biz de o sırada barın üzerinden aştık. Sam benim arkamdan geldi. Ayağı bir içki şişesine çarptı ve şişenin duvara fırlayarak etrafa alkol ve kırık cam parçalarının saçılmasına neden oldu. Barmen çömel-diği yerde gizlenmeye çalışarak irkildi. Burada, barın arkasında kalırsak onun ölmesine neden olacaktık.

Zihnim fırıl fırıl dönüyordu. İsyan Cephesi'nden birini

çekmek için tuzak kurmuşlardı. O nedenle de bunu burada, çöle erişilemeyecek kadar uzaktaki bu suda yüzen kutu gibi ahşap mekânda gerçekleştirmişlerdi. Hem bana hem de Sam'e karşı savunma halindeydiler. Burada olsalardı onlara uçacak bir yer bırakmayacağı için ikizlere karşı da. Bizimle ilgili çok fazla şey biliyorlardı.

Silah sesleri tekrar başladı ve kafalarımızın üzerindeki rafları paramparça ederek şeffaf içkilerin ve bardakların üzerimize yağmasına neden oldu. Yukarı doğru uzanıp yarısı boş bir şişeyi alarak barın üzerinden birkaç el ateş ettim.

“Sam!” Deniz sularının derinliklerindeki kumları hissedebiliyordum. Ağırdı ve zor hareket ediyordu. Saf çöl kumlarının rüzgâr kadar hızlı zarafetinden eser yoktu bu kumlarda. Ama yine de kumdular. “Yüzme biliyorsun değil mi?”

“Ne?” Sam'in gözleri panikle kocaman açıldı. “Neden?” diye sordu. Bu benim için kesinlikle evet demek sayılırdı.

“Peçeni ver bana,” diyerek ona elimi uzattım.

Sam “Hayır! Neden ki? Kendininkini kullansana,” diye itiraz etti.

“Kendiminkini kullanmayacağım,” derken bir şişenin mantarını çıkardım. Kocaman bir yudum aldım. “Manevi değeri var.”

“Belki benimkinin de benim için manevi değeri var,” diye karşı çıktı. “Bu bana şey tarafından verilmişti... şeyin karısı...”

“Hayır. Verilmemişti,” deyip peçeyi boynundan çektim ve uyduruk bir şekilde atılmış düğüm çözüldü. “Bu,” derken kumaşı şişenin ağzına tıktırdım. “... bir peçeyi doğru dürüst bağlamayı asla öğrenmediğin için senin hatan.”

Sam “Peki. Manevi değer konusunda yalan söylüyordum,” dedi. Yeni bir dizi silah sesi gelmeye başlayınca irkildi. Adamlar dikkatli davranıyorlardı. Bizi canlı istiyorlardı. Ama o kadar da dikkatli değillerdi. “Ben çoğunlukla peçem olmadan güneş yüzünden soyulmamak konusunda aşırı duygusalım. Ayrıca senin ikimizi öldürteceğin konusunda oldukça endişeliyim ve...”

Barmene “Baksana,” deyip arkamı dönerken şişe bombasını Sam’in eline tutuşturdu. Barmene “Kibrit. Sende olduğunu biliyorum,” dedim.

Barmen titreyen ellerle barın altından bir kibrit kutusu alarak bana uzattı.

Bir kibrit çaktım ve onunla el yapımı bombanın peçeden fitilini ateşledim. Sam bana tek kaşını kaldırıp bakarak “Senin bizi öldürtecek bir şey yaptığına dair korkumun asılsız olduğunu bilmek güzel,” dedi.

“Gerçekten haklı çıktığın kanıtlansın istemiyorsan onu muhtemelen atmalısın,” diye önerdim. “Şimdi!” diye ekledim.

Tek bir vücut olarak hareket ettik. Sam başka her şey olabilirdi ama kriz anında her zaman çok başarılıydı. Bizi bırakıp kaçmasına neden olan da bu aynı hayatta kalma içgüdüsiydi. İkimiz iyi bir takımdık. Ben Cindölü enerjimi parmak uçlarıma çekerken o da ayağa fırladı. Enerjimle birlikte acı da gelerek bir an sendelememe neden oldu. Neredeyse ayağım takılacaktı ve az kalsın tutuş gücümü kaybediyordum.

Sam şişeyi fırlatarak yere çarpmasını ve cam, ateş ve hepsinden daha iyisi duman saçarak patlamasını sağladı.

Ben de kollarımı birden yukarı kaldırdım. Kumlar

içimdeki var gücümle yükseldiler. İnce, ucuz zemin kaplamalarının karşısında hiçbir şansı yoktu. Darbenin etkisiyle parçalara bölünen zeminde doğruca alttaki sulara açılan kocaman bir yarık meydana geldi.

Sam'i yakasından tutarak o yarıktan çekiştirdim. Yüzmeyle ilgili soruma çabucak "Ne?"den daha iyi bir yanıt bulması gerekecekti. En azından birimizin su üzerinde kalabilmesi gerekiyordu.

Birlikte denize dalmadan önce ciğerlerimi dolduran kocaman bir nefes alacak kadar zamanım vardı. Bu bir tepeden hiçliğe doğru adım atmak gibiydi. Suyun geri kalanı hücum ederek etrafımı sardı. Doğal olmayan bu his beni çarptığında paniğe kapılmaya başladım. Sonra kollar bana sarılarak bizi birbirimize kenetledi. Dalgaların arasında beni yukarı çekerek suda yüzdürdü. Derinliklere dalıp orada kaybolmama mâni oldu. Sam bizi tekrar yukarı, havaya doğru çekerken ben de kollarımı onun omuzlarına dolayarak sımsıkı tutundum. Suyun yüzeyine çıktık. İskelenin zeminiyle suyun yüzeyi arasındaki daracık alanda kafalarımız sallanıyordu.

Biz birlikte açığa çıkarken Sam su püskürterek "Sana bir ipucu vereyim. Denizi solumaya çalışma," dedi.

O tekmeler atarak bizi bardan ve peşimizdekilerden uzağa yüzdürürken ben de can havliyle ona tutundum. Kocaman iki geminin gövdesinin arasındaki dar alanda kafalarımız sallanarak durana kadar tuzlu suların burnuma girmeye çalışması hissine odaklanmaya çalıştım. Hava artık kararmıştı ve hâlâ bağırış çağırışları duyabiliyordum ama uzaktan geliyordu. Onlara izimizi kaybettirmiş olmamız mümkündü.

Bir süre dinleyerek, nefes nefese, ikimiz de titrerken suyun yüzeyinde öylece durduk. Gücümü çok fazla kullandığım için böğrümde oluşan sızıyı hissedebiliyordum ve başım dönüyordu. Olay olduğunda az kalsın gücümün kontrolünü kaybedip neredeyse ikimizi de öldürtüyordum.

Sam sonunda sesini peşimizdekilere gidemeyecek kadar alçaltarak konuştu. “Görünüşe göre sandığımdan daha az tercihim varmış. Benim seni buradan kahrmanca kurtarmak için sıra dışı becerilerimi kullanmamla ilgili ne demiştin sen?”

Kelebek vidalar ve iki ucu çivilerle kaplı kıskaç... Onu onları kullanarak öldürecektim.

“Kim bir yerden çıkmak için sana ihtiyaç duymakla ilgili bir şey söyledi ki? Beni bir yere sokmak konusunda ne düşünüyorsun?” dedim.

Dokuzuncu Bölüm

Hala, kafasını eğip etrafımızdan insanlar geçerken yüzünü gizlesin diye başlığının önüne düşmesine müsaade ederken alçak sesle konuştu. “Ne pahasına olursa olsun, ben hâlâ onu öldürmüş olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Biz ibadethanenin kocaman kapılarına doğru kaplumbağa gibi yavaşça ilerlerken, omzumdan geriye, altımızdaki saray duvarlarına bininci kez bakarak “Öyle düşündüğünü biliyorum,” diye geveledim. Üç kızın cesetleri hâlâ o duvarlardan sallanıyordu. Henüz dördüncü bir ceset yoktu. Bu sabahki kurbanı kurtarmak için biraz zamanımız vardı. En azından azıcık bir zaman.

Tepemizde şafak sökmeden öncesinin aydınlığı koca altın kubbeden parlayarak yansıyor. Bütün şehirde çan sesleri yankılandı. İnsanları namaza çağırıyorlardı ve bugün o çağrıya cevap veriyorduk biz.

Şehir kilit altına alındığından beri namazlara daha

çok katılım oluyordu. Her gün etrafımızdaki dine aykırı duvarın görüntüsü ya da kapılarımızdaki düşmanlarımız veya kızlarının kendilerinden çalınacağı korkusuyla harekete geçen yüzlerce insan akın ediyordu.

En son kız, gece yani muhtemelen Sam'le benim kazara okyanusa dalmamız yüzünden sıırılsıklam olmuş halde Gizli Ev'e döndüğümüz sıralarda alınmıştı. Jin meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak bakmıştı bize. "Sormalı mıyım acaba?" demişti.

Kuru kıyafetler aramaya koyulurken "Muhtemelen hayır," dedim. Sam de bu sırada sular akıtarak öylece durup ahmak gibi sıırıtıyordu.

Kızın adı Fariha'ydı. Sadece on dört yaşındaydı. Bu sabah onu kurtarmak için çok geç kalmamışsızdır diye dua ediyordum. Dualarımı herhangi birinin dinlediğinden emin olmasam bile.

Hala "Ayrıca bence bu berbat bir fikir," diye ekledi.

Ben de ne düşündüğünü bildiğimi mi yoksa bunun berbat bir fikir olduğunu bildiğimi mi kastettiğimden emin olamayarak tekrar "Biliyorum," dedim.

Birlikte kalabalığın peşinden büyük kubbeli binaya girerken "Onu öldürmeyeceksek bile, aklını başından almama izin vermelisin gerçekten," diye söylendi. "Bir tehdit o."

"Bunu söylediğin ilk üç seferinde de duydum seni."

İkimiz de gergin ve sinirlenmeye müsaittik. Bu yüzden de Hala'yı suçlamıyordum. Ben de sadece birkaç saat uyumuştum ve ikimiz de ölümümüze gidiyor olabilirdik. Hepsi ben Leyla'yı babasına ölü ya da diri teslim etmek istemediğim içindi. Hala roller tersine dönse Sultan'ın

bizi öldürmek konusunda hiç tereddüt etmeyeceğine dikkat çekti. İşte tam olarak da bu nedenle bunu yapamadım. Biz Sultan değildik. Ondan daha iyi olmamız gerekiyordu.

İkimiz de bir şey yapmadan bu şehirden gitmeyeceğimiz konusunda hemfikirdik. Bir şey yapmak şehirden sağ çıkamayabileceğimiz anlamına gelse bile.

İnsanlar yığınlar halinde yanımızdan geçip ileri gidiyorlardı. Biz de kapının içindeki altın plakaların detaylarını seçebileceğim kadar yaklaştık. Bir tanesinde, İlk Kahraman kılıcını canavarın boynuna indiriyordu. Onun altında da Günahkâr elinde bıçakla, ona ihanet etmeye hazır halde onun arkasında duruyordu. Başka bir plakada diğer cinler Günahkâr'ın etrafını sararak ihaneti yüzünden onu utanca boğuyorlardı. Aralarında babamı tanımaya çalışarak cinlerin yüzlerine iyice yaklaştık. Ama cinlerin yüzleri yüzyılların etkisiyle aşınmıştı. Bir zamanlar birine benziyorlardıysa bile artık tanınmaz haldeydiler. Fanilerin günlük yaşamlarından çekilerek uzaklaştıkları için de daha belirsiz hale gelmişlerdi.

Sonra kapılar ve altın plakaları arkamda kaldı ve Hala'yla ben tepedeki mavi ve altın rengi kemerin altından geçerek ibadethanenin sıcak kollarına doğru ilerledik. Dışarıda soğuk gece havası hâlâ bir parça etkiliydi ama içeride tuğla görünümlü fayans kaplı duvarların içlerine yerleştirilmiş mazgallarda her yandan ateşler yanıyordu ve ortama ağır bir yanan gaz ve tütsü kokusu hâkimdi.

Dün gece hazırlıklarımızı yaparken karanlıkta anlayamamıştım her duvardaki fayansın farklı canlı bir renk-

te olduğunu, üstlerinde de tekrar tekrar kullanılmış olan aynı burgulu dairesel desenler vardı. Kuzey duvarı suyu temsilen mavinin iki tonundaydı. Batı duvarı toprak için altın sarısı ve kahverengiydi. Su ve toprak, cinler bizi yaratırken insan bedenini oluşturmak için birbirine karıştırılmış iki elementtiler. Güney duvarı, kili bedenlerimizin şeklini alması için eğip büken havayı temsilen göz kamaştırıcı bir beyaz ve gümüş rengindeydi. Doğu duvarı bize can veren ateş için canlı bir kırmızı ve altın rengindeydi. Hepsi duvarlardan bir tür renk şelalesi akıyormuş gibi fayanslı duvarda birbirine karışmıştı. Hepsinin üstünde de bizi taçlandıran altın kubbe vardı.

Yanan ateşler sayesinde kubbenin tamamının içine spiral şeklinde dolanmış bronz kabloyu şimdi görebiliyordum. Leyla'nın icatlara yatkın elinin nesneler üzerindeki bıraktığı bariz bir izdi bu. Kubbenin tam ortasından aynı kabloyla çığlık atıyormuş gibi ağzı açık bronz bir surat iniyordu. Leyla'nın Zungvoks olarak adlandırdığı konuşan makinesiydi bu. Gittikçe daha çok insan duvara tapınmaya yöneldiği için insanları kontrol etmeye yönelik boş bir girişimle ezanların bütün şehre yayılması için üretilmişti. Ama Sultan'ın Abdallar aracılığıyla konuşması ve bizi şehrin bir ucundan tehdit etmesi için kullanılıyordu.

Etrafımızdaki herkes soğuk mermer zeminde bir yer bulurken, Hala ve ben kalabalığın arasından ilerledik.

Bizim dışımızda herkes. Bizse ilerlemeye devam ettik. Öne, Kutsal Şifacı tütsüler ve kocaman altın sayfalı bir Kutsal Kitap'la uğraşırken onun yanında duran genç adamı görebileceğim yere doğru. İncelikle işlenmiş

kurtisi ve babasının çenesini almış olmasıyla göze çarpıyordu.

Sultan'ın oğullarından en az birinin insanların arasında sabah ezanına katıldıkları herkesçe biliniyordu. Bu, şehirde gittikçe yoğunlaşan huzursuzluğu yatıştırmaya yönelik bir girişimdi. Sultan hepimizin birlikte olduğunu hatırlatmak için halkının arasına bir prens gönderiyordu.

Hala ve ben olay çıkarmak üzereydik. Fariha ve ondan sonraki her kızı kurtarmaya yetmesini umduğum bir olay. Bu, bizim ölmemiz anlamına gelse bile. Hala bu konuda bana yemin ettirmişti. Buradan ya sağ çıkacaktık ya da ölerек geride kalacaktık. Arası yoktu.

Yukarıımızda kalan kürsünün üstünde duran Kutsal Şifacı dövmeli avuçlarını herkesin diz çökmesini işaret ederek havaya kaldırdığında biz de neredeyse en öne ulaşmıştık. Biraz hışırtı ve hareketliliğin ardından herkes diz çöktü.

Bizim dışımızda herkes.

Elimi yanımdaki bıçağın üstüne koyarak Hala'ya "Hazır mısın?" diye fısıldadım. Ama bu bir kavga değildi. Bir gösteriydi.

"Ah! Şimdi beni ortada bırakıp korkaklık ettiğini söyleme sakın bana." Hala'nın yüzünü göremiyordum ama sesinden gözlerini devirdiğini duyar gibiydim adeta. "İçinden gelen ses senin aslında sevdiğim yanlarından biri," dedi.

Bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim.

Bir gösterideki perde iner gibiydi. Yani biz ayakta dururken bir sürü insanın diz çökmesi. Sonra birlikte hare-

kete geçtik. Hala kafasını geriye doğru eğerek başlığını çıkardı. Ben de bıçağımı çekerek onun köprücük kemiğine dayadım. Sonra uzun bir ıslık çaldım. Namaza hazırlanarak öne eğilmiş bütün kafalar aniden yukarı kalktı. Etrafa dağılmış görevliler kargaşaya nokta koymaya hazır halde bizden tarafa baktılar. Kutsal Şifacı bile kızgınlıkla kaşlarını çatarak kafasını kaldırıp baktı. Ama bizi gördüğünde yüz ifadesi çabucak değişti.

Bize bakan kimse iki tane Cindölü görmeyecekti. Onun yerine Prenses Leyla'yı boğazına bıçak dayamış Mavi Gözlü Haydut'la birlikte görecekti. Ama içlerinden hiçbiri onları tam olarak nasıl tanıdıklarını bilmeyeceklerdi. Mavi Gözlü Haydut'la ilgili ortalıkta dönen o kadar çok hikâye vardı ki kimse benim bir kız mı, erkek mi yoksa bir efsane mi olduğumdan emin değildi. Ama Hala her birinin zihnine sızacaktı ve hepsi bizim kim olduğumuzdan son derece emin olacaktı.

Birbirine karışan bir sürü fısıltıyı bastırarak "Majesteleri," diye seslendim. Zarif detaylarla işlenmiş kaftanıyla önde duran prens bizden tarafa baktı.

Şu anda bize art niyetsiz gözlerle bakan bu prensin adını bilmiyordum. Bunun pek bir önemi de yoktu. Yüzlerce prens vardı. Leyla'ya göre, en genç prensler güvenli bir yere gönderilmişlerdi ve orada tutulacaklardı. Fırtına geçip eve geri getirilmeleri mümkün olana kadar. Sonra da Sultan onlardan birini işleyerek gerçekten istediği vârise dönüştürebilirdi. Kendisini Kadir gibi hayal kırıklığına uğratmayacak, Ahmed gibi isyan çıkarmayacak, Rahim'in hâlâ yaptığı gibi kendisine gönül koymayacak birini. Ama bu sırada diğer oğullar kullanılıyordu. Ne

yaparlarsa yapsınlar vâris olarak seçilmeyeceklerini biliyorlar mı diye merak ettim.

“Sanıyorum ki babanız bunu geri istiyor,” derken bıçağı Hala’nın boğazına daha da bastırdım. Genç prens bıçağımın altında mızımızlananın kız kardeşi olduğunu düşünerek irkildi. “İşte ben de şunu istiyorum. Fariha Al-İlham’ı yani Sultan’ın şu an sarayda tutsak ettiği kızı bize geri verin. Ayrıca onu canlı istiyorum. Güneş batmadan önce bu mesajı babanıza ulaştırabilir misiniz dersiniz?” Genç prens afallamış gibi görünüyordu. Böyle bir beyinle babasına çekmediği kesindi. “Bu da koşsan iyi edersin demek oluyor,” dedim.

Genç çocuk az önce bir şahin görmüş yaban tavşanı gibi fırladı. Babasını ve umuyorum ki hâlâ hayatta olan Fariha’yı getirmek için hızla kısa bir mesafe uzaklıktaki saraya koştu. Hâlâ Hala’yı tutarak önümüzde diz çökmüş kalabalığa dönüp onlara seslendim. “Siz geri kalanlar da bu meseleye bulaşmak istemiyorsanız buradan gitmelisiniz,” dedim. Sesim ibadethanenin yüksek kubbesinin etrafında yankılandı. Kutsal Şifacı’nın orada durup sözcüklerini yüce bir güç tarafından gönderilmişlercesine telaffuz ederken yaptığı gibi.

Kimse hemen yerinden kalkmadı. Etrafımda diz çökmüş halde duruyorlardı. Dikkatlice bana bakıyor, söylediklerimi hazmediyorlardı.

“Şimdi,” diye çemkirdim ve itaat edip debelenerek ayağa kalktılar. Tehlikeden uzaklaşmak için telaşlarıyla da neredeyse bir izdiham yaratıyorlardı. Bu noktadan sonra ne olduğunun ya da işlerin gerçek yüzünün bir önemi yoktu. Adamlar ve kadınlar şimdi gördüklerini yani Mavi

Gözlü Haydut'la Sultan'ın kızını anlatmak için aceleyle dışarı çıkıyorlardı. Bu gerçek olmasaydı şehri ikna etmenin imkânı da olmazdı. İnanç mantık için yabancı bir dildi. Bunu bana uzun zaman önce Jin söylemişti. Ben de onun haklı olduğuna, şehir Sultan'ın kızına tekrar kavuştuğuna inanırsa, bunun idamlara bir son vereceğine güveniyordum. Sultan'ın halkının gözünde geçerli bir nedeni kalmazdı artık.

Dikkatimi Kutsal Şifacı'nın ne yapmaları gerektiğinden emin olamayarak hâlâ orada bekleyen hizmetlilere çevirdim. "Geri kalanlar demek herkes demek," diye emrettim. Kutsal Şifacı'nın ağır kaftanının eteklerini toplayıp onu sarıp sarmalayıp telaşla dışarı çıkıp minnettarlıkla kaçarlarken neredeyse ayakları birbirine dolanıyordu. Meydana açılan koca altın kapı arkalarından kapanarak bizi devasa ibadethanenin içinde yalnız bıraktı.

Artık bizi izleyen kimse olmadığı için bıçağı Hala'nın boynundan indirdim. Dikkatimi zemine verdim. Fayanslardaki renk cümbüşü duvarlardan dökülürken adeta bir kaos halini alıyordu. Ama tepedeki kubbeyle mükemmel uyum içinde yerleştirilmiş fayanslara boyanmış kocaman altın rengi güneşin olduğu yerin tam ortasına uzanırlarken bir noktada yavaş yavaş toplanıp birleşiyorlardı. Güneşin merkezinden başlayarak saymaya başladım. Kürsüye doğru beş, sağa doğru altı fayans. Hala ve ben konuşmadan harekete geçtik. Özenli adımlarla hayatlarımız buna bağlıymış gibi yürüdüğümüz yolları inceledik. Aslında hayatlarımız gerçekten de buna bağlıydı.

Hala doğru fayansı benden bir saniye önce bulup "İşte bu. Dâhice!" diyerek işaret etti. "Çölün sonundaki çıkmaz

yerde size sayı saymasını öğretmiyorlar mı?”

“Bazen ellerinle sayman gerek,” diye karşılık verdim. “Dört parmak ve bir tane başparmak içimde seni gerçekten yere serme isteği uyandıran bu yumruk ediyor. Buna ne dersin?” Fayansın üstünde tam da durmamız gereken yerde durduğumuzdan emin olarak özenle pozisyonlarımızı aldık.

Ben tam da bıçağımı tekrar Hala’nın boynuna dayarken yandaki küçük kapı açıldı. O kapı saraydan doğruca ibadethaneye açılıyordu. Sultan ve prensler halkın arasından geçmek zorunda kalmadan namazlara katılabilirler diye tasarlanan bir geçitti. Gerçekten de Sultan o kapıdan peşinde dört Abdalla birlikte çıkageldi. Abdalların biri ağlayan küçük bir kızı yani Fariha’yı tutuyordu.

Kendi kendime onun Rima, Ghada ya da Naima olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Onlar sarayın duvarlarından sallanıyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratmıştım ben. Ama Fariha hâlâ kurtarılabilirdi. Bu şehirdeki başka yüz kadar kız daha kurtarılabilirdi. İsimlerini asla bilmeyeceğim kızlar.. En son kurtardığımız kızın adını bildiğim sürece.

Sultan “Amani,” deyip beni ağır ve gösterişli bir gülümsemeyle selamladı. O sestten nefret ediyordum. Şu an bile sırtımı doğrultup bana ne diyeceğini duymak için ona doğru eğilmek istememe neden olmasından da nefret ediyordum.

Bana daha önce bir sürü yüzünü göstermişti. Arzuhal sahipleri mahkemesinde iyi niyetli arabulucu, endişeli baba, akşam yemeğinde karşımda oturan bütün bir ülkenin yükünü omuzlarında taşıyan adam. Ama bütün o

maskeleri açığa çıkmıştı artık. Şimdi karşımdaki Sultan gerçekten olduğu gibiydi. Yani kendisinden önceki yüzlerce efsanevi hükümdârın soyundan gelen ve o taht için dişiyle tırnağıyla mücadele vermiş bir hükümdâr. O tahtı ele geçirmişti de. Sonra da elinde tutmuştu. O Kutsanmış İmtiyaz'ın, Kırmızı Gözlü Fatih'e karşı koyan kahraman Mubin'in, İzman şehrini tozlardan inşa etmiş Fihri'nin kanını taşıyordu.

Bense artıkların bile dibini kazıyan, çölün en ücra noktasından bir cinin terk edilmiş kızıydım sadece. İsyan Cephesi'ndeki gözler her gün vermek istemediğim emirler için bana çevrilirken o sesi zihnimin gerisinde tekrar tekrar, gittikçe daha yüksek bir tonda duymuştum.

Sultan "Peki bu kim?" diye sorarken gözleri herkesin zihninde Leyla gibi görüldüğü illüzyonu yapmaya devam eden Hala'ya kaydı. Ama prensesin babasını kandırmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyordu demek. Bu illüzyonun Sultan'ı kandıracağına güvenmemiştim zaten. Kandırmasına gerek de yoktu. İnsanları kandırmış olması yeterliydi.

"Bir önemi var mı?" deyip bıçağı indirdim ve numara yapmayı bıraktım. Ama Hala hâlâ Leyla'nın yüzünü taşıyordu ve illüzyonu hemen kaldırmadı. "Herkes buraya kızınızla birlikte geldiğimi düşünüyor. Şimdi de Fariha'nın dışarı çıktığını görürlerse bu sizin için iyi bir fikir olur diye düşünüyorum. Yoksa bazı insanlar Sultan'larının artık kızına kavuştuğuna göre neden sözünün eri olmadığını eninde sonunda merak edecekler."

Yüzüne yayılan ağır ve küçümseyen gülümsemeden nefret ettim. Jin'in ondan aldığı gülümseme... Onu görür-

ken görmek istediğimi fark ettiğim için nefret ettim. Bir yanımın bu numarayı çekerek onu etkilemek istemesinden de. O kızları öldürerek bizimle oyun oynadığını bildiğimi anlamasına önem veriyordum. Bir yanım, karşılığında kendi oyunumu oynadığım için övgü almak bile istiyordu hatta.

Sultan “Tabii bundan daha basit yollar vardı,” derken bize bir adım attı ve Abdallar da mükemmel şekilde senkronize askeri adımlarla ağlayan kızı zorla öne ittirdiler. Geriye bir adım atma isteğime karşı koydum. En azından canlı çıkmaya yönelik bir şansımız olsun istiyorsak bu noktadan kıpırdayamazdık. “Birisi Leyla’yı bana ölü olarak teslim etmeyi önermiş olmalı.” Bana anlamamın çok önemli olduğu bir şeyi öğreten babammış gibi sinir bozucu derecede sabırlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Hala yardımseverlikle elini kaldırdı. “Ah! İnanın bana. Önerdim. Hem de birçok kez.” İllüzyon, bir kâbusta açıklamasız değişen bir sahne gibi anında değişti. Hala artık canlı, nefes alan bir Leyla değil, aynı sarayın duvarlarından sallanan üç kız gibi uzun kırmızı bir iple tavandan sallanıyordu. Ayakları da sallanırken aşağıdaki fayanslara değiyordu. Ama Sultan bu illüzyona sadece ilgisiz bir tavırla baktı. Ne kadar gerçek görüldüğünün bir önemi yoktu. Onu etkilemeye yetmemişti. Etkilenmek yerine dikkatini tekrar bana verdi.

“İyi bir tavsiye aldın ama dinlemedin,” derken bu kadarını zaten bekliyormuş gibi konuştu. Kızının ellerimde ölmesinden zerre kadar korkmuyormuş gibi. “Bu yüzden de kaybettin. Biliyorsun işte. Kahramancılık oynamaya çalışırken.”

“Henüz kaybetmedik.” Ben de ona sözlerimle karşı ateş açmak istedim ama kulağa ayağını yere vuran bir çocuk gibi geldiğimi biliyordum. O da beni oyalamak için dil döküyordu. Neredeyse sırrımızı yani Ahmed’in hâlâ hayatta olduğunu söylemem için aklımı çeliyordu. Zamanımız tükeniyordu. Şafak neredeyse sökecekti. Sam’in bizi buradan çıkarması için işaretimiz olan şafak vakti çanları yakında çalmaya başlayacaktı ve önce kızı çıkar-mamız gerekiyordu. “Şimdi sizden bir kez daha isteyeceğim bunu. Kendi iyiliğiniz için Fariha’yı bırakın.”

Sultan beni incelerken uzun bir sessizlik oldu. Dakikaların geçişini, kumun kum saatinden fazla hızlıca akışını neredeyse duyabiliyordum. Fariha’yı arkamızda bırakarak buradan çıkarılacağımız zamana kadar geçen saniyeleri sayıyordum. Sonra Sultan benim hamlem karşısında ufacık bir kayba razı olarak sonunda kafasını aşağı yukarı salladı. Abdala “Bırakın onu,” diye emretti. Anında Abdalın metal elleri gevşedi. Kız sendeleyerek makinenin ellerinden kurtuldu. Gözleri kocaman açılmış ve korku dolu bakıyordu. Sonra da kapıya, güvenliğe doğru fırladı.

Gözlerimi Sultan’ın üzerinde tutmak istemiştim ama engel olamadım. Onun gidişini izlemek zorundaydım. Onun eşiği geçip güvenliğe gidişini görmek için kafamı sadece birazcık çevirdim. Bir hataydı bu. Çıt sesini duyar duymaz anladım. Bir kurşunun insanı vurmadan önce yerine oturuşunun çıt sesini.

Kafam aniden o tarafa döndü ve o anda bir çocuğun topundan daha büyük olmayan küçük ama metalle çeşitli parçalardan yapılmış ve mide bulandırıcı bir pır sesi

çıkararak bize doğru yuvarlanan bir küre gördüm. Bu Leyla'nın icatlarından biriydi.

Patlama olduğunda silahıma uzanıyordum. Ateş ve barut değil, toz patlamasıydı bu. Birdenbire gri bir bulut bizi sardı. Mantıklı düşünmeden nefes aldım ve metalik acı bir tat hissettim. Hala'ya bakıp onu illüzyonlar olmadan, olduğu gibi, belini bükmüş şiddetli bir şekilde öksüren altın rengi tenli bir kız olarak gördüğümde ne olduğunu anladım.

Demir tozu... Sultan'ın bize fırlattığı tenimize, dillerimize ve boğazlarımıza yapıştığı sürece bizi güçlerimizden arındıran demir tozundan bir bombaydı o.

"Tutun onları," diye emretti ve Abdallar harekete geçtiklerinde çıkardıkları pır sesini duydum. Çabucak peçemi yukarı çekerek daha fazla demir tozu solumama engel oldum ve gözlerimi elimden geldiğince kapattım. Şimdilik güçsüz olabilirdim ama silahsız da gelmemiştim.

Toz bulutunun arasında bir bronz ısıltı gördüm ve bıçağım elimde topuğu hedef alarak öne doğru atıldım. Bıçak yumuşak bronzla saplanarak Abdalın yere yığılmasına neden oldu. Omzumda metal bir el hissettim. Shazad'ın bana öğrettiği gibi hareket ettim. Bıçak kullanmak söz konusu olduğunda onun kadar iyi değildim ama Abdalın koluna çok derin bir kesik atacak kadar bir süreliğine avantajı elimde bulunduruyordum. Sonra da silahımı kınından çıkarıp mekanik askeri ayağından vurdum. Ben dönerek ondan uzaklaşıp demir tozu bulutunun içinden çıkarken, Abdal yere yığıldı.

Bir sonraki rakiple yüzleşmeye hazır bir halde arkamı döndüm. Onun yerine Sultan'ın benden birkaç adım ötede

durduğunu gördüm. Kolunu Hala'ya dolamış, onu sıkıca bedenine yaslamıştı ve boğazına bir bıçak dayamıştı. Leyla illüzyonuna büründüğünde benim ona yaptığım gibi.

Hala çaresizdi. Altın rengi teni yapış yapış demir tozuyla kaplıydı ve ışıltısını ... griye dönüştürmüştü. Ben daha önce hiç kimseyi aynı anda hem bu kadar öfkeli hem de korkmuş halde görmemiştim.

Silahı Sultan'a doğrulttum. Kalbim çılgın bir tempoda küt küt atarken silahım titremedi.

"Hadi. Öldür beni," diye sataştı bana. "Sonra ne olacak Amani? Düşmanlarımız kapımızdayken ve geriye hükümdârı ya da bir vârisi olmayan bir şehir kaldığında, sence nasıl sonuçlanacak bu durum? Fetihle mi yoksa iç savaşla mı?" Haklıydı ve bunu biliyordu. Ama zaten silahım ona yöneltilmemişti. Hala'yı hedef alıyordum.

Çünkü bir anlaşmamız vardı. O bana bir söz verdimişti. Bozulamaz bir Cindölü sözü.

Dün gece, karanlıkta, paylaştığımız odada bütün bunlar yolunda gitmezse ikimiz de birbirimizi geri kalanımıza karşı kullanılmak üzere bırakmayacağımız konusundaki anlaşmıştık. Sultan, kontrolü altındaki bir Cindölüyle kızları saray duvarlarından asmaktan çok daha fazla zarar verebilirdi.

Bu da bana Shazad'le isyancı kampındaki çadırımızda bin bir kez konuştuğumuz meseleyi hatırlattı. Karanlıkta konuşmak nedense daha güvenli geliyordu. Sanki orada her şeyi itiraf edebilirmişiz, hayatlarımızı birbirimize emanet edebilirmişiz gibi.

Hala'nın güzel altın rengi teniyle çevrelenen kopkoyu gözlerine baktım. Dudakları hafifçe kıpırdadı. "*Yap hadi!*"

Şimdi, şafağın soğuk ışığında bunun bir yanıltmaca olup olmadığını, Hala'nın cin tarafının kendini göstererek buna razı olmam için beni kandırıp kandırmadığını merak ettim. İkimizden birisi bunun için hayatını feda edebilmiş gibi. Üstelik aslında burada sadece birimizin ölüm tehlikesi altında olduğunu biliyorken, beni korumak için kendini Sultan'ın önüne atacağını biliyorken. Aslında tek istediği bir zamanlar kullanılmak üzere terk edildiği gibi benim onu terk etmeyeceğime dair garanti vermemken.

Elim titremeye başladı ve güneş ışığının tabancamın ucunda dalgalandığını gördüm.

Sultan başka bir şey söylüyordu. Duymadığım bir şey. Tek görebildiğim Hala'nın dudaklarının kıpırdayışı, ses çıkarmadan dudaklarını hareket ettirerek bana bunu yapmamı istediğini söyleyişiydi. Tenine hâlâ demir tozu yapışıkken zihnime konuşuyor olamazdı. Ama yine de onu konuşuyormuş gibi duyabiliyordum neredeyse.

Zamanım tükeniyordu ama yine de bundan başka bir çıkış yolu bulmak için kafa yorarak son ana kadar tereddüt ettim. Kesinlikle çok zorda kalana kadar tetiği çekmeyecektim.

Hala düşmanımızın elinde, ölümün eşiğinde bana gözlerini devirerek baktı ve onun daha önceden söylediklerini çok net bir şekilde duyar gibi oldum:

"Ah! Şimdi beni ortada bırakıp korkaklık ettiğini söyleme sakın bana. İçinden gelen ses senin aslında sevdiğim yanlarından biri." Hala için bundan başka çıkış yolu yoktu. Sözümü tutmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve o nefesi tuttum.

Hala gülümsedi.

Parmağımı tetiğe bastırdım.

Tam da ayaklarıma eller kapanırken altın rengi geniş kubbenin etrafında bir silah sesi yankılandı. Yerin suya dönüşürcesine ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. Hızla yerin içine batarken gözlerimi kısacık bir saniyeliğine açtım. Görmek zorundaydım. Sözümü tutmakta başarısız olmadığımın emin olmak zorundaydım.

Hala Sultan'ın kollarının arasına yığılmıştı. Hâlâ gülümseyen yüzüne kıpkırmızı kan bulaşmıştı. Parmakları yere serilmişti. Sadece sekiz parmağı vardı. Öldüğünü de öyle anladım. Yaşıyor olsaydı o ya da bu şekilde o yarayı gizlemeye çalışırdı. Her zaman yaptığı gibi.

Bir an yerin içine geçerken, gözüme bozuk Abdal ilişti ve Hala'nın aynı görüldüğünü, ışıltılı altın rengi teninin cilalı bronz gibi görüldüğünü fark ettim. Hayatta kalsaydı aynı onlar gibi olurdu. Kullanılacak bir nesne gibi, mekanik bir Cindölü olurdu.

Yer büyük bir hızla yukarı kaydı ve Sam'in bana her zaman öğrettiği gibi gözlerimi tekrar kapattım. Tekrar sert zemine değdiğimde gözlerimi açtım. Sam'in ayağının ucundaki bir gaz lambasının cansız titrek ışığının böldüğü bir karanlığın içinde duruyordum.

Leyla'nın bize bahsettiği tünelleri dün bulmuştuk ve Fariha özgür kaldığında, Sultan'ın öngöremeyeceği bir kaçış yolu planlamıştık. Zemin taşıtı yani Sam kollarını içine sokup bizi zeminden çekerek ibadethaneden alıp altındaki tünellere getirebilirdi. O noktayı üzerindeki hangi fayansa denk geleceğini hesaba katarak tünelin tavanında işaretlemiştik. Güvenliğe kavuşmak için tam da durmamız gereken yerde duruyorduk. Oradan canlı çık-

mak için. Tabii demir tozu bombası olmasaydı.

Sam soluk gözlerinde bir soruyla ağzını açtı. “Ya *Hala?*” diye soruyor gibiydi adeta. Ama o soramadan hızla kafamı iki yana salladım.

Sam anladı.

Diğerleri yaşayabilsin diye ölmüştü o. Onları kurtarabilelim diye. Biz burada yokken diğer kızlar ölmesinler diye. Belki de buraya birimizin ölmek zorunda olduğunu bile bile gelmişti. O kişinin kendisi olacağına karar vererek. Biz yaşayabilelim diye, kaçabilelim diye...

Biz de onun uğruna öldüğü şeyi yaptık. Yani kaçtık.

Onuncu Bölüm

Altından Yaratılmış Kız

Bir zamanlar öylesine açgözlü bir kadın varmış ki altından yapılmış bir kız çocuğu doğurmuş.

Altından Yaratılmış Kız, açgözlü bir anne tarafından, sonra da açgözlü bir koca tarafından kullanılmanın ne anlama geldiğini biliyormuş. Ama Altından Yaratılmış Kız'ın bir sırrı varmış. Başkalarının zihinlerinde dünyayı yeniden yaratabiliyormuş.

Bir gün de bu yeteneğini, kendisini rızası olmadan kullanacak bütün herkesten kaçmak için kullanmış.

Dünyada kendi rızaları olmadan kullanılan başkalarının da olduğunu görmüş. Ama Altından Yaratılmış Kız'ın aksine, onların kaçacak güçleri yokmuş.

O yüzden o da dünyayı insanların zihinlerinde yeniden yaratmakla kalmayıp hayatını dünyayı gerçek hayatta da yeniden yaratmaya adamaya karar vermiş. Bir daha

herhangi birinin rızası olmadan kullanıldığını görmeden
önce de öleceğine yemin etmiş.

Ve yeminine sadık kalmış.

On Birinci Bölüm

Biz Illiaz'ın dağlarına ulaştığımızda öğlen olmuştu. Hala'nın ıstırabı omuzlarıma ağır bir yük gibi çöküyordu. Çöl gökyüzünden böyle uçamayacak kadar ağır olmam gerekiyormuş gibi. Aşağıdaki kumlara uzunca gölgesi vuran devasa kanatlarıyla bile Maz'ın beni taşıyamayacağı kadar ağır. Ama İzman'ı çok geride bırakıp bir şekilde havada uçarak, hızla önümüzdeki Illiaz'ın dağdan kalesine doğru ilerliyorduk. Jin'in pusulası bizi Ahmed'e götürecekti ama önce bir ihtiyaç molası vermeliydik. Sihirli kılık değiştiren Zümrüdüanka uçarken, istikametimiz İzman'ın batısına doğru sadece birkaç saat uzaklıkta kalıyordu.

Maz sadece beni ve Jin'i taşıırken, erkek kardeşine paralel uçarak Sam'i, Tamid'i ve Leyla'yı taşıyan İzz'e baktığımda aramızdan bir kişinin eksik olduğunun son derece farkındaydım.

Bu şekilde olmamalıydı. Bir planımız vardı bizim.

Sam'le Hala Leyla'nın bize yerini belirttiği tünellere diğerlerini götürürken ben Gizli Ev'de kalmıştım. Sam onları tünellerin tuğlalı çıkışlarından geçirip bariyerin diğer tarafına götürmüştü. Sonra da Hala yeteneğini kullanarak onları görünmeden şehrin etrafındaki Gallan kuşatmasının arasından geçirmişti. Hala ve Sam ibadethanedeki büyük numaramızı yapma zamanı gelene dek beklemek üzere Gizli Ev'e geri dönmüşlerdi.

Sam'le ben tuğlalar ve kumların arasından geçip, tünelden güneşin aydınlığına çıkar çıkmaz bir Cindölü illüzyonunun kalkanı olmadan düşmanlarımızla karşı karşıya geldiğimiz an Hala'nın yokluğunu hissetmiştim.

Biz İzman'ın dışında duvarların hemen dibinde çömelmişken Sam tercih etmeyeceğim kadar uzağa giden bir ses tonuyla "Şimdi ne yapıyoruz peki?" diye sordu. Karşımızda Gallan ordusunun çadırları vardı. Birdenbire yine çocuk gibi hissettim.

Ben canavar kaynayan bir çölde büyümüştüm ama Karabasanlar'dan ya da Tendeğiştirenler'den Gallanlardan korktuğum kadar korkmamıştım hiç.

Bir anlığına artık bir isyancı değildim. Gallanlar Tozluyol'a geldiklerinde evin altında saklanan küçük bir kızdım. Onlar bir adamı botlarına tükürdüğü için evinden zorla sürükleyerek çıkarıp vururlarken pencere-
relerden onları izliyordum. Bir Gallan askeri onu karanlıkta yalnız yakaladı ve herkes çığlıklarına kulaklarını kapattı diye bir kadının asıldığını görmüştüm. Fahali'de bir Cindölünün ne olduğunu daha bilmezken bir kurşunun bir Cindölünün kafasına saplanışını izlerken çaresizdim.

O zaman çaresizdim. Şimdi çaresiz değildim.

Şimdi bir Cindölüydüm. Bu yüzden de onlardan korkmak için daha da çok nedenim vardı. Ama eskiden olduğundan daha çok silahım da vardı.

Ben bir Cindölüydüm. Küçük bir kız değildim. İçimden etrafımızda ufak bir kum fırtınası yükseltmek için gereken gücü toplarken, o sırada destek almak için Sam'e yaslanırken bile bunu sürekli tekrar ettim. Galan kuşatmasının arasından geçip diğerlerinin bizi bekledikleri yere ulaşmamız için bizi gözlerden gizlemeye yeterliydi.

Şimdi Maz kanatlarını kocaman açmıştı. Ben de dizlerim onlara belli belirsiz değerken ona sımsıkı tutunuyordum. Maz aşağı inmeye hazırlanırken Jin kollarını belime dolayıp sıkı bedenine yaslayarak beni dengede tuttu.

Ben en son bu dağlardayken karnımdan vurulmuştum ve Jin beni zar zor güvenli bir yere taşımıştı. Burası benim için pek de muhteşem anılar barındırmıyordu. Ama ben bile İlliaz'ın manzara gibi seyredilecek bir yer olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bizim ülkemizin yarısı çöl olabilirdi ama denizin üzerinde toplanan yağmur bulutları her zaman dağların üzerine boşalıyor ve buradaki toprakları zenginleştiriyorlardı. Tepeler sarmaşıklarla, tarlalarla ve meyve bahçeleriyle kaplıydı. En yüksek noktada dağdan tek geçidi yöneten büyük kale vardı.

Jin'in pusulası güneyi, Leyla'ya inanılırsa eğer Eremot tarafını işaret ediyordu. Ama ben bile sadece sekizimizle (artık yedimizle diye hatırlattım kendi kendime) bir kurtarma operasyonunun altından kalkabileceğimizi düşünecek kadar pervasız değildim. Bir Mavi Gözlü Haydut,

Bir Mavi Gözlü Haydut taklitçisi, yabancı bir prens, gönülsüz eski arkadaş, kılık değiştiren ikizler ve düşman bir prenses. Bu tam olarak bir ordu sayılmazdı.

Yardıma ihtiyacımız vardı.

İkizler kalenin görüş alanının hemen dışında yere indiler. Uçan kılık değiştirenle yaklaşmak kendimize ateş ettirmenin iyi bir yoluydu. Başka birisi ölmeden önce İzman'dan çıkışımızın üzerinden en azından tüm bir gün geçmesini beklememiz gerektiğini düşündüm. Prensip olarak.

Biz yere inerken Maz'ın sırtından sendeleyerek indim. Yere düşerken de neredeyse uyuşuk bacaklarımın bağları çözülür gibi oldu. Jin de arkamdan kaydı. Tutulmuş omuzlarını gerinerek rahatlatırken gömleği kalça kemiğinde dövmenin kenarını gözler önüne serecek şekilde yukarı sıyrıldı. Benim gözlerim de oraya kaydı.

Sonra İzz yakında yere inerek Tamid'i, Leyla'yı, Sam'i ve bütün sorunlarımızı da tekrar dünyaya saçmış oldu. Maz insan şekline geri dönüyor, bedeni kendi içine çekilirken de üstüne attığımız torbaları sırtından kaydırarak yere indiriyordu. Tüyleri tene, kanatları kollara dönüştü. Ta ki bir Zümrüdüanka yerine mavi saçlı cılız bir erkek çocuğu olana dek.

Jin ona torbadan bir pantolon attı. "Peki." Maz pantolonu havada yakalayıp giydi. "Ortamda hanımefendiler var."

Sam Leyla'yı yaramaz bir çocukmuş gibi bağlı kollarının altından hiç de incelikli olmayan bir şekilde kucaklayıp kaldırdı ve yere koydu. Hain prensesi tam olarak yanımızda istemiyorduk ama başka bir seçeneğimiz de yoktu.

Sam onu zahmetsizce yere bıraktı. Geriye kocaman kuşun üstünde bacaklarını açmış huzursuzca oturan Tamid kaldı. Sakat bacağı onun olduğu yerde, İzz'in kocaman kanatlarının arasında kalmasına neden oluyordu.

Sarsılmış ve öfkeli görünüyordu ve dikkatlice İzz'in kürekkemiklerinin ortasına bakıyordu. İnmesine yardımcı olmak için ona elimi uzattım ama takma bacağı bir yandan sarkıtıp dikkatlice kayarak aşağı inerken gözlerime bakmadı. Kötü düştü ve yere yığılarak iki büklüm oldu. Aceleyle ona yardım etmeye koştum ama elini sallayarak beni uzaklaştırdı. Geride durup onun ıstırap verici derecede zorlanarak ayağa kalkışını izledim.

Hala yüzünden bana öfkeliydi. Bir insanı daha, Hala'nın ıstıraptan uyuyamadığı, kendisinin de orada olmayan bir cevabı arayarak onun getirdiği kitapları su gibi içtiği gecelerin geç saatlerinde beklenmedik bir bağ kurduğu birini kaybettiği için öfkeliydi.

"Yürüyebilir misin?" diye sordum. İzz de tekrar insan şekline dönmüş ve kendi kıyafetlerini bulmuştu. Harekete geçmeye hazırдық.

Tamid ters bir tonda "Yürüyebilirim," diyerek bana sürtünerek yanımdan geçti. Böylece Illiaz Emiri Lord Bilal'le biraz konuşmak için kaleye doğru çıkmaya başladık.

İlk cesede denk geldiğimizde yürümeye başlayalı çok uzun bir zaman geçmemişti.

Ceset, birisi üstüne toprak yıgılmış gibi kısmen toprakla kaplıydı. Sonra birisi ya da bir şey yeri kazarak onu dışarı çıkarmaya çalışmış gibi. Kazan her neyse bir kol ve gövdenin bir kısmını topraktan çıkarmayı başarmıştı.

Teninde diş izleri vardı. Bir Kulbastı, doğan güneş onu uzaklaştırmadan önce yemeğini yemeye başlamış gibi.

Kol altın işlemeli koyu yeşil bir üniformayla kaplıydı. Albis renkleri idi onlar. Mezardan çıkan saç da Sam'inki kadar parlaktı. Albisli bir askerin toprakla kaplı bir halde Illiaz'ın dışında ne işi vardı?

Illiaz Miraji'nin doğusundan batısına gitmek için en önemli geçiş yoluydu. İzman'ın işgali karşısındaki savunma kalesiydi. Savaşmak burada sıkça rastlanan bir durumdu ve bu nedenle de askerler ülkedeki en iyi eğitilmiş, aynı zamanda da ölmeye en hazır askerlerdi. Rahim'in de uzun süre dayanamayacağı beklentisiyle çocukken gönderildiği yer burasıydı. Babasının ondan kurtulması için kolay bir yoldu. Ama Rahim ölmek yerine başarılı olmuş, önce Bilal'in babası, sonra da Bilal'in emri altında askerleri yöneten komutan rütbesine çıkmıştı. Peki o zaman kaleye bu kadar yakın bir noktada nasıl bir işgalci vardı? Hem de geçidin yanlış tarafında.

Biraz daha ilerleyince, aynı şekilde dağıtılmış başka bir toprak yığını daha gördük. Ondan sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Sıra sıra dizilmişlerdi.

"Bu da ne?" diye sordum.

Jin üzgün ve ciddi bir tavırla "Onları gömmeye çalışmışlar," dedi. Artık kaleye yaklaşmıştık. Taş duvarlar tepemizde uzanıyor, öğleden sonra saatler yavaş yavaş geçerken dağın bu tarafına gölgesini düşürüyordu.

"Birisi neden böyle bir şey yapsın ki?" Bu kez dağıtılmamış olan bir toprak yığınının daha yanından geçtik. Dağları yukarı doğru saran sarmaşıklardan birinin yere saplanmış dimdik duran bir dalıyla belirlenmişti.

Sam grubun gerisinde kaldığı yerden konuşarak “Biz kuzeyde sizin burada yaptığınız gibi ölülerimizi yakmayız,” dedi. Huzursuz görünüyordu. “Onları gömeriz. Onları geldikleri toprağa geri göndeririz. Albis’te onları yumuşak bir toprağın içine gömüp yeri belli etmek için bir ağaç dikmeniz gerekir.”

Bu hiç mantıklı değildi. Cesetlerin yakılması gerekiyordu. Bir cesedi öylece gömmek Kulbastı’ları gelip onunla ziyafet çekmeye davet etmek gibi bir şeydi.

Jin dalgın bir ifadeyle “Kuzeyde burada sizin Kulbastılar’la yaşadığınız gibi sorunlar yaşamıyorlar,” dedi. “Burada sadece beş tane mezar var. Bunun bir çatışma olmasına yetecek bir sayı değil bu.”

Ben ona ne demek istediğini sormadan önce kaleye çıkan yokuş yoldaki bir köşeyi döndük. Daha yeni kazılmış bir çukurun etrafında toplandıkları yerden yarım düzine kadar Albis askerinin kafaları kalktı. Üniformalarının ceketleri yakınlardaki taşların üstüne atılmış, gömlekleri dirseklerine kadar sıyrılmış, alınları Miraji güneşinin altında terlemişti. Başka bir cesedi daha gömerlerken denk gelmiştik onlara.

Silahım anında elimdeydi. Jin’ininki de kendi elindeydi. Ama askerler bıraktıkları silah kemerlerine atılarak kendi silahlarını ellerine almaya çabaladılar. Silahlarına ulaşırlarsa biz onlardan sayıca azdık.

Önce biz ateş etmek zorundaydık.

Yer ayaklarımın altından kaydığında parmağım tetiğin üzerindeydi Dağın kendisi hareket ediyormuş gibi değil de, derisi bizi kaşındırıcı bir haşereymişiz gibi üzerinden silkelemeye çalışıyordu. Toprak ayaklarımızın

altından kayarak Sam'in dengesini kaybedip yere düşmesine neden oldu. Ben de dengemi korumaya çalıştım ama faydası yoktu. Hiç yoktan bir rüzgâr çıkararak beni geriye savurup kollarım bacaklarım açık bir halde yere yapışmama neden oldu. Dirseğim yarıldı ve elimdeki silah düştü.

Sonra her şey başladığı kadar çabucak bitti. Dağ hareket etmeyi bıraktı. Rüzgâr dindi.

Kanayan dirseğimi tutarak "Ne oldu az önce?" diye sordum.

Sam yuvarlanarak böğrünü tutarken homurdandı. Yüzü çizilmişti. Bu onun güzelliğine leke düşürecekti kesin. "Koyu yeşil üniformalılar... Onlar benim gibiler. Yani daha ziyade senin gibiler," derken yüzünü ekşiterek kendini düzeltti. Adamlara baktım. Diğerlerinin arasında ikisinin üniformaları farklıydı. Kumaşlarının yeşilinin üstünde parlak altın rengi yaprak desenleri vardı. Bedenlerine dolanıp yukarı tırmanan sarmaşıklar gibi. Ayrıca şu an bize silahlarını doğrultmuş diğerlerinin aksine silahsızdılar. Altın rengi sarmaşık üniformalı adamlardan birinin hayatımda gördüğüm en olağanüstü tonda muhteşem yeşil gözleri vardı. Diğerinin soluk teni hafif grimsiydi. Taştan yapılmış gibi.

Sam atalarından birkaçının ölümsüz kanını taşıyor olabilirdi ama annesi de babası da faniydiler. Bu adamlar gerçek Cindölleriydiler. Ya da Albisliler onlara nasıl hitap ediyorsa artık. Jin bana bir keresinde ölümsüz varlıkların ateşten, rüzgârdan ve kumdan değil, sudan, bulutlardan ve yumuşak topraktan yaratıldıklarını söylemişti. Onların yetenekleri farklıydı ama onları başka bir şeyle

karıřtırmaya imkân yoktu. Hem zaten gizli de deęillerdi. Gururlu bir řekilde dimdik duruyor, űlkelerinin gűęűslerine iřlenmiř armalarını taşıyor ve savařmak iin gűlerini kullanıyorlardı.

İkizlerle Leyla da yere dűřműřlerdi. Jin, Sam, Tamid ve ben yerdeki yeni konumlarımızdan birbirimize bakarken, o űű afallamıř halde bakıyorlardı. Sam'in onların kısa mesafeden baęırarak sűyledikleri řeyi evirmesine gerek yoktu. Kafama bir silah doęrultulduęunda ne yapacaęımı biliyordum. űnkű yeterince sıklıkla o silahın dięer ucunda olmuřtum.

Teslim olarak ellerimizi havaya kaldırdık.

On İkinci Bölüm

İlliaz Emiri Lord Bilal olduğu gibi, yani ölmekte olan bir adam gibi görünüyordu.

Kaleye giden yolun geri kalanını Albis askerlerinin silah zoruyla yürütüldük. Leyla bütün yol boyunca ağlayarak ve itiraz ederek tutsak olduğunu, onların kendisine yardım etmek zorunda olduklarını söyledi. Ama söylediklerine ya onları umursamayan ya da Miraji dili anlamayan kulaklar tıkalıydı. Sonunda Jin ona eğilip “Ülkemizin düşmanlarının senin bir prenses olduklarını bilmelerini istiyor musun gerçekten?” diye fısıldadı. Ondan sonra Leyla somurtarak sessizliğe gömüldü. Bir kaçış yolu istiyor olabilirdi ama düşmanların ellerine kaçmak hiç kaçmamaktan daha beterd.

İlliaz bizi tutuklamaya yetecek kadar yetkileri olan yabancı askerler tarafından işgal altındaysa bu, kalenin düştüğü anlamına geliyor olmalıydı. İlliaz’ı istila edilmiş, Lord Bilal ve adamlarını da mahkûm edilmiş halde bula-

cağımızı tahmin ediyordum.

Ama kalenin kapılarına ulaştığımızda, kapılar üstlerinde İlliaz üniformaları olan Mirajili askerler tarafından açıldı. Silahlarını bize doğrultmuş olan Albis askerleriyle Miraji askerleri arasında hiçbir konuşma geçmedi. Sadece ciddiyetle kafa sallayarak selamlaştılar. Kapıda duran İlliazlı asker hepimizi bir bir inceledi. Alt sınıftan olmamız karşısında şaşırdıysa bile onu göstermeyecek kadar iyi eğitilmişti. Onun gerisinde, kaleyi çevreleyen geniş bir avluyu görebiliyordum.

Koyu yeşil üniformalı düzinelerce Albis askeri toplanmışlar, metodik olarak silahlarını temizliyorlar, bıçaklarını biliyorlardı ya da koşu antrenmanı yapıyorlardı. Onların yanında ama aralarında değil, İlliaz garnizonunun adamları vardı. Mirajili adamlar kendi bölgelerinde bu yabancılarla birlikte varlıklarını sürdürüyorlardı.

O zaman istilacılar değillerdi bunlar; müttefiklerdi. İşte bu beklenmedik bir gelişmeydi.

Kapıdaki Mirajili asker hepimize birden aynı anda hitap ederek “Tanıtın kendinizi,” dedi.

Ona kim olduğumuz konusunda yalan söyleme zahmetine girmedim. Ne de olsa buraya Bilal’i görmek için gelmiştik. Beklendiğimiz de açıkça belli oluyordu. Ben ne olduğunu anlayamadan, Bilal’in dairesine götürülüyordum. Diğerleri sadece onun dairesinin dışındaki uzun taş koridora kadar geldiler. Kapı arkamızda sertçe kapanmadan önce Jin’in gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Kapının diğer tarafında Bilal, bir tutsak değil de davetli bir misafirmişim gibi bekliyordu beni. İki yanında bir hizmetkâr bir de askerinden biri vardı. Üstünde çoğu-

nu tanımadığımdan emin olduğum düzinelerce yemeğin olduğu alçak bir masanın ucunda arkasındaki onlarca yastığa yaslanmış halde duruyordu.

Bilal Rahim’le aynı yaşıydı. İkisi birlikte büyümüş, ikisi de erkek kardeşler olarak Bilal’in babası tarafından yetiştirilmişlerdi. İkisi de henüz yirmi yaşlarına basmamışlardı. Ama şimdi hastalık onu mahvederken, Bilal on dokuzdan ziyade doksan yaşında olabilecekmış gibi görünüyordu.

Sağında bizi buraya getiren genç erkeklerinkinden daha şık bir Albis üniforması olan bir adam oturuyordu. Üniformasının her yerinde sarmaşıklar yoktu ama onu diğerlerinden ayıran omuzlarında altın rengi püsküller ve altın düğmeleri vardı. Onların general ya da yüzbaşı olduğunu tahmin ettim. Sıcaktan perişan olmuş gibi görünüyordu. Soluk yüzü hafif kızarmıştı. Saçı daha önce sadece tilkilerde gördüğüm kıvılcımsı bir tondaydı ve üst dudaklarını süsleyen özenle kesilmiş bir bıyığı vardı. Alçak masanın yanındaki yastığın üstünde sandalyeyi tercih edermiş gibi huzursuzca kıpırdanıyordu. Ama burada sandalye bulamazdı.

Burasının Bilal’in odalarını kapsayan dairenin misafir kabul salonu olduğunu tahmin ettim ama aslında herhangi birini kabul etmek üzere hazırlanmış gibi görünmüyordu. Bu salon bana Tamid’in Gizli Ev’deki üstlerinde deste deste kitaplar ve üzerlerinde bilmediğim bir dilde etiketleri olan tozlu şişelerin olduğu masalarla tıka basa dolu odasını hatırlattı.

Bill “Amani,” diyerek beni selamladı. En azından bana Cindölü demek yerine adımla hitap ediyordu. “Lütfen,” de-

yip ince eliyle masaya yerleştirilmiş yemekleri işaret ederek “bana ve Yüzbaşı Westcroft’a katıl,” dedi. Yerimden kıpırdamadan Bilal’e ve sağındaki Albisli askere baktım. “Ne de olsa gelinimi tanımalıyım,” diye ekledi.

Bilal sona, sadece bir ay önce İzman’da bize ültimat verdiğinde olduğundan daha yakındı. Hayatını birleştirmek, o hayatın sürmesini sağlamak için eş olarak bir Cindölü istemişti. O nedenle de Bilal’in neden burada olduğunu bildiğini düşündüğü belliydi.

Oturmadım. “Buraya seninle evlenmek için gelmedim.”

Bilal’in solundaki hizmetkâr irkildi. Onu suçlamıyordum. Ben de Bilal’in öfkesini bekliyordum. Bana sahip olamayacağı söylendiğinde Prens Kadir’in zar zor bastırıldığı öfke patlamasını hatırladım. Ayrıcalıklar içinde yetiştirilen erkekler reddedilmeye alışkın değillerdi. Ama Bilal sadece titreyen elini tabağına indirdi. Sonra masada önüne serilmiş mendildeki bir kırıksıklığı düzelterek yüz hatlarına çekidüzen vermek için zaman kazandı.

“Ee... O zaman bu ziyaretin şüpheli şerefini neye borçluyum?” dedi. İzman’dan ayrıldığı zamankinden daha zayıftı ve gözleri ağrıları ve uykusuzluğunun etkisiyle çökmüş gibi duruyordu. Ama kraliyet mensubu havasını kaybetmemiştir. Şimdi bile, ölümün eşiğindeyken bile, yenilgiyi kabullenmeyecekti.

Sağındaki hâlâ beni izleyen Albis askerine tekrar göz ucuyla baktım. Bilal elini sallayarak “Dert etme,” dedi. “Yüzbaşı dediklerinin tek kelimesini anlamıyor. Ben de Anwar’a onu aydınlatmaması konusunda talimat vereceğim.” İkisinin arasında duran askeri işaret etti. “Anwar’ın Albis dili, bu dili bir kadından öğrenen herkesinki kadar

kusurlu.” Asker Anwar emirinin bunu söylemesine utanmış gibi görünüyordu ama dilini tuttu. “Ama şu anki amaçlarımız için idare eder. Şu an elimizde olanın en iyisi de bu.”

Albisli Yüzbaşı beni tam olarak güvenmediğim boş bir ifadeyle izliyordu ama ben yine de dikkatimi tekrar Bilal’e verdim.

“Buraya bir uyarıyla geldim,” derken Shazad’in konuştuğunda yaptığı gibi sakın bir otoriter havaya bürünmeye çalıştım. Şu an üstün konumda olan o değil de benmişim gibi. Ben ve dört isyancımın iki tane isteksiz takipçime karşılık kalesi ve ordusu ve mühimmatları olan o. “Ve bir teklifle.”

Bilal kafasını eğerek “Önce uyarıyı duyacağım herhalde. Durum bundan daha beter bir hal alamaz,” dedi.

“Sultan, senin şehirden ayrılmadan önce Ahmed’le görüştüğünü biliyor,” diyerek cebime uzanıp bir kâğıt parçasını yani Jin’in saraydan çaldığı mektuplardan birini çıkardım. Onu hizmetkâra uzattım. O da okuması için açık tutarak Bilal’e uzattı. “Yüce hükümdârımız senin bir hain olduğunu biliyor. Kapılarındaki yabancı tehditlerin icabına baktıktan sonra...” dedim ve gözlerim tereddütle tilki saçlı yüzbaşısıya kaydı. “... sonraki hedefi sensin.”

Bilal hizmetkârın elindeki kâğıdı incelerken bu durumdan gereğinden fazla tedirgin olmuş gibi görünmüyordu. Ne de olsa Illiaz’ın ele geçirilemez bir şehir, batı ve doğu Miraji arasındaki nadir geçitlerden birini koruyan kale, Shazad’e göre de nihai stratejik önem taşıyan topraklar olması gerekiyordu.

“Peki ya teklifin nedir?” derken sıkılmış gibi bir ton-

da konuştu. Hizmetkâra iki parmağını sallayarak onu ve yıkımını detaylandıran mektubu önemsiz bir şeymiş gibi savuşturdu. Hizmetkâr kâğıdı üstü kâğıt parçaları ve yazılı kâğıtlarla dolup taşan bir masanın üstünde bir kenara özenle yerleştirdi. Ben hemen konuşmayınca Bilal “Eee?” dedi.

Konuşmadan önce gözlerim yine odadaki diğer kişilere kaydı. “Teklifim, Rahim’i kurtarmamıza yardım edersen...” dedim ve Bilal’in yanındaki asker Rahim’in adı geçer geçmez ‘Hazır ol’a geçti. Komutanının adının telaffuz edilmesiyle bile sırtı dimdik olmuş gibiydi. “... ve Ahmed’i, biz de tahtı Sultan’ın elinden alıp bu ülkenin hükümdârının seni öldürmek istemeyen biri olmasını sağlarız.”

Rahim’in adının geçmesi Anwar’ın dikkatini çektiği gibi Bilal’in dikkatini çekmişe benzemiyordu. Ben Bilal’in onunla kardeş gibi olduğunu, onu kurtarmazsa Rahim’in hayatını umursayacağını düşünmüştüm.

Ama Bilal sadece ellerini iyice açıp yanındaki Albis üniformalı adamı işaret etti. “Sana ihanetimi gizlemeye çalışıyormuşum gibi mi görünüyor Amani? Bunun sonuçlarına katlanmaya hazır olmasaydım ne tür bir hükümdâr olurdum ben?”

“Belki de zaten ölmüş bir adam olacağı için sonuçlarını umursamayan bir hükümdâr.” Bu sözcükler onları söyleyip söylememem gerektiğine karar veremedenden ağzımdan çıktı. Albis askerin bu kontrolsüz sözcükler karşısında kaşlarını bir parça kaldırdığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ama Bilal keskin bir kahkaha attı. Kahkahası çabucak öksürüğe dönüştü. Yıpranmış bedenini acı verecek

şekilde sarstı. Hatta kemiklerini bile titretiyormuş gibiydi. Hizmetkâr öne çıktı ama Bilal kendini toparlayarak hemen onu eliyle savuşturdu.

“Sen benim kin beslediğim için ülkemizi köpeklerin önüne atacağımı mı düşünüyorsun?”

Gözlerim ordusuna köpek denilmesi karşısında herhangi bir tepki verecek mi diye görmek için Albisli Yüzbaşı'ya kaydı. Ama yüzüne çalışılmış boş bir ifade hâkimdi yine. “Bence senin ittifak olarak baktığın şey daha çok bir istilaya benziyor,” dedim.

“İstilalar genelde davetle gelmezler,” derken eliyle tekrar masayı düzeltti. Bu titreyen ellerini gizlemeye çalışırken engel olamadığı bir tik gibiydi. “Ama bu iki kelime birbirine çok benzediğinden, basit insanlar için kafa karıştırıcı olabilecekleri gerçeği hoşuma gidiyor.”

Sesi son birkaç kelimede koyu aksanımın taklidini yapar gibi çıkınca aniden duyduğum utancı göz ardı etmeye çalıştım. Onun gibi konuşmadığım için aptalmışım gibi.

“Bir güvenlik ihlali kaçınılmazdı Amani.” Bilal’in sözcükleri şimdi kibirli bir havaya bürünmüştü. “Sultan’ın batı sınırimızdaki ordusu altüst bir halde. Söylentilere göre General Hamad kayıpmış ve ordunun başında komutan yokmuş.” General Hamad Shazad’in babasıydı. Kayıp dedi. Ölmüş değil. Shazad’in babası kızının ihanetinden sonra Sultan’ın kendisini ele geçirme girişiminden kaçmış olmalıydı. “Doğru dürüst bir savunma hattı olmadan, yeni arkadaşlarım için Amonpour’dan çöle yürümek çok basitti. Müttefik seçimimden sonra Sultan’ın benim peşimden gelmek için yeterli kaynakları olduğunu düşünüyor musun gerçekten?” Burada, kalesinde oturur-

ken amma da ukala konuşuyordu. Ama ben daha yeni İzman'dan gelmiştim ve Sultan'ı hafife almayacak kadar akıllıydım.

“Peki dışarıda toprağa gömülü bütün o cesetler ne? Onlar bana hiç de basit bir ittifak gibi görünmediler.”

“Dağın aşagılarında bir Karabasan sürüsüyle karşılaşmışlar. Benim adamlarımla değil. Yeni müttefiklerim yabancı oldukları için hazırlıklı değildiler.” Bilal çılgınca fikirlerini kendi eğlencesi için dinlediği bir çocukmuşum gibi bakıyordu bana. “İşbirliği ve istila arasındaki fark konusunda benimle tartışmak istiyor musun gerçekten? Çünkü ben tarih, strateji, kelime bilgisi konularındaki eğitimimin seninkinden çok daha pahalı olduğunun garantisini verebilirim.” Sanki yine sarayda Sultan'ın karşısında oturuyordum da onun çarpık mantığına Asi Prensimi savunamıyordum. Daha iyi eğitim görmüş Shazad'in ona vereceği akıllıca bir karşılık olurdu ya da niyetlerinden emin olan Ahmed benim yapabildiğimden daha kararlı bir duruş sergileyebilirdi. O benim argümanlarımı zahmetsizce bertaraf ederken ben onun sözcüklerinin indirdiği darbeleri kabullenerek öylece durdum. “Yüzbaşı Westcroft ve ordusu benim davetim üzerine buraya geldiler çünkü ölmek gibi bir niyetim yok benim.”

“Bir sürü insan istemeden ölüyor. Biliyorsun değil mi?” dedim. Gözümün kenarından Albisli Yüzbaşı'nın gülümsemesini gizlercesine elini çabucak bıyığına değdirdiğini gördüm.

“Evet ama,” derken Bilal'in titreyen eli seğirdi. “...senin kendini önemli görmen her ne kadar eğlenceli olsa da en son çaremin sen olduğunu düşünmüyorsun gerçekten

değil mi?” Gücsüzce kolunu etrafına, odanın geri kalanını kaplayan keşmekeşe doğru salladı. “Ben şu ana kadar hayatta kalmak için bin farklı yöntem denedim zaten. Bu da bir tane yöntem daha. Kendin gör.”

Birkaç adım atarak hizmetkârın Bilal’in ihanetini beyan eden mektubu bıraktığı masaya gittim. Bütün o karışıklığın altında masayı zar zor görebiliyordum. “Kendimi kurtarmak için her türlü Miraji sihrini test ettim, kullandım ve araştırdım. Hiçbir sonuç alamadım. Çölün sihrinden uzaklaşmanın zamanı geldi artık,” dedi. Parmaklarımı kâğıtlar, karalanmış, kısmen çılgınca şeyler barındıran notların üzerinde gezdirdim. Kitaplardan hışımla koparılmış sayfalar vardı. Yırtık kenarlarına göz alıcı pigmentleri olan çiçekler ve altın yapraklı hayvanlar çizilip boyanmıştı. “Albisliler ateş ve sözcükler yerine su ve toprakla hastalıkları nasıl iyileştireceklerini biliyorlar. Bu savaşta onların neler yapabileceklerini gördün zaten.” Yani tedavi olmaya yönelik bir fırsat karşılığında ülkemizi yabancılarla takas ediyordu.

Masanın köşesindeki bir sayfa dikkatimi çekti. Sayfanın tamamı bir dağ çizimiyle kaplıydı. Sayfanın dibinden yukarı doğru uzatılmış ve gökyüzünü işgal eden tek bir gri zirvesi vardı. Ama bu dağın içi boştu ve içinde kıpırdayan ateş gibi kan kırmızısı renginde, kolları zincirli bir adam vardı. Onun altına göz alıcı yaldızlı harflerle yazılmış yazı parlayarak bana bakıyordu: *Dağın altındaki adam.*

Parmağımı sayfanın bir kitaptan yırtıldığında oluşan tırtıklı kenarında gezdirdim. Bu resmi daha önce de görmüştüm ama böylesine ustalıkla çizilmemişti. Tamid’in

Tozluyol'daki kitaplarından birinde ucuz suluboyayla boyanmış soluk renkli bir hali vardı. Onunkinde adam morun koyu ve çarpıcı bir tonundaydı ve hırlarken ağzından çıkan keskin dişleri vardı. Bir insan değil, canavardı. Ama onun dışında resim dağın belirgin zirvesine kadar aynıydı.

Sayfayı kâğıtların arasından çekerek "Bu, memlekette bizi korkutmak için anlattıkları bir hikâyeydi," dedim. Ben altı yaşındaydım ve Tamid'in annesi beni azarlıyordu. *'Uslu dur. Yoksa dağın içindeki canavar seni yakalar. Yaramaz çocukları diri diri yiyor o. Biliyorsun değil mi?'* diyordu. "Bize, cinlere sonsuza dek bir dağın altına hapsedilecek kadar büyük bir kötülük yapmış bir canavar olduğunu ve anne babalarının sözlerini tutmayan çocukları yiyerek hayatta kaldığını anlatırlardı."

Bilal kafasını iki yana sallayarak "Tabii ki ta güneye kadar bunu yanlış anlarlar," dedi. Güneyi bir hakaret gibi söylemişti. "Canavar değil, sadece bir insan. Ayrıca cinlere yanlış yapmamış. Onlar ona yanlış yapmışlar. Gerçek aşkını çalmışlar. Birçok cinin iyi adamların karılarını çaldıkları gibi." Gözleri imalı bir ifadeyle beni inceledi. "Ama bu adam, diğerlerinin aksine onlardan intikam almaya cesaret etmiş. Ya da en azından denemiş. Cinler onu zincirlere vurmuşlar ve tövbe edene dek dağın altına kilitlemişler. Ama bir insan onu zamanından önce serbest bırakırsa o adama gönlünden ne geçerse o bahşedilecekmiş."

Demek bu yüzden Bilal'de bu resim vardı. Ölümünden bir çıkış yolu daha; dağın altındaki imkânsız bir ölümsüzün yerine getirdiği bir dilek... "Hikâyelere güvenmemelisin," dedim. Ama sayfayı hâlâ elimde tutuyordum. Bu resmi

daha önce hiç böyle görmemiştim. Adam bir canavar gibi görünmüyordu ama tam olarak bir insana da benzemiyordu. Ateşten yaratılmış bir varlığa benziyordu. “Hiçbiri tamamen doğru değiller,” dedim. Bu bana çocukken oynadığımız, bir çocuğun bir başkasının kulağına bir cümle fısıldadığı, onun da diğerine ve son çocuk aslının bozuk halini sesli şekilde söyleyene kadar diğerine fısıldadığı oyunu hatırlattı. Ama ben hangi resmin kopya olduğunu bilmiyordum. İnsan mı yoksa canavar mıydı?

Bilal beni ilgiyle izleyerek “Ama bu sadece bir hikâye değil mi? Çünkü ben bir düzine kadar askeri bu adamı dağın altında bulmaları için güneye gönderdim ama geri dönmediler ve onları öldürenin de hayal ürünü olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Hayal ürünü değil, muhtemelen Tendeğiştirenler ya da yabancı bir ordu ya da Sultan’ın ordusu ya da aç Miraji halkı ya da saçma sapan bir göreve gönderildikleri sırada karşılaşmış olabilecekleri birçok sayıda şey olabilirdi.

İstemeye istemeye sayfayı bıraktım. “Sadece hikâye diye bir şey yoktur.”

Bilal’i bir öksürük krizi daha tuttu ve belini bükmesine neden oldu. Bu kez öne çıkan hizmetkârını eliyle savuşturacak gücü yoktu. Öksürüğü yatışmadı. Hizmetkâr ve asker Bilal’i ayağa kaldırarak onu dairesinin daha mahrem alanlarına açılan bir kapıdan geçirdiler.

Kapı arkasından kapanıp beni odada tilki saçlı Albisli yüzbaşıyla yalnız bıraktıktan sonra uzun bir süre daha öksürükleri yüksek sesle koridordan yankılandı.

Bilal’in diğer tarafında, yüzbaşının karşısında oturmamı işaret ettiği yere kendimi patates çuvalı gibi bırak-

tım. Yüzbaşıya ağzım doluyken Miraji dilinde hitap ederek “Eee?” dedim. Ben iyi yetiştirilmemiştim. Bilal bana o kadarını hatırlatmakla iyilik etti. O nedenle de eskiden yaptığım gibi rol yapmamın bir anlamı yoktu. “Onu gerçekten iyileştirecek misiniz? Yoksa ülkemde bir yer elde etmek için diye pazarladığınız bir hikâye mi bu?” Yüzbaşı beni bir an izledi. Çalışılmış boş ifadesi bir anlığına gidip geri geldi. Ama ben oyun oynayacak havamda değildim. “Beni anlayabildiğini biliyorum. Anlamıyormuşsun gibi yapmak istersen buraya getirebileceğim kendi tercümanım var benim. Ama seni uyarayım. O benden daha sinir bozucu,” dedim.

“Şey, evet.” Yüzbaşı boğazını temizledi. Bu birkaç kelimeden bile Miraji dilini mükemmel, Sam’inkinden bile daha aksansız konuştuğunu anlayabildim. “Kandırmaya yönelik girişimimi affedersin umarım. Sana karşı yapılmış bir şey değildi. Dilinizi yirmi yıl önceki ilk Miraji savaşı sırasında, bu ülkeyi ne yazık ki şu anki Sultanınız ve Gallanlı müttefiklerine kaybettiğimiz zaman öğrendim,” dedi. Bir sürahi alıp şeffaf bir bardağa şarap doldurmaya başladı. “Karım da tabii ki çocuklar için evde Miraji dili kullanmamızı teşvik ediyor. Annelerinin de babalarının da dillerini konuşmalılar.” Şarap kadehini bana uzattı. “Biraz iç. Gerçekten çok güzel.”

Şaraptan bir yudum aldım. Yanılmıyordu. Gerçekten de çok güzeldi. Üstelik susamıştım da. “Bu da çölü ele geçirmeye yönelik ikinci girişiminiz mi oluyor? İlk seferinde kaybetmenizin ardından. Bilal’i de bu yüzden mi kullanıp onu kurtarabilecekmisiniz gibi yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Onu iyileştirmek için kesinlikle elimizden geleni ya-

pacağız,” diyerek soruma dolaylı bir cevap verdi. “Şifacımız kanındaki hastalığı çekip almaya çalışıyor. Ama artık kemiklerine de sıçramış olabilir. Öyleyse eğer... Ama hiçbir müttefikin geçerli bir neden olmaksızın ölmesi gibi bir niyetim yok. Ama senin dediğin gibi bazen ölüm kapıyı çaldığında, niyetlerin çok az önemi vardır.”

“Peki niyetiniz ne o zaman?” diye sordum.

Yüzbaşı hemen cevap vermedi. Kendisine benimkine eşlik etmek için bir kadeh şarap doldurarak düşünmek için zaman kazandı. Sonunda soruma doğrudan cevap verecekmiş gibi gelmeyen çok düzgün bir ses tonuyla “Amani Hanımefendi,” dedi. “Sevgili Lord Bilal’e söylediklerini büyük bir ilgiyle dinledim. Umarım bunu böylesine kabaca dile getirmemi sorun etmezsin ama bizim istihbaratımıza göre Asi Prens ölmüş,” dedi. *Ah kahretsin!* Onun bu kısmı bilmesini pek istememiştim. Ama artık çok geçti.

“İstihbaratınız o kadar da zeki değil demek.”

Yüzbaşının kahkahası nazik bir öksürüğe dönüştü. “İstihbaratımız gerçekten de sorunluysa... Asi Prensini-
zin tahtı kazanabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

Asıl soru da buydu, değil mi? Ahmed’in babasının olmadığı mantığını yürüttüğü bir şeyi yapabileceğine inanıyor muydum? Hem halkı için hem de düşmanlarımıza karşı bu ülkenin ihtiyacı olan hükümdâr olabileceğine inanıyor muydum? Hem de aklın yolu şu an gerçekleşecek bir rejim değişikliğinin çölün sonu anlamına gelirken. Ama inanç tuhaf, mantığa yabancı bir şeydi. “İnanmasaydım onu kurtarmak için hayatımı tehlikeye atmam aşırı derecede tuhaf olurdu.”

Yüzbaşı Westcroft düşünceli bir ifadeyle “Anladım ve

onu kurtarmak konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu doğru mu anlamışım?” Tam olarak nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak onu temkinli bir ifadeyle izledim ama kafa sallayarak onayladım.

Yüzbaşı Westcroft “Bana niyetimizi sordun,” deyip iç geçirdi. “Albis tarihiyle ilgili ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum Amani Hanımefendi ama ortak bir düşmanımız var bizim.”

“Gallan İmparatorluğu,” dedim. Yani İzman’ın kapılarında bekleyen aynı düşman.

“Evet. Biz Gallan istilasını bin yıl boyunca uzakta tuttuk çünkü bizimkisi sihir üzerine kurulmuş bir ülke değil. Gallan işgalinin... ataları tam anlamıyla fani olmayanlar için ne anlama geldiğini senin herkesten daha iyi anlamını bekliyorum.” Çok iyi anlıyordum. Cindölleri için ölüm, bir İlk Varlık tarafından dokunulduğu düşünülen herkes ya da her şey için ölüm anlamına geliyordu. Ülkemizin onların sihir kullanan diğer ülkelere karşı savaşlarını daha da kızıştırmak için çalıştırılarak kanı iliği kuruyana kadar sömürülen ülkemiz ve Tozluyol gibi kasabaların bütün değerlerinin tüketilerek yok edilmesi anlamına geliyordu. Askerlerin zıvanadan çıkmış bir halde ve yasalara aykırı hareket ederek ülkemde insan öldürüp tecavüz ettikleri ve ülkemi berbat imparatorluklarının bir parçası haline getirdikleri anlamına geliyordu.

“Yirmi yıl önce birçok insan Gallanlardan korktukları için ülkenizden kaçtılar. Benim karım da onlardan birisi. O ve diğerleri, bizim yüzyıllardır düşmana karşı dayanan bir ülke olduğumuzu bildikleri için bize geldiler. Gallan ordusu bin yıl önce ellerinde kılıçlar ve yaylarla ilk kez

Albis'e yürüdüğünde, bizim ilk kraliçemiz bütün toprakları onlara karşı ayağa kaldırdı." Bıyığının arasından bir of çekti. "Gallandie bize karşı bir donanma gönderdiğinde, kraliçemiz tek eliyle gemileri denizden sürdü. Ama kan seyrelir, sihrin etkisi geçer ve teknoloji ilerler. Kraliçe Hilda'mız da bu yüzden Auranzeb sırasında bir ittifak kurmak için sizin Sultan'ınıza ~~ONEPAH~~ atlıkla geldi. Ama Sultan onu öldürdü."

Auranzeb gecesini, ~~doşluk~~ teklif eden ve arkalarına kelepçeler saklayan ~~yabancı~~ların sınırlarımızda kargaşa çıkaran bütün bu düşmanlara karşı bir ~~bağımsızlık~~ göstergesi olarak Abdalların ~~ellerinde~~ ~~yaptıkları~~ hatırladım.

İttifak için gelmişlerdi. Sultan onlara ölüm vermişti. Ben o gece herkesi Miraji'nin düşmanları olarak görmüşüm. Ama sanırım bazıları diğerlerinden daha çok düşmanlardı.

"Kraliçe Hilda'nın ölümünden beri onun kızı olan yeni kraliçenin düşüp bayılmadan bir ateş bile yakamayacağına dair berbat dedikodular var."

"Üstelik düşmanınızın da kibritleri var," dedim.

"Tam olarak öyle. Kılıçların karşısına sihri koyarsan sihir her seferinde kazanır. Silahlara karşı sihir olduğunda savaşmak için bir şansımız olur. Ama Gallanların heybetine karşılık fani bir kraliçe, işte o..." deyip hafifçe gülümsedi. "İttifak kurmak ya da yenik düşmek arasında çok küçük bir fırsat kaldı elinde. Genç Kraliçe Elinore Gallandie'yle bir antlaşma üzerinde çalışıyor... Yani onların genç prenslerinden biriyle bir evlilik birliği. Bu onaylanırsa, sizin Sultanınıza karşı eski düşmanlarımı-

zın yanında savaşıcağız. Biz onlara katılmadan önce talimatlar için tetikte bekliyoruz burada.”

Birdenbire anladım. Jin’in Sultan’ın ofisinde bulduğu üstlerine karalanmış notlar... Sultan tüm düşmanlarımızın sınırlarımızın dışında bütün güçleriyle toplanmalarını bekliyordu. “Siz Gallanların İzman için bekledikleri destek kuvvetlerisiniz.”

Yüzbaşı “Evet,” derken birazcık utanmış gibi göründü. “Gallandie’den kendi ordularından daha da çok adam geliyor. İstikametleri kuzey kıyılarıdır.” Özür diler gibi bir tonda konuşuyordu. “Şehrinizin etrafı sarılacak.”

Bu yüzden de hepsinin kökü kurutulabilirdi. Sultan’ın kendilerine karşı ne tür bir güç kullanabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Ama zaten iki eski düşmanın kendisine karşı birleşmelerini Sultan bile bekliyor olamayabilirdi. Albis sihri ve Gallanların asker sayısı ile Abdallara karşı mücadele ederken bir şansları olabilirdi.

Öyle ya da böyle bir katliam olacaktı ve biz Ahmed için tahtı alma fırsatı bile bulamadan önce Miraji’nin sonu olabilirdi bu. Gallan İmparatorluğu’nda fethedilmiş bir ülke olabilirdik.

Yüzbaşı dönüp duran düşüncelerimi bölerek “Ama Asi Prensizin idam edilmeden önce, bazı kesimlere Kraliçe Hilda’nın tahta yönelik talebinde Asi Prens’e desteğini vermeye hazır olabileceği bildirildi,” dedi. Yüzbaşı Westcroft kolundaki altın düğmelerden biriyle oynuyordu. “Sizce de uygunsa, ittifak teklifi genç Kraliçe Elinore için de hâlâ geçerli mi diye öğrenmek için bugün Albis’e haber gönderebilirim. Tabiri caizse düşmanlarımızla aynı yatağa girmektense bunu tercih eder mi acaba diye.

Yarına kadar haber alırız diye tahmin ediyorum.” Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Albis okyanuslar ötesinde, ufkun çok daha ilerisindeydi. Benim tam anlamıyla anlamadığım bir sihri ellerinde bulunduruyor olmalılardı gerçekten.

“Yani bir ittifak kurulması için Ahmed’i kurtarmamıza yardımcı olmaya gönüllü olurdunuz. Öyle mi?” Bana uğruna Bilal’e geldiğimiz şeyi teklif ediyordu. Yani bir ordu. Ama tereddüt ettim.

Sarayda önümüzde öldürdüğüm ördekle Sultan’ın karşısında oturduğumu hatırladım. Dünyanın İsyan Cephesi’nin göstermek istediği kadar basit olmadığını, Miraji’nin kendi başına ayakta duramayacak bir ülke olduğunu, ittifak kurmazsa fethedileceğini söyleyerek beni kışkırtıyordu. O zamanlar benimle oyun oynuyordu. Ama bu, onun yanıldığı anlamına gelmezdi. Ülkemizin kazanmasına yardım etmek için ülkemizi istiyorlardı ama bu ülke bana ait değildi ki vereyim.

Ama Ahmed’i kurtarmayı başaramazsak, Albisliler’i Gallanlarla ittifak kurmaya bırakırsam, o zaman bu ülke hiçbir zaman Ahmed’in de olmazdı.

Ben cevap veremedenden önce dışarıdan bir bağırış sesi geldi. Erkekleri ve hain prensesimizi bıraktığım kordorda bir kargaşa vardı. Anında ayağa kalktım. Yabancı yüzbaşı da benim hemen arkamdaydı. Kapıyı hışım ile açtım ve açık kahverengi dalgalı saçları olan bir Albis askerinin Sam’e yumruğunu indirdiğini gördüm. İki asker arkadaşı da onları izliyordu.

Sam şaşkınlık uyandıracak bir şekilde suratına yumruk yerken sersem görünmeyi başarıyordu.

Yüzbaşı Westcroft kızgınlıkla Albis dilinde bir emre benzer bir şeyler yağıdırırken Sam burnundan kanlar akarak yere düştü. Diğer iki asker hazır ola geçtiler ama Sam'e vuran asker ya duymamıştı ya da umurunda değildi. Tekrar ona vuracakmış gibi ilerledi. Ben onu durdurmak için öne çıktım ama Jin daha yakındaydı. Benim görebileceğimden daha büyük bir hızla askeri üniformasının önünden tutup sırtını karşıdaki duvara yapıştırarak durdurdu. Ona Albis dilinde hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Bir tehdide benziyordu ama asker Jin'e yumruk atmadı. Muhtemelen Jin ondan daha uzun durduğu içindi.

Asker ancak o zaman yüzbaşmayı fark etmişe benziyordu. Bir duvara yaslı olsa bile çabucak dimdik durdu ve hâlâ Jin'in yumruklarına dolanmış olan üniformasını düzeltmek için elinden geleni yaptı.

Yüzbaşı Albis dilinde benim sadece "Neler oluyor burada?" olduğunu tahmin edebildiğim bir şey söyledi. Ben de aynı şeyi bilmek istiyordum. Jin sonunda askeri serbest bıraktı ve afallamış bir halde hâlâ yerde yatan Sam'i kaldırmak için ona elini uzattı.

Sam sendeleyerek ayağı kalkarken "Ben iyiyim. Daha önce suratıma hiç yumruk yememiştım sadece," dedi.

Jin "Buna inanmam oldukça güç," dedi.

Ben de yüzbaşından uzaklaşarak "Ben de o sana vurmadan önce herhangi birimizin araya girememesine şaşırdım sadece. Neden vurdu sana?" dedim.

Sam kanlı yüzünü koluna dokundurarak silerken "Kıskançlıktan. Yakışıklılığımı kıskanmış. Sizce burnum kırılmış mıdır?" dedi.

Jin genç askerin yüzbaşıya o anda söylediği şeyi çabucak çevirerek gerçeği ortaya koydu. “Görünüşe göre sağlam yumruklu arkadaşımız Sam’i Majesteleri Kraliçe’ye hizmet ettiği zamanlardan tanıyormuş.”

Tavana bakarak homurdandım. “Yani senin bir kaçak olduğunu biliyorlar.”

Sam kanlı burnuyla sinirlenmiş gibi görünmeyi başaramayarak “Sana sen olmasaydın kaçak olarak tanınmak üzere burada bile olmayacağımı hatırlatmak isterim,” dedi.

Ben hemen karşılık vermeden önce Jin “Hayır. Muhtemelen Beyaz Balık’ın dışında denize atılmış bir atık olurdun,” dedi.

Sam “Ayrıca o yumruk vatanseverlikten değildi. Ben ordudan ayrıldığımda, geçinmek için biraz ek gelire ihtiyacım vardı. Bilirsiniz işte. İzman’a yerleşene kadar,” diyerek konuşmaya devam etti.

Bu durum her geçen saniye daha da iyi bir hal alıyordu gerçekten. “Yani ondan para çaldın,” dedim.

Sam çok sinirlenmiş gibi “Hayır. Sadece ondan değil. Bir sürü insandan çaldım,” dedi.

Çileden çıktığımı hissettim. “Buradan çıktığımızda bana seni öldürmemi hatırlatabilir misin?”

Sam kendini daha da batırmadan diğer iki asker öne çıkarak neredeyse özür dilercesine yanımızdan geçip Sam’i kollarından tuttular.

“Şimdi ne oluyor peki?” diye sordum. Yüzbaşı Westcroft ellerini belinde kavuşturmuş askerlerine emirler verirken memnuniyetsiz bir ifadesi vardı.

Sam alaycı şaşkınlığını daha ciddi bir ifadeye dönüş-

türerek uzaklaştırılırken Jin çeviri yaparak “Onu tutukluyorlar. Asker kaçaklığından,” dedi.

“Sonra ne olacak?” diye sordum. Sam Albis’te asker kaçaklarını ağaçlara astıklarını söylemişti. Ama dağlarda ağaç yönünden biraz eksikimiz vardı.

Jin tereddüt etti. Bana bir cevap vermek istemiyordu.

Yüzbaşı Westcroft bundan pek memnun görünmese de bıyığını çekiştirerek “İdam edilecek,” diyerek bana cevap verdi. “Şafak vaktinde. Atış mangası tarafından.”

Görünüşe göre onu öldürmek zorunda kalacak kişi ben olmayacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Tutsak mıydık, değil miydik emin değildim.

Ben Jin'le yüzbaşının teklifini konuşamadan önce her birimiz çabucak ayrı odalara gönderilmiştik. Kapılarımızı kilitlemediler ama dışarıda görevlendirilmiş askerler vardı.

Benim götürüldüğüm oda bir hücreye benzemiyordu. Yaklaşık Tozluyol'daki teyzemin evinin tamamı büyüklüğündeydi. Üstünde renkli yastıkların olduğu kocaman bir yatak büyük bir bölümünü kaplıyordu. Bir duvardan diğerine uzanan ve okları olan bir adamın sınırın etrafında bir kuş sürüsünü kovaladığı bir avcılık sahnesini gösteriyordu. Pencерem avluya, kale duvarlarına ve onun hemen ötesinde dalga dalga uzanan sarmaşıkların arasından biraz ötedeki daha küçük bir kasabaya inen dağın kenarına bakıyordu.

Ben dışarı göz atarken kapıdan bir tık sesi geldi. İki hizmetkâr başlarını önlerine eğmiş halde içeri girdiler.

Biri elinde su dolu bir sürahi, diğeri de üstü yiyeceklerle dopdolu kocaman gümüş bir tepsi tutuyordu. Onları masanın üstüne yerleştirdikten sonra çabucak giderek kapıyı arkalarından kapattılar.

Bize ne tür ayrıcalıklar veriliyorsa aynıları Sam'e tanınmıyordu.

Hala şafak vakti ölmüştü. Şimdi de şafak vakti yaklaşıyordu ve Sam'i de kaybetmeye yakındık. Bir günde isyancıların üçte biri ölmüştü. İnsanları bu kadar hızla kaybetmek herhangi bir lider için etkileyici bir özellikti.

Ama karşılığında, sayılarımıza yüzleri ekleyebilir ve ülkemizin iki düşmanının bize karşı ittifak kurmalarına engel olabilirdik.

Başımıza değerinden daha çok bela açan genç bir delikanlının hayatı karşılığında koskoca bir ordu. Ama yine de o benim arkadaşım ve dostumuzdu. Benim onu kurtardığım kadar çok kez o da beni kurtarmıştı ve haremde yardıma ihtiyaç duyduğumda bana yardım getirmişti. Bir kavgada onun için hayatımı ortaya koymuştum. O benim için aynısını yapar mıydı bilmiyordum ama bana kendi adına hayatından vazgeçmem için izin vermediği kesindi.

Onun hayatından vazgeçsem de, ittifakı kazanırsam bile ülkemi yabancıların ellerine teslim etmiş olurum. Aynen Sultan'ın kendi babasını indirdiğinde yaptığı gibi. Albisliler Gallanlardan daha iyiydiler ama yine de yabancıydılar. Yine de çölümüzü işgal etmek için buradaydılar.

Ben kim oluyordum da böyle bir kararı veriyordum? Bu benim kararım olmamalıydı. Ne Sam'in hayatı ne taht ne de arkadaşlarımızın hayatları ya da bütün ülkemizin

kaderi. Bu şeylere başka birisi karar vermeliydi. Ahmed ya da Shazad hatta Rahim. Bir konu hakkında herhangi bir şey bilen biri.

Kapıma baktım. Jin koridorda benimkinin hemen karşısındaki bir odaya götürülmüştü. Aramızda duvarlar ve kapılar varken nasıl oluyorsa her zaman olduğumdan daha çok farkındaydım onun.

Koridoru geçmeye çalışırsam asker beni durdurur muydu? Durdurmazsa ve Jin'in odasına giden birkaç adımlı atıp kapısını çalarsam sonra ne olacaktı? Ne diyeceğimden emin değildim. Ne yapacağımdan da... Ondan ne istiyordum ki? Konuşmak mı? Sam'in İsyan Cephesi uğruna ölmesine izin vermem gerektiğini söylemesini mi? Taklitçi haydudumuzu buradan sağ çıkarmaya yönelik bir plan yapmam için bana yardımcı olmasını mı? Yoksa başka bir şey mi istiyordum?

Daha akıllıca düşünemedim kapıdaydım ve onu hızla açtım. Dışarıda duran asker Mirajiliydi. Bilal'in adamlarından biriydi ve Rahim tarafından ani sesler karşısında sıçramayacak kadar iyi eğitilmişti. İki kapının arasında hazır olda beklediği yerden bana sakın bir ifadeyle baktı.

"Beni durdurmaya yönelik emir aldın mı?" diye sordum.

Asker bir an düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Komutanı kurtarmaya gittiğinize dair bir söylenti var ortada," dedi. Rahim'den bahsediyordu. Komutanları, hâlâ sadık oldukları Rahim. Bilal için çeviri yapan genç asker Anwar adamların geri kalanına benim söylediklerimi anlatmış olmalıydı.

"Deneyeceğim," dedim.

Düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “O halde söz konusu ben olduğum sürece istediğiniz yere gidebilirsiniz.” Geçmeme izin vermek için çekildi. Odadan çıkıp Jin’in kapalı kapısına göz ucuyla baktım. Ona doğru bir adım daha atma, aramızdaki mesafeyi kapatma fikri sırtımdan yukarı hem korku hem de beklenti gibi gelen ufak bir heyecan titreşiminin çıkmasına neden oldu.

Korku baskın çıktı.

Döndüm ve koridorda ilerleyerek çabucak ondan uzaklaştım.

Yüzbaşıyı kale duvarlarında sıraya dizilmiş askerlerinin gereksiz derecede süslü tüfeklerle bir saman balyasına ateş edişlerini izlerken buldum. Tüfekler dünyanın Mirajı olmayan her yerinden gelen bütün silahlar gibi. O nedenle bize çok ihtiyaçları vardı. Onların silah üretmekle harcadıkları bir ayda biz mümkün olduğunca çok insanı silahlandırabilirdik.

Batan güneşin son ışıkları tüfeklerin namlularına vurarak altın parçalarının alacakaranlıkta parlamalarına neden oluyordu. Tüfeklerin ahşap saplarından aşağı uzanan dolambaçlı gür sarmaşıklar şeklindeydiler. Faydalı olmaktan çok süslü görünüyorlardı. Savaşta ziyade bir idam için kullanılacakmış gibi. Saman balyasının Sam’in yerine geçtiğini tahmin ettim.

Balyanın tepesi kurşunlar isabet ettikçe gevşedi ve bir an sendeledikten sonra geriye doğru, duvardan aşağı düştü. Aşağı eğilerek onun yere hızla düşerek tepenin yüzeyinden

inip dağın uzaktaki bir noktasına çakıldığını gördüm.

Uzun bir düşüş mesafesiydi bu.

Yüzbaşı Westcroft benim varlığımı fark ettiğini belirterek “Amani Hanımefendi,” dedi. Askerlerini hafifçe kafa sallayıp göndererek “Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?” Odamdan çıktığıma şaşırdıysa da belli etmedi.

“Sizinle Sam hakkında konuşmak istiyorum.”

“Anlıyorum.” Ellerini belinde kavuşturarak yavaşça duvarlar boyunca yürüdü. Bana da onun arkasından yürümek düştü.

“Onun serbest bırakılmasını ittifakımızın bir koşulu olarak belirlemek istiyorum,” dedim. Shazad bu şekilde müzakere edebilirdi. Ben o değildim ama bir konuşma boyunca oymuşum gibi davranabilirdim.

Yüzbaşı gerçekten üzgün bir ses tonuyla “Üzgünüm ama böyle bir şey mümkün değil,” dedi. Biz yürürken gökyüzü etrafımızda çabucak kararıyordu ve kalenin içindeki lambalar yanmaya başlayarak karanlığa karşı koyuyorlardı.

“O zaman mümkün olsa iyi olur,” derken bunu Shazad’ın söyleyeceği gibi, sormuyormuşum da emrediyormuşum gibi söylemeye çalıştım. “Sam’i idam etmek size düşmez. O artık bizimle birlikte.”

“Yine de bir asker kaçağı o ve hep bir asker kaçağı olacak. Bir ordu disiplinle yürür. Evden uzak böyle yerlerde askerden kaçmak ve itaatsizlik bütün her şeyden daha büyük bir tehdit teşkil eder. Bu askerlerden sizin için bir çölü geçmelerini isteyeceksem, disipline edilmeleri gerek,” dedi ve yürümeyi bırakarak suratında ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Arkadaşının diğer üç yüz adam için ibret olması gerekiyor.”

Üç yüz asker.

Bu, Ahmed'i geri almaya yönelik elimize geçecek en büyük fırsattı. Ashra Duvarı gerçekse eğer Albislilerin arasında onu geçmemize yetecek kadar sihir bile olabilirdi.

Bunu geri çevirmek için aptal olmam gerekirdi. Ama zaten ben hayatım boyunca birçok şey yüzünden suçlandım. Gözünün önünde duran iyi bir anlaşmayı bile anlamayacak, Tozluyol'dan aptal, cahil, pervasız bir kızdım ben.

Birisi Albis dilinde "Yüzbaşım," diye seslenerek Westcroft'un dikkatini aşağıdaki avluya çekti. Kapıda hazır olda duran asker benim yakalayamayacağım kadar hızlı bir şey söyledi.

Yüzbaşı hemen tepki verdi ve yüzünü gerçek bir endişe ifadesi sardı. Ustalıkla "Affedersin," deyip duvardan kapıya doğru giden taş merdivenlerden aşağı indi. Ben de onun peşinden gittim.

Daha son basamağa bile ulaşmamıştım ki neyin kargaşaya neden olduğunu gördüm. Kalenin kapısından, karanlıktan sendeleyerek çıkan solgun bir kişiyi görebiliyordum. Böğrünü tutuyordu ve üstündeki Albis üniforması kanla kaplıydı. Meşalenin cansız ışığında yüzünün acıdan ekşidiğini görebiliyordum.

Albis askerleri aceleyle ilerleyerek ona yardım etmek için kapıdan geçip karanlığa daldılar. Ama Mirajili askerler haklı olarak tedirginlikle geride durdular. Gecenin bir yarısında topallayarak eve dönen bu asker söz konusu olduğunda ortada yolunda gitmeyen, huzursuz edici bir şey vardı. Bu çölde doğan hepimiz bunu hissedebiliyorduk. Tozluyol'da omzumdan geriye bakarak, karanlık

köşelerden ve karartıların arasında kol gezen şeylerden tedirgin olarak geçirdiğim yıllar içgüdülerimi eğitmişti. Ama çölde geçirdiğim günlerden beri birçok numara daha öğrenmiştim.

“O insan değil.” Bu sözcükler gerçekten başka bir şey olamayacak bir şekilde dilimden döküldü ve o anda anladım. Askerler daha kapının yanında yanan lambaların yaydığı ışıkların ucuna doğru ilerleyip onu kollarından tutup kaldırırlarken anlamıştım durumu.

İkisi de yaratık kafasını en yakındaki askerin boğazını parçalamak için ona doğru çevirirken dişlerinin ısıltısını görmediler.

Uyarı çığlığı atmak için çok geçti. Harekete geçmek dışında herhangi bir şey yapmak için de.

Çabuk hareket ettim. Yüzbaşı daha benim hareket ettiğimi göremeden önce elim onun belindeki silahın üstündeydi. Silah elimde canlandı. Kulbastının ağzı kapan gibi kapanmaya hazır bir halde açılırken çabucak nişan aldım.

Ateş ettim.

Kurşun Tendeğiştirenin gözlerinin arasına isabet etti.

Çalıntı suratu ölüp yere düşerken şaşkın görünmeye bile fırsatı olmadı.

Kendilerinden birini öldürdüğümü düşünen yabancı askerlerin silahları anında bana doğrultuldu. Ben de parmağımı tetikten çekerek bir tehdit olmadığımı kanıtlamaya çalışırcasına ellerimi havaya kaldırdım. Silah elimden zorla alındı ve kollarım tutuldu.

Kollarım canımı acıtacak şekilde arkama doğru bükülürken bile, Miraji dilinde, Bilal’in kapıdaki adamlarının duyacağı kadar yüksek sesle “O, sizin askerlerinizden biri

değildi,” dedim. “Bir Tendeğiştirendi.” Yüzbaşının yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirlediğini düşündüm ama askerlerin geri kalanı boş boş bakıyorlardı. Başlarına ne tür bir bela açtıklarını anlamıyorlardı. Hasta yatağına bağlı kalan Bilal onların ne yaptığını bilemezdi. Bilse de umurunda olur muydu merak ettim.

Birdenbire bir hareketlilik daha gözüme çarptı ve daha çıkarken gördüğümüzü hatırladım. Orada gömülmüş, topraktan kısmen çıkarılmış, tenlerinde dış izleri olan birden çok ceset vardı.

“Üstelik yalnız da değil.”

Mirajili askerler çabucak harekete geçtiler ve karanlığa silahlarını doğrulttular. Ama Tendeğiştirenler artık onları fark ettiğimizi biliyorlardı. Gölgelelerin arasında kaldılar ve namlular onları gecenin karanlığında takip etmeye çalışsalar da hızlıca zikzak çizerek doğru düzgün bir hedef olmaktan çıktılar.

Sonraki saldırı sırasında bizi uyaracak hiçbir belirti olmadı. Ağzı bir askerin omzuna kapanarak etini ve kaslarını kemiğine kadar parçalayarak kopardı. Adamın çığlığı dağın aşağılarına doğru yankılandı.

Ama Rahim’in adamları iyi eğitimliydi. Başka bir asker anında Tendeğiştirenin üstüne atılıp bıçağıyla boğazını kesti ve yaratığın seğirerek yere yığılmasını sağladı.

Sonra başka bir Tendeğiştiren karanlığın içinden askerin üzerine saldırdı.

Adamları yeni Tendeğiştirene nişan alıp onu göğsünden vurarak sırtüstü yere düşürürken Yüzbaşı “Kapıları kapatın!” diye seslendi. “Hemen kapatın onları!” diye-

rek hangi adamın ne görev yaptığının birbirine karıştığı bu ordudan emin olamayarak aynı emri Albis dilinde de verdi.

Kocaman demir kapı girişe indirilirken, askerler siper alarak çabucak geri çekilmeye başladılar. Tendeğiştirenlere doğrultulmuş Albis ve Miraji silahlarının metal sesleri duyuluyordu. Karanlıkta göze net bir şekilde görünüp sonra kaybolan düzinelerce Tendeğiştiren vardı şimdi. Aç kurtlar gibi yiyip bitirecekleri daha çok beden arayarak dağdaki saklandıkları yerden çıkmışlardı.

Kulağımın yanından bir kurşun geçti. Hedefini vurdu mu diye kontrol etmeme gerek kalmadı. Askerin silahı tutuşundan, kurşunun hedefine isabet etmediğini biliyordum. Albisliler silahlarını onlardan korkuyorlarmış gibi tutuyorlardı. Sihrin kendilerini savunmasına fazla alışmışlardı. Askerin eline vurup silahını alırken izin istemedim ve nişan aldım. Silahtaki kurşunlar bitmeden önce karanlığın içindeki üç Tendeğiştiren yere serildi. *Kahretsin!*

Ortamı saran kurşun seslerinin arasından dillerinde bildiğim birkaç kelimeyi hatırlama zahmetine girmeden Miraji dilinde “Mühimmatınızı nerede tutuyorsunuz?” diye sordum. Ben boş silahımla işaret ederken asker kayıtsız bir ifadeyle bana kafa salladı. Sinirlenerek gözlerimi devirdim ve yüzbaşıya döndüm.

Endişeli görünüyordu. “Bunu bir savaşa döndürmemiye gerek yok,” dedi. “Duvarların ötesinde sabah olana dek bekleyip uzaklaştırabiliriz onları...”

“O zaman yapılacak tek şey bize olan ilgilerini yitirip dağın aşağısındaki evlere inmeleri olacak,” diye çıkış-

tım. Biz kaleyi savunabilirdik. İlliaz'ın kasabalarındaki adamlar ve kadınların bizim kadar silahları ve askerleri olmazdı. "Şimdi mühimmatınızı nerede tutuyorsunuz?"

Yüzbaşı ciddi görünüyordu. "Doğu kapısının yanında bir çadır var."

Kalenin ana binasının etrafından dolanıp daha fazla kurşun almak için depar atarak koştum. Orada dış duvara yaslanmış kuzey Albis renklerinde dalgalanarak kalenin sıcak taşlarına vuran kabak gibi ortadaki çadırı gördüm.

Çadırın içinde çeşitli silahlar sıralanmıştı. Tabanca- lar, kılıçlar, tüfekler ve bomba olabilecek birkaç şey... Hepsi düzenli bir şekilde destelenmişlerdi. Gerekirse İzman'a yürümek için hazır bekleyen küçük bir cephaneydi bu. Bir tarafta dik bir şekilde düzenli dizilmiş altın yaldızlı tüfekleri gördüğümde bir kutu kurşuna uzanıyordum.

Sonra durdum.

Dışarıda sesler yükseldi. Daha çok silah sesleri geldi ve şimdi uzaktan bir Kulbastı istilasının geri püskürtüldüğüne dair sesler geliyordu. Ben şu ana kadar İsyan Cephesi adına birçok savaşta yer almıştım. Daha önce o savaşlar sırasında korkuyordum ya da hiçbir şey hissetmiyordum. İçimdeki her şey hayatta kalmaya odaklanmıştı. Ama bu akşam duyduğum öfke yeniydi. Ruhumun yaşça benden daha büyük karanlık bir kısımdan kaynayıp geliyordu. Soyum kadar eski, çöl kadar eski bir kısımdan. Bizim çölümüz... Ordularını yürütüp pazarlık ve ittifaklarla hak iddia ederek, bu sırada da bizim canavarlarımız güçlenebilsinler diye, toprağa ölülerini koysunlar diye onların çölü değil. Burası bizim çölümüzdü, onların

değil, Gallanların değil, ufkun kıyılarındaki diğer başka kuzeylilerin de değil.

Ben de onların onu ele geçirmelerine izin vermeyecektim.

Tendeğiştirenlerin icabına bensiz bakabilirlerdi. O sadece bir mücadeleydi. Benimse kazanacak bir savaşım vardı. Çabucak duvardan bir bıçak alıp yapacağım sabotaj üzerinde çalıştım.

On Dördüncü Bölüm

Silah seslerinin kesildiğini duyduğumda işim neredeyse bitmişti. İnsan sesleri ve askerlerin ayak seslerini duydum. Kendi kendime söylenerek çabucak her şeyi olması gerektiği yerlere koydum.

Tendeğiştirenlerin az kalsın gerçekleşecek istilasının ardından kalenin bahçesi asker kaynıyordu. Hiç soru sorulmadan odama dönmek için bir şekilde gizlenmeye ihtiyacım vardı. Ellerimi biraz, kumları sadece yere yakın küçük bir bulut halinde çekecek kadar kaldırırken derin bir nefes aldım. Bu bir kum fırtınası değil, sadece azıcık tozdu. Biz çöl sakinlerinin alışkın olmadığı bir şey değildi. Bu yüzden peçe takıyorduk. Ama Albisliler ölülerini yaka kadar akıllı değillerse eğer, yüzlerini çöl kumlarından gizleyecek kadar akıllı olduklarından şüpheliydim.

Güçlerimin karşı koyduğunu, onları bir günde üçüncü kez çağırmaya çalıştığımda benden uzaklaştıklarını hissedebiliyordum.

Kendi peçemi yukarı çekerek bir toz bulutunun içine saklanmak için kafamı eğerek dışarı çıktım. Girişe doğru geri geri giderken fırtınayı canlı tutmak için mücadele verdim. Ama çok uzun süre çabalamam gerekmiyordu. Sadece kalenin içine gireceğim kadar. Ben tozların içindeki insanların yanlarından geçerek yavaş yavaş hareket ettikçe böğrümdeki acı kendini belli ettiriyordu.

Attığım her adımda daha da kötüleşti. Bu gerginliğe daha fazla katlanamazdım.

Sonra gücüme karşı bir güç hissettim. Önce yavaşça dürter gibiydi ama sonra daha ısrarcıydı. Hiçbir belirti olmadan bir şeyin gücümü çekip almaya çalıştığını hissettim. Kumları biriktirerek havaya kaldırıp bir tarafa fırlatmak isteyen bir kasırga gibi. O yüzden de kumlara daha sıkı tutundum.

Albisli Cindölünün işiydi bu. Ya da onlar kendilerine her ne diyorlarsa artık. Kumuma karşılık havayı hareket ettiriyordu.

Destek almak için duvara yaslanırken bir kaçış yolu bulur muyum diye etrafa bakındım.

Tam üstümde açık bir pencere vardı.

Ona uzanmak için yeterli güç var mıydı içimde? Emin değildim. İçten içe bu kadar mesafe gelmek için güçlerimi kullanıp bitirdiğimden korkuyordum. Pencerenin diğer ucunda kimsenin olmaması için sessizce dua ettim.

Dengesizce, titreyerek ilerledim. Gücüm gelip gider gibi oldu ama sonra ona iyice tutunmayı başardım. Kumlar altımda yükseldi. Ani bir dalga saçlarımı, tenimi, kıyafetlerimi çekiştirerek beni kaldırıp dik duvardan yukarı çıkardı.

Yanımdaki acı bir ok gibi saplanarak canımı acıtsa da parmak uçlarım pencerenin kenarına değdi. Gücüm üzerindeki belli belirsiz hâkimiyetim azaldı ve onun bir avuç kum gibi elimden kayıp gittiğini hissettim. Ona ne kadar tutunmaya çalıştıysam o da o kadar hızla düştü. Sonra tek seferde hepsi gitmişti. Beni kaldıran kumlar altımdan çekildi ve yere düşen ben oldum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama parmaklarım pencerenin denizliğinde tutunacak bir yer buldu. Kumları geri çekmeye çalışarak debelendim ama faydası yoktu. Panikle örülü nefesimi sakinleştirmek için mücadele verdim. Cindölü güçlerime geri kavuştuğumdan beri onları kullanmakta zorlanıyordum ama beni daha önce hiç böyle tam anlamıyla bırakmamışlardı. Ya sadece birazcık gücüm varsa ve onun hepsini tüketip bitirdiysem? Ya gücüm sonsuza kadar gittiyse artık?

Parmaklarımın kaymaya başladığını hissettim.

Sonra kollarımda beni yukarı çeken tanıdık eller vardı.

Jin gücü hiç azalmadan beni pencereden yukarı çekerken “Bu amma abartılı bir girişti. Senin için bile,” dedi.

Pencerenin önünde tortop bir halde yığıldım. Kalça kemiğimin debelenerek içeri girerken pencerenin kenarına vurduğum yeri zonkluyordu. Ben nefesimi toplarken gözlerimin önü de açıldı. Jin’in elini yüzümde hissettim. Geri çekildiğinde kırmızıydı. “Kanaman olduğunun farkında mısın Haydut?”

Ona odaklandım. Karşımda topuklarının üstünde oturuyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Üstünde belinden bir iple bağlanmış gevşek bir çöl pantolonu vardı sadece. Daha önce onu bulmak için koridorun karşısına geçmeye

dair düşüncelerim tekrar zihnimi sardı ve acının arasından bile bütün bedenimin ısınarak kızarmasına neden oldu. “Sen bir gömlek giymediğinin farkında mısın?” diye karşılık verdim.

“Uyuyordum,” derken yorgun bir ifadeyle eliyle yüzünü ovuşturdu. Gerçekten de arkasında kırışik nevresim takımı ve yastıkları görebiliyordum. Gözkapaklarının ağırlığından ve dağınık koyu renk saçlarından hâlâ uykulu olduğu belli oluyordu. Uzanıp ensesindeki daha kısa saçlarına dokundum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdiğimde nefes verdi. Ben de ürperdim. Kaçışın heyecanı ile hâlâ kanım kaynıyordu ve artık acım dindiği için kendimi daha ayık ve canlı hissediyordum. Her bir ufak his bin kez yoğunlaşmış gibi.

Onunla konuşmam, neye karar verdiğimi ona anlatmam gerekiyordu. Ne yaptığımı, geriye yapacağımız ne kaldığını da. Onun yerine düşüncesizce hareket ederek dudaklarımı, onun dudaklarının sırf bana özgü muzip bir ifadeyle gülümseme alışkanlığı olduğu kenarına bastırdım. Elini enseme götürüp saçlarımın arasına daldırırken boğazının gerisinden boğuk bir ses çıkardı. Belirsiz sularda bu kez bizi ne kadar ileri götürmeye hazır olduğumu merak ederek bedeni bedenime temas edene kadar ona yaklaştım.

Elimi eliyle yakaladı. Parmaklarımız birbirinin arasına geçti, avuçlarımız birleşti. Sonra öne geldiği kadar hızla geri çekildi ve elimi pencereden içeri sızan ışığa doğru kaldırdı.

“Ellerin barut tozuyla kaplı,” derken sesi şimdi farklı, ben aşağı bakarken mesafeli çıkıyordu. Avuçlarımın çizgilerine siyah toz dolmuştu. Bir yanım onu tekrar kendi-

me çekmek, avuçlarımdaki tozu çırpıp sonra açıklayacağımı söz vermek istedi. İsyân Cephesi'ni bir geceliğine bir kenara bırakmak... Ama Jin çoktan ayağa kalkmıştı ve beni daha net görebilmek için yatağının yanındaki lambayı yakıyordu.

Aramıza mesafe koyarak ve bir savaşın yaşandığı daha ciddi bir zemine taşıyarak yatağın kenarına oturup “Bunun daha önce duyduğum silah sesleriyle bir alakası var mı?” diye sordu.

Durumu elimden geldiğince çabucak ona anlattım. Yüzbaşının teklifini, bedelini, neye karar verdiğimi ve planımı açıkladım.

Konuşmayı bitirdiğimde Jin yüzünde ciddi ve gergin bir ifadeyle beni izliyordu. “Amani...” Nereden başlayacağını bilemiyormuşçasına adıma tutunarak tereddüt etti. Eliyle çenesini ovuşturdu. Bu gergin ve endişeli olduğunda yaptığı bir hareketti. “Gerçekten bir orduyu geri çevirmeyi mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum,” derken dizlerimi göğsüme çektim. Açık pencerenin altındaki duvara yaslanmıştım ve soğuk gece havası ensemin ürpermesine neden oldu. “Karar verdim,” dedim.

“Buraya gelme nedenimiz bir ordu. Şimdi de birdenbire ordunun bir öneminin olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Uğruna bir ülkeyi feda etmeye degeceğini düşünmüyorum,” diye karşı çıktım. “Ya da Sam’in hayatını.”

Jin “Bizim feda edilecek bir ülkemiz bile yok,” derken öne eğildi. “Tahtın tehdit altında olduğunu düşünmeden önce belki de onu kazanmamız gerekeceğini düşünmüyor musun Haydut?”

“Tehdit altında gerçekten de.” Sesimi yükseltmek istememiştim ama Jin’in yürüttüğü mantık ve ikna edici tatlı ses tonu hoşuma gitmiyordu. Dışarıdaki askerleri hatırlayarak sesimi fısıltı şeklinde çıkacak kadar alçaltarak “Babanın en başında bu belaya bulaşmasının nedeni de yabancılarla ittifak kurmaktı zaten,” dedim.

Jin dudaklarını öfkeli bir ifadeyle birleştirdi. Sultan’ın babası olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu. Bunu biliyordum. Çünkü onu tanıyordum. Onu iğnelemek için bilerek yapmıştım bunu. “Hala’nın İsyan Cephesi uğruna ölmesini sorun etmedin ama,” diye karşılık verdi. İşte bu iğnelemekten daha ötesiydi. “Sam’in ne farkı var?”

“Sam’in ölmesine gerek yok,” derken sinirli sinirli dişlerimi sıktım. İma ettiği şey hoşuma gitmiyordu. Benim mantık yerine hislerimle hareket ettiğimi, Hala’yı umursamadığı ima ediyordu.

“Hala’nın da ölmesine gerek yoktu.”

Elimden geldiğince sessizce çıkıştım. “Evet. Haklısın. Onu Sultan tarafından işkence edilmek ve manipüle edilmek üzere odada bırakabilirdim. O zaman içimizden birini kurtarmak istememe yönelik nedenlerimi sorguluyor olur muydun?”

“Öyle demek istemediğimi biliyors...” diyerek araya girmeye çalıştı ama onun konuşmasına müsaade etmeyi bırakmıştım artık.

“Belki de Tozluyol’da tanıştığın, kendisine bir şekilde fayda sağlayacağı için insanları ölüme terk eden o aynı bencil kız olsaydım hâlâ bu durum senin için çok daha kolay olurdu. Ama ben o kız olmadığım için sen şu an hayattasın ve sen...” *“ve sen artık o kız olmadığım için bana*

âşıksın,” diye düşündüm. Bunu söylemek üzereydim ama sözcükler dilimden dökülüverdi. “Biz burada... birlikteyiz çünkü ben artık o kız değilim.” Tereddüt ettiğimi çaktırmamaya çalıştım ama Jin’in tek kaşını kaldırışından onu yakaladığı anlaşıyordu. “Sam’in ölmesine gerek yoksa da sırf öylesi daha kolay diye ölmesine izin vermeyeceğim. Biz daha gerçek mücadele kısmına geçmeden bu savaşta bir ceset daha kabul edemem. Mecbur kalmadığım sürece.”

İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakarak, savaşmaya hazırmışız gibi kaslarımız kasılmış halde kıpırdamadan odanın iki ucunda oturuyorduk.

Normalde birimizin sakinleşene kadar çölün derinliklerine doğru çekip gittiği nokta olurdu bu. Ama kapının dışında bir muhafız vardı ve o benim dışarı çıkmama izin verse bile buraya, üstüne üstlük başka birinin odasına nasıl geri döndüğümü açıklamakta zorluk çekerdim.

Buraya birlikte tıkılıp kalmıştık ve ben eskiden olduğum kadar bencil olmayabilirdim ama eskisi kadar inatçıydım hâlâ. Yola gelecek taraf ben olmayacaktım.

Istırap verici uzunca bir sessizliğin ardından Jin sonunda konuştu.

Öncekinden daha alçak sesle “Söz konusu olan benim ailem Amani. Benim abim, benim kız kardeşim. Senin hayatlarıyla oynadıkların...” dedi.

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Jin’in bu dünyada ailesinden daha çok değer verdiği hiçbir şey yoktu. Onları kurtarmak için anında canını feda ederdi.

“Benim ülkem,” diye karşı çıktım. Jin annesinin ülkesinde denizde büyümüştü. Yarı Mirajili olabilirdi ama

yabancıydı. “Benim kararım,” derken kararlılığımı korudum. “Senden yardımını istemiyorum. Sana ne yapacağımızı söylüyorum,” dedim. O fikir yine zihnime sızmaya başladı. Ben kim oluyordum da bir prence emir veriyordum? Benden daha uzun bir süre bu isyanın içinde olan birine? Denese de benden asla emir alamayacak Jin’e? Ben kim oluyordum da hepimizi belirsiz bir yola sokup bundan eminmişim gibi yapıyordum?

Jin sonunda sessizliği bölerek “O zaman biraz uyumalısın. Yarın yapılacak çok şey var,” dedi.

Yanılmıyordu da ama koridorda bir asker varken odama geri dönmeme imkân yoktu. Yerde yeterince iyi uyuyabileceğimi düşündüm.

Ama Jin yatakta kenara çekilip o sırada da tavana bakarak bana yer açtı.

Tartışmayı düşündüm. Ama yorgundum. Hem de nasıl yorgundum. Mücadele vermekten, kaçmaktan, tartışmaktan yorulmuştum. O yumuşak yatak da gözüme günah kadar cezbedici göründü. Yatak sanki camdan yapılmış gibi özenle yerleştirdim. Sırtım Jin’e dönük, yüzüm pencereye dönük olacak şekilde yattım. Gün doğumunu bekliyordum. Tartışmamızın gerginliği aramıza bir taş gibi oturmuştu.

Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum ki Jin’in elini yüzümde hissettim. Duymamı kastedip etmediğinden emin olamadığım kadar alçak bir sesle konuştuğunu duydum.

“Yanılıyorsun. Biliyorsun değil mi? Sen böyle birine dönüştüğün için seninle birlikte değilim. Ben çölün en dibinde bir tezgâhın altında kan kaybederken ve sen ha-

yatımı kurtardığında âşık oldum sana. İkimiz de eskiden olduğumuz kişilerdik o zaman.”

Kafam Jin'in çenesiyle dövmesi arasına sokulmuş, Jin'in kollarından biri bana dolanmış, eli gömleğimin kumaşını kavramış bir halde uyandım.

On Beşinci Bölüm

Sam, elleri demir prangalarla bağlı halde tepenin dik uçurumuna bakan kale duvarlarının üstüne çıkan son birkaç adımı atarken, dağlardaki şafağın mavi ışığı onu her zamankinden daha da solgun gösteriyordu. Altın sarısı saçları uykusuzluktan dağılmıştı ve gözlerinin altı mosmor olmuştu. Onu iki yanından askerler tutuyorlardı.

Duvarın üstüne gösteriyi izlemek üzere gelen ordu mensupları sıralanmışlardı. İdamına götürülen kendi ülkesi için savaşamayacak kadar korkak asker kaçağı gösterisini.

Ellerimi kollarıma sardım. Hava dağlarda benim alışkın olduğumdan daha soğuktu. Sam'in gözleri bana kaydı. Sonra da diğerlerini arayarak arkama gitti. Onları bulamazdı. Bu duvarların üstünde, etraflarındaki gökyüzü ve taşlara tezat duran yeşil üniformalarıyla sıralanmış askerlerin arasında bir tek ben vardım.

Bunu fark edince Sam'in dudaklarının kenarları üz-

gün bir ifadeyle gerildi. Yalnız gelmiştim ben. Yanımdan kargatulumba götürülürken “Sanırım bir idam için oldukça medeniyet dışı bir saat bu. Herkesin yataktan çıkması beklenemez,” dedi. Ben karşılık olarak herhangi bir şey söyleyemeden beni duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Askerler onu duvarın kenarına götürdüler. Atış mangasından on beş adım kadar uzağa yerleştirdiler. Uzun soluk renkli bir cüppesi olan Albisli bir adam Sam’in omzuna bir elini koyarak kısık sesle ona bir şeyler söyledi.

“Ailesine aktarılmasını istediği son sözleri var mı diye soruyor.” Yüzbaşı Westcroft ellerini belinde kavuşturmuş bir halde yanımda duruyordu. Dün geceki istilanın ardından Sam kadar yorgun görünüyordu. “Onlara haber verildiğinde teselli edilmeleri için.”

Sam bunu bir an değerlendirdi. Sonra kafasını öne doğru eğerek ona cevap verdi. Adamın kaşları çatıldı. Sonra yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. Bizim taklitçi haydudumuzun kalbinin üstüne dokunarak bilge bir tavırla kafa salladı. Başka bir asker öne çıkıp Sam’in gözlerinin üstüne bir göz bağı yerleştirirken adam geri çekildi. Asker göz bağını Sam’in kafasının arkasında bağladığında tam da güneş doğmaya başladı ve mavi şafak ışığını yanan kor rengine döndürdü.

Dirseğimin hizasında duran adamla konuştum “Yüzbaşı, bugünden sonra bana güvenmemeye yönelik birçok nedeniniz olacağını biliyorum ama size daha önceden vermiş olmayı dilediğim bir tavsiye vereceğim. Sultan’ı hafife almayın. Eğer bir gün onun aklından üstün geldiğinizi düşünürseniz çok ölümcül bir şekilde hatalı çıkmak üzere olduğunuz ihtimali yüksek demektir.” Yüzbaşı Westcroft

kızılımsı kahve kaşlarını kaldırarak bana meraklı bir ifadeyle baktı ama ben dimdik ileri baktım. Onlar yabancıları. Onları korumak benim görevim değildi. Ama Sam de bir yabancıydı ve işte buradaydım.

Sam'le konuşan cüppeli adam aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak tekrar yanımıza geldi. Bana baktı. Sonra yüzbaşıya Albis dilinde çabucak bir şeyler söyledi. Yüzbaşı "Genç arkadaşının son sözleri haklı olduğunun, kahramanca davranmanın ölümle sonuçlandığının bilinmesini istediğiymiş," diye çevirdi.

Yüzümdeki gülümseme fazla uzun sürmedi. Asker geri çekilip bir düzine adam tüfekleriyle öne çıktıklarında, Sam birdenbire korkunç derecede yalnız ve korkmuş göründü.

Güneş dağın zirvesine ulaşırken nefesimin cansızlaştığını hissettim. Yüzbaşı bağırarak Albis dilinde bir emir verdi. Altı üniformalı asker tek bir vücut olarak yaldızlı tüfeklerini hazırladılar.

Sam bu ses karşısında irkildi.

Sessizlik geldi ve bütün askerler nefeslerini tutmuş izliyor gibiydiler. Tepeden bir kuşun üç kısa ve kesik kesik ışığını duydum. Hâlâ yolunda gitmeyecek bir sürü şey vardı ama en azından hazırдық.

Başka bir emir daha haykırıldı. Silahlar Sam'e doğrultuldu.

"Hazır!" diye bağırıldı.

Birazcık öne eğilerek topuklarımın üstünde sallandım.

"Hedef al."

Sam güneşin ilk ışıklarını yakalamak için kafasını

geriye doğru eğdi. Gözleri bağlı olsa da onu son bir kez görmek istiyormuş gibi. Dünün onu en son göreceği gün olduğunu bilmeyi dilermiş gibi. Belki de bilseydi zamanını benim hayatımı kurtarmak için İzman'ın tünellerinin altında karanlıkta bekleyerek geçirmek yerine güneşi izlerdi.

O anda, açık sarı saçları güneş ışığında saf altın rengine dönüştü.

“Ateş!”

Altı parmak benim harekete geçtiğim anda tetiğine bastı. Kurşun sesleri gelirken ve havayı barut tozunun tanıdık kokusu sararken öne doğru koştum.

Kurşunsuz barut tozu...

Dumanın arasından hızla ilerleyip gözlerini ölümün sesi, gürültüsü ve görüntüsünden başka tarafa çeviren adamları geçerek Sam'in asla gelmeyecek kurşunu bekleyerek durduğu yere gittim.

Ona var gücümle çarparak onu tepenin kenarından aşağı ittim. Kale surlarının kenarında geriye doğru sendeledi. Sonra hiçliğin içine atladık.

Bir anlığına alabildiğince uzanan havada düşüyorduk, aşağıdaki kayalıklara doğru dalıyorduk.

Sonra indik ama tırtıklı kayalıkların arasına değil, gerilmiş bedenlerimizin altında sarkarak bizi yakalayacak kadar kavislenen kumaşın içine. Jin'in odasından yürüttüğümüz, İzz'le Maz'in iki kocaman Zümrüdüanka şeklinde ateşlenen silahların dumanının arasından hızla geçerek yukarı doğru uçarlarken aralarında çekiştirdiği çarşaf ve battaniyelerdi onlar. Aşağıdan gelen şaşkın çığlıkları duydum. İzz'le Maz'in devasa kanatları aşağıda

toplanmış kalabalığı şiddetli bir şekilde sarsıp savuruyordu. Ta ki biz hem silahların hem de Albis ordusunun bize yöneltebilecekleri her türlü hava sihrinden uzaklaşana kadar dağların üstünde uçtular.

Sam paniğe kapılmış ve hâlâ gözleri bağlı halde yanımda debelenirken ben nefesimi toplamaya çalışıyordum hâlâ. Biz uçarken havanın uğultusunun üzerinden kulağına bağırarak “Kıpırdanmayı kes!” dedim.

Sam hâlâ bükülerek kendi dilinde fazla yüksek sesle “Öldüm mü ben?” diye sordu.

Göz bağıını aniden çekip çıkardım. Sam korkmuş mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Yüzümü, tepemde bizi güvenliğe taşıyan kanatları ve onun üzerindeki sonsuz gökyüzünü inceledi. Kafasını iki yana sallayarak sağ tarafımızda Jin’i Maz’ın sırtında, sol tarafımızda Tamid’i İzz’in sırtında gördü.

Kocaman salıncak rüzgârda tehlikeli bir şekilde sallanırken rüzgârı bastırarak güçte “Ölmedin,” diye bağırdım. “Şimdi ikimizi de öldürmeden önce hareket etmeyi kes.” Kendisine denileni yaparak biz tekrar çölün üstüne gelene kadar hızla dağların üstünden aşip ileri ve aşağı doğru giderken hiç kıpırdamadan yattı. İkizler aşağı inip salıncağı yavaşça bırakırlarken daha sert zemini hissetmeden önce kumların yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum.

Jin, Maz’ın sırtından kayarak indi ve beni ayağa kaldırdı. Bu arada Tamid inatla İzz’in üstünde oturmaya devam etti. Jin yeni yaralar var mı diye beni çabucak kontrol etti. Bulamadı. Ben bir silah fabrikasının gölgesinde büyüüp de bir iki numara öğrenmemezlik etmedim. Bir

kurşunun nasıl kurusıkıya çevrileceği gibi.

Sam bizim kendisini çekip ayağa kaldırmamıza izin verdi ama biz onu bırakır bırakmaz tekrar yığılarak yere oturdu. “İkinci bir kez düşündüm de bunu yapmayacağım.” Sözcükleri sakindi ama sesi titriyordu. “Ayakta durmak şimdi biraz hırslı bir hareket gibi geliyor.”

Jin Sam’ın karşısında çömelip Sam’ın prangalı elleri üzerinde çalışmaya koyulurken “İyi misin?” diye sordu. Sesinde bir gerginlik belirtisi vardı ama Sam bunu fark etmeyecekti. Dün gece hayatını kurtarmak konusunda Jin’le benim aramda ne geçtiğini bilmesine gerek yoktu.

“Yani...” dedi. Vücudunu inceliyor gibi görünüyordu. “Bacaklarım tam olarak çalışıyor gibi durmuyor ve o kadar farklı tanrıya bağlılık sözü verdim ki hepsine sadık kalamayacağım.” Büyük bir hızla bir şeyler geveliyordu. “Sanırım bir tanrıya sadakatsizlik yaparken yakalanmak muhtemelen bir kadına sadakatsizlik yaparak yakalanmaktan iki kat daha talihsiz bir durumdur. Ayrıca bütün bunları kafamda kurmadığımdan henüz emin değilim,” deyip gözlerini kısarak bana baktı. “Ama onun dışında, bundan daha beter günlerim de oldu.”

Prangalar tatmin edici bir çıt sesiyle serbest kalıp kuma düşerken Jin “Daha yeni şafak söktü. Günün hâlâ kötüye gidebilir,” deyip ayağa kalkarken dostane bir tavırla Sam’ın sırtını sıvazladı.

Sam az önce serbest kalan ellerini ovuşturarak “Şimdi olayı açıklığa kavuşturmak için soruyorum da. Ben neden ölmedim tam olarak?” dedi.

“Çünkü sen bizden birisin,” deyip ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Artık daha dengesini

toplamış gibi duruyordu. “Bu da hainlik ettiğin için seni idam etme hakkının bizim olduğu anlamına geliyor. Onların değil.”

Sam bir an gözlerini kısarak bana baktı. Sonra suratında kocaman, neşe dolu bir gülümseme belirdi.

“Kapat çeneni,” diyerek uyardım onu. Ukalaca bir ifadenin dilinin ucuna kadar geldiğini görür gibi oldum adeta.

“Bana karşı bir zaafın olduğunu biliyordum hep,” diyerek parmaklarımı tuttu ve benim onu ayağa kaldırmama izin verdi.

“Sadece bizi sıkışık bir yerden çıkarma yeteneğin yüzünden,” deyip elini bıraktım. “Hadi. İlerlemeye devam etmeliyiz.”

Sam ölümün eşiğinden döndükten sonra kendine gelmeye çalışıyordu ama gözleri hemen etrafta gezinerek benden Jin’e, ondan da oturduğu yerden herhangi birimize bakmayı hâlâ reddeden Tamid’e gitti.

“Prenses nerede?” diye sordu.

Ah... Leyla.

Jin’in hain kız kardeşi onunla üzerinde anlaşabildiğimiz tek şeydi. Kurtarma görevimizde bizim için en iyi ihtimalle bir yük, en kötü ihtimalle de bir yükümlülüktü.

O yüzden de onu geride bırakmıştık. Bilal’e de askerlerinden birine ona teslim etmesi için verdiğim bir not yazmıştım.

Leyla’ya iyi bak. Sultan gelip kapını çalarsa o savunmaya yönelik tutunacağın son dal olabilir.

Leyla bizim için bela olabilirdi ama bir rehine olarak İlliaz için gayet iyi bir siper olurdu. Biz geri dönmeden

- önce dağın yakılarak haritadan silinmesine engel olabildi.

Sam'e cevap olarak tek söylediğim “Fazlalıktı o,” oldu.

Jin pusulasını bir elinden diğerine atarak “Koca bir ordu olmadan seyahat etmenin bir artısı varsa o da çabuk hareket edebilmek,” dedi. Pusulanın iğnesi hâlâ güneyi gösteriyordu.

On Altıncı Bölüm

Uçmak bir süre sonra sıkıcı hale geldi. Havada hızla yükselmenin ilk başta verdiği heyecanın ardından, çöl altımızda küçüldü. Uçarak, yerden kanatsız yaratıkların çıkması gerektiğinden daha da yükseğe çıkarken rüzgâr kulaklarımızda heyecan yüklü bir tonda uğulduyordu. Sonra bütün bunların etkisi geçti ve iş, uzun bir süre beklemeye kaldı. Yakıcı güneş her kilometremizin izini sürüyordu. Maz'ın sırtına sımsıkı tutunmaktan kollarıma kramplar giriyordu. Biz, Jin'in pusulasını izleyerek güneye doğru yol alırken, rüzgâr konuşmamıza yönelik her türlü fırsatı bastırıyordu. Miraji'nin sınırları boyunca uzanan dağlara yakın uçabilmek için pusulanın bize gösterdiğinden daha batıya uçtuk. Böylesi, çölü geçip doğrudan güneye giderek Eremot'u bulmadan önce suyumuzun bitmesi tehlikesine düşmekten daha iyiydi.

Güneye bir ordu, bir plan ya da neyle karşılaşacağımıza dair hiçbir fikrimiz olmadan gidiyorduk. Ama benim

gördüğüm kadarıyla, artık Jin'in pusulasını takip edip sonunda ne bulduğumu görmekten başka yapacak çok bir şeyimiz de yoktu. Boşa harcadığımız her gün arkadaşlarımızın tutsak oldukları başka bir gün daha demekti. Belki de tehlike içinde. Belki de ölmek üzere...

Yolculuğumuzun ilk gününün sonunda yer şekillerinin benzer görünmeye başladığını fark ettim. Çölün alabildiğince uzanan nankör alanının içinde bir aralık, altın sarısı kumlar ve mavi gökyüzünden oluşan sonsuz manzaranın içinde bir aralık, yerde tırtıklı bir aralık... Yani Dev Vadisi.

Maz'in sırtından boynumu eğerek aşağımıza baktım. Vadinin en kuzey kenarının üzerinden geçiyorduk. Kuzeyden geliyor olsaydık, Shazad'in de yanımda olduğu Ahmed'i kurtarma görevinden geri dönüyor olsaydık, eve dönerken gideceğimiz yol buydu. Çünkü ta aşağıımızda, o kanyonların kıvrımları ve dolambaçlarının arasında gizlenen bizim eskiden evimiz olan isyancı kampının enkazı vardı.

Maz'den bizi aşağı indirmesini istemek gibi pervasızca bir arzuya kapıldım. Belki de o vadiye inebilirse evimize geri dönebilirdik. Kaçmak zorunda kaldığımızda kampı gömdüğüm kumları uzaklaştırır, onu eski bir tarihi eser gibi topraktan çıkarabilirdim. Hepimiz kısacık bir süreliğine tekrar güvende olabilirdik. Ama aptalcaydı bu. Artık o evden çok uzaktaydık.

Oraya inmek yerine, güneş batmaya başladığında Fahlali şehrinin yakınlarında durduk. Medeniyetin yakınlarına gitmeye cesaret edebildiğimiz oranda yaklaştık. Kıl payı kaçmamızın yan etkilerinden biri de İlliaz'da sadece Leyla'dan çok daha fazlasını geride bırakmış olmamızdı.

Yiyecekler, silahlar, su keseleri... Güneye giderken yolda eninde sonunda ihtiyaç duyacağımız daha birçok şey.

Jin sahip olduğumuz az miktarda birikmiş parayı sayarken “Sam’le ben gideceğiz. Bugünlerde ortalık Cindöl-leri için güvenli değil,” dedi.

“Çünkü siz ikiniz dünyanın bir ucundan olmanın daha az şüphe çekici olduğunu mu düşünüyorsunuz?” deyip Maz’in tüylü sırtına tutunmaktan ağrıyan bacaklarımı uzattım.

Sam kafasının üstünü kaşıyarak “Yani... ben mavi ten ve saçlara kıyasla daha az şüphe uyandırıcı olduğumu söyledim,” dedi.

Izz “Hoop!” dedi ve büyük bir sürüngen şeklindeki Maz bile alınmış gibi görünmeyi başardı.

Ufuktaki şehre bakarak “Benim gitmem gerekiyor,” diye karşı çıktım. “Kimsenin gözünün içine bakmadığım sürece sorun olmaz.”

Jin iki *louzilik* bir bozuk parayı yumruk yaptığı elinin parmaklarının arasında döndürürken “Tabii. Sen kendi haline bırakıldığında en son ne zaman başını belaya sokmuştun?” dedi ama yine de bozuk parayı bana doğru fırlattı. Onu havada yakaladım. Paranın geri kalanını da bana teslim etti. Haklı olduğumu biliyordu. Yabancılar bir savaş sırasında çölün bu tarafında şüphe uyandırıyorlardı.

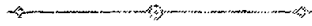
Peçemi yeniden sararken durakladım.

Tamid yerde otururken takma bacağını çıkardı. “Hiç-birimiz pusulanın nereye götürdüğünü bilmiyoruz,” dedim. Bana bakmasa da onunla konuştuğumu bildiğini anlayabiliyordum. “Bu uzunca bir zaman boyunca medeniyete dair göreceğimiz en yakın şey. İstersen burada ka-

labilirdin. Bütün bunlar bittiğinde trenler tekrar çalışır hale gelecekler ve tekrar aşağı, Tozluyol'a inecekler..."

"Hayır," derken kafasını kaldırmadı. "Pusulâ güneyi gösteriyor ve güney Tozluyol'a giden yol. Eve ulaşmak için sizinle gitmem gerektiği yere kadar gideceğim."

Ev... Ev, Dev Vadisi yerine Tozluyol'sa eğer o zaman orası geri dönmek istediğim en son evdi.

Fahali sıradan bir şehir değildi. Biz şehri Noorsham tarafından yerle bir edilmekten kurtardıktan sonra Ahmed'e diz çöken ilk şehirdi. Burası bizim şehirlerimizden biriydi ya da eskiden öyleydi. Ondan önce de neredeyse yirmi yıl boyunca Gallanlar tarafından işgal edilmişti. Şimdi Ahmed'in öldüğü haberi ortalarda dolanırken, belirsizliğin kol gezdiği bir şehirdi. Sokaklarda yürürken, huzursuzluğu hissedebiliyordum. Herkes uzun süre dışarıda olmaktan korkuyormuş gibi gözlerini yere dikmiş, çabucak hareket ediyordu.

Ben de peçemi yüzüme çekmiş bir halde şehirde dolaırken gözlerimi yere diktim. Jin ya da ikizler gibi dikkat çekmesem de beni tanıyacak insanlar vardı.

Bu şehir beni tanıyordu ve bir kez olsun ben de onu çok iyi tanıyordum. Ama buraya en son geldiğimizden beri değişmişti. Sokaklar yırtık pırtık kıyafetlerle dilenen kadınlar ve çıplak ayaklarla koşuşturan çocuklarla doluydu. Eskiden kocaman bir pazarın olması gerektiği yerde sokaklar boştu ve dükkânlar kapılarına tahtalar çakılarak kapatılmıştı.

Kıyafetimin çekiştirildiğini hissettim. Çabucak kafamı çevirerek ceplerime uzanmaya çalışan küçük eli yakaladım. Gözleri solgun yüzünde fazlaca iri duran küçük bir kızdı o.

“Hiçbir şey yapmıyordum ben,” dedi. Yalanının cüretkârlığının altında bir şekilde yüzünde panik ifadesi yatıyordu.

“Sorun değil,” deyip yere diz çöktüm ama kaçır diye onu bırakmadım. “Bana burada neler olduğunu anlatabilir misin?”

Başiboş gezen kız çocuğu bana tedirginlikle baktı. Bilmediğime inanmıyormuş gibi. “Artık yemek gelmiyor,” dedi sonunda. “Babam bunun Sultan’a karşı cephe aldığımız için cezamız olduğunu söylüyor.”

Demek Sultan, onları bizimle ittifak kurdukları için aç bırakıyordu. Yapabilirdi bunu. Çölün ticaretinin büyük bir kısmı doğu Miraji’den gelen kervanlar ya da trenlerle yapılıyordu. Dağların diğer tarafından gelenleri kestiyse o zaman herkese yetecek kadar yiyecek de olmazdı.

“Sen de babana ceza ve intikam arasında bir fark olduğunu söyleyebilirsin,” deyip onu bıraktım ve sırtımı duvara yaslayıp peçemi açarken sessizce Sultan’ın adına hakaretler yağdırdım. Ahmed hâlâ burada olsaydı buna asla izin vermezdi. Hatta Sultan o olsaydı bunun asla izin vermezdi. Ahmed’in bir keresinde yemeğini kendisinden daha aç insanlara verdiğini görmüştüm.

Açlıktan ölen bu şehri malzemeler olmadan terk etmek zorunda kalacaktım. İzz ya da Maz bu akşam pişirmemiz için tepelerde bir tavşan yakalayabilirlerdi muhtemelen. Ondan sonra da... hayatta kalmamız gerekecekti. Bu konuda iyiydik. Hâlâ burada olmamızın nedeni de buydu.

Onu bıraktım ama küçük kız beklediğim gibi kaçıp gitmedi. Artık onunla göz hizasında durduğum için bana meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Cesaretle “Mavi Gözlü Haydut musun sen?” diye sordu. Ben cevap vermeden önce konuşmaya devam etti. “Bizi kurtarmak için mi buraya geldin? Üniformalı adam senin bizi kurtaracağını söyledi.”

“Hangi üniformalı adam?”

“Birkaç gün önce şehirden gelen adam. İsyan Cephesi’nin bizi kurtaracağını söyledi. Bir general olduğunu ve bunu bildiğini söyledi. Kızının onlarla birlikte olduğunu ve hepinizin bizi kurtaracağınızı söyledi.”

Shazad’ın babası General Hamad’di o. Bu tarafa gelmişti demek. Onu sokaklarda görebilecekmişim gibi düşünmeden kafamı çevirdim. Çoktan buradan gitmemiş gibi.

Küçük kız ısrarla “Haklı mıydı o? Bizi kurtarmak için mi buradasın?” diye sordu.

Yalan söylemek, ona öyle yapacağımı, onları kurtaracağımızı söylemek istedim. Ama ben Tozluyol’dan bir kızdım sadece. “Hayır,” derken doğruldum. “Sizi kurtarmak için burada değilim.” Ama sizin için başka birini kurtarmaya çalışacağım.

Onların Tozluyol’dan bir kızdan çok daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Prenslerine ihtiyaçları vardı. Onun generaline ihtiyaçları vardı. Benim yapabileceğim en iyi şey de gerçek kurtarıcıları getirmeyi denemektir.

Jin’in pusulası ellerinde birdenbire değiştiğinde uçarak ilerlediğimiz altıncı gündü. Illiaz’dan ayrıldığımızdan

beri güneyi gösteriyor, bir kurşun kadar kararlı bir şekilde çöle doğru ilerliyordu. Ama şimdi birdenbire tekrar doğuya döndü. Hedefimizin üzerinden geçtik. Jin çabucak Maz'ın boynuna eğilerek ona talimatlar verdi. Maz kendisine denileni yaparak bizi kumlara indirdi. İzz de onun peşinden indi.

Biz aşağı inerken öğleden sonra sıcaklığının buğusuna karşı gözlerimi kıstım. Orada çok uzakta olmayan bir kasaba vardı. Günlerdir ilk kez gördüğümüz bir kasaba... Bir an önce üzerinden geçerken onu fark etmemiştim bile ama anında hangisi olduğunu anladım: Juniper City. Bir yıl önce İzman'a gitmek için trene bindiğim ve ben onun pusulasıyla kuzeye gitmeye çalışırken Jin'in bana yetiştirdiği yer. Onlar oraya şehir diyorlardı ve o zaman hayatımda gördüğüm en büyük yerdi. Ama o zamandan beri İzman'ı görmüştüm. Juniper City ona kıyasla çok heybetli görünmüyordu.

Jin'in pusulası doğruca orayı işaret ediyordu.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Mutlu olmam gerektiğini biliyordum. Yakında oldukları için, insanlarımızı bulduğumuz için bir parça umuda kapılmalıydım. Ama burası Eremot sayılmazdı pek. Yani efsanelerdeki hapis-hane... Burası çöldeki büyük bir kasabaydı sadece ve ben Leyla'ya güvenemeyebilirdim ama bana yalan söylemediğini biliyordum. Umut yerine içimi yeni bir korku sarmaya başladı. Bunun boşa kürek çekmek olduğuna, yanlış yöne gittiğimize, Ahmed ve diğerlerinin burada olmayacaklarına dair bir korku.

Ama bundan kesinlikle emin olmanın tek bir yolu vardı.

Jin'in pusulasını takip ederek sessizlik içinde yürü-

dük. İzz heyecanla önümüzden, sonra tekrar arkamızdan uçan küçük bir kuş oldu. Maz de öğleden sonra güneşinde keyif yapan küçük mavi kafalı bir sürüngen olarak omzumda oturuyordu.

Tamid'in sakat bacağı yüzünden yavaş ilerliyorduk ve biz yürürken onu birden çok kez omzundan geriye bakarken yakaladım. Tozluyol'dan tarafa. Onu eve mümkün olduğunca yaklaştıracığıma söz vermiştim. Burası bayağı bir yakındı.

Yarın sabah evde olurdu. Ben de kendi kendime orasının en sevdiğim yanının artık evim olmaması olduğunu söyleyebilirdim ama orada annem öldükten sonra yaşadığım son yıl, hayatı katlanılır kılan tek şey Tamid'di ve o benden nefret etse bile, ben ondan nefret etme gücünü kendimde bulabileceğimi sanmıyordum. Sadece oraya geri döneceği gerçeğinden nefret ediyordum.

Bir kişiyi daha kaybedeceğimden. Ölüme değil belki ama yine de onu bir daha asla görmeyeceğim bir yere.

Şehrin kapılarından geçtiğimizde hava öğleden akşama dönmüştü. Sokaklardaki kalabalığın arasına girdiğimizde, Jin'le Sam yabancılıklarını ellerinden geldiğince gizlemek için peçelerini sımsıkı örtünmüşlerdi.

Savaş bütün şiddetiyle bu kadar güneye henüz ulaşmamıştı ama yine de belirtileri vardı. Çöl ya da yakınlarındaki dağlar dışındaki yerlerden gelen malzemeler pazar tezgâhlarında daha az yer kaplıyor gibi görünüyordu. Ayrıca sokaklarda daha öncesinden hatırladığıma kıyasla daha çok erkek silah taşıyordu.

Jin'in pusulasını takip ederek renkli pazar tezgâhlarını geçip İzman'ın eski labirent sokaklarıyla kıyaslandığında

temiz ve geniş olan sokaklardan ilerledik. Burası yeni bir şehirdi. Adı eski lisan yerine Miraji dilindeydi. Kubbeli tentelerin altından kafalarımızı eğerek ilerleyip canlı renklere boyanmış binaların etrafından dolanarak mız-mızlanan çocukları şekerleme tezgâhlarından uzaklaştıran kadınların yanlarından geçtik.

Sonunda canlı mavi renkte bir evin köşesinden döndük ve bir kapının eşiğinde ellerinde parlayan bir şey olan yere çömelmiş küçük bir erkek çocuğu gördüm.

Hepimiz emin olamayarak geride kalıp küçük çocuğu izledik. Altı yaşından daha büyük olamazdı ve pusulayı tekrar tekrar evirip çevirirken sessizce kendi kendine konuşuyordu. Çocukların hayal güçlerinden oyun kurdukları, zihinlerinde bir hikâye yarattıklarında yaptıkları gibi. Sokakta oyuncak bir pusulayla oynayan pasaklı bir erkek çocuğundan ya da bir evin arkasında bir silah ve teneke kutularla oynarken maceraya çıkmış büyük bir kâşif ya da Mavi Gözlü Haydut'muş gibi davranan sıska bir kız çocuğundan çok daha fazlası oldukları bir dünya kurduklarında olduğu gibi.

Birimizin onunla konuşması gerekiyordu.

Önce Jin harekete geçti ve geri kalanımız dar bir yolun ağzından onu izledik. Yere çömelerek kollarını dizlerinin üstüne koydu.

Küçük erkek çocuğu kafasını kaldırıp Jin'e iri, kapkara, temkinli ama korkmayan gözlerle baktı. Jin yüzünün tamamını göstermek için peçesini aşağı çekerek "Merhaba. Senin adın ne?" dedi.

"Adım Oman." Tabii ki de öyleydi. Bu ülkedeki çocukların yarısının adı Sultan'ın adı olan Oman'dı.

Jin dizlerinin üstünde öne eğilerek "Aa... Gerçekten mi? Benim babamın adı da Oman," dedi. Onu tanıdığım aylar boyunca Jin'in Sultan'dan babası olarak bahsettiğini duymamıştım hiç. "Bana o pusulayı nereden aldığını söyleyebilir misin acaba Oman?"

Oman pusulayı biraz daha sıkıca tutup göğsüne bastırarak "Onu buldum. Çalmadım," dedi.

Jin sabırla "Sana inanıyorum," dedi. Ellerini önünde birleştirdiğinde başparmağının diğer elinde daireler çizişine bakarak endişeli olduğunu görebiliyordum. Çünkü eğer pusula Ahmed'de değilse Ahmed'i bulmak için bir yolumuz yoktu. "Onu nerede buldun?"

Çocuk sonunda "Tren istasyonunda," dedi.

Jin benden tarafa bakarak "Bugünlerde trenlerin kalkmadığını sanıyordum," dedi. Yardımcı olamayarak omuz silktim. İzman'dan kalkan trenler bildiğim kadarıyla aylar önce, biz çölün batısını ele geçirdikten sonra durmuştu.

Çocuk biz aptal olabilirmişiz gibi gözünü devirerek "Trenler kalkmıyor ki zaten. Ama bazen geliyorlar. İnsanları getiriyorlar," dedi.

Jin "Askerler ya da tutsaklar gibi insanları mı?" diye sordu. Küçük çocuk omuz silkti. "Peki bu insanlar nereye gidiyorlar?"

Çocuk yine omuz silkti. "Şehrin dışına. Dağlara doğru."

Sultan tutsakları gönderiyordu. Juniper City bir trenle gidilebilecek en uzak noktaydı. Sonra da Eremot'a götürülüyorlardı. Orası her neredeyse artık. Tabii Leyla'nın dediği kadar gerçekse.

Yaklaşmıştık ve onları bulabilirdik ama onları aramaya harcadığımız her an onların orada kısıp kaldıkları fazladan bir an demekti.

Jin çocuğa bakarak ciddiyetle “Oman. Bak şimdi. O pusula benim abimin,” deyip cebine uzanarak onun aynısı ama daha yıpranmış olan kendi pusulasını çıkardı.

Oman inatçı bir tavırla “Artık bana ait,” dedi.

Jin “Sana ne diyeceğim, onu senden satın alayım,” dedi. Cebinden çıkardığı on *louzi* çocuk için küçük bir servetti. Oman parayı hevesle eline alarak pusulayı kuma bıraktı.

Jin iki pusulayı da tutarak yanımıza döndü. Yumrukları onları sımsıkı tutmaktan bembeyaz olmuştu. Bir elimi uzatıp elinin üstüne koydum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemedim çünkü yalan söyleyemiyordum.

Elini elimin altında hareket ettirdi. Elini çekebileceğini düşündüm ama onun yerine Ahmed’in pusulasını elimi bıraktı.

“Yeni bir plana ihtiyacımız var,” dedi.

On Yedinci Bölüm

Güzel General

Bir zamanlar, hep savaşın olduğu bir çölde, kendisine bir vâris isteyen büyük bir general vardı. Sonra, yıllar boyunca edilen duaların ardından, sevgili karısı hamile kalmış. Ama doğum yaptığında çocuk erkek değil kızmış.

General kızını kalbinin en derinlerinden sevdiği ve güçlü, sağlıklı bir kız çocuğu olduğu için hayal kırıklığını bir yana bırakmış. Birkaç yıl sonra generalin karısı başka bir çocuğa daha hamile kalmış. Çocuk bu kez bir erkekmiş. General ve karısı sevinçten havalara uçmuşlar. Ama çabucak o çocuğun ablası kadar güçlü olmadığını görmüşler. Sık sık hasta oluyormuş ve çok ağlıyormuş. Bazen de duyulamayacak kadar sessizce ağlıyormuş.

Yıllar geçmiş. Erkek çocuğu zar zor hayata tutunurken, kız çocuğu büyüyerek güçlü ve güzel bir kız olmuş. Bazı günler generalin oğlu dışarı çıkacak kadar güçlü

oluyormuş. Ablası oturup ona kitap okurmuş. Öyle günlerden birinde başka bir erkek çocuğu generalin çelimsiz oğlunu görmüş ve onu kendisiyle kavga etmesi için kışkırtmaya çalışarak çocukla dalga geçmeye, ona taşlar atmaya başlamış.

Generalin kızı, kardeşi yerine ona karşı koymak için ayağa kalkmış.

General kavgayı ayırdığında, büyük bir şaşkınlıkla kızının sadece yumruklarında kan varken taş atan çocuğun yüzünde kan olduğunu fark etmiş.

O anda general kızının nasıl bir insan olduğunu görmüş. Her şeye rağmen dualar ettiği vâris oymuş. Kendisi fazla yaşlı ve güçsüz olduğu zamanlarda ailesini ve ülkesini savunacak bir vâris... Bu nedenle de kızına gizli gizli onun kendi seçtiği her türlü silahı kullanmayı öğretmiş, ona bir mücadeleyi nasıl kazanacağını ve mecbur kalırsa bir savaşı nasıl kazanacağını öğretmiş. Ama geleceğin kızı için neler getireceğini bilmiyormuş.

Sonra sıcak bir günde, kız İzman'da pazarda yürürken Asi Prens'le tanışmış ve sonunda mücadele vermesi gereken savaşı bulmuş. Karşılığında o da nüfuzlu bir hükümdâra nüfuzlu bir general olmuş.

Güzel General artık kendilerini savunamayacaklar için tekrar tekrar dik durup onları savunmuş ve başka insanlar da onun yanında durmuşlar. O da her savaşı babasının kendisine öğrettiği gibi birbiri ardına kazanmış.

Ta ki kaybettiği güne dek...

Generalin kızı daha iyi bir dünya istemeye cüret ettiği için cezalandırılmış. Karanlığın derinliklerine, gözden uzağa, iyi ölümün kendisini asla bulamayacağı bir yere

gönderilmiş. Kendisini hapsedenler etten ve kandan insanlar değil de metal ve sihirden yaratıklar olduğu için savaşamadığı bir yere.

Bir kere olsun, çevik ve keskin zekâsıyla bile hiçbir kaçış yolu bulamamış. Generalin kızı ilk kez savaşmak yerine izlemeye zorlanmış.

Erkekler ve kadınlar gözlerinin önünde yanarlarken tekrar tekrar izlemiş.

Sonra uğursuz metal yaratıklar gözlerini Asi Prens'in tuhaf mor saçlı Cindölü kız kardeşi olan genç prensese çevirmişler. Güzel General'in sırtı istemediğinde bükülmekten ağrımış. Adamlar ve kadınlar yanarlarken kafasını çevirip başka tarafa bakmaktan gözleri acımış. Boğazı sessiz kalmaktan yanmış.

O yüzden de general dilini gevşek bırakıp gözlerini açmış ve sırtını dimdik tutmuş. Ayağa kalkıp genç prensenin yerine ölüme yürümüş.

On Sekizinci Bölüm

Eremot'u aramak için dağlarda olmadığımız her anın elimizden kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Juniper City, İsyan Cephesi ya da Sultan olmadan kendi kendini yönetmekte zorlanıyordu. Silahlı adamlar masum insanları bıçaklı adamlardan korumak için para alıyorlardı. Sultan'ın buradan geçen ordusunun umurunda değildi bu. Onlar mahkûmları taşımak için buradalardı sadece. Sokaktaki fısıltılara göre bir daha geri dönmek üzere dağlara giderken buradan geçen yabancı ve Mirajili askerlerin de umurunda değildi.

Jin bir geceliğine kaldığımız pansiyonda bizi soymaya çalışan bir adamın elini kırdı. Bu da bize yönelik her türlü belaya son vermiş oldu ama yine de geceleri sırayla nöbet tutuyorduk. Duvarların arkasında güvende değil de tekrar çöldeymişiz gibi.

Sabah sokaklarda dünyanın sonunun geldiğine, dağlardan ölümün bize yaklaştığına, şehrin dışına çıkmaya

yeltenen ve saf kalplerle gitmeyen herkesin ölümü bulacağına dair vaazlar vererek bağırان bir grup adam tarafından uyandırıldık.

Kalplerimiz saf mıydı bilmiyordum ama şehirden öyle ya da böyle çıkmak zorunda kalacaktık. İsyان Cephesi'nden geriye ne kaldıysa bulmak zorundaydık. Üstelik bir an önce bulmak zorundaydık. Her geçen gün Ahmed'in, Delila'nın, Shazad'in ya da Rahim'in ölmüş olabileceğı bir gün daha demekti.

Ama önce bir yerde durmak zorundaydık. Ne de olsa bir söz vermiştim ben.

Juniper City ve Tozluyol arası ikizlerle seyahat edince bir günden kısa sürmüştü. Tamid'le benim doğduğumuz yerle bana bütün hayatım boyunca aşırı derecede uzak görünen şehir arası bir günden kısa sürmüştü. Juniper City'den ayrıldığıma, sonunda harekete geçtiğıme pişman değildim ama Tozluyol'u bir daha asla görmeden bir yüz yıl daha yaşayabilir ve bu nedenle de daha mutlu olabilirdim. Ama elimizden gelirse Tamid'i eve geri götürmeye söz vermiştik ve Cindöllerі sözlerini tutarlardı. Ayrıca Ahmed'in bana zaten önümüzde net bir yolun olmadığını hatırlatan pusulasının ağırlığını da hissedebiliyordum.

Tozluyol'a yaklaştığımızı hemen anladım. Yer şekilleri değişmedi. Juniper City'nin dışında her yer kurak ve dümdüz çöl topraklarıydı. Ama tam açıklayamadığım bir şey vardı. Havada sanki etrafımı sarıyormuş ve beni geri çekiyormuş gibi bir hareketlilik; oradan ayrılarak yan-

lış bir şey yapmışım gibi güneşin ensemdeki suçlayıcı ve kızgın bakışları; sonra da birdenbire uzakta masmavi çöl gökyüzüne karşı güneşin altındaki bir gölge gibi beni yetiştiren o ... yer vardı karşıımızda.

Maz'in tüylü ensesine eğilerek rüzgârın uğultusunun üzerinden bizi aşağı indirmesi için bağırdım. Benim daha fazla yaklaşmama gerek yoktu.

Tamid İzz'in sırtından kayarak inerken "Burada yürü-yebilirsin sanıyorum. Devasa bir kuşun sırtında gökyü-zünden gelmezsen vurulma ihtimalin daha düşük olur," dedim.

Tamid sakat bacağı üzerinde dengede durmaya çalış-tığı yerden kafasını kaldırıp bana baktı. "Sen benimle gelmiyor musun?"

"Eve geri dönmek isteyen sensin, ben değilim."

Tamid kafasını eğerek onaylarcasına salladı. "Yani o zaman bu elveda demek oluyor."

"Sanırım öyle," derken Maz'in sırtından inmeye yel-tenmedim. Hâlâ kat edecek çok mesafemiz vardı ve güneş ışığından mümkün olduğunca çok faydalanmalıydık.

Tamid başka bir şey demek üzereymiş gibi duruyordu ama önce Jin konuşarak "Ters bir şey var," dedi. Maz'in sırtında Jin'in arkamda oturduğu yere doğru döndüm. Gözlerini doğruca Tozluyol'a dikmişti.

Çölün göz kamaştırıcı aydınlığında gözlerimi kısarak kasabaya baktım. Aynen bıraktığım gibi görünüyordu. Bu kadar uzaktan bile ibadethanenin ahşap çatısının etrafındaki diğer yapılardan daha yüksek olduğunu gö-rebiliyordum. Onun birkaç kapı aşağısında da amcamın evi olacaktı. Diğer yöne birkaç kapı ileride de Tamid'in

evi vardı. Yani kasabada iki katı olan tek ev. Ben eskiden Tamid'in ailesinin tanıyacağım en zengin aile olduğunu düşünürdüm. Sonra bir süre sarayda yaşadım.

Jin'in ne kastettiğini fark ettim. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sıcak bir günde bile bir hareketlilik, bizi kasabanın kenarındaki bir pencereden izleyen bir yüz, herhangi bir şey olurdu.

Kasaba terk edilmiş gibi görünüyordu.

Kendi kendime söylenerek Maz'in sırtından kayarak indim. Zamanın ellerimizden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Ama yaşadığım sürece Tozluyol'a bir daha ayak basmak istemesem de Tamid'i burada yalnız bırakamazdım ya. Açlıktan ölürdü ya da bir Kulbastı veya medeniyete geri dönmeden vahşi bir hayvan tarafından öldürülürdü. Tozluyol'da neler olduğunu görmek zorundaydık.

"Görünüşe göre, her şeye rağmen biz de seninle geliyoruz."

Kıpırdayan kumların üzerinde beni yaratan, yani en azından tehlikeli, öfkeli, huzursuz, bencil bir yanımla, parça parça üzerimden atmaya çalıştığım yanımla yaratan yere doğru ilerleyişimiz yavaş gidiyordu. Tamid sakat bacağına rağmen eve gitmek için telaşlanarak öne çıktı. Bense kendimi gittikçe daha arkada kalmış bir halde buldum. Jin bunu fark etti. Yavaşlayarak onun yanından yürüyene kadar beni bekledi.

"Gezgin İhaf'ın hikâyesini biliyor musun?" diye sordum. Ben ne kadar yavaş yürüsem de gittikçe yaklaşıyorduk ve nefesim kesik kesik çıkmaya başlıyordu. "İhaf evini terk edip halkına korku salan Kulbastı'yı alt etmiş.

Bunu yaptığı için İzman'da yüz gün boyunca ziyafet çekilmiş ona. Sonra da hepsinin sonunda..."

Jin "Eve geri gelmiş ve tarlalarını sürmeye ve huzurlu bir hayata geri dönmüş," diyerek tamamladı. Peçesini güneşin kavurucu sıcağından korunmak için biraz yukarı çekti. "Annem o hikâyeyi anlatırdı."

"Benimki de." Gözlerim eskiden annemin evinin olduğu yeri buldu. Tabii yanmadan önce olduğu yeri. Bir gece, denizde ve çölde, Jin'le benim aynı gökyüzünün altında annelerimizden aynı hikâyeyi duyup duymadığımızı merak ettim. "Sonundan hep nefret etmişimdir. Bütün onlardan sonra eve nasıl geri dönebilirsin ki? Canavarları öldürüp, prensesleri kurtarıp ölümsüz varlıkların evlerinde akşam yemekleri yedikten sonra..."

Jin cevap verirken gözleri doğruca ileriye bakmaya devam etti. "Eskiden bütün bunlar başladığında, tekrar eve dönmek için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını düşündüm."

Jin'in Xicha'dan bahsetmesi nadir bir durumdu. Bana fazla bir şey anlatmamıştı. Küçük evlerinin denize baktığını ve hep deniz koktuğunu, Ahmed'le bir odayı paylaştıklarını, Delila'nın annesiyle bir odayı paylaştığını, yerlerin hep Delila'nın mor saçlarını gizlemeye çalışmaktan siyah boya lekeleriyle dolu olduğunu, kendisi altı yaşındayken çok kötü sızdıran paslanmış bir çatıları olduğunu, Ahmed'le limandan tahta parçaları çalıp delikleri onarmak için zar zor çatı kirişlerine tırmandıklarını anlatmıştı. Avucunda paslı bir çivinin yardığı yerde bir yara izi vardı. O yerin Jin ve Ahmed denizlerde seyahat ederek limandan limana gittikleri sürece evleri olduğunu

biliyordum. Ahmed orayı çöle gitmek üzere terk edene ve Jin'in annesi ölünce Jin Delila'yı alıp onu doğduğu ülkeye, kendilerine bir ev yaratmak zorunda kalacakları bir yere geri götürene kadar evleriymiş.

Dev Vadisi'ni, Shazad'le altı ay boyunca paylaştığım renkli çadırı, yıldızlar ve sıcaklıkla dolu geceleri düşündüm. Ben de o eve geri dönmek için hemen hemen her şeyi verirdim. Ama o ev bizden koparılıp alınmıştı. Sonra Sultan'ın bizi Izman'da pusuya düşürdüğünde gece evimiz yeniden elimizden alınmıştı.

Burası ev değildi. İkimizin de artık bir evimiz yoktu.

Yaklaştıkça Tozluyol'un bir ölü kadar sessiz olduğu daha bariz bir hal alıyordu. Yaklaşışımızın izlendiği anlamına gelecek perde kıpırtılarını ya da bir insan sesini duymayı bekledim. Ensemde bir kaşıntının başladığını, huzursuzlanmaya başladığımı hissettim. Tehlike vardı burada.

Jin'le diğerlerine yetişerek kasabanın hemen dışında aynı anda silahlarımızı çektik. Sağıma baktığımda Sam de aynısını yapmıştı. İkizler de keskin dişleri olan köpeklerle dönüşmüşlerdi. Parmağımı bir anlığına demirden kaldırarak onu toprağın da parmak uçlarımda olduğunu, gücümün beni terk etmediğini hissedebileceğimden emin olacağım şekilde uzaklaştırdım.

Sonra da hep birlikte kasabaya girdik.

Sokaklar bir sarhoşun kadehi kadar boştu. Eskiden Amjad Al-Hiyamat'a ait olan evin kapısı rüzgârda sallanıyor, savrulup eve çarparak sessizliği bölüyordu. Evin içine kumlar dolmuş, kapının tam olarak kapanmasına engel oluyordu. Kapıyı ayağımla iterek içerideki karanlı-

ğa baktım. İçerisi boştu ama tam anlamıyla değil. Ortada hâlâ alçak bir masa vardı ve odanın kenarına doğru geniş bir yatak görebiliyordum. Ama diğer her şey gitmişti: kıyafetler, yiyecekler, mutfak gereçleri. Birinin kaçacakmış gibiyken taşıyabileceği her şey. Ama aceleyle değil.

Ben karanlıktan tekrar çöl güneşinin aydınlığına çıktığımda Jin de karşıdaki ibadethaneden çıkıyordu. “Zorlama belirtisi yok. Ya da yağmalanma,” dedi

“Cesetler de yok. Görünüşe bakılırsa insanlar pıllarını pırtılarını toplayıp gitmişler,” dedim.

Tamid bizim yanımdan geçip ilerleyerek sakat bacağının izin verdiği oranda hızlı hızlı yürüdü. Peşinden seslendiğimde cevap vermedi. Aceleyle evine giderken ben de içime düşen büyük bir korkuyla onun peşinden gittim.

Tamid’in evine girmek yarı tamamlanmış bir rüyaya girmek gibiydi. Aynen hatırladığım gibiydi ama tamamen farklıydı da. Yemek odası duvarının mavisi, ben geldiğimde Tamid’in annesinin sanki evinin şikâyet edilmesine neden olan benmişim gibi bana pis pis baktıran parke-deki çıtırtı. Bunlar tanıdık şeylerdi. Ama ev Amjad’inki gibi boşaltılmıştı. Kalanlar taşınmayacak kadar büyük eşyalardı.

Tamid merdivenlerin dibinde durup avazı çıktığı kadar “Anne!” diye bağırdı. Sağlam ayağı son basamaktaydı. Merdivenler onun içi zordu. Sırf hayal kırıklığına uğramak için en üste çıkmak fazla çaba gerektirirdi.

İkimizin de zaten bildiğini dile getirerek “Yukarıda degiller,” dedim.

Tamid konuşurken omzundan geriye, bana bakmadı. Gözlerini merdivenlerin tepesine dikmişti. Sanki onları

buraya çağırabilecekmiş gibi. “Neredeler o zaman?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Öldüler mi?”

Evet. Önce bu cevabı denedim çünkü bu muhtemel görünüyordu. Neyse ki sözcük ağzımdan çıkmadı. İç rahatlığıyla bir oh çekerek “Hayır. Hayır. Ölmediler,” dedim.

Tamid'i büyüdüğü evde biraz zaman geçirmek üzere bırakarak tekrar sokağa çıktım. Bu kadar sessizliğin içinde dışarıda olmak huzursuzluk vericiydi. Tozluyol'un anacaddesini oluşturan uzun yol boyunca öylece dolaırken peçemi yüzümden indirdim. Güneş eve neden bu kadar geç geldiğimi bilmek isteyen öfkeli bir anne ya da baba gibi acımasızca kafama vurdu.

Dükkânı geçtim. Jin'in kanının onu diktiğim yerdeki parkelerde hâlâ durup durmadığını merak ettim.

“Ben çölün en dibinde bir tezgâhın altında kan kaybederken ve sen hayatımı kurtardığında âşık oldum sana.” Jin İlliaz'da uyuduğumu sandığında böyle söylemişti. *“İkimiz de eskiden olduğumuz kişilerdik o zaman.”*

Burada başlamıştık onunla ben. Teyzemin evi sıradaki son evdi. Dükkândan tam olarak ikiyüz elli adım uzaklıktaydı. Bunu biliyordum çünkü o ikisi arasındaki yüzlerce gidiş gelişimde saymıştım. Onun diğerlerinden farklı görünen bir yanı vardı. Bir kere kapısı kapalıydı. Kendi kendime hayal gördüğümü söyledim. Ben o evi çok iyi bildiğim için farklı görünüyordu. Ama yine de dikkatlice kapıyı iterek içeri girdim. Kapı benim için açılıp menteşeleri gıcırdadığında kalbim düzensiz bir ritimle küt küt atıyordu. Güneş ışığı evin gerisindeki karanlığa doğru vuruyordu.

Burası da Tamid'in evi kadar boştu.

Bir sürü insan, kadınlar ve çocukların keşmekeşiyle dolup taşan bu yerde artık hiçbir şey yoktu. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım? Emin değildim. Evin içinde yürüdüm. Bir zamanlar uyuduğum odaya giderken parkeler ayaklarımın altında çıtırdadı. Bu oda tek pencereden gelen aydınlığa boğulmuştu. Gecenin köründe içeri girip dışarı çıkmak için kullanmama yetecek kadar büyüklükteki pencereden...

Oda tam takır kuru bakırdı. Ama güneşin aydınlığında neden farklı görüldüğünü anladım. Boştu ama terk edilmiş görünmüyordu. Yerler toz ve kumlarla dolmuş diğer evlerin aksine tertemiz silinmişti. Pencere de yıkanmıştı. Birisi burayı derli toplu bir halde tutuyordu. Etrafa bakılırsa da yakın zamanda buraya uğramışlardı. Çok yakın zamanda.

İşte arkamda bir pompalı tüfeğin horozunun kaldırıldığını da o anda duydum.

On Dokuzuncu Bölüm

Otomatik olarak “Ellerimi kaldırıyorum,” dedim. Kaldırırken de sırtıma bir silah doğrultulmasıyla ilgili çözüm üretmek için beynimi kurcalamaya başladım. Jin ya da Sam’in beni bir kurşunun omuriliğine saplanmasıdan daha çabuk bulmaya geleceklerine güvenemezdim.

Bir kadın sesi “Kaldır ve arkana dön ki seni görebileyim,” dedi.

Arkamdaki kişi hareket etti ve pencerenin camında bir metal ışıltısı gözüme çarptı. Bir yansımaydı bu. Fazla bir şey değildi ama kadının nerede olduğunu anlayabilmem için yeterliydi. Ben de hafifçe kıpırdayarak botlarıma yapışmış kumları yokladım.

Sesin sahibi koyu bir Son Eyalet aksanıyla “Sana arkana dön dedim. Hızlı hareket edemiyorsan adımlarını hızlandırmana yardım edebilirim,” diye bastırdı.

Hızlı hareket edebilirdim.

Bedenimi aniden döndürerek tek dizimin üstüne çök-

tüğüm anda çöle tutundum. Elimi yukarı kaldırıp kumları tüfeğin namlusuna çarptırarak tüfeği kadının elinden düşürdüm. Tüfek yere çarparak erişilmeyecek kadar uzağa, bir köşeye fırladı.

Ben de çoktan ayağa kalkmış kumları bıraktım. Öyle yaptığımda da aniden beliren yakıcı acı yavaş yavaş dindi. Silahımı kınından çıkardım ve... onu doğruca Farrah teyzemin göğsüne doğrulttum.

Farrah olduğu yerde donup kaldı ve yüzünde benimkinde de olması gereken bariz şok ifadesiyle öylece bana bakıyordu. İkimiz de söyleyecek söz bulmaya çalışıyorduk.

O benden önce yuttuğu dilini buldu. “Şimdiye kadar en azından ölme nezaketini göstereceğini düşünmüştüm.” Benim kendisine silah doğrulttuğum göz önünde bulundurulursa bu, konuşmaya cüretkâr bir girişti. Ama zaten burası Tozluyol’du. Hepimize bir noktada silah doğrultulmuştu. İnsan alışıyordu buna. “Birlikte atın sırtına atlayarak çekip gittiğin o adamla işler yürümeyince sürüne sürüne geri geldin sanıyorum. Öyle mi? Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim. Onun senin içindeki saygısızlığı alt edemeyeceğini anlaması ne kadar zamanını aldı? Ben bir yıl boyunca denedim ama ufacık bir fark bile yaratmadı.”

Teyzemin hakaretlerine ve dayaklarına en son katlandığım zamanın üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Geçen yılı Tozluyol’u ve buradayken olduğum kızı unutarak geçirmiştım. Ama onun karşısında dururken birdenbire daha dün gibi geldi. Söylediklerinin yeni yaralar açmasını, bana kendimi küçük, öfkeli ve ona karşı güçsüz hissettirmesini bekledim. Elimde bir silah olsa bile.

Ama öyle bir şey olmadı. Söyledikleri boş geldi. Sanki o derin bir kuyunun dibine bağıırıyormuş da, onun kuyuya tıkılıp kaldığını gören tek kişi benmişim gibiydi.

“Farrah teyze,” derken silahımı indirerek kınına soktum. İhtiyaç duyarsam onu silahsız da alt edebilirdim. “Ne oldu burada?” diye sordum. Ev etrafımda kocaman ve boş geliyordu. “Herkes nerede?”

Farrah teyzem sanki bu benim hatam olabilirmiş gibi nefretle “Gittiler,” dedi. “Herkes pılsını pırtısını toplayıp çekip gitti. Fabrika yerle bir edildikten sonra uğruna kalınacak ne vardı ki?” Shira’nın bana haremde Tozluyol’da bir fabrika olmadan durumun ne kadar zor olduğuyula ilgili dediği bir şeyi hatırlardım. O yüzden belki de bu benim hatamdı ya da eğer detay belirtmemiz gerekirse Jin’in.

“Peki senin hâlâ burada ne işin var?” diye sordum.

Bir eliyle kaftanını düzeltirken yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. “Yani seni ilgilendirdiğinden değil ama kızımdan bir mektup bekliyorum,” dedi. Ses tonu kendini beğenmiş ve halinden memnun biri gibi çıktı ama söyledikleri sadece dehşete düşmeme neden oldu. Kuze-nim Shira’dan bahsediyordu. Shira’nın bana Sam’e güvenebileceğimi çünkü kendisinin aile konusunda Sam’e güvendiğini, Sam’in kendisi için Tozluyol’a mektuplar ve para gönderilmesini ayarladığını söylediğini hayal meyal hatırladım. Ama artık mektup gelmeyecekti. Farrah tey-zem “Sultima o. Biliyorsun değil mi?” dedi.

Duymamıştı demek.

“Farrah teyze, ben...” derken sesim titreyerek mutsuz bir tonda sözcüklerimin teklemesine neden oldu. Yavaşça nefes verdim. “Shira...” Bu haberi veren kişi olmak iste-

miyordum. Ama olmak zorundaydım çünkü Shira bir çöl kızından bekleyeceğim mücadeleyi son damlasına kadar vererek idam sehpasına çıkarılırken, ben durup onu izlemiştim. İsyan Cephesi için ölmüştü. “Farrah teyze, Shira altı hafta kadar önce idam edildi,” dedim.

Teyzemın yıkılmasını bekledim ama donuk bir yüz ifadesiyle bana baktı sadece. “Yalancısın sen.”

Ben birçok şeydim ama yalancı değildim. “Ben de oradaydım. Herkesin yapamayacağı kadar cesur bir şekilde öldü. Çocuğu, yani senin torunun...” diye anlatmaya başladım ama ben söyleyeceğimi bitiremeden Farrah teyzemin suratını bir öfke ifadesi sardı.

“Sessiz ol,” diye çıkıştı. Sesi çocukların dışarıdan duyacaklarını düşündüğüm kadar yüksek çıktı. “Sen yalancı bir sürtüksün. Aynı annen gibi. O çocuk seni yatağından attığında nereye kaçtıysan oraya geri dönsen iyi edersin. Seni beş para etmez...” Hızlı bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve Farrah teyzem söyleyeceklerini yarıda kesip sendeleyerek geriledi. O da darbeleri karşısında benim hâlâ gittikçe küçüleceğimi bekliyormuş gibiydi.

Birdenbire fark ettim ki onunla en son yüz yüze gelişimin üzerinden bir yıl geçmiş olabilirdi ama sesini en son duyuşumun üzerinden o kadar uzun zaman geçmemişti. İmin idam edildiğinden beri kulağıma fısıldayan aynı sestti o. Kendimi çok üstün ve güçlü görüyor gibi olduğum için beni azarlayıp bu isyanın kontrolünü üstlenerek ne düşündüğümü, sadece Tanrı’nın unuttuğu bir yerden, yoksulluktan, sefillikten, Tozluyol’dan gelen hiç değerindeki bir kız olduğum halde bir prens yerine nasıl emirler verebildiğimi bilmek istiyordu.

Ama ben kim olduğumu biliyordum. O sesin bana sorup durduğu o aptal soruya bir cevabım vardı. Ben kim olduğumu mu sanıyordum? Ben bir cinin kızıydım. Bir isyancıydım. Bir prensin danışmanıydım. Askerlerle, Karabasanlarla ve Tendeğiştirenlerle yüzleşip onları alt etmiştim. Savaşıp hayatta kalmıştım. Tekrar tekrar bir Sultan'ın karşısında durmuştum. Ölümsüz bir varlığı kendi ölümüne çağırmıştım. Hayatlar kurtarmıştım ve hayatlar feda etmiştim. Teyzemin görüp görebileceğinden ve yapıp yapabileceğinden çok daha fazla şey görmüş ve yapmıştım. Bütün bunları da onları umursamayan bir ülke yüzünden zalim, öfkeli ve çaresiz insanlara dönüşen tıpkı teyzem gibi insanlardan oluşan Tozluyol halkını kurtarmak adına yapmıştım. Onlara ne olduğunu umursayan bir prens için yapmıştım bunları.

Ben kim olduğumu biliyordum. Gittiğimden beri benim kime dönüştüğüme dair hiçbir fikri olmayan Tozluyol'du asıl.

Sakince "Sana bir kez söyleyeceğim. Benim adım Amani ya da resmiyete bürünmek istersen Mavi Gözlü Haydut," dedim. Yüzünde bunu idrak ettiğini gösteren ifadeyi gördüm. Efsanem buralara kadar ulaşmıştı demek. "... ve başka bir şey değilim," deyip onun önünden çekilmeden önce adımın sürtük ya da beş para etmez ya da başka bir şey olmadığını anladığından emin olmak için durakladım. "Şimdi bazı sorularım var ve senden doğrudan cevaplar istiyorum. Buraya Shira'dan bir mektup beklemek için geldin. Buraya nereden geldin? Herkes nereye gitti?"

Bana cevap vermeden önce gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. "Biliyor musun? Biz az kalsın açlıktan ölüyorduk,"

derken yılan gibi tısladı adeta. “Hiçbir şey yoktu. Unutulmuştuk, herkes tarafından terk edilmiştik ve sonra o gelip bizi kurtarmayı teklif etti.”

“O mu?” diye sordum ama Farrah teyzemin dikkati dağınılmış gibi görünüyordu şimdi.

“Kaybedecek bir şeyimiz yoktu. O yüzden de buradan yeni bir hayata onun peşinden gittik,” derken ateşli bir gururla gözlerinde dalgın bir ışıltı belirdi.

Tedbiri elden bırakmadan “Kimin peşinden gittiniz?” diye sordum. Güneş çarpmış gibi konuşuyordu.

“Tabii ki de dağdaki adamın.”

Birdenbire kendimi yine Bilal’in dairesinde, onun kitabından bir sayfayı tutmuş, kayaların içinde zincirlenmiş bedene bakar gibi hissettim.

Ona o zaman “Sadece hikâye diye bir şey yoktur,” demiştim.

Farrah teyzem bu kez beni hazırlıksız yakalayan taraf olduğuna memnun olarak şoke olmuş yüz ifadem karşısında pis pis sırtarak “İhtiyaç duyduğumuz zamanda bize yardım etmek için gönderildi,” dedi. “Ama o sadece iyileri koruyor. Kendisine giden değersiz kabul edilenler...” Gizemli bir ifade takınarak gerisini getirmedi. Bilal onu, dağın altındaki bu adamı bulmaları için askerler göndermişti. Bir daha asla geri dönmeyen askerler... “O senin benim gibi etten ve kandan yaratılmamış. Ateşten yapılmış ve değersizleri yakıyor.”

Ateşten yaratılan bir adam insan değildi. Bir Cin’di o.

Zihnimde bir fikir şekillenmeye başladı. Ben Cinlerin neler yapabileceğini görmüştüm. Dağların içinde gerçekten de bir tane cin varsa... Bu oldukça cezbedici bir du-

rumdu. Ashra'nın Duvarı'yla tek başımıza yüzleşirsek hiçbir şansımız yoktu. Ama efsanevi bir şeye karşı efsanevi bir şeyle karşı koymak, ateşe cin ateşiyle karşı koymak... İşte bu esaslı bir fikirdi.

"Beni ona götürebilir misin?" diye sordum. "Dağdaki kurtarıcınıza?"

Teyzemin yüz ifadesi fazlasıyla şeytani ve zalimdi. "Götürebilirim," dedi. "Ama seni uyarmama izin ver Mavi Gözlü Haydut..." Bu ismi tekrar suratıma vurdu. "... neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok. O senin kalbini biliyor ve seni günahlarının her biri için yakacak."

Sam'in onun arkasından "Hımm," dediğini duydum. Teyzemin iğneleyici duruşunu bozarak aniden o tarafa dönmesine neden oldu. Konuşmamızın ne kadarına şahit olduklarını merak ettim. "Benim işlediğim günahlar göz önünde bulundurulursa bu, kulağa berbat bir fikir gibi geliyor," diye ekledi.

Jin Sam'in sırtını neşeli bir tavırla sıvazlayarak "O zaman gitsek iyi olur. Onları yolda sayabilirsin," dedi.

Teyzemin peşinden Tozluyol'un enkazından dağlara gitmek konusunda pek de gönüllü olmayan tek kişi Tamid'di. Bulacağımız bir ailesi vardı. Heyecanlanmak için nedeni vardı. Benim de bir ailem vardı. Sadece onları bir daha asla görmek istemiyordum. Farrah teyzem yeter de artardı zaten. Ama yine de aslında tek istediğim geri dönmek olsa da, dağdaki adamın düşüncesi bile adımlarımı bir

bir atmaya devam etmeme neden oldu.

Farrah teyzemin diğer herkesten birkaç adım önden giderek bize yol gösterdiğini fark ettim. Gün batımına az kalmıştı ve dağların iyice içlerine ulaşmıştık. Ben daha önce Tozluyol'daki kargaşadan bir Burak'ın sırtında Jin'le birlikte kaçarken bir kez bu yoldan geçmiştim. Yokuş yukarı çıkıp gittikçe yaklaşırken havada madenlerden gelen demirin neredeyse tadını alabiliyordum. Sonunda, güneş ışığının son demlerinde, dik bir yokuşun başına çıktığımızda ve Sazi, yani eski dağ madeni kasabası gözlerimizin önünde belirene dek. Ya da en azından erkek kardeşim Noorsham gücünü kullanarak onları yakmadan önce madenler vardı.

Ama şu anki Sazi'nin benim hatırladığım kasabayla alakası yoktu.

En son buraya geldiğimizde Sazi dağın yüzeyine tutunan bir dizi köhne, çaresiz evden oluşuyordu. Ama o evler artık yoktu. Binlerce yılın etkisiyle büyük bir kısmı yok olmuş gibiydi ama sadece bir yıl olmuştu. Kasabanın dışlarında, tamamen yıkılmamış tek bir binanın yanından geçtik. Bir duvar hâlâ dik duruyordu. Kapının üstünde renkli bir tabela sallanıyordu: Sarhoş Cin. Jin'i bir masada baygın bir halde bırakıp kaçtığım bardı orası. Şimdi içki lekeli bar masaları yerine, kalan tek duvarın gölgesinde duvarı destek olarak kullanan kubbeli bir tente vardı.

Farrah teyze aniden yürümeyi bıraktı. "Bu noktadan ötesinde silah yasak."

İkizler anında ellerini kaldırarak "Bize bakma," dediler.

Dağa yürüyerek çıktığımız için nefes nefese kalan Tamid “Ya da bana,” dedi. Ama ben teklif etmeyi bırakana kadar tekrar tekrar yardımımı reddetmişti.

Onlar dışında geriye üçümüz kalıyorduk.

İstemeye istemeye kınımı belimden çıkardım. Jin ve Sam de aynısını yaptılar. Sam silahlarını parmaklarında çabucak, gösteriş yaparcasına ve tamamen gereksiz bir hamleyle döndürdükten sonra onları Farrah teyzeme verdi. Jin’le ben de bıçaklarımızla silahlarımızı teslim ettik.

Farrah teyzem onları büyük bir özenle duvara yaslar-ken “Hepsi bu mu?” diye sordu. Şimdi tentenin altında sıra sıra dizilmiş silahları, bombaları, kılıçları ve bıçakları görebiliyordum. Dökülen bir binaya koskoca bir cep- hane saklanmıştı. “Bir şey gizlediyseniz anlar.”

Hepsi bu değildi. Jin’in silahlarından birini geride bırakarak kemerinin içine tıktırdığını, sonra da üstüne gömleğini çektiğini görmüştüm. Ben de cebimde taşıdığım fazladan kurşunla oynadım. İkimiz bir aradayken çalışan bir silahımız oluyordu. “Bütün bıçaklarım ve silahlarımı verdim,” dedim. Bu, verebileceğim dürüst bir cevaba en yakın şeydi. Ama teyzemi tatmin etmişe benziyordu. Tekrar yürümeye başladığında “Farrah teyze, burası neresi?” diye sordum.

“Biz yaptıklarımızın yanlışlığını gördük.” Farrah teyzem pelerinine sarınmıştı. Görünmez bir sınırı aşarak kampa girdiğimizde sert duruşu birden değişti. Kafasını dua ediyormuş gibi eğdi. “Kumlarda gezinmemiz gerekirken üstlerinde evler inşa ederek bu dünya kendimizinmiş gibi üzerinde hak iddia etmeye çalışacak kadar küstah ve kibirliydik.”

Gerçekten de Sazi'den geri kalan yerin daha da içlerine doğru girdiğimizde, normalde kasvetli dağ manzarasının aksine renk cümbüşü gibi görünen yüzlerce çadır vardı. Onların arasında da Tozluyol, Leş Çukuru ve Sazi'nin toplamından daha fazla yüzlerce insan vardı. Erkekler ve kadınlar çadırların ve küçük ateşlerin arasına doluşmuşlar gülüyor ve konuşuyorlardı. Grup grup kadınlar bir arada oturmuş ketenden yırtık bir çadır kumaşına yama dikerek onarıyorlardı. Bir grup adam da ağaçtan bir şeyler oyuyor gibi görünüyordu. Burası bana kaybettiğimiz kampımızı, dünyadan gizli sığınağımızı hatırlattı.

İki çocuk kahkahalar atıp bağırıp çağırarak yanımızdan koşup gittiler. Şaşırarak onlardan birini tanıdım.

Düşünmeden "Nasima!" diye küçük kuzenime adıyla seslendim. Aniden durdu. Örgülü koyu renk saçları yay şeklinde sallanarak sırtına vurdu. Bana sanki bir yabancıymışım gibi boş ve temkinli bir ifadeyle baktı.

"Benim," derken bir yabancıyla konuştuğumda yapabileceğim gibi elimi göğsüme bastırdım. Ama o benim kanımdandı. "Amani, kuzenin. Beni hatırlamıyor musun?"

Nasima "Hayır, değilsin," diyerek bana doğru meydan okurcasına cesur bir adım attı. "Amani öldü. Annem öyle söyledi," dedi. Sonra geri çekildi. "Tendeğiştiren misin sen? Annem başka insanlarmış gibi yapan insanların öyle olduklarını söylüyor."

Ona bir Tendeğiştiren olsaydım güneşten korunmak için bir eşarptan daha fazlasına ihtiyacım olacağını söylemeye başladım ama dinlemiyordu. "Tendeğiştiren!" diye bağırıp bana arkasını dönerek koşarak uzaklaştı. O koşarak kaçarken insanlar bize baktılar. İçgüdüsel olarak Jin

benimle dikkatli bakan gözlerin arasına girdi. Ama bize doğrultulmuş silahlar ya da çekilen bıçaklar yoktu.

Onlar da bizim kadar silahsızlar. Savunmasızlardı.

Sonra kalabalığın arasından o sesi duyduk.

“Tamid?”

Bu ses benim dik durmama neden oldu. Eskiden hep etrafta olup oğlunu yozlaştırdığım için beni azarlama-sına alışkın olduğum bir sestti bu. Tamid’in annesi bize yaklaşırken kalbim birazcık titredi. Onu en son görüşüm, ben bir Burak’ın sırtında Jin’in arkasında kandan ve kaostan kaçarken, o da benim yüzümden dizine isabet eden bir kurşun yüzünden kumların üzerinde yatmış kan döken oğluna sürünmeye çalıştığı zamandı. Tamid mahkûm edilip Shira’yla birlikte şehre getirilmeden hemen önce.

Şimdiyse oğluna ilerlerken, yüzünde tereddütlü, şüpheli bir umut ifadesi vardı.

Tamid “Anne,” deyip topallayarak ona gitti ve umut coşkuya dönüştü. Tamid takma bacağıının üstünde gidebileceğinden daha büyük bir hızla annesine koştu. Daha ona ulaşmadan ağlamaya başlamıştı. Hâlâ küçük bir erkek çocuğuymuş gibi ona kollarını doladı. Tamid’e sımsıkı sarılırken hıçkırıklarının arasından birkaç sözcüğü seçebildim: “*Ne oldu sana? Ne yaptılar sana?*” Sonra da tekrar tekrar “*Hayattasın. Yaşıyorsun,*” dedi.

Ben de o anda onun oğluna yaptığım yüzünden beni kınamasını beklerken sırtımda demir bir çubuk varmış gibi durduğumu fark ettim. Ama hiç öyle bir şey olmadı. Beni görmedi bile. Tamid’in alıp götürülmesini umursamadı. Sadece geri getirilmiş olması önemliydi onun için.

Tamid “Ya babam?” diye sorup geri çekilerek etrafa baktı. Ama daha az umutluydu.

Annesi “O yapamadı...” derken tereddüt etti. “Değersiz görüldü. O babanın kalbini ve sana yaptığını gördü,” dediğinde Tamid irkildi. Tamid sakat bir bacakla doğduğunda babası onu öldürmek istemişti. Tamid’in annesi oğlunu kurtarmıştı. Annesi “O yüzden de yandı,” diye ekledi. Ne Tamid ne de annesi bu duruma çok üzülmüş gibi durmuyorlardı. Ben de onları suçladığımı söyleyemezdim. Dağdaki bu adam tarafından başka kimin yargılandığını merak ettim.

Teyzemden tarafa baktım. Yüzünde bir acı ifadesi vardı. Ben Jin’le ortadan kaybolduğum gün Tozluyol’dan iki kişi alınmıştı. Sadece bir tanesi geri gelecekti. Farrah teyzem Shira’yla asla bu şekilde kavuşamayacaktı.

Tekrar deneyerek “Farrah teyze,” dedim. “Torunun... şehirde. Shira onun adını...”

“Onun burada ne işi var?” Kavgacı bir ses sözümü kesti. Onu anında tanıdım. Şaka yapıyor olmalısın. Demek geçmişimle yüzleşmem Tamid’in annesi sayesinde gerçekleşmeyecekti.

Arkama döndüm ve Fazim Al-Motem’le karşı karşıya geldim. Gerçekten günahlarımız için yargılanıyorsak o zaman endişelenmeme gerek yoktu. Hem de Fazim hâlâ hayattaysa hiç yoktu. Fazim Shira’ya âşık olduğunu iddia etmişti. Ta ki herkese Mavi Gözlü Haydut olduğumu söylememek şartıyla kendisiyle evlenmem için beni tehdit edene kadar. Bütün bunları da bir Burak yakaladığım için alacağım parada gözü olduğundan yapmıştı.

Bu bir günah değilse ne günahtı bilmiyordum. Yine de

buradaydı ve salına salına bana yaklaşıyordu.

Fazim karga gibi sesiyle “Bir suçlunun burada boy göstermesi oldukça cüretkâr bir davranış,” dedi. Hatırladığımdan daha kısa görünüyordu. Benim mi boyum uzadı diye şöyle bir merak ettim. “Kendi ailenden çaldın.”

Başka bir ses “Kapat bu konuyu evlat,” dedi. Konuşmanın dayım olduğunu fark ettim. Hâlâ bana temkinli bir ifadeyle bakan kuzenim Nasima’nın elini tutuyor olmasaydı onu zor tanırdım. Üstünde bir at tüccarına özgü pahalı kıyafetler yerine eski püskü kıyafetler vardı ve saçıyla sakalı uzamıştı.

Ama Fazim benimle yüzleşmek için taşlı zeminden yapmacık bir havayla ilerleyerek kasıtlı bir adım daha attı.

Jin sadece benim duyabileceğim şekilde kısık bir sesle “Sence bunun bir hata olduğunu göremiyor mu gerçekten?” diye sordu.

Sam diğer tarafımdan “Belki de sayıca ondan üstün olduğumuzu henüz fark etmemiştir,” dedi. Fazim’e yolumuzdaki zararsız, acayip bir şeymiş gibi merakla bakıyordu. Fazim tam anlamıyla zararsız değildi ama Jin’le Sam haklılardı. Biz şimdi ona onun bana verebileceğinden çok daha fazla zarar verebilirdik. Sam “Ona ne yaptın ki Amani? Kalbini mi kırdın?” dedi.

“Pek sayılmaz.” Bir zamanlar ondan korkuyordum. Tıpkı Farrah teyzemden korktuğum gibi. Ama Sultan’ın gölgesinde, çocukluğumun canavarları göze artık gülünç görünüyorlardı.

“Eee Amani?” Fazim artık bana çok yaklaşmıştı. Yan gözle Jin’in bir elini yumruk yaptığını gördüm. Durumun

o kadar ileri gitmesine izin vermeyecektim. “Ne diyeceksin...”

Elimi ayağının altındaki dağın taşlarının arasındaki kumlara doğru sallayarak dengesini bozdum. Bu İlliaz’da Albisliler’den öğrendiğim bir numaraydı. Mideme bıçak gibi saplanan acı geldiği kadar çabuk gitti. Fazim devrilip sırtüstü yere düştüğünde, buna değdi.

Tekrar doğrulurken bazıları güldükleri için utanmış gibi görünerek bir sürü söylendi. Birkaç kişi gözlerine tam olarak inanamayarak öne çıktılar. Ne de olsa Fazim’e elimi sürmemiştim. Ama yine de bir kavgaya tutuşabilirdik.

Ama sonra arkadan bir feryat koptu. “Geliyor. Yolu açın. O geliyor.” Kalabalık kumaşı kesen bir bıçak gibi ayrılarak kampın arasından dümdüz çizgi halinde bir yol açtı. Fazim debelenerek yoldan çekildi ve zorla ayağa kalktı.

Ben de kalbim küt küt atarak bu “o”, yani dağdaki adam, çocukluk hikâyelerimdeki gerçek canavar, hemcinsleri tarafından zincirlere vurulmuş olan cin, kurtarılmaya değer görmediği insanları yakan yaratık her kimse onu görmek için arkama döndüm.

Ve orada, kampın diğer ucunda, ellerini ya bir dua ya da uyarı niteliğinde kaldırmış duran benim Cindölü kardeşim Noorsham’di.

Yirminci Bölüm

Bir anlığına taşlı zeminde gözlerimiz buluştuğunda, yüzündeki şaşkınlık benimki gibi olmalıydı. Jin'in içgüdüsel olarak teslim etmediği silaha uzandığını hissettim. Elimini hemen onun eline götürerek parmaklarımızı birbirinin arasına geçirerek elini dikkatlice silahından çektim. İçimden sessizce 'Yapma' dedim.

Noorsham bize doğru gelmeye başladı.

O şehirlerin tamamını yerle bir etmişti. İnsanların içlerini dışlarını yakmıştı. Öyle yapmak da onun hiçbir şeyine mal olmamıştı. Tek bir yanlış hareketimiz olursa ne olacağını kestirmenin imkânı yoktu.

Ama ben daha önce de, o beni incitmeyi reddettiğinde, onun karşısında durmuştum.

Jin yokken ben vardım orada.

Ne de olsa kardeşimdi o benim. Bana zarar vermezdi. Buna inanmak zorundaydım.

Noorsham kalabalığın arasından yavaşça ilerlerken,

etrafındaki herkes kuvvetli bir rüzgâra boyun eğen çimenler gibi eğildi.

Teyzem kızarak beni utandırma niyetiyle yüksek bir sesle “Diz çök,” dedi. Bundan keyif aldığını fark ettim.

Ama onu duymazdan geldim. Diz çökmek yerine Noorsham’le buluşmak için bir adım attım.

Teyzem ani bir nefes aldı. Bunun benim sonum olacağını düşündüğünü biliyordum. Noorsham’ın ne yapabileceğini bilmediğimi sanıyordu. Ama ben herkesten daha iyi biliyordum. Elimi Jin’in elinden çekip ondan uzaklaşarak kamp halkı ve kardeşim arasında oluşan yolda ilerledim. Ta ki aramızda sadece birkaç adım kalana dek.

Onu en son gördüğümünden farklı görünüyordu. Sultan’ın onu giymeye zorladığı bronz kaskın altında kısa kesilmiş saçları uzamıştı. Ayrıca çenesinde küçük bir yara izi vardı. Bana doğru bir elini uzattı. Sadece bir anlığına, metal bir zırh yerine eski püskü kumaşlar içinde aynı Bahi’yi güç ve adaletin ateşiyle kavurarak diri diri yaktığı andaki hali gibi göründü. O elle bütün şehirleri yakmıştı o.

Sonra yüzümü tuttu ve avuçları et ve kandanmış gibi sıcaktı sadece. Ölümcül ateş gibi değil.

“Amani,” dediğinde Noorsham’ın gülümsemesi bütün dünyayı aydınlatabilirdi. “Beni, evini buldun abla.”

Ve bana sarıldı.

Farrah teyzemin yüzündeki afallamış ifadeden keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Birisi Noorsham’ın arkasındaki kalabalıktan “Göz!” diye seslendi. “Göz’e bakmadan onlara nasıl güvenebiliriz?”

Başka bir insan sinirli konuşarak “Hepimiz Göz’den geçmek zorunda kaldık,” dedi.

Uzaktan başka biri “Göz,” dedi. “Göz.” Bu kelime toplanmış kalabalığın arasında bir tezahürat gibi yükseldi. “Göz. Göz. Göz. Göz.” Kısa bir süre içinde herkes bunu söylüyordu.

“Göz!”

“Göz!”

“Göz!”

Noorsham küçük bir daire çizerek kendi etrafında döndü. O, halkını incelerken, tezahürat yapılan kelimeler etrafımızdaki dağı titretiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda tek elini hafifçe havaya kaldırarak ilerledi. Sanki bir düğmeye basmış gibiydi. Bütün dağ onun emriyle sessizliğe gömüldü.

Herkes nefeslerini tutarak sabırsızlıkla onun konuşmasını bekledi.

Noorsham “O zaman göze,” dedi. Dağdan coşku dolu tezahüratlar yükseldi. Birdenbire herkes aynı anda hareket ederek etrafımızı sarıyor, güçlü bir akıntıya kapılmış tozlarmışız gibi bizi öne doğru itiyorlardı. Kollarıma tırnakların battığını hissettim. Beni gardiyanım gibi tutup öne doğru ittiren Farrah teyzemdi. Bu Göz her neyse ondan kaçmadığımdan emin oluyordu.

Çok uzağa gitmemiz gerekmedi.

Noorsham bizi dağın içinde yerin aşağı doğru uzandığı küçük bir girintiden içeri soktu. Etrafı dua eşarplarıyla sarılıydı ve çöl zemininin olması gerektiğinden daha aydınlık görünmesine neden oluyordu. Meyilli zemine canlı renklerde kıyafetler ve kurutulmuş çiçekler atılmıştı. Sultan’ın bahçelerinde görebileceğiniz ama burada dağda asla büyümeyecek türden çiçekler.

Hepsinin ortasında da küçük kırık görünümlü bir ayna, kabaca bir göz şeklinde kırık bir parça vardı. Herkes meyilli zeminin başında bekliyor, izlemek için daire şeklinde toplanıyordu ama kimse kenarı belirleyen dua bayraklarını aşmıyordu. Kendinden emin bir şekilde aşağı inen Noorsham dışında.

O kırık cam parçasını saygıyla avuçlarının arasına alarak öğleden sonra güneşini yansıtacak şekilde iyice havaya kaldırdı.

Cam parçası mavi bir renk yansıttı ve Jin'in yanımda aniden nefes aldığını duydum. Meraklı bir ifadeyle ona baktım. Alçak bir sesle “O bir *nachseen*’e benziyor,” dedi.

“Bir neye?” Bu, onun konuştuğunu duyduğum herhangi bir dil gibi gelmedi kulağa.

“Bir Gamaniks icadı.” Birbirine eş pusulalar ya da Leyla’nın bir sürü menfur icatları gibi. Makineyle sihrin bir sinerjisi. “Onları diğerlerinin gözlerindeki şeyleri okumak için kullanabilirsin. Ordular onları casusları sorgulamak için kullanıyorlar.”

Noorsham'ın benimkine çok benzer mavi gözleriyle gözlerime bakmak için bu tarafa döndü. “Aranızda hanginiz gelip niyetlerinizin aslını görebilmem için Göz’le yüzleşecek?”

Çabucak birbirimize baktık. Birimizin diğer herkesin hayatları için bütün sırlarını ortaya dökmesi gerekiyor-
du. İkizlerden birini göndermeliydim. Onlar Jin ya da
benden daha masumlardı. Ama yüzlerindeki apaçık kor-
kuyu görebiliyordum. Noorsham'ın gözlerinin de enseme
işlediğini hissedebiliyordum. İsyan Cephesi'ni yönetmeye
ben gönüllü olmuştum. Sorumluluk almalıyım.

“Ben geleceğim,” deyip tekrar Noorsham’e döndüm. Görünmez sınırı geçip kardeşimin karşısında duracak şekilde iki tane dua bayrağının arasına girdim.

Yakından Göz’ü daha iyi görebiliyordum. Jin’in dediği gibi sihirli olduğu çok bariz belli oluyordu. Aynanın kırık kenarında, bir enerji cızırtısı, Leyla’nın makinelere verdiği kıvılcım gibi bir şey vardı.

Ellerindeki nesneden yeterince uzak durarak kardeşime “Bunu nereden aldın?” diye sordum.

Noorsham belirsiz konuşarak “Buraya bir şey aramak için gelen tek kişi sen değilsin,” dedi. “İlk başta ruhlarında ne olduğunu tahmin etmek zorundaydım. Ama sonra yabancı askerler geldi ve yanlarında bunu, kendi elleriyle bana teslim ettikleri Tanrı’nın bir armağanını getirdiler. Bunu kimin gerçekten sığınacak bir yer aradığını, kimin başka bir şey aradığını görmek için kullanıyorum. Kalacaklarına ya da yanacaklarına ben karar veriyorum.”

Bu söyledikleri karşısında bedenimde bir ürperti oldu. Bilal’in ölümü yenme dileğini yerine getirebilecek dağın altındaki güçlü yaratığı aramaları için güneye gönderdiği adamları düşündüm. Gerçekten de etrafımızı saran dua etmek için bağlanmış bezlerin yarım düzine kadarı İlliaz ordusunun üniformalarından alınmış kumaş parçaları gibi görünüyordu.

Uslu dur. Yoksa dağın içindeki canavar seni yakalar.

Noorsham kırık ayna parçası olan *nachseen*’i bana doğru uzattı. “Göz’e bak Amani. Onun seni görmesine izin ver.”

Tepemizdeki kalabalıktan ritmik bir ses yükselmeye başladı. Eller dağın taşlarına vuruyordu. Önce birkaç

tane, sonra yavaş yavaş daha da güç kazanarak. Onların elleri davul gibi bir ritimle yere vururken, birisi bu kez daha kısık bir sesle “Göz,” diye bağırdı. “Göz, Göz, Göz.” Kısa sürede de tezahüratları tekrar yayıldı. Herkes alçak sesle onu söylüyordu ama sesleri elleriyle tuttukları ritimle birleşerek gürültülü bir ses çıkarıyordu.

Etrafımız sarılıydı. Ben hepimiz ~~bir bombayla~~ bir bombayla bir tuzağın içine sokmuştum. Şimdi benim ~~eksisiz~~ hale getirmem gereken bir bombaydı bu. Yoksa hepimiz ölerdik.

Noorsham benim yaptığımı her şeyi görüyordu. Günahsız olarak görülüp görülemeyen ~~veğinden~~ ~~edim~~ değildim ama ruhumu ona açmak için başka bir yol da göremiyordum. Bana söylenileni yaptım ve ayna parçasının içine baktım.

Zihnimdeki bir sürü görüntü aynanın yüzeyine dökülüyormuş gibiydi ve ben onları birbiri ardına hızlıca izliyordum. Kayan çöl kumları ve ateşten duvarlar, idam üstüne idamlar, ölüm üstüne ölümler, sarayın altına hapsedilen Cinler, silahın namlusunun ucundaki Sultan ve son bir tane yakıcı görüntü: buraya gerçekten gelme nedenimiz olan dağdaki adam.

Nefes nefese kalarak aniden kafamı kaldırdım. Beyaz Balık’ın altından hava almak için yüzeye çıktığımdaki gibi hissetmiştim ama nefes alması gereken zihnimdi aslında. Nereden geldiğini görmesem de Jin yanımdaydı. Güçlü kollarını belime dolayarak beni dengede tutuyordu. Noorsham kırık ayna parçasını dikkatlice ellerinin arasında tutup uzunca bir süre zihnimdekileri incelerken, ben de minnettarlıkla Jin’e yaslandım.

Jin kulağıma alçak sesle “Kaçmamız gerekirse...” dedi.

“Sen sola git. Ben sağa giderim. Onları ayırırız,” diyerek fikrini destekledim.

Noorsham ağır ağır hareket ederek Göz’ü tekrar yapay mihrabın üstüne koyduktan sonra kalabalığa döndü.

İzz’le göz göze geldim. Bana anladığını, kaçarsak Maz’le kendisinin insanları uçurarak Sazi’den götürecektir bir şeye dönüşmeye hazır olduklarını söylercesine kafa salladı.

Kardeşim sonunda konuşarak “Onun günahlarını gördüm. Bir yargıya vardım,” deyip yüzünü müritlerine dönerek kollarını açtı. Hepsi onun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyor, kocaman açılmış, hevesli gözlerle kafalarını öne doğru uzatıyorlardı. Yüksek sesle “Onların yanmalarına gerek yok,” diye açıkladı. Birdenbire kalabalık tekrar çığlıklara boğuldu. Bu kez sevinç dolu çığlıklar atıyorlardı.

Ama tuhaf olan şu ki ben bu durumu kanım dökülsün diye haykırmalarından daha az huzursuz edici bulmuyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

Yatağımda dönerken yıldızların beni izlediklerinin son derece farkındaydım. Çadırlarımızdan birini kurma zahmetine girmemiştim. Bu kadar güneyde, gece bile hava yeterince ılıktı.

Noorsham'ın halkının çoğu dışarıda, açık havada uyuyordu. Ne de olsa Tanrı'nın gözlerinden gizleyecek neleri vardı ki? Sadece benim durumumda, Tanrı'nın gözlerinden değil etrafımda uyuyan diğer kadınların gözlerinden endişe duyuyordum.

Evli olmayan erkekler ve kadınlar Noorsham'ın kurallarına göre ayrılmışlardı.

Müritlerden bir kadın, beni taşların arasında sığ bir çukurun içinde bulunan Sazi'nin bir bölümüne, eskiden madenlerin olduğu yerin hemen aşağısına götürürken omzundan geriye, beni izleyen Jin'e bakıp öfkeyle tıslarcasına "Onunla evli değilsen o çocuğun sana bakması bile günah," dedi. Kadınlar beni götürdükleri yerde uyuyor-

lardı. Kuzenim Olia güneş ışığının son demlerinde yerine yerleşmeye çalışırken gözüme çarptı. Benimle göz göze geldi ve sadece omuz silkti. Sanki *“Son Eyalet’te herhangi bir şeyin değişmesini gerçekten bekliyor muydun?”* diye soruyor gibiydi. Sanırım gerçekten tek değişen bendim.

Jin’le konuşmak istiyordum. İmkânsız bir hikâyeyi aramak uğruna Tanrı’nın unuttuğu bu çıkmaza ulaştığımızıza göre konuşacak birine ihtiyacım vardı. Benim sayemde insanlarımızı arayacağımız bir günü daha kaybetmiştik. Eskiden şüphe dolu, uzun ve karanlık gecelerde Shazad’e giderdim. Ama o gitmişti. Ben de bizim erkeklerden ayrı kalmıştım. Gecenin köründe çaktırmadan kaçmaya çalışırsam da bu kadınlardan birinin beni satması hiç de şaşırtıcı olmazdı. Bugün böyle bir şeyin yaşandığını bir kez gördüm zaten. Akşam namazından sonra, bütün kampın Noorsham tarafından insanları diri diri yakmak için kullandığı aynı ellerle kutsanmak üzere toplandıkları yerde. Sonra müritleri büyük bir hevesle onun önünde sıraya girdiler. İki müridi yandan çıkagelip taşıdıkları iki kocaman çuvalı onun yanına koyarlarken biz de merakla izledik. Noorsham ilkinin içine uzanıp taze görünen bir somun ekmeği çıkarıp ilk kişiye verirken ben de izledim. O kişi hemen kenara çekildi. Yemeği görene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Sonraki kişi öne çıktı. Ondan sonraki adam da aynı somun ekmekten aldı. Sonra küçük bir kız ellerini hevesle uzatarak öne çıktı. Ama Noorsham ona yiyecek vermeden önce, kızın arkasındaki kadın yüksek sesle “Bugün namazda yoktu o,” dedi.

Noorsham küçük kız sanki bir yılanmış gibi aniden geriye çekildi. “Mira, doğru mu bu?” Bir sorudan ziyade

bir suçlama gibiydi bu. Küçük kız sessiz kaldı. Noorsham “Bana doğruyu söyle Mira. Yalan söylersen anlarım,” dedi.

Kız sonunda “Güneşe dikkat etmeyi unutup zamanın farkına varmamışım,” dedi.

Noorsham elini kıza doğru kaldırırken birdenbire küçük kızın diri diri yanacağını görmek üzere olmaktan endişe duydum. Öne doğru çıkmaya başladım ve Jin’in de yanıma geldiğini hissedebiliyordum. İkimiz de ne yapacağımızdan emin değildik. Ama Noorsham sadece bir elini kızın yanına koyarak “Sabah yemek yemek istiyorsan, dağlarda oynamak yerine dua etmek için bize katılacaksın,” dedi. Küçük kız yiyecek alamadan sıradan çıkarıldı.

Noorsham benim kendisini izlediğimi gördü. Farkında olmadan eline doğru bir adım atmıştım. Çuvalın içine uzandı ve kapalı ellerini bana uzattı. Hemen öne ilerlemedim ama Noorsham da bana doğru gelmedi. Tekrar küçük Mira’yı gammazlayan ve liderinin dikkatini geri kazanmayı bekleyerek huzursuzca kıpırdanan kadına dönmedi. Sonunda ellerimi kardeşime uzattım ve avuçlarıma bir portakal bıraktı.

Ona inanamayarak baktım. Bu sırada Noorsham dikkatini tekrar sıradaki müritlerine vermişti. Hayatımın ilk on altı yılı boyunca taze bir portakal görmemiştim ben. Çölün hiçbir şeyin yetişmediği tozlu ölü toprağından çok uzakta olan isyancı kampına gidene dek. Bu civarlarda meyveler bize gelene kadar uzun çöl yolculuğuna dayanabilsinler diye pişirilmiş halde konserve kutularda gelirdi.

Taze bir portakal tutuyor olmam imkânsız bir durum-

du. Ama gerçektı o. Soyduğumda tırnaklarımın arasına kabuğunun parçaları doldu ve tozlu çöl havasını büyüleyici taze limonsu bir koku sardı. Onu yediğimdeki tatlı lezzet patlamasını da başka bir şeyle karıştırmaya imkân yoktu.

Huzursuz ediciydi bu. Yersiz. Bütün bu durum, bütün bu kamp. Beni nedenini tam olarak bilemediğim bir şekilde endişelendiriyordu.

Huzursuzca yatağımda döndüm. Düşüncelerimle baş başa kalmaktan nefret ediyordum çünkü kumları yakalanmayacak kadar büyük bir hızla her yana saçılan bir çöl fırtınası gibi zihnimde dönüp duruyorlardı. Jin'le konuşmam gerekiyordu. Görünüşe göre burada benimsedikleri kurallar her neyse onlara aykırı olup olmadığı umurunda değildi. Yatağımdan elimden geldiğince çabucak çıkartmadan çıktım. Gizlice sıvıştığımı izleyen uyanık gözler olmadığından emin olmak için etrafa şöyle bir bakarak geri kalan uyuyan kadınların bedenlerinin arasından ilerledim.

Neredeyse tam olarak dışarı çıkmıştım ki tepemizdeki bir ışık kıvılcımı gözüme çarptı. Durup çabucak yere alçacak şekilde eğildim. Işığın taşların ve uyuyan bedenlerin arasında beni bulamayacağı kadar eğilmiştim ve bu gece yarısı devriyesi her neyse, onun geçmesini bekledim.

Birkaç dakika sonra tepemizdeki yokuşun üzerinde Noorsham belirdi. Ellerinden loş bir ışık yayarak karanlıkta ilerliyordu. Yıkıcı gücünün yatıştırılmış bir haliydi bu. Benden birkaç adım ötede yürüyordu.

Tereddüt ettim. Yakalanılacak bütün insanların arasından, Noorsham en kötüsü olurdu. Orası kesindi. Geri

dönmek, yatmak, gözlerimi kapatıp şafak vaktine kadar uyuyor gibi yapmak zorundaydım. Sonra da sabah kimse küle dönüşmeden gidebilirdik hepimiz. Ama hayatımda bir kez olsun akıllıca olan şeyi yapabilirmişim gibi davranarak kendimi kandırmadığımı biliyordum zaten. Noorsham önümde bayağı bir ilerleyene dek birkaç saniye bekledim. Sonra onu takip etmek için harekete geçtim.

Beni yapay medeniyetin sınırlarının ötesine, yerin kampın üstünde yükseldiği yere doğru götürdü. Ellerinden yaydığı ışık dairesinden uzak durmaya özen göstererek, biz dağın yokuşunda gittikçe daha yukarı tırmanırken önümdeki ışığı izliyordum. Dengesiz zeminde nereye basacağımı hatırlamaya çalışarak elimden geldiğince dikkatli bir şekilde hareket ettim. Ta ki sonunda madenlerin girişine ulaşana dek. Noorsham tereddüt etmeden ilerleyerek dağların karanlığına girdi. Ellerinden sert taş duvarlara bir ışık denizi saçılıyordu.

Taşların kayarak beni ele vermesinden kaçınarak ellerimle dizlerimin üstünde hareket ederken yokuşta, onun aşağısında diz çöktüğüm yerde tereddüt ettim. O tünele girersem saklanacak hiçbir yer yoktu.

Ama bu kadar ileri gitmiştim.

Önümde Noorsham, bu yolu daha önce bin kez yürümüş birine özgü güvenle ilerliyordu. Yol ikiye ayrıldığında, hiç tereddüt etmeden sola döndü. Yere göz ucuyla bile bakmadan madencilerin bıraktıkları molozları geçip ilerledi. Biz dağın yanarak kararmış ve erimiş taşlara doğru alçaldığı korkunç kısımlarından ilerlerken yavaşlamadı bile. Gücünü bu dağın içinde serbest bırakıp içindeki bir sürü insanı öldürdüğü anın bir sonucuydu o.

Eski madenlerin derinliklerine inmiştik ki sağa döndü ve sapasağlam gibi görünen bir duvarın içinden geçti. O gözden kaybolurken ben arkasında aniden durdum. Sonra onu daha şimdiden kaybetmekten korkarak çabucak öne doğru gittim. Yaklaştıkça onun sert bir duvar olmadığını fark ettim. Dağın içindeki küçük yan bir geçitti. İnsan eliyle yapılmış tünellerden çok daha dardı. Yanından geçiyor olsaydım onu taşların arasındaki bir çatlak sanırdım. Noorsham'ın ellerinin ışığı hâlâ ayaklarıma kadar etrafa yayılıyordu. Biraz daha bekleseydim o ışığı kaçırdırdım. Karanlıkta yalnız kalırdım.

Onun ardından duvardaki aralığa daldım.

Uzun bir tünel değildi. Belki bir düzine kadar adım atmıştım ki birdenbire tünel bitti. Dar bir tünel bir mağara açıldığında sendeleyerek aniden durdum. Noorsham önümdeydi ve mağaranın daha da derinliklerine doğru ilerliyordu. Ellerinden yayılan ışıktaki tepemizde pürüzsüz ve düzgün duvarları olan mükemmel bir şekilde oluşmuş bir kubbe görebiliyordum.

Artık dağın iyice derinliklerine inmiştik. Ağırlığının her yandan üstümüze üstümüze geldiğini hissedebiliyordum. Taş içindeki boşluğu yeniden kaplamak istiyormuş gibi. Mağaranın yersiz olduğunu, doğal bir şekilde oluşmadığını biliyormuş gibi. Ama ben onun insan elleriyle yapılmadığını da anlayabiliyordum. Bu boyutta, bu kadar kusursuz bir şekilde yapılmış bir şey insan eliyle yapılmış olamazdı.

Mağaranın ortasında kocaman taştan bir sandık vardı. İçine bir kişinin sığabileceği kadar büyüktü. Ellerimi girişteki dar çatlak boyunca gezdirdim. Bu aralıktan

o kadar büyük bir şeyin geçmiş olmasına imkân yoktu. Noorsham yaklaştıkça, sandığın yanlarıyla mağaranın zemini arasında boşluk olmadığını fark ettim. Sandık dağın kendisinden yontulmuştu. Bütün mağaranın içi onun etrafında boşaltılarak alan açılmış gibi. Eşitsiz yüzeyinde ışık dalgalanıyor, kenarını süsleyen kabartmalı çizimleri aydınlatıyordu. Taşa birbirine şık bir şekilde dolanan incirler, hurmalar, üzüm, narlar ve benim çölde daha önce hiç görmediğim onlarca başka meyveyle dolup taşan sarmaşıklar keskiyle yontulmuştu. Renkli izler de vardı. Taşa yontulmuş meyveler bir zamanlar canlı renklerle boyanmış gibi.

Noorsham'ın elleri hafifçe mağaranın diğer ucundaki duvara gitti. Sonra da taştan sandığı tamamen unuttum.

Kardeşim yere diz çöküp ellerini mağarada kalan tek ışık avuçlarıyla taş zemin arasında sıkışıp parlayan kırmızı ışıklar olacak şekilde yere bastırıp dua etmeye koyulurken, görüntü geldiği kadar çabucak giderek karanlığa gömüldü. Sessizce dua ederken dudaklarının kıpırdadığını, kafasını yavaşça kaldırdığında yüz hatlarının karanlığa karışıyor gibi göründüğünü görebiliyordum. Sonra ellerini kaldırdığında, duvar tekrar milim milim gözle görülür hale geldi. Şafağın gecenin gizlediği yeryüzü şekillerini açığa çıkarışı gibi.

Ben de halüsinasyon görmediğimi biliyordum.

Duvar Son Eyalet'te asla görmediğimiz renklerde incelikli desenlere boyanmıştı. Sultan'ın bahçeleri kadar canlı renklerdeydi. Büyük Savaş'a, Âlemlerin Yıkıcısı'nın Eremot'tan çıkışına, İlk Kahraman'ın cinlerin ellerinde yaratılışına, çölde ya da dağlarda bir daha asla görülme-

miş yaratıklara ait görüntülerle süslenmişti. Bu duvar bizim Dev Vadisi'ndeki kaybettiğimiz sığınağımıza açılan duvarın tamamen aynısı gibi görünüyordu.

Aynı isyancı kampında olduğu gibi, hepsinin ortasında tepesinde İlk Lisanda uzunca bir dizi sözcüğün taç gibi süslediği resimli bir kapı vardı. Bizim kapımız bir Cin tarafından terk edilmiş ve bizim evimiz olarak el koyduğumuz bir vadi olan isyancı kampına açılıyordu. Bu kapı nereye açılıyordu?

“Biliyor musun? Buraya seninle ilgili ne yapacağım konusunda dua etmeye geldim.” Noorsham'ın sessizliği bölen sesi sıçramama neden oldu. Bana bakmıyordu ama beni görmüş olmalıydı. Gizlenmenin bir anlamı yoktu. Mağaranın iyice içine girerek ışığa doğru ilerledim.

“Burası ne?” diye sordum.

Noorsham yüzü bana dönük olacak şekilde yer değiştirdi. Yerde bağdaş kurmuş, avuçlarını yukarı doğrultmuş duruyordu. “Bu dağ üzerime düştüğünde öldüğümü sandım,” dedi. Gücünü ilk keşfettiği ve çıkardığı ateşte madenler üstüne çöktüğü zamanı kastediyordu. “Beni ezmemiş olsa da, bu aşağıda, karanlığın içinde açlıktan öleceğimden ya da nefessiz kalıp boğulacağımdan eminim. Sonra etrafta boş boş dolanırken, ateşten ve henüz anlamadığım ölümden kaçarken bunu buldum,” deyip bir elini odanın ortasındaki sandığa koydu ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Gözleri daha önce Sazi'de dışarı olduğumuzdakinden çok daha huzursuz ediyordu. “Şu anda canın en çok ne yemek istiyor abla?”

Cevap vermedim ama yine de kafamda bir şeftali görüntüsü canlandı. Neden olduğundan emin değildim. Sa-

rayda onlardan bol bol vardı. Haremde doğrudan ağaçlardan koparabiliyorduk.

Noorsham sandığın kapağını itti. Kapak taşın taşla sürtmesi yüzünden dişleri gıcırdatan bir ses çıkararak açıldı.

Sandığın içi şeftalilerle doluydu. Yüzlercesi. İzman'daki bir pazar tezgâhında sergilenenler kadar tazelerdi. Daha yeni toplanmışlar gibi. Yine de her türlü şeftali ağacından uzakta bir dağın altındalardı.

İlerleyerek, erkek kardeşimin yanına gittim ve tereddüt ederek bir tanesini elime aldım. Kısmen bir illüzyon bekliyordum. Ama şeftali yumuşak ve tüylüydü; ayrıca bir ısırik aldığımda suyu ellerimden aşağı aktı. Başka bir dünya gibiydi tadı. Bu tozlu çöl dağı gibi değil. Uzaklardaki bahçeler ve aydınlık günler gibiydi. Bu bir illüzyonsa, bayağı iyiydi. Daha ziyade sihir gibi görünüyordu. Gamanikslilerin icat ettikleri türden değil, bizden daha güçlü varlıklardan gelen türden, hikâyelerden, efsanelerden, harika ve korkunç zamanlardan bir illüzyon.

Noorsham aç müritlerinin karınlarını bu şekilde doyuruyordu. Yani gerçek sihirle.

Ben şeftaliyi ortasındaki çekirdeğine kadar afiyetle yerken, Noorsham beni izledi. Sakince "Neden burada olduğunu biliyorum. Biliyorsun değil mi?" dedi. "Savaş ve yıkım aramak için geldin. Bunu Göz'de gördüm. Yine de senin hatırın için halkımı kandırdım."

"Senin şu Göz'ünün Tanrı'nın gönderdiği bir alet olmadığını biliyorsun değil mi?" Sözcüklerimi özenle seçtim. Dengesiz bir zeminde duruyordum şu an. "O bir icat ve sen onu buraya getiren insanları öldürdün." Noorsham

bu dediğime sadece uysallıkla gülümsedi. Bu kadar saf olduğum için bana acıyormuş gibi. “O şey yüzünden kaç insan daha öldürdün Noorsham?”

“Sadece halkımı korumak için öldürmem gerekenleri.” Yaptığına dair herhangi bir pişmanlık duyuyorsa da belli olmuyordu. “Benim kaderimde bu hayatta muhteşem bir şey yapmak var Amani.” Başka bir adam bunu söylese kulağa gösteriş yapıyormuş gibi gelebilirdi. Ama Noorsham’ın bunu dile getirişi sadece kesinlikti. Üstelik bir Cindölüydü o. Yalan söyleyemezdi. “Annem hep öyle söylerdi,” dedi öylece. “Ona bu söz verilmiş.”

Babamız tarafından verildiğini fark ettim. Shira bana saraydaki hapishanede Fereshteh’in oğluna bir armağan bahşettiğini söylemişti. Pürüzsüz, öylece bahşedilen bir dilek... Hikâyelerin birçoğunda olduğu gibi bu durum Shira’nın aleyhine dönmesin diye. Sonsuz politik entrikalardan bir döngüye kapılmış Shira da oğlunun bir gün Sultan olmasını dilemiş. Hala’nın fakir ve açgözlü annesi altın dilemiş. Noorsham’ın küçük bir dağ kasabasındaki küçük bir hayata kapılıp giden annesi de oğlu için azamet dilemiş.

İlk kez olmasa da annemin benim için ne dilediğini merak ettim. Kendisi asla yapamadığı için Tozluyol’dan çekip gitmemi mi? Daha büyük bir dünyayı tanımamı mı? Elimdeki şeftaliye baktım. Dünyanın bu kadar büyük olduğunu onun bile öngörebileceğinden şüpheliydim.

Noorsham “Dağ üzerime düştüğünde, bana armağanım bahşedildikten sonra, kaderimi yerine getiremeden önce ölebileceğimi sandım. Bana gerçekten de kaderimde harika şeyler yapmak olduğu söylenmişti,” diyerek konuş-

maya devam etti. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı. “İlk başta bunun yabancıları çölümüzden dışarı çıkarmak olduğunu sandım. Ama sonra başarısız oldum. Sonra tekrar buraya, eve döndüm. Bu çölün öldüğünü gördüm. Sazi perişan haldeydi ve o zaman anladım. Onları kurtarmak benim görevimdi. Ben öldürdüğüm kadar çok insan kurtarmalıyım.”

Çok fazla insan kurtarması gerekecekti. Kuzey çölündeki bir vaha şehri olan Dassama’yı yerle bir etmişti. Sazili adamları şu an içinde olduğumuz aynı madenlerde yakmıştı. Bahi’yi ve Bilal’in adamlarını da.

“Hâlâ insanları öldürüyorsun sen,” dedim.

Noorsham “Bana sadece kalbinde kötülükle gelenleri,” derken gözünü bile kırpmadı. “Senin gibileri. Biliyor musun? Ashra’nın Duvarı kutsal bir bariyer.” Demek onu da Göz’de görmüştü. *Kahretsin!*

“Biliyorum,” dedim. Gerçekten de biliyordum. Hikâyeler doğru olduklarında ne anlama gelebileceklerini bilen herkesten daha iyi anlıyordum. “Ama diğer tarafta insanlar var... Onları dışarı çıkarmam gerek Noorsham. Onları orada bırakamam.”

“Ashra’nın Duvarı...”

“Biliyorum. Biliyorum,” derken istemeden sesimi yükselttim. “Ama Noorsham, bu ülke lime lime ediliyor. Sen sadece bir kısmını gördün. Son Eyalet’in sıkıntıda olmasının nedeni de bu. O yüzden onları kurtarmak zorunda kaldın. Duvarın diğer tarafındaysa bundan çok daha fazla insanı kurtarabilecek insanlar, bütün ülkeyi temelli değiştirebilecek insanlar var.”

Noorsham etkilenmemiş görünüyordu. “Bence Tanrı o

insanları kurtarmak isteseydi onlara da benimki gibi bir armağan verirdi.”

“Bize Tanrı armağan falan vermedi,” diye çıkıştım. Gerçek dudaklarımdan kaynayarak dökülüyordu. “Senle ben, biz hiçbir şey için seçilmedik. Sadece herkes gibi doğduk. Biz ölümsüzlerin fani kadınlara karşı koyamamalarının bir yan etkisiyiz sadece. Bize verdikleri bu sözde armağanlar da sadece bizi sonunda gerçekten iyi ya da çok kötü herhangi bir şey yapmaya yetecek kadar yaşlanmadan önce paramparça edecek ya da öldürecek.” Öfkeden mi, karamsarlığa kapılmaktan mı yoksa ıstıraptan mı olduğunu bilmesem de gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. “Ashra muhtemelen savaşmaması gereken bir savaşta ölen tıpkı bizim gibi bir Cindölüydü muhtemelen. Prenses Hawa da öyleydi.” Nefes nefeseydim. “O aynı zamanda bizim ablamızdı. Biliyor muydun bunu? Üstelik muhteşem bir şey yaparak öldü. Hala da öldü. İmin de öldü. Tamid haklıysa ben de yakında ölebilirim. Bütün bunların boşuna olmasına izin vermeyeceğim. Onları kurtarmak zorundayım.”

Noorsham beklenmedik bir şekilde bana sarılıp gözyaşlarıyla yaptığım uzun ve derin konuşmayı yarıda keserek beni göğsüne bastırdı. Kulağıma “Özür dilerim abla,” dedi. Geri çekildi ve gözyaşlarına bulanmış suratımı ellerinin arasına aldı. “Ama senin Âlemlerin Yıkıcısı’nı serbest bırakmana izin veremem.”

Ellerinin ilk başta hoş bir sıcaklığı vardı. Sonra ısındı. Çok fazla ısındı ve anladım. Beni korumak yerine insanların korumaya karar vermişti.

Ben de aynı kararı verirdim. Bu yüzden ona kin güdemezdim.

Elleri artık yakıcı bir sıcaklıktaydı.

Sadece azıcık kıpırdanarak elimde tuttuğum şeftaliyi bıraktım. Ellerimi cebime soktum. Silahlarımızı teslim ettiğimizde sakladığım tek kurşunu buldum. Bir silah olmadan işe yaramaz gibi görünüyordu. Tabii bizim aslında ne olduğumuzu bilmezseniz. Biz Tanrı tarafından seçilmemiştik. Biz ölümsüz varlıkların çocuklarıydık. Tıpkı onlar gibi demir karşısında savunmasızdık.

Ben bunu biliyordum. Erkek kardeşim bilmese bile.

Elimi Noorsham'ın elinin üstüne kapatarak kurşunu tenine bastırdım. Anında ellerinin sıcaklığı kayboldu. Armağanı onu terk edince şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Mavi gözleri cevaplar arayarak gözlerimle buluştu.

“Çok özür dilerim Noorsham,” dedim ve sonra suratına yumruk attım.

Yirmi İkinci Bölüm

“**D**aşından beri planın buydu değil mi?” Sam kollarını bana dolamış, onunla konuşmaktan kaçmayayım diye beni göğsüne bastırıyordu. “Beni kahramanca iyiliklere dair vaatlerle kandırarak cehennemin dibine çekip, bütün bunları da sırf bana yaklaşmak için yaptın.”

“Bu aşırı derecede karmaşık bir plan,” derken kollarımı onun omuzları olmayan rahat bir yere koymaya çalışıyordum ama aslında pek fazla bir seçeneğim de yoktu. “Senden faydalanacak olsaydım haremdede olduğumuz zaman yapardım.”

Birlikte göğüslerimiz birbirine temas ederek durmuş, aramızdaki ufacık havayı bile yok etmek için elimizden geleni yapıyorduk. Jin etrafımıza bir ip dolayarak bir geminin denize atılmak üzere olan çapasıymışız gibi bizi sapasağlam bağlamasaydı romantik bir manzara gibi görünebilirdi bu.

Erkek kardeşim baygın ve Sam’in atış mangasıyla sürüşmesinden sonra ondan çıkardığımız prangalarla bağlanmış halde köşedeydi. Şafak sökmeden ve Noorsham’ın

müritleri uyanıp onun nerede olduğunu merak etmeden önce bunu yapmamız gerekiyordu. Onu eninde sonunda bulup serbest bırakırlardı ama ben o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyordum.

Tamid tünelin ağzında endişeli bir şekilde huzursuzlanıyordu. Benim tek arkadaşım, buraya geldiğimizde İsyan Cephesi'yle işinin bittiğini düşünmüş olabilirdi ama erkek kardeşime ilaç verip güvenli bir şekilde uyutmasına güvendiğim tek kişi de oydu. Onun dışında da onun kapının üzerinde İlk Lisanda yazan sözcükleri okumasına ihtiyacım vardı.

Sam “Ama böylesi çok daha romantik değil mi?” diye devam etti. “Ölümün eşiğinde benimle birlikte cesur durmak.” İp öylesine sıkılaştı ki kulağım omzuna bastırılmış oldu. Yüzünü göremiyordum ama bana güldüğünden emindim. “Cynbel ve Sorcha gibi ya da Leofric ve Elfleda gibi.”

Dudaklarım gömleğine temas ederek “O insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok,” dedim.

Sam “Albis aşk masalları. Leofric’le Elfleda’yı severdin sen. Leofric bir hırsız, Elfleda’ysa güçlü bir büyücü. İkisi de sonunda trajik bir şekilde ölüyorlar. Bütün büyük aşk masallarında öyle olur zaten,” dedi.

“O zaman iyi ki birbirimize âşık değiliz,” dedim. Biz güneye gittikçe Sam’in flört etme eğilimi ölçsüz olmaktan gittikçe uzaklaşmıştı. Bunun nedeninin artık Jin’le gerçekten iyi anlaştıkları olduğunu düşünüyordum kısmen. Şimdi düşündüm de, Jin’in Ahmed’le aylar boyunca anlaştığını gördüğümünden çok daha iyi anlaşıyorlardı. Sam şimdi tekrar benimle flört etmeye başlamıştı çünkü ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Sert bir dağın içinden bilinmedik bir bölgeye geçmek üzereydik.

Tamid'e kapının üzerine kazınmış kelimeleri okutturdum. Onları meşale ışığında okurken kaşlarını çatarak "Kelimeler İlk Lisan'da yazılmışlar," dedi. "Bir... mahkûmla ilgili sanırım." Hepimiz bu basit sözcüğün bir ağırlık gibi üzerimize çöktüğünü hissettik.

Dağdaki adam. Canavar ya da belki de fani. Ama kesinlikle sadece masal değildi.

Zaten buraya güçlü bir yardım bulmak için gelmiştik ve onu bulmuş olabilirdik.

Jin "Kapıyı açmak için bir isme ihtiyacımız olacak," dedi. 'Ev' demeden önce kendine engel olarak "Şeyde... Dev Vadisi'nde olduğu gibi," dedi. Ama ben demek istediğini duydum.

Tamid kapının üzerindeki yazılara gözlerini kısıp bakarak "Bir isim yok. Ama başka bir şey var. Sanırım..." dedi. Yüzünde bir farkındalık ifadesinin belirdiğine şahit olmamın hemen ardından alçak sesle ve saygıyla şu sözcükleri söyledi: "Bence bunlar bir cini serbest bırakacak sözcükler."

İşte oradaydı. Tamid'in kitaplarda aradığı şey, kurtuluşumuz. Kuzey kütüphanesindeki herhangi bir kâğıt üzerine kaydedilmemiş ama burada, güneyin bu kadar uçlarında dağların içine gömülmüştü. Bu bir cevaptı da. Kapının ardında ne bekleyeceğimiz sorusunun cevabı. Bir adam değil, bir cindi.

Resimli kapının bizim için açılmasını sağlamak için doğru sözcüklerin elimizde olmamasının bir önemi yoktu. İçeri girmek için alternatif yollarımız vardı.

Kimse Sam'le birlikte içeri kimin gireceğini sormadı. Kimsenin bu soruyu sormasına da gerek yoktu.

Şimdi Sam'e bağlı bir halde ayakta dururken Tamid'e kapının üzerindeki sözcükleri tekrar okuttum. Onları özenle tekrar ettim.

Sabırlı bir öğretmen gibi "Güzel," dedi. Gerçekten iyi bir Kutsal Şifacı olurdu o. "Sonra da sonunda, cinin gerçek adını söyleyeceksin..."

"Biliyorum," diyerek onun sözünü kestim. "Ben daha önce de cin çağırdım." Tamid yüzünde utanç dolu bir ifadeyle kafasını başka tarafa çevirdi. Ona şu an sarayın altında tutsak olan cinlerden en azından kısmen sorumlu olduğunu hatırlattığımda aramızdaki kısa süreli iyi ilişki de bozulmuş oldu.

Jin düğümü çekerek Sam'le beni biraz daha birbirimize bitıştirdi. "İp bitmeden yapabileceğimin en iyisi bu," dedi. En son ihtiyacım olan şey dağın yarısında Sam'den ayrı düşmektir. İp de tekrar dışarı çıkmamız için bize yol gösterecekti. Jin bir eliyle çenesini ovuşturdu. Gergin olduğunda yaptığı bir alışkanlıktı bu.

"*Derin sulara dalmak gibi bir şey hayal et*" diyecektim," derken bana pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Sonra hatırladım ki senin memleketin..."

"Burası mı?"

"Bir gün sana yüzme öğreteceğim," diye söz verdi. "Sadece o kadar uzun bir süre hayatta kalmaya çalış."

Gitme zamanı gelmişti.

Sam buraya geldiğimizden beri ilk kez ciddi bir tavırla konuşarak "Derin bir nefes al ve ne yaparsan yap ama yürümeyi bırakma," dedi. Ben de bana söyleneni yaptım ve ciğer-

lerimin alacağı kadar derin bir nefes aldım. O da aynısını yaptı. Sonra kocaman bir adım attı ve taşın içine daldık.

Karanlık vardı. Sonra da bir dağ duvarının içinde olmanın karanlığı vardı.

Biz çabalayarak ezile büzüle binlerce yıl işgal ettiği yere tekrar dolmaya çalışan eski kayanın arasından geçerek ilerlerken, o karanlık her yönden üstüme üstüme geliyordu. Bedenime bastırarak beni ezip toza çevirmeye çalışan eller gibi hissettiriyordu. Bir adım daha attık. Sonra bir adım daha. Biz ilerledikçe durum daha da beter bir hal aldı. Kirpiklerimin yanaklarıma yapıştığını hissedebiliyordum. Ciğerlerim nefes almamaktan patlayacaktı. Bir dağın içine gömülmüş bir halde ölecektim.

Sonra bedenime hava temas etti. Bedenlerimizi taştan ayırıp kısmen dışarı çıkarak yere düşerken önce sol koluma, sonra geri kalanıma değdi. Sam nefes almaya çabalayarak üstüme düştü. Hâlâ karanlıktaydık ama en azından burada hava vardı. Taştan bu odacığın içine sonsuza kadar hapsolmuş gibi bayat koksa da.

Bir an tek duyabildiğim mağara duvarlarında yankılanan telaşlı nefes seslerimizdi. Sese bakılırsa içinde olduğumuz alan genişti. Sam'ın bir şey söylemek, iyi olup olmadığımı sormak ya da bir şaka yapmak üzereymiş gibi bir nefes aldığını duydum.

Ama karanlıktan gelen ses ona ait değildi. “Gerçekten de çok geç kaldınız.”

Beni Sam'e bağlayan düğümle uğraşırken kalbime daha yavaş atmasını telkin ettim. Titreyen parmaklarım sonunda düğümü buldu ve onu çözmeye çalıştım. Bu her neyse onunla ayakta durarak yüzleşmem gerekiyordu.

Parmaklarım telaşla uğraşırken ses “Şunu belirtmem gerek ki,” diyerek tekrar geldi ve odacıkta huzursuz edici bir şekilde yankılandı. “... sizden öncekiler çoğunlukla kapıyı kullandılar.”

Sonunda ip çözüldü. Sam yuvarlanarak üstümden kalktı. Sıcaklığı ve sertliği kayboldu ve birdenbire karanlıkta yalnızdım. Doğrulup otururken cebimdeki kibritleri aradım.

Bir tanesini yakarak zifiri karanlığa karşı küçük bir alevin ışığını yansıttım. Sadece birkaç adım ötede beni taşın içinden sürüklemekten bitkin düşmüş halde yere çökmüş Sam’i ve onun hemen ilerisinde de bir adamı görmek için yeterliydi.

İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. Yabancı mağaranın diğer ucundan bize gülümserken kalbim korkudan yerinden fırlayacak gibiydi. O daha gülümserken anında onun bir fani olmadığını anladım. Bir cindi o. Ben sarayın altında bir grup ölümsüz varlığı çağırmıştım. Artık onları nasıl tanıyacağımı biliyordum. İnsan halleri fazla gösterişli, fazla mükemmeldi. Etten değil de parlak bronzdan yapılmışlar gibi. Nasıl oluyorsa aynı anda hem eskiden kalma hem de genç görünüyorlardı. Bir sürü şey görmüşler ama yine de bedenlerini, fanileri insan gibi gösteren kusurlar ve yıpranmışlığa maruz bırakmayı unutmuşlar gibi. Bu cinin de kıyafetleri başka, geçeli çok olduğu için unutulmuş bir çağa aitti.

Sonra bir de hafif çılgınca bir ifadesi olan alev gibi kıpkırmızı gözleri vardı. Her şeyi her an tüketebilecek çabucak şiddetlenen bir alev gibi.

Kibriti daha yukarı tuttum. Kollarına ve bacaklarına zamanla kararmış ama yine de güçlü sımsıkı demir pran-

galar geçirilmişti. Etrafında da onu içeri hapsetmek için demirden bir halka vardı. Sarayın altında benim cinleri içlerine hapsettiğim halkalarla aynıydı. Aynı eller tarafından yapılmış gibi.

“Kimsin sen?” diye sordum. Sesim odacıkta yankılanırken kendi kulağıma bile pürüzlü ve titrek çıktı.

O da o alev alev kırmızı gözlerini kocaman açıp kibar olmayan bir şekilde taklidimi yaparak “Ben kim miyim?” dedi. “Beni tanımadan buraya geldiğine göre sen kimsin asıl?” Cevap vermedim. Ona adımı vermek istemeyişime neden olan bir havası vardı. Adımla ne yapabileceğini bilmiyordum. Son anda duvara tekrar dalmaya hazırmış gibi bir adım arkamdan izleyen Sam’i kafasıyla işaret ederek “Ayrıca şu da ne?” dedi. “O bizden biri değil.” Sam’in kim olduğunu çözecekmiş gibi kokladı. “Nemli toprak gibi kokuyor. O bizim korkak hemcinslerimizden biri tarafından yeşil yaylalarda yapılmış bir çocuk.” Kutsal Kitaplar’daki gibi konuşanı ağına düşürmek üzere tasarlanmış eski, labirent gibi dolambaçlı bir dilde konuşuyordu. “O buraya ait değil. Ona güvenmiyorum.”

Sam “İstenmek her zaman çok güzel,” diye söylendi.

Sessizlik çöktü ve devam etti.

Bu cin Sam’den korkarsa hiçbir faydası dokunmayacaktı. Ama benimle konuşabilirdi. Tekrar yabancı arkadaşşıma döndüm ama hiçbir şey söylemem gerekmedi. Sam kibritin titrek ışığında yüz ifademi görür görmez kafasını iki yana sallamaya başladı. “Hayır. Gitmeyeceğim ben. Aklını kaçırmışsın sen.”

Ortamı yumuşatmayı deneyerek “Hayatını kurtardığım için bana hâlâ bir borcun yok mu?” dedim. Ölümsüz

bir varlıkla bu mağarada kapalı kalma fikri ödümü patlatmıyormuş gibi.

“Tabii canım. Anlıyorum. Çünkü ben şimdi gidersem ödeşmiş olurduk. Çünkü Jin o duvardan sensiz geri çıkarsam beni öldürür. Böylece de senin benim hayatımı kurtarman tamamen geçersiz sayılmış olur.” Aritmetik yaparmış gibi yaşam ya da ölümü parmaklarını bir bir kapatarak saydı.

Ona yaklaştım. Kibritin ışığı aramızda titredi. “Yardım almazsak diğer insanlar da ölebilir,” dedim. Kibritin alevi artık parmaklarıma ulaştı ve onu çabucak yere bırakıp mağara zemininde söndürmeden önce neredeyse parmağımı yakıyordu. Karanlıkta yeni bir kibrit bulmaya çalışırken “Sam, lütfen,” dedim.

Yeni bir kibrit yaktığımda Sam teslim olmuşa benziyordu. “Sana iki ölçü ‘Işık Çalan Jenny’ kadar zaman vereceğim. Sonra senin için geri geleceğim,” dedi.

“Jenny ne?”

“O şey değil... O... neyse boş ver,” derken gıcık olmuş gibiydi. Ama anlaşılmaz şeyler söyleyen ben değildim. “O tarlalarda çalışırken zamanı ölçmek için kullandığımız bir şarkı. Bir saatte on ölçü ‘Işık Çalan Jenny’ var.”

“Yedi ölçü ver bana.”

Sam “Üç,” diye pazarlık etti.

“Beş ve Jin’e ya da Shazad’e beni öpmeye çalıştığın zamandan bahsetmemeyi kabul ediyorum.”

Sam “Anlaştık,” derken elimi sıkıca tuttu ve el sıkıştı. Katı taşın içinden Jin’in tuttuğu diğer tarafa uzanan ipin ucunu aldı. Onu çabucak belime dolayarak alelacele bir düğüm atarak bağladı. “Sana gelirken tekrar yolumu

bulabilmem için,” deyip sıırttı. Ama beni bırakmadan hemen önce yüzünde ciddi bir ifade belirtti. “Hâlâ tek parça halinde olsan iyi edersin,” dedi.

Sonra arkasına dönüp kibritimden yayılan küçük ışık halesinden çıkıp ipin ucunu tuttu ve arkasına şöyle bir baktıktan sonra gitti. Ben de yalnız kaldım. Bir Cin’le karanlıkta yalnız...

Bana kocaman açtığı, hiç kırıpıştırmadığı gözlerle bakıyordu. “Baban kim senin küçük Cindölü?”

“Neden önemli ki bu?” diye sordum.

“Sen bana kim olduğumu sordun,” derken gözlerini hiç kırpmadı. Huzursuzluk vericiydi bu. “Fanilerin anıları kısadır ama bunu da çoktan unutacağın kadar kısa değil kesinlikle. Sen bana kim olduğunu söyle. Ben de sana kim olduğumu söyleyeyim.” Demek istediği bir takastı. Ama ben dış görünüşe aldanmayacak kadar akıllıydım. Cinler, numaralar ve aldatmacalarla takas yaparlardı. Ben ona bir şey veririm, karşımda avantajlı konuma geçerdi. Tartışarak harcayacak çok fazla zamanım da yoktu. Sam duvarın diğer tarafında dakikaları sayıyordu.

“Bahadır. Benim babamın adı Bahadır,” dedim. Cin’in suratında kurnaz bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır çözmeye çalıştığı bir bilmeceyi sonunda çözmüş gibi. Çabucak “Sıra sende,” dedim.

“Hımm Bahadır’un kızı...” derken babamın adını sündürdüre sündürdüre söyledi. “Benim de bir adım vardı. Doğru. Uzun bir zaman önce. Sen doğmadan önce. Senin en eski atan bile yaratılmadan önce. Ama o ad benden uzun zaman önce alındı. Artık adsız olarak biliniyorum. Artık sadece Günahları Yaratan diyorlar bana.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Öylesine ani bir nefes aldım ki kibrit söndü. Günahları Yaratan'ın kahkahası etrafımızı yeniden kaplayan karanlığa yayılarak ben başka bir kibrit bulmak için uğraşırken duvarlardan yankılandı.

Bütün cinlerin yüz farklı isim kullandığına dair hikâyeler vardı. Bahadır Massil'in Eski Kral'ı, Kum Denizi'nin Yaratıcısı ve Abbadon'u Yıkan olarak da biliniyordu. Ama Günahkâr sadece ateş başında anlatılan türden bir hikâye değildi. Onun hikâyesi İlk Varlık'ın zekâsıyla alt ettiği açgözlü bir faninin ya da değerli bir dilenciye bahşedilen bir dilek veya bir cinin bir prensese âşık olmasına dair bir hikâye değildi.

Günahları Yaratan, Kutsal Kitaplar'dandı.

Alemlerin Yıkıcısı ölümsüz dünyaya ölüm getirdikten ve cinler faniliği yarattıktan sonra bir cin de günahı yaratmış. Bütün insanlığa ihanet etmiş. İlk Kahraman'ı yarattıklarında diğer cinlerin yanında dursa da, onlar fa-

nilerin düşmanlarına meydan okumalarını sağlamakta başarılı olduklarında hemcinsleriyle birlikte kutlama yapmamış. Onun yerine diğerleri zaferin tadını çıkarırlarken, Günahları Yaratan çaktırmadan oradan ayrılıp Âlemlerin Yıkıcısı'na meydan okuyamadan önce İlk Kahraman'ı öldürmenin yolunu aramış. Başarılı olsaymış dünyanın tek umudunu da söndürürmüş. Ama diğer cinler o, yarattıklarını öldüremeden önce onu yakalamışlar. Yakaladıklarında da cinler aralarından birinin onlara böyle meydan okuması için arkalarından gizlice Âlemlerin Yıkıcısı'yla bir anlaşma yapmış olduğunu anlamışlar.

Günahları Yaratan kendi türüne hainlik etmiş. Dünyanın tanıdığı ilk hain.

Sonunda bir kibrit daha buldum. Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak kibriti çaktım. İşe yaramazdı. Alev titrekti.

Önce ne soracağımdan emin olamayarak “Diyorlar ki...” Senin yıldızların arasına hapsolmak üzere sürüldüğünü söylüyorlar. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. “Senin İlk Kahraman'a ihanet ettiğini söylüyorlar,” dedim. Bir suçlama gibi çıktı bu.

“Gerçekten de öyle söylüyorlar,” diyerek onayladı. Kafasını yana eğdi. O alev alev gözlerle beni inceledi. “Sen de İlk Kahraman denen kadına biraz benziyorsun. Biliyor musun? İnsan binlerce yıl sonra o yüzü unutacağımı düşünür. Ama burada karanlıkta otururken onun her anını görüyorum. Bu da bu zincirlerden daha beter bir ceza.”

Az önce kadın mı demişti? Ben İlk Kahraman'a ait her resmi gördüğümü sanırdım. Elyazmalarına çizilmiş, ibadethanelerdeki fayanslara boyanmış... Hepsi koyu renk

saçlı, zırhlı ve kılıç kuşanmış bir erkekti. Ama Günahları Yaratan oradaydı. “İlk Kahraman bir kadın mıydı?”

“Tabii ki. Benim ölümsüz hemcinslerimden binlercesi Âlemlerin Yıkıcısı’yla karşı karşıya geldiğimizde hayatlarını kaybettiler. Âlemlerin Yıkıcısı gibi bir kadına rakip olamazdık. O yüzden kendi görüntümüzde bir asker yaratmadık. Onun gibi görünen bir asker yarattık. Kırmızı gözlerinde hayallere dalmış gibi bir ifade belirdi. “Saçları gece gibi, teni kumlar gibiydi; gözleri içinse gökyüzünün kendi rengini çaldık.” Tekrar şu ana dönerek “Ayrıca ben ona ihanet etmedim. Onu sevdim,” dedi.

“Hemcinslerim sevmenin ne olduğunu bilmeden önce sevdim ben onu. O yüzden de ölümü ondan uzak tutmaya çalıştım. Kendine zarar verecek kadar cesurdu. Âlemlerin Yıkıcısı’yla yüzleşmeye çalışırken öleceğinden korktum. Ama hemcinslerim henüz sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Özellikle de ölecek bir şeyi sevmenin.” Gözleri üzerimde gezindi. “Şimdiyse bütün dünya onların ikiyüzlülüğünün izlerini taşıyor.” Beni küçümsediğini fark ettim. Cinsimden dolayı. Onu fani bir kadını sevdiği için cezalandıran cinlerin de sevecek fani bir kadın bulduklarının kanıtıydım ben. “Sanırım başka biri adına korkmanın ne olduğunu biliyorlar artık. Ama o zamanlar sadece bencil korku nedir biliyorlardı. Kendi ölümlerinden korkarlardı, başka birinin ölümünden değil. İlk Kahraman da buna karşı bir kalkandı. Kullanılmak için yaratılmış, kurtarılmak için değil.”

Alev ben farkında olmadan parmaklarıma kadar yanımtı. Sıcaklığın teması şaşkınlıkla kibriti yere düşürmeme neden oldu ve kibrit yere düşünce söndü.

Ben yeni bir kibrit bulmaya çabalarken, Günahları Yaratan konuşmayı bırakmadı.

“Hemcinslerim, kendi hayatlarına mal olan İlk Kahraman’ı koruduğum için beni buraya kilitlediler.” Sesi karanlıkla yankılandı. “Dışarıya fani bir muhafız diktiler. Yerinden asla ayrılmasın diye de ona sonsuz yiyecek ve içecek kaynağı sundular.” Noorsham’ın bulduğu sandıktan bahsediyordu. “Muhafızın beni yılda bir ziyaret edip bana kendi türüme ihanet ettiğim için pişman olup olmadığını sorması gerekiyordu.” Bu hikâyeyi biliyordum. Günahları Yaratan günahının bedelini ödeyene dek dünyadan ayrı kalmak üzere lanetlenmişti. “Sadece pişman olduğumu söylediğimde serbest bırakılacaktım.”

Yeni bir kibrit yaktım.

“İlk muhafızımın kısa ömrü boyunca pişman değildim. Özellikle de bana İlk Kahraman’ın öldüğünü söylediğinde. Bana onun yerine oğlumun onun sahip olduğu İlk Kahraman adını kullanarak annesinin yerine savaştığını söyledi Bir sonraki muhafızımın ya da ondan sonra gelenin ömrü boyunca da pişman değildim. Bir süre sonra eskiden geldikleri kadar sık gelmemeye başladılar. Sonra tamamen gelmeyi bıraktılar. Beni unuttular. Şimdi beni görmeye gelenler, sözde erkek kardeşlerim. O da hatırladıklarında tabii. Bana haber getiriyorlar. En son gelen Bahadır’du.” Gözleriyle beni süzdü. “Bahadır hiç değişmiyor. İlki, yani duvarlardan düşen ellerinde güneş olan prenses öldüğünden beri hep çocuklarını saklamaya çalışıyor. Hepinize onunki gibi gözler veriyor...” Gerisini getirmedi. Şu an Prenses Hawa’yı mı yoksa İlk Kahraman’ı mı kastettiğini bilmiyordum. “Ama sizi asla

saklayamıyor çünkü hepinize çok fazla güç veriyor. O gücün sizi güvende tutacağını sanıyor. Ama tek yaptığı çabucak ve harlı bir alev gibi yanıp gitmenize neden olmak. Sonra da sönüyorsunuz.” Parmaklarımın arasındaki alev titredi. Cansız yanıyordu ama birazcık canı vardı hâlâ. “Sizi korumak için o kadar çabalıyor ki hepinizin ölmesi ne neden oluyor.”

Sinir olmuş gibi konuşmamaya çalışarak “Senin bahsettiğin Bahadır, kulağa benim tanıdığımdan gerçekten çok farklı geliyor,” dedim. Ben karnıma bıçak saplanırken, ölmeme hazır bir halde merhametsizce izlediğini hatırlıyordum. Ona annemin ölmesine izin verdiği için kızdığımı ve karşılığında hiçbir pişmanlık görmediğimi hatırlıyordum. Uzun zaman önce cinler kendi başlarına savaşamayacak kadar korktukları savaşta, savaşarak ölen ilk kızı Prenses Hawa’ya dair hikâyeleri hatırlıyordum. O, babamdan hiçbir yardım almamış.

Babamın onları neden kurtaramadığını bilmek istiyordum. Cevabımı da aldım. İnsanları kurtarmaya çalışan cinin sonunda bu halde, buraya düşmüş.

Günahları Yaratan düşündüklerimden bazılarını hain gözlerimde okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. “Baban bana pişman olup olmadığımı sormak için geldi. O da neredeyse yirmi yıl kadar önceydi,” dedi. Sanki kaç yaşında olduğumu hesaplamaya çalışıyor gibiydi. “Neredeyse.”

Neredeyse ama tam da öyle değil. Ben doğru sayıyı tahmin edebilirdim. Ben on yedi yaşındaydım. Noorsham de öyle. Babamız buraya Günahları Yaratan’ın tövbe etmesi için gelmiş ve onun tövbesi yerine annelerimizi bulmuştu.

“Bana minnet borçlusun Bahadır’un kızı.”

Küçük, neredeyse çılgınca sayılacak bir kahkaha yükseldi göğsümden. “Senin tutsak edilmen beni yarattığı için mi?”

Işık yine sönüp karanlıkta geriye sadece onun “Ben bana teşekkür etmenin bir yolunu biliyor olabilirim,” diyen sesini bırakırken bariz dikkat çekecek şekilde zincirlerini şingırdattı.

Kutudaki kibritler birbirine çarparken mağaradaki sessizlik elle tutulurdu adeta. Onu tekrar görebilmek için kibritlerden bir tanesini zımpara kâğıdına sürttüm.

Aslında onu serbest bırakmak istiyordum. Aşılmaz bir engelle karşılaşacaktık biz. Onun gibi bir müttefike ihtiyacımız vardı. Ama yine de sormak zorundaydım. “Pişman mısın?”

Günahları Yaratan yavaşça ayağa kalkarak benimle yüzleşirken dimdik durdu. “Sen hiç âşık oldun mu Bahadır’un kızı?” Birdenbire belimde sert taşın içinden geçerek tekrar Jin’in eline uzanan ipin son derece farkında olduğumu hissettim. Cevap vermedim. “Elinden gelseydi onu kurtarabilmek için yapmayacağın bir şey var mı?”

Hâlâ sessizdim. Bu kez cevabı bilmiyordum. Jin’e tutunmak için bir kurşun yerdim. Bir keresinde yemiştım zaten ve bunu kanıtlayacak bir yaram bile vardı. Ama Günahları Yaratan, İlk Kahraman için bütün dünyayı lanetlemişti. Ben Jin için bütün dünyayı lanetleyecek kadar bencil olup olmadığımı bilmiyordum. Lanetlemeyecek kadar bencillikten uzak olup olmadığımı da bilmiyordum.

Benim çabalayışımı izleyerek sonunda “Hayır. Pişman değilim,” dedi.

“Yine de serbest kalmak ister miydin peki?”

Onu hazırlıksız yakalamanın tatminini duydum. Günahları Yaratan kafasını hafifçe yana eğdi. Temkinli bir tavırla “Peki Bahadır’un bir kızı neden bunu yapacak kadar asil olsun ki?” diye sordu.

Dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirdikten sonra sonunda söylemek istediğim gerçek üzerinde karar kıldım. “Değer verdiğim bazı insanlar var ve kısa zamanda onlara ulaşmazsam ölmeleri ihtimali yüksek. Onları kurtarmak istiyorum.” “*Senin onu kurtarmak istediğin gibi*” diye düşündüm. Ama dile getirmedim.

“Yani bir takas mı istiyorsun? Özgürlüğüm karşılığında yardımım mı?”

“Öyle bir şey.” Onun daha şimdiden biraz daha canının yandığını görebiliyordum. Ama bir kez olsun avantaj benim elimdeydi. Onun kadar uzun süredir hayatta olmayabilirdim ama ben faniliğin var olduğu dünyada ondan çok daha uzun bir süre yaşamıştım ve cinlerle anlaşmalar yapmaya dair yüzyıllara dayanan hikâyeler biliyordum. Cinler tarafından sadece gönüllü olarak verilen armağanlardan bir hayır gelirdi. Gerisi yani onları aldatıp onlarla pazarlık yapılarak alınanlar felaket getirirdi. Yanlış kullanılan tek bir sözcük iyi talih yerine felaket getirirdi. Tek bir hilebaz, belirsiz cümle cinlerin bizden daha güç anlayan, daha aptal fanilerin uçurumun kenarından kayıp gitmelerine neden olurdu.

Günahları Yaratan benden nefret ediyordu. Bunu yüz ifadesinden çok iyi anlayabiliyordum. Fani olduğum için benden nefret ediyordu çünkü onun uzunca bir zaman önce sevdiği bir kahraman feda edilirken ben var

olmuştum. Ayrıca onu zincire vuranlardan birinin çocuğuydum. Bana hiçbir şeyi gönüllü olarak vermezdi. Yüzyıllar sonra özgürlüğüne karşılık bile. Denese de ben kazanamazdım zaten. Aklım ondan üstün gelemezdi. Zihninde dönüp duran düşünceleri durdurarak “Beni kandıracağını, sana emirler vermek için seni kendime bağlamaya çalışacağımı sanıyorsun. Ama ben öyle yapmak istemiyorum.”

“Ne istiyorsun o zaman Bahadur’un kızı?”

“Seninle tartışmak istemiyorum.” Dinlenmek istiyordum. Yorulmuştum. Bu savaş yüzünden, liderlik etmek, her şey yüzünden kemiğim iliğim kurumuştum. “Açık kapılar var mı ve sen geçmek için onları zorlayacak mısın diye kontrol etmek için söylediğim her sözcüğü tarttığım oyunlar oynamak istemiyorum. O nedenle de işte sana teklifim: Senin benim istediğimi yapmaya razı olmanı istiyorum.”

İstediğim, düşündüğümde farklıydı. Arkadaşlarımda serbest bırakılmalarını isteyebilirdim ama asıl istediğim onların canlı, tek parça halinde olmalarıydı; ölmüş bir halde serbest kalmaları değil. Ashra’nın Duvarı’ndan geçmenin bir yolunu isteyebilirdim ama eğer gerçekten o duvarın arkasında tutsaksa Âlemlerin Yıkıcısı’nı serbest bırakmak istemiyordum. Ondan emirlerimin ifadelerine değil niyetlerine razı olmasını istiyordum. Sonunda “Yardım istiyorum,” dedim.

Günahları Yaratan ilgisi uyanmış gibi konuşarak “Yardım mı?” dedi.

“Evet. Şartlarımı kabul edersen seni şimdi bu mağaradan ve iş bittiğinde bana hizmet etmekten özgür bırakırım.”

“Sıkı pazarlık ediyorsun,” derken parmaklarımın arasında yanarak bitmek üzere olan kibriti izledi. “O son kibritin.”

“Evet ve bu da son teklifim olacak. Ben buradan sensiz gidebilirim ama sen buradan bensiz gidemezsin.”

Günahları Yaratan sadece “O zaman kabul ediyorum,” dedi.

“Söyle.”

“Amani Al-Bahadur,” derken ses tonu alaycı değildi ama söyledikleri önemliydi. “Dileğin emrim olacak. Buradan, eninde sonunda da senden özgür bırakılmam karşılığında istediğini yerine getireceğim.”

Dediğini dikkatlice kafamda evirip çevirdim. Ama haklıydı. Zamanımız tükeniyordu. Bu son kibritimdi. “Bana adını söyle,” dedim.

“Adım...” Bu ilk istediğim, ilk emrimdi. Gelmekte olan sözcüğe alışkın değilmiş gibi çenesini kıpırdattığını gördüm. “Bana çok uzun bir zaman önce konulmuş. Benim adım Zaahir,” dedi.

“Zaahir, Günahları Yaratan,” diye tekrar ettim. Sonra kapının üstündeki kemere kazınmış, Tamid’in benim için okuduğu sözcüklerin gerisini gördüm. Onları yüksek sesle, dikkatlice, titizlikle ve sonuna onun adını ekleyerek söyledim.

Neredeyse nefesim tükenerek konuşmayı bitirdim. Bir şeyin olmasını bekledim. Belki de etrafındaki halkanın bozulmasını ya da zincirlerinin kırılıp paramparça olmasını ya da bir ışık veya bir alev parıltısı ya da dağı sarsan bir şimşek bekledim.

Ama tek olan elimdeki kibritin alevi sönmeye yakla-

şırken Zaahir'in bana gülümsemesiydi. Kibrit sönüp de ikimizi de karanlığa gömmeden önce en son gördüğüm şey, o halkanın çizgisinin üzerinden adım atıp dışarı çıkışıydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“**E**ee Bahadır’un kızı?” Onu, hapsediğı yerden serbest kalmış bir halde, birdenbire bana fazla yakın dururken görebilmeme yetecek kadar yeni bir ışık yandı. Ateşin yüzünden titrek bir ışık saçmadığını fark ettim. Pek insan olmadığını ele veren hafif bir parıltı halinde yüzünün içinden geliyordu. “Şimdi ne istiyorsun?”

Yoğun, beni tüketecekmiş gibi bir güç hissettim. Çok fazla şey istiyordum. Sultan’ın Shira’ya, İmin’e ve Hala’ya yaptığı için ölmesini istiyordum. Bu savaşı onlar için, bu uğurda ölen herkes için kazanmak istiyordum. Yabancı bir güç yerine Ahmed’in tahta çıkıp onu kendi halkının adına yönetmesini istiyordum. Ama o kadar büyük ve belirsiz bir şey istemeyecek kadar da akıllıydım. Aptal değildim ben. Cinlerin aldatmacalarına dair hikâyeler duymuştum.

“Beni Eremot’a götürmeni istiyorum,” dedim.

Günahları Yaratan bana cevap vermedi. Sadece gülümsedi.

Sonra da dağ hareket etmeye başladı. Benim çölü hareket etmek için ellerimi kaldırmam gerektiği gibi ellerini kaldırmadı. Yüzlerce yıldır hareketsiz duran toprak ve kayalar uzun bir uykudan uyanıp devasa bedeniyle geri gelen dev bir canavar gibi hareket ederken kendini sıkmadı. Gözünü bile kırpmadı.

Dağın içinde bir açıklık, bir tünel belirdi. Sazi'nin enkazlarına ve diğerlerinin dışarıda bekledikleri yere değil, dağın karnının daha da derinliklerine gidiyordu. Cin az önce zahmetsizce bir dağın içini oymuştu.

Ancak o zaman durumu gerçekten idrak ettim.

Bu ölümsüz bir varlıktı; bir insan yaratandı. Gücü kozmikti ve benim idrak edebileceğimin çok ötesindeydi. Dağları yerinden oynatabilir ve toprağı sarsabilirdi. İnsanların savaşları hiç umurunda değildi. O bizim dünyamızda hiç yaşamamıştı. Efsanelerden geliyordu, gerçek hayattan değil.

Ben de gidip onu özgür bırakmıştım.

Günahları Yaratan bir elini doğruca tünelin içine uzatarak "Önden sen buyur," dedi.

Diğerlerine giden duvara baktım.

"Değer verdiğin insanları korumak istiyorsun," diyerek benim dediklerimi bana tekrar etti. "Seni şu mağaranın diğer ucunda bekleyen çocuktan daha çok değer verdiğin kimse yok değil mi?" Jin'i nasıl bildiğini bilmiyordum ama bu hoşuma gitmedi. "Onların hayatlarını senin için tehlikeye atmasındansa sen ölmeyi tercih edersin. Bunu tek başına yapmak istiyorsun değil mi? Onları güvende tutmak için."

Ona yanıldığını söylememin bir anlamı yoktu. O yüz-

den de belimdeki ipi çözerek yere düşmesine izin verdim. İşte yaramaz ve kopmuş bir bağdı artık. Zaahir hemen arkamda tünellere girdim ve giriş kapanarak bizi içeride bıraktı. Sam benim için geri geldiğinde, nereye gittiğime dair hiçbir fikri olmayacaktı. Beni takip etmesine imkân da olmayacaktı. Diğerlerinin beni bunun için affetmelerini umdum.

Uzunca bir süre sessizce yürüdük. Karanlığı uzakta tutan tek şey Günahları Yaratan'ın bedeninden yayılan parlaklıktı.

Sonunda ileride başka bir ışık daha belirdi. Tünelin uzaktaki ucunda, en karanlık gecede beliren bir yıldız gibi.

Ben Ashra'nın Duvarı'nı hep Saramotai'nin duvarları gibi hayal etmiştim: ateşin Kulbastılar'a ve geceye karşı kalkan oluşturduğu kocaman, geçilmez ve imkânsız. Ama bu duvar sadece Kulbastılar'ı dışarıda tutmak için yapılmamıştı. Bir şeyi içeride tutmak için yapılmıştı ve Sultan'ın şehri mahkûm ettiği karmakarışık, vahşi yangına benzemiyordu hiç. Bana Fereshteh'i öldürdüğünde makineden çıkan ışığı hatırlattı. Ama daha net ve daha parlaktı. Bu bir cinin ışığı değildi, daha yumuşaktı. Bir kızın bedeninin dışında yanan ruhuydu. Ashra'nın Duvarı'nın ışığına yaklaştığımızda, üzerindeki bir halının dokumaları gibi desenleri görebildiğime yemin edebilirdim.

Bir zamanlar bu ateş bir kızmış. Bir çöl savaşı sırasında doğmuş. Tıpkı benim gibi. Şimdiyse bedeni çoktan gitmiş ve geriye kalan tek şey ruhunun ebediyen yanan ateşiydi.

Duvarın bir kol mesafesi kadar uzakta durduğumuz “İnsan mıydı o?” diye sordum. “Yani Ashra.”

Günahları Yaratan kömür kırmızısı gözlerini duvarın ışığında gezdirerek “Bence sen bunun cevabını zaten biliyorsun Bahadır’un kızı,” dedi.

Biliyordum.

Duvarı tünelin sonunda iğne ucu kadar bir ışık halinde görür görmez anladım. Ashra babalarımızın savaşlarına kendini feda eden başka bir Cindölüydü. Sadece hikâyeler onun gerçekten ne olduğunu unutup, onu bir kahraman olarak taçlandırıyorlardı. Tıpkı Prenses Hawa’ya ve muhtemelen yüzlerce başka Cindöllere yaptıkları gibi.

Ben Fereshteh’in alevini serbest bırakarak yanarak ölüp gittiğimde, İsyan Cephesi’nin hikâyesini anlatırlarken, benim de bir Cindölü olduğumu unutacaklar da beni sadece Mavi Gözlü Haydut olarak mı hatırlayacaklar diye merak ettim.

Neredeyse Eremot’a varmıştık. Bu duvarın ötesinde İsyan Cephemiz’den geriye kalanlar vardı.

“Nasıl içeri gireceğiz?” diye sordum.

“Ah! İçeri girmek sorun değil,” derken diz çöktü. Davranışları tuhaf ve doğallıktan uzaktı. Aslında yaptığı şey rüzgârda alevi bükme gibi insan kaslarını kullanıyormuş gibi yapıyordu. Tünelin zemininden küçük bir taş, sanki bir çim parçasıymış gibi çekip aldı ve bir kenara attı. Çakıtaşı Ashra’nın Duvarı’ndan kolaylıkla geçip birkaç kez sekerek diğer tarafa düştü. Yanmış gibi bile görünmüyordu. “Bu duvar herhangi bir şeyi dışarıda tutmak için yapılmamış.”

Etrafımızda doğal olmayan bir rüzgâr eserek bariye-

rin diğer tarafındaki taşı kaldırıp doğruca kafamı nişan alarak var gücüyle bize geri fırlattı. Taş bariyere çarptı ama bu kez geçmek yerine bariyere temas ettiği an yanarak toza dönüştü. Aynı Jin'in İzman'da duvara attığı taş gibi. "Bir şeyleri içeride tutmak için yapılmış."

Demek Sultan'ın yaptığı da buydu. Mahkûmları bir daha asla dışarı çıkmamak üzeri içeri göndermişti. Çünkü orada ölüp ölmedikleri umurunda değildi. Cesetlerden kurtulması gerekmece onları kendisi öldürürdü.

İsyancıların idam edilmek yerine hapsedilmelerine izin vererek şehre merhamet etmiş numarası yaptı. Sonra da onları sessizce ölmeleri için hiçbir şeyin asla çıkmayacağı bir yere göndermişti. İsyancı tutsakların ileride yol açabilecekleri sorunların da önüne geçmişti.

Temkinli bir tavırla "İçeri girersem bizi tekrar sağ salim çıkarabilir misin?" dedim.

Zaahir şifreli gibi konuşarak "Evet, çıkarabilirim," dedi. Zaahir'e zerre kadar güvenmiyordum. Ama bana bu konuda yalan söylemiyordu.

"Önden buyur," diyerek onun daha önce söylediği sözcükleri tekrarladım.

Bir an göz göze geldik. Aramızda bir iradeler savaşı oldu. Zaahir sonunda kafa sallayarak onayladı. "Nasıl istersen," deyip öne doğru ilerledi. Duvardan havadan geçer gibi geçti. Sonra da diğer tarafta durmuş beklenti dolu bir ifadeyle beni izliyordu.

Kötü bir fikirdi bu. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama ben kötü fikir olan bir sürü şey yapmıştım. Genelde de bir sorun çıkmamıştı. Ama bu farklı olabilirdi. Bu efsanevi boyutlarda kötü bir fikirdi. Ama başka

ne yapacaktım ki? Derin bir nefes alıp ışıktan yapılmış bir duvardan geçerken ne yaptığımı fazla düşünmemeye çalıştım.

Gölgeli ağaçların arasından bir parça güneş ışığından geçer gibi hissettirdi. Tenimde hoş ve sıcak bir his bıraktı. Sonra da sendeleyerek diğer tarafa geçmiştim ve şüpheli cin müttelikimin yanındaydım.

Dağ, Ashra Duvarı'nın ötesinde Zaahir'in bizim için yarattığı tünelden pek farklı görünmüyordu ama ben değişikliği anında hissedebildim. Hava demir tadıyla doluydu. Sazi'dekinden bile daha betardı. Muhtemelen gücümü elimden almaya yeterli değildi ama temas ettiğinde tenimin kaşındığını hissedebiliyordum. Ciğerlerime dolacağından korkarak nefesimi tuttuğumu fark ettim. Karanlık tünelden geçip dağın içine doğru ilerlerken Zaahir'in bile ondan rahatsız olduğunu görebiliyordum.

Çok geçmeden Ashra Duvarı'nın ışığından son aydınlık da arkamızda kaldı. Karanlık beni tedirgin ediyordu. Gecenin köründe olmamamız gereken bir yerde sinsisi sinsisi dolaşan Kulbastılar'mışız gibi geldi. Ya da burada sinsisi sinsisi bizim izimizi süren bir şeyler olabilirmiş gibi.

Yer dağın karnına doğru dik bir yokuş halinde iniyordu. Meyil arttıkça biz de daha hızlı adımlar atamaya başladık. Önce herhangi bir taşın ayağıma takılabileceğini düşünüp dikkat ederek gözlerimi ayaklarımdan ayırdım ama yer dikkat çekici derecede pürüzsüzdü. İlk başta silinip temizlendiğini düşündüm. Sonra yol daraldığında elim duvara değdi. O da pürüzsüzdü. Bir şey tarafından aşındırılmış gibi. Birdenbire zihnim Kutsal Kitaplar'da gördüğüm, savaşın ilk günlerinde salıverilen Âlemlerin

Yıkıcısı'nın devasa canavar yılanı gibi bütün görüntüleri çağırdı. Onun bu aşağıda, kaçmak için sabırsızlanarak dağların arasında dolaştığını, duvarları pürüzsüzleştirip yuvarladığını hayal ettim. Bu düşünce aklıma girer girmez ona engel oldum. Canavar ölmüştü. İlk Kahraman onu öldürmüştü.

Ama bu, burada başka bir şey olmadığı anlamına gelmezdi.

Hayatımda ilk kez yalnızdım.

Teyzemin çocuklarıyla bir eve sıkış tıkış kapanmamıştım. Jin'le ve çölden geçen bir kervanda değildim. İsyançı kampında ihtiyacım olduğunda arkamı kollamak için orada olan Shazad'le birlikte bir çadırda değildim. Etrafımın kadınlarla sarılı olduğu haremde değildim. İsyan Cephesi'nden geri kalanlarla üst üste Gizli Ev'de değildim.

Onları güvende tutmak istemiştım ama şimdi beni destekleyecek Jin yanımda yoktu. Bütün bunlar yolunda gitmezse beni buradan uçuracak ikizler yanımda yoktu. Aklımı korkutucu yerlere götüren sessizliği bölecek bir şaka yapacak Sam yanımda yoktu.

Cehennemdeydim ben ve buraya kendi ayaklarımla bile isteye geldim.

Yorgunluğun beni etkilediğini hissetmeye başladım. Juniper City'den beri uyumamıştım ve burada karanlıkta, Sazi'den ayrıldığımızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordum ama şafak vaktinin gelip geçmiş olacağına dair bir hisse kapıldım. Durup yere çökerek sırtımı duvara yasladım. Dinlenmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı sadece. Zaahir de durup yüzünde meraklı bir

ifadeyle beni izledi. Bunca zamandan sonra fani şeylerin ne kadar kırılgan olduğunu unutmuş muydu?

Ben orada duvara yaslanırken, yerde Zaahir'in teninden yayılan ışıktaki bir şey fark ettim. Onu yerden almak için uzandım. Bir düğmeydi o. Benim düğmem. Gömleğimin yakasını kontrol ettim ve gerçekten de orada sallanan bir ip vardı.

Zihnimi odaklanmaya zorlayarak "Bu taraftan geldik zaten," diye geveledim.

Zaahir neşeyle "Evet," diye onayladı. "Bir süredir aynı yerde dönüp duruyorsun."

Uyku sersemliğini üzerimden atarak gözlerimi aniden açıp ona baktım. "Kayıp mı olduk?"

"Sen kayboldun," deyip ukala bir ifadeyle güldü. "Ben tam olarak nerede olduğumu biliyorum."

Öfkem ayağa kalkmama neden oldu. Böylece yerde onun önünde diz çökmek yerine gözlerinin içine bakıyordum. "Senin beni bu dağın içindeki tutsakların yanına götürmeni istiyorum," diye çıkıştım. "Ayrıca sen benim istediğimi yapmaya razı oldun."

Zaahir düşünceli bir ifadeyle kafasını aşağı yukarı salladı. Etkilenmemiş gibi duruyordu. "Öyle istiyorsun değil mi?" dedi. "Ama orada bulacağından korkuyorsun da. Hangisinin hayatta, hangisinin ölmüş olduğunu bilmek istemiyorsun aslında. Öğrenmekten korkuyorsun. Yoksa şimdiye kadar öğrenirdin seni küçük doğru söyleyen." Haklıydı. Çöldeki o geceler boyunca, diğerlerini kontrol etmemek, sesli bir şekilde "*Ahmed hâlâ hayatta,*", "*Shazad hâlâ hayatta,*" deyip diyemediğimi öğrenmemek için dilimi tutmuştum. "Onlara ulaşman bu kadar uzun sürmeseydi

belki de ölmüş olmayacaklar mıydı, öğrenmek istemiyorsun aslında. Hepsinin hâlâ hayatta olmalarını istiyorsun. Ama olmayacaklar. Görüyorsun ya Bahadur'un kızı. Sen birbiriyle o kadar çelişkili şeyler istiyorsun ki ben seni sonsuza kadar bu dağın içinde döndürüp durabilirdim. Onlara doğru, sonra onlardan uzağa, sonra tekrar onlara doğru. Dönüp duruyoruz,” derken parmağını tepemizde daire şeklinde döndürdü. “Nerede düşüp öleceğini kimse bilmiyor.” Zaahir birdenbire daha öncekinden çok daha tehlikeli göründü. Işığın etrafında hareket edişi ölümsüz yüzünde bir çılgınlık belirtisi gösterir gibiydi. “Seni ölmek üzere, açlıktan ölene dek umutsuzca kaybolmuş bir halde bu dağın altında bırakabilirdim. Mahkûmunu kontrol etmeye geldiği bir dahaki sefer beni mahkûm eden Bahadur’dan güzel bir intikam almış olmaz mıydım? Benim yerime senin cesedin onu bekliyor olsaydı?”

İlk kez olmasa da Zaahir’in dışarı çıkmasına izin verip ona güvenmenin yapılması inanılmaz derecede aptalca bir şey olduğunu fark ettim. Ama artık yapmıştım bunu. Onunla bu oyunu oynamak zorunda kalacaktım. Üstelik burada ölmeyecektim de. Diğerlerini kurtarmadan asla. Hiçbir şey bilmesem de ölmek istemediğimi biliyordum.

“Hımm... O konuda bol şanslar,” derken kendi hayatımla kumar oynamıyormuşum gibi küstah bir tavırla konuşmaya çalıştım. “Görüyorsun ya Bahadur şu an tutsak. Yani onun beni bulması bayağı bir zaman alır. Onlarca yıl falan. O zamana kadar da muhtemelen sadece kemiklerden ibaret olurum. Ben olduğumu bile anlamayabilir.” *Anlasa da umurun da olmazdı muhtemelen.* Bu düşüncemi dile getirmedi.

Dediklerimi hazmederken Zaahir’in gözlerini kırpmay-

dan bakışında insan gibi görünmeye çalışma çabasından eser yoktu. Bu kapalı yüz ifadesinden sinirli bir çıkış bekledim. Sonunda konuşarak “Peki o zaman,” dedi. Konuşurken de yüzünde kırpmadığı gözlerinden bir şekilde daha rahatsız edici olan neşe dolu gerçek bir gülümseme belirdi. “O zaman istediğini yapsam iyi olur.” Elini kaldırarak tünelin benim daha önce görmediğim bir koluna ışık tutarak “Bu taraftan Bahadur’un kızı,” dedi.

Sonunda ileriden bir ses duyduğumda yine saatler boyunca yürümüştük. Dinlemek için aklımı ağrıyan ve yorgun bedenimden uzaklaştırdım. Yüzlerce tenekeden ziller çalıyormuş gibi bir sestti o. Farrah teyzemin herkesi yemeğe çağırmak için kullandığı türden.

Daha hızlı yürüdüm. Bir şeyin yanına yaklaştığımız. Ne olduğundan emin değildim ama karanlık ve taşlardan başka bir şeydi. Biz ilerlemeye devam ettikçe ilerideki ışığın farkına vardım. Ashra’nın Duvarı’ndan yayılan yıldız parıltısı gibi değil, daha doğal bir ışıktı bu. Meşalelerin ya da gaz lambalarının ışığı gibi. Artık resmen koşuyordum. Metal tıngırtısı ve lamba ışığının titrek aydınlığına doğru. Ta ki sonunda kocaman bir mağaraya açılan tünelle çıkıp aniden durana kadar.

Dağ bizi yutuyor olsaydı o zaman sonunda karnına ulaşmış olurduk. Tünel bizi aniden alçalan dümdüz bir açıklığa fırlatıyordu adeta. O yüzden de az kalsın yukarıdaki tünelden aşağıya, o düzlüğe düşecektim. İçine çıktığımız mağara genişti ve tepemizdeki karanlığın içinde

kayboluyordu. Aşağıdaysa duvarlara tutturulmuş meşalelerin yaydığı loş ışıktaki mahkûmları gördüm.

Büyükbaş hayvanlar gibi birbirlerine zincirlenmişlerdi. Demirle elleri ve ayakları birbirlerine bağlanmıştı. Her birinde bir kazma vardı ve ayaklarının ucundaki taşların arasına daldırıyorlardı. Kazmalarını tekrar tekrar daldırıyorlardı ve metal gürültülü bir şekilde taşa çarparak ses çıkarıyordu.

Leyla'nın bana söylediğini hatırladım. Babası onları buraya Âlemlerin Yıkıcısı'nı bulmaları için göndermişti.

Bu dağın içinde karanlığın farklı bir özelliği vardı. Burası ıssız bir çöl gecesi kadar ya da bir hapishane hücresinin içi kadar karanlık değildi. Hava çok daha yoğun ve korkunç türden bir karanlıktı. Sadece bedenimi değil zihnimi ve ruhumu da taciz ederek etrafımı sarıyormuş gibi hissettiren daha kasıtlı bir karanlık.

Bu aşağılarda bir yerde Âlemlerin Yıkıcısı'nın uyuduğuna şüphem yoktu.

Telaşla tanıdık bir yüz arayarak kalabalığı inceledim. Burada o gece bizden alınandan çok daha fazla insan vardı. Onların sadece buraya gönderilmek üzere idam edilmeyen diğer mahkûmlar olduklarını tahmin ettim. Ahmed'i, Shazad'i, tanıdığım herhangi birini aradım. Ama yüzler öylesine kire ve toza bulanmıştı ki yukarıdan bulmaya çalışmak şöyle dursun hemen önümde olsalar da onları tanıyacağımdan emin değildim.

Sonra hemen aşağımda, kirli boyalı saçları tozların bulduğu yanaklarına yapışmış yumuşak, çocuksu bir yüz gördüm. Kazmasını tekrar kaldırmaya çalışırken titriyordu.

Delila.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bizim mahkûmları bulmuştum ve en azından bazıları hâlâ hayattaydılar. Aşağı baktım. Atlamak kolay değildi ama ben başara-bilirdim. Aşağı atlayabilir, onların zincirlerini çözebilir sonra da kaçabilirdim. Tabii eğer...

Düşüncelerim gelen ayak sesleriyle bölündü. Mağara-ya bir elinde kocaman boş bir ahşap kova, diğer elinde de bir meşale taşıyan başka bir mahkûm girerken ben tünelin ağzından geriye çekildim. Bu erkek mahkûm sıra sıra dizilmiş mahkûmlara yaklaşıırken, taşıdığı meşale-nin ışığı bronzdan yansıdı.

Zaahir arkamdan yanıma gelerek "Daha net görmek istiyorsun," dedi. Ben onu durduramadan da teninin ısıltısı daha da parlak bir hal alarak aşağıdaki manzarayı aydınlattı. Orada, çalışan mahkûmları aydınlatan sıra sıra dizili meşalelerin hemen ötesinde yüzlerce bronzdan ve kilden beden sessizce nöbet tutuyordu.

Abdallar...

Onları görmek, aşağıya atlamaya yönelik bütün düşüncelerime bir son verdi. Beni yakalarlarsa ne yapabileceklerini biliyordum. Gözlerini yere çevirmiş, toprağa her vuruşlarında titreyen kollarla çalışmalarına bakılırsa buradaki bütün mahkûmlar da biliyordu. Hiçbirisi bir kaçış yolu bile aramıyordu.

Ben izlerken elinde kazma olan bir erkek nefes nefese kalmış halde dizlerinin üstüne yığıldı. Çok zayıftı ve bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyordu. Bedeni yapabile-ceğinin son sınırına ulaşmış gibi.

Gerçekten de tekrar ayağa kalkmadı. Abdallardan bi-risi öne çıktı.

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Kafasını eğmiş aşağıdaki manzarayı izleyen Zaahir'e dönüp baktım. Gözüme bakınca alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak "Bunu durdurmamı istiyor musun?" diye sordum.

Çaresizce fısıldayarak "Evet," dedim.

Aşağıda Abdal metal avucunu mahkûmun kafasının üstüne koydu. Adam karşı koymaya ya da tekrar ayağa kalkmaya çalışmadı. Orada, dizlerinin üstünde alnı duvara yaslı olana dek kafasını öne doğru eğdi ve dua etti.

Zaahir suratını asarak "Ama ona engel olmanın diğer herkesi kurtarmayı tehlikeye atacağını biliyorsun ve daha fazlasını istiyorsun. Değil mi? İkilemler, ikilemler," dedi. Onu öldürebilirdim.

Abdalın eli kıpkırmızı parlamaya başladı. Adamın dua edişi çığlıklara dönüştü. Zaahir "Ah ya! Karar vermekte fazla geç kaldın," dedi.

Sonra mahkûm anında küle dönüştü.

"Şimdi." Günahları Yaratan'ın sesi alaycı havasını kaybetmişti. Ben aşağıdaki manzaradan tiksiniirken o ilgisi uyanmış halde izledi. "Bu yeni gelişen bir durum."

O anda ondan nefret ettim. Ama buradan çıkmanın kolay bir yolu olmadığını biliyordum zaten. Olsaydı Shazad onu çoktan bulurdu ve onlar özgür olurlardı. O kadar çok sayıda Abdal karşısında sadece ben vardım.

Zaahir tekrar konuşarak "Ee? Serbest bırakmak istediğin faniler bunlar. Pekâlâ," dedi. Etrafımızdaki havanın katılaşıyormuş gibi değiştiğini hissettim. Zaahir her ne yapıyorsa artık onu durduramazdım. Aşağıdaki mahkûmları izlerken birkaç tanesinin bir şey olduğunu fark ettiğini gördüm ama ne olduğunu bilmiyorlardı. Ça-

lışmaya devam ettiler ama bazıları yüzlerini ekşittiler. Başlarına berbat bir şey gelmesini bekliyorlarmış gibi, darbenin gelmesini bekleyerek kafalarını eğdiler.

Havada görünmez eller vardı sanki. Kıyafetlerimi çektişirdiğini hissedebiliyordum. Aşağıdaki zincirlerin hareket ettiğini de görebiliyordum. Sonra görünmez eller zincirleri ip koparır gibi koparttı.

Prangalar anında düşüp dağın içini dolduran çok büyük bir metal şingirtısıyla yere çarptılar. Öylesine yüksek bir sesteki ki bu Âlemlerin Yıkıcısı'nı uyandıracağından korktum.

Prangalar düşerken yüzlerce mahkûm yaptıkları işi bırakıp etrafa bakındılar. şaşkınlıkları korkularına baskın geliyordu. Çıplak bileklerine baktılar. Bazıları kazmalarını bıraktılar.

Zaahir “Al işte. Özgürler. Tıpkı istediğin gibi. Ama hayatta kalmalarını istiyorsan kaçmayı önerirdim ben,” dedi.

Abdallar sessizce bakıyorlardı. Onlar bizim solgun taklitlerimizdi. Sadece basit mekanik görevleri yerine getirmeleri gerektiği kadar zekilerdi. İnsanların serbest kaldıklarını anlamadılar. Ama çalışmayı bıraktıklarını anladılar. Çalışmayı bıraktıklarında da ne yapacaklarını biliyorlardı.

Hep birlikte yüzlerce soluk metalik el onları yok etmeye hazır bir halde mahkûmlara doğru kalktı.

Kalbimin korkudan daha hızlı attığını hissettim.

Artık duyulmayı umursamayarak Zaahir'e “Durdur onları,” diye bağırdım.

Ama o kayıtsızlıkla baktı sadece. “Onların özgür kal-

masını istediğini söyledin. Özgürler. Ayrıca ölüm de kendi başına bir özgürlüktür. Hemcinslerim İlk Kahraman'ı ölümüne gönderip beni mahkûm ettiklerinde bana söyleyebildiler.”

Telaşla tünelin ağzından bakarak “İstedığimin bu olmadığını biliyorsun,” dedim. Bazı mahkûmlar tekrar işe koyulmaya çabalıyorlardı. Diğerleri kaçacakmış gibi göründüler. Yüzlerinde bariz bir panik belirtisi vardı. Birkaç, kazmalarını silah gibi kaldırmış, mücadele etmeye ve kesinlikle ölmeye hazırlardı. “Ben onları kurtarmak istiyorum.”

“Ben o metal yaratıkların ne olduklarını biliyorum. Aralarına serpiştirilmiş olan Fereshteh'in ruhunu tanıdım. O beni mahkûm edenlerin arasındayken benim onu yenecek kadar güçlü olduğumu sana düşündüren ne?” dedi. İlk önce hangimizin göz kırpacığına bakıyordu. O fani değildi. Göz kırpmasına gerek yoktu. Ben göz kırptım.

O bir fani değildi... ama ben öyleydim. Ölmeden önce son bir dilek dileyip dileyemeyeceğimi merak ettim.

Abdallar artık ellerini kaldırıp sıcaklığı artırarak yaklaşıyorlardı. Ben de daha fazla bekleyemedim. Aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

“Aşağıda ölürsem o zaman istediğim senin sonsuza kadar ya da ihanetin yüzünden pişman olana kadar Eremot'ta hapsolarak kalman ve bence ikimiz de hangisinin önce olacağını biliyoruz.”

Tünelin kenarından atlayarak sertçe yere çarptım. Abdalların arkasına indiğimde ne gördüklerini merak eden yüzler bana döndü. Yere bırakılmış bir kazma al-

dım. Onu bir Abdala savurarak hareket etmeyi bırakana dek tekrar tekrar topuğuna vurdum. Yorgun bir halde geriye doğru oturdum. Başka bir Abdal ellerinde sonum hazır halde bana dönüktü. Hepsini alt edemezdim. Bunu biliyordum. Ama yine de silahı kaldırdım. Birdenbire karanlıkta yanan bir kibrit gibi Zaahir Abdalın arkasında belirdi.

Bir elini onun metalik kafasının üstüne koydu.

Abdal hemen yere düştü. Kıvılcımının onu terk edip Zaahir tarafından emilişini, küçük bir ateşin büyük bir yangına katılışını izlemek gibiydi bu. Bana kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da tekrar anında yok oldu.

Görölmeyecek kadar çabuk olmuştu. Abdallar bir bir yere düştüler. Ta ki daha önceden askerlerle dolu bir duvarın olduğu yerde sadece yere saçılmış metal ve kilden cesetler kalana dek. Mahkûmlar ses çıkarmadan, şoke olmuş bir halde bakıyorlar, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

“Amani?”

Bu ses öylesine tanıdıktı ki onu duyunca kapıldığım rahatlama hissiyle yere diz çökecektim az kalsın. İsyân Cephesi’nin yükü benim omuzlarımdan alınmış da onun omuzlarına geri teslim edilmiş gibi. Dönünce Ahmed’i arkamda dururken gördüm. Görüntüsünün bir prensle alakası yoktu. Üstünde pasaklı, emanet gibi duran kıyafetler vardı ve bileklerinden zincirleri kırılmış demir kelepçeler sallanıyordu. Yüzüne is bulaşmıştı ve haftalardır jilet görmemiş gibi görünüyordu. Kimse onu sokaktaki bir dilenciden ayırt edemezdi.

Kazmayı bıraktım ve düşünmeden, onun hükümdârım olduğunu, ben bir haydutken bir prens olduğunu unuta-

rak kollarımı ona doladım. Hayattaydı. Sonra o da bana sarıldı. Kolları zayıf ve güçsüz geldi. Ama hayattaydı. Beni bıraktığında karşımda Delila duruyordu. Tozdan kararmış suratında berrak gözyaşı izleri vardı ve anlaşılmaz bir şeyler geveliyordu. Onun arkasında da Rahim vardı. Bana sanki yoktan varolmuşum gibi bakıyordu ki bir bakıma öyle olmuşum sanırım. Sonra diğerleri de vardı. İyi tanıdığım diğer bir sürü isyancının ve daha önce hiç görmediğim mahkûmların yüzleri vardı. Bazı kayıp yüzler de vardı.

İmin'in kocası, yakın zamanda aşkını idam sehpasında kaybetmiş olan Navid'i görmek için etrafa bakındım. İki çocuğunu da Gallanlara kaybetmiş bir isyancı olan ve eskiden kampta en güzel taze ekmekleri yapan Lubna'yı aradım. Shazad'i aradım.

"Nerede o?" diye sorarken daha sorum bitmeden cevaptan korkuyordum.

Ahmed'in yüzü düştü ve midemin burkulduğunu hissettim. Kimi kastettiğimi sormasına gerek yoktu. "Onu gönderdiler..." Kalbim daha büyük bir hızla atmaya başlarken durup düşüncelerini toparladı. "Üç gün önce ufak bir deprem oldu. Yerde bir açıklık, küçük bir çatlak, ama ancak küçük bir kızın içine girebileceği kadar geniş bir yer açıldı. Buranın dışarısında, dağda kamp kurmuş askerler var. Abdallara emirler verenler ve bizim yiyecek paylarımızı verenler onlar. Biz dağın içinde ne olduğunu onlara söyleyene kadar yiyecek vermemekle tehdit ettiler. O..." Telaşla kız kardeşine baktı. Delila ayaklarına bakıyordu. "O gün erzakları toplaması gereken Delila'ydı. Onlara doğruyu söylemek zorundaydı. Abdallara araş-

tırması için Delila'yı aralıktan içeri göndermeyi emrettiler. Ama Shazad onun yerine geçti. Abdallar onu dağın içine indirdiler. Sonra da..." Kalbim küt küt atıyordu. "İp koptu. Geri çektiklerinde bir şey tarafından kesilmiş gibi görünüyordu. Shazad de..." Tereddüt etti. "Tekrar yukarı çıkmadı."

Yirmi Beşinci Bölüm

Dağıdaki çatlak, Shazad'i yuttuğu yer aşağı doğru, içine baktığımızda ışığı iştahla yuttu. Sonsuza kadar aşağı inebilirmiş gibi görünüyordu. Ama inmiyordu, çünkü...

“O yaşıyor,” dedim. Bunu öğrendiğimde, sesli söyledim de daha rahat nefes alabiliyordum. Aşağıda yaralanmış olabilirdi. Zamanın farkına varmak için şafaklar ya da gün batımları olmadan Ahmed'in çapraşık hesabına göre üç gün olduğuna göre muhtemelen açlıktan ölüyordu.

Ama en azından hayattaydı.

Zaahir'e bakarak “Onun oradan çıkmasını istiyorum,” dedim.

Ama Zaahir inanamayarak öylece karanlığın içine bakıyordu sadece. “O zaman aşağı inmeye başlamanı öneririm Bahadur'un kızı.” Bana bir şey attı ve düşünmeden havada yakaladım. Küçük bir ateş kıvılcıımıydı. Sıcaklık vermediğini fark etmeden önce neredeyse yere düşürecektim onu. Avuçlarımı yakmıyor, sadece aydınlık veriyordu.

İlk aklıma gelen yine benimle zalim oyunlar oynadığı, bunun bir tür kandırmaca ya da müzakere olduğuydu. Sonra Zaahir sendeleyerek geriye doğru bir adım atıp yerdeki aralıktan uzaklaştı. Bu korkutucu derecede fanilere özgü bir hareketti. Yani tuhaf bir şekilde sendelemek. Bedeni ateşten değil de etten ve kandan olabilirmiş gibi. Gerçek korkuyu bilebilirmiş gibi.

Aşağıda her ne varsa onun korkusunu.

Bu kez daha fazla müzakere olmayacağı hissine kapıldım. Shazad'i kurtarmak için Zaahir'i bu dağın daha derinliklerine indirmeye imkân yoktu.

Aşağı inmeye başlayacaktım demek.

İpi belime Jin'in bir keresinde bağladığını hatırladığım şekilde bağladım. Ama ellerim sakardı ve alışkın değildi. Ahmed öne çıkarak düşüncelerimi, Jin'in burada olmasını dilediğimi, onu geride bırakmamış olmayı dilediğimi okuyabiliyormuş gibi "Ver bakalım," dedi.

Onun benim bilmediğim düğümleri bağlamasına izin vererek "Teşekkürler," dedim. Düğüm atmaya bitirdiğinde onu tavandan sallanan bir kancanın üzerinden geçirerek diğer ucunu yakalayıp sıkıca tuttu. Rahim de tuttu.

Sonra da ben bilinmeyenin içine doğru indim.

Karanlık diğer tarafta nasılsa daha farklıydı. Madenlerde ses ve sıcaklık vardı ama burada havada bir durgunluk hissediliyordu. Elimdeki ışığı yutmaya çalışıyormuş gibi.

Yavaşça aşağı indim. Daha derine indikçe, bir şeyin beni izlediği hissi, ensemde soluduğu hissi daha da yoğunlaştı. İpe bağlı bir halde ışığı çatlağın duvarlarına tutarak döndüm. Ama taştan başka bir şey yoktu.

Sonra birdenbire ipte bir titreşim hissettim.

Tek elimle duvardan destek almak için uzandım. Ama faydası yoktu. İp arkamdan hâlâ geliyordu. Yukarı seslenmek, Ahmed’le Rahim’e durmaları için bağırmak üzereydim.

Ama birdenbire ağzımı kapatan bir el vardı. Aynı anda boynumu bir parça havanın okşadığını hissettim. Sonra da hiçbir uyarı olmadan düşüyordum.

Düştüğüm mesafe derin değildi ama yere şiddetle çakıldım. Ben yere düşerken elimdeki ışık sönmedi. İpin ucundan tutup onu kendime çektim. Bir bıçakla kesilmiş gibi temiz bir kesik atılmıştı. Ahmed’in Shazad’e olduğunu söylediği gibi. Bu kopmuş bir ip değildi. Başka bir şeydi.

Sanki çok uzaktan geliyormuş gibi yerden tırmanarak yukarı çıkan bir ses vardı.

Gaipten sesler duyuyordum. Öyle olmam gerekiyordu. Ya da bir su damlama sesi veya benim nefesimin yankısıydı. Ama kulağa pek öyle gelmiyordu.

Birisi gülüyormuş gibi geliyordu.

Bu da benim hayatımda duyduğum her şeyden daha çok korkmama neden oldu.

Sonra elimdeki ışık bir köşeye kıvrılmış, koyu renk saçları yüzüne düşen bir bedene vurdu ve başka her şeyi unuttum. Karanlıkta tam olarak orada değilmiş gibi görünse de. Sadece gömleğinin kirli beyazını ve saçının koyuluğunu seçebiliyordum.

“Shazad,” diyerek içimi saran rahatlama hissiyle onun yanına çöktüm. Kendi sesimdeki buruk hıçkırık kulağıma geldi. Daha zayıf ve bitkin görünüyordu. Gözleriyse kapalıydı. Ama nefes alıyordu. Onu uyandırmak zorun-

daydım. Üzerine doğru eğilerek “Özür dilerim,” dedim. Suratına sert bir tokat attım. Dövüşmeye hazır halde ama aslında dövülecek durumda olmayarak uyandı. Işık karşısında irkildi. Shazad’in hiçbir şeyden irkildiğini görmemiştim.

“Sen gerçek değilsin,” deyip gözlerini kapattı. “Sen gerçek değilsin. Sen gerçek değilsin.” Bunu tekrar tekrar söyledi.

“Hadi,” derken, sesime neşe katmaya zorladım kendimi. “Sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun.”

Çatallı bir sesle “Kanıtla,” dedi ve kafasını iyice dirseğinin oyduğuna gömdü.

“İkimizi de buradan çıkarabilirsem gerçek olduğuma inanacak mısın?”

Sonunda gözlerini açtı ama gözleri bana tamamen odaklanamıyormuş gibi görünerek yüzümde geziniyordu. “O bir başlangıç olurdu.”

Tepemizdeki açıklığa baktım. Zifiri karanlıkta ilerisini göremiyordum ama çok uzak olamayacağını biliyordum. Bağırırsam beni duyarlar mıydı emin değildim. Duy-salar ve bizim için aşağıya biraz daha ip atsalar da ne faydası olurdu ki?

Sadece başka bir fikrim daha vardı ve imkânsız bir fikirdi bu. Tek umudumuz olsa bile. Sessizce Cindölü armağanımdan yeterince kalmış olması için dua ettim.

Shazad’e “Tutun bana,” dedim. Gözlerimi kapatarak etrafıma odaklandım. Bu dağda çok fazla kum yoktu. Şimdiden anlayabiliyordum. Burada taş sertçe erimişti ve tozlar çoğunlukla demirden oluşuyordu. Çöl çok uzak-taydı.

Ama kum her şeye girerdi. Ta çölden, dağın içinden tene yapışmış ve kıyafetlerimin katlarına dolmuş halde benimle birlikte gelmişti. Diğer mahkûmların saçlarına ve Abdalların ayaklarının metal tabanlarına da hapsolmuştu. Ondan kaçış yoktu.

Yavaş, derin bir nefes alarak yan tarafımdaki acıya karşı koydum ve hepsini kendime çağırdım. Hepsini. Ulaşabildiğim her bir kum tanesini. Tepemizde hareket etmeye başladığını, çalkalanıp yüz binlerce böcek gibi mağaranın zemininden bana doğru hızla ilerlediklerini hissedebiliyordum.

Kum yağmaya başladı. Önce yavaş yavaş, sonra daha da hızla. Birdenbire her yanımdan kum yağıyordu. Durmadım. Acının arasında bir an durup nefes almaya bile çok korkuyordum. Onu bırakırsam kaybedeceğimden çok korkuyordum.

Kumları tepemizde biriktirdim. Suyu düşünmeye çalıştım. Sam'le Jin'in yüzüşlerini, su onları boğmak istiyormuş gibi görünürken suyun kendilerini kaldırmalarını sağlayabilmelerini düşündüm. Kumları biriktirerek var gücümle onu etrafımızda yükselttim.

Kumun hareket ettiğini hissettim ve acıyla zar zor nefes alarak iki büklüm oldum. Ama bırakamayacağımı, şimdi bırakırsam boğulacağımızı biliyordum. Devam etmek zorundaydım. Mecburdum buna. Kum etrafımızdan akararak bizi gittikçe daha da yukarı kaldırdı. Bir parça ışık görebiliyordum. Uzanarak kenardan tutunmaya, kumların düşerek benden uzaklaşmaya başladıklarını hissederken bir kaçış yolu bulmaya çalıştım.

Sonra benim bileklerimde de Shazad'in bileklerinde de

eller vardı ve bizi yukarı çektiler. Yere, sert yere yığıldık.

Shazad'ı orada nefes nefese kalmış bir halde yatarken gördüm. Rahim onu kaldırırken Ahmed de beni kaldırdı. Ama Shazad gözlerini hiç başka tarafa çevirmedi. Gözlerini bana dikerek ışıpta sulanmış gözlerini kırıştırdı.

“Tamam,” diye razı oldu. “Sen gerçeksın.”

Gölmeye başladım. Ama sonra gözyaşlarına boğuldum ve ona sarıldım ve ikimiz de aynı anda konuştuk. Birbirimiz için sakladığımız haftalar dolusu sözcükleri ortaya döktük.

Shazad tünellerden çıkış için yol gösterirken bana bilmediklerimi anlattı.

Biz dengesiz zeminde ilerlerken “Ashra'nın Duvarı'nın hemen ötesinde küçük bir asker kampı var. Abdalları oradan kontrol edip her şeyi oradan izliyorlar,” dedi. Yavaş yürüyor, telaşlı telaşlı nefes alıp veriyordu. Kısa mesafeyi yürürken daha şimdiden yorulmuş gibiydi. “Dağın içine girerken kıldığımız taşların molozlarını temizlememiz ve onları askerlerin bizi kontrol edebileceği Ashra'nın Duvarı'nın sınırına boşaltmamız gerekiyor. Uzun bir süre kimse çıkmadığı için şüphelenecekler.”

Delila'yı görmek için etrafa bakınarak “Herkes zincirleri kırılmış bir halde ortaya çıktığında daha da çok şaşıracaklar sanırım,” dedim. Ahmed ve Rahim'le birlikte yürüyordu. İkisinin gözü de onu üstündeydi. “Delila kaçışımızı gizleyebilir mi?”

“Bilmiyorum.” Shazad başka hiçbir şey değilse bile dürüsttü. Kendini hafif eğimden yukarı çekerek duvara tutundu. “Herkes biraz fazla yıprandı,” deyip omzundan geriye baktı. Zaahir herkesin arkasından geliyordu. “Se-

nin... yeni arkadaşın. O bize yardım edebilir değil mi?”

Çok ikna olursa edebilirdi. Ama Zaahir'in işbirliği yapmasını sağlamak sadece dile kolaydı. Ne söz vermiş olursa olsun. Yavaşlayarak mahkûmların geri kalanının önünden gitmelerine müsaade ettim. Ta ki Zaahir'le aynı hizaya gelene kadar.

“Duvarın diğer tarafında bekleyen askerler var. Geçtiğimizde benim şeye ihtiyacım...” Kendime engel olarak sözcüklerimi daha özenle seçtim. “Senin bizi onların yanından geçirmeni istiyorum.”

Ben konuşurken Zaahir o esrarengiz, insanlık dışı gözlerle beni izliyordu. “Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum Bahadur'un kızı. Benim serbest kalmama karşılık senin insanların Eremot'tan serbest kalmaları. Onların hepsi Ashra'nın Duvarı'ndan geçtikten sonra anlaşmamız biter.”

“Ben anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirmeyi planlıyorum. Ama anlaşmamız onlar güvende olana kadar bitmez,” dedim. İleride ışık görebiliyordum. Gün ışığı... Dağların içinden neredeyse çıkmak üzere olmalıydık ya da belki de o aydınlık sadece Ashra'nın Duvarı'nın aydınlığıydı. Ama her halükârda yakındık. “İşimiz henüz bitmedi.”

Zaahir “Hımm,” derken kafasını meraklı bir ifadeyle eğip bana bakarak “Anlıyorum. Sen o askerleri geçtikten sonra bile işimiz henüz bitmemiş olacak değil mi?” Hiçbir şey söylemedim. Yanılmıyordu. Dağdaki o askerlerden sonra kazanacağımız başka savaşlar da olacaktı. Daha yeni kurtardığımız herkesi kaybetmemiz için başka ihtimaller de. Yanımızda bir cinle savaşmak... bu fırsatı ka-

çırabileceğimden emin değildim. Zaahir anladığını gösterircesine kafa salladı. “Daha fazlasını istiyorsun. Buna ‘açgözlülük’ diyorsunuz sanıyorum. Öyle mi? Duyduğuma göre bu, birçoklarının yıkımına neden olmuş. Sizin türünüz bu dünyaya gelmeden önce biz hiçbir zaman hiçbir şey istemedik. Biliyor musun? Sadece sahip olduk. Ama siz alıyorsunuz ve yine de istiyorsunuz. Prensini tahta geçmesini istiyorsun değil mi?” İstiyordum. Ona istediğimi yapacağına dair yemin ettirmiştim. Bu konuda da yardımını istiyordum. Ahmed’in o tahtta oturmasına ihtiyacım vardı. Bu uğurda kaybedemeyeceğimiz kadar çok şey feda etmiştim. Hepimiz feda etmiştik.

Zaahir “Önünde hâlâ büyük bir savaş var değil mi? Tek bir serseri kurşun, tek bir darbeyle prensiniz gidebilirdi. Bütün bunlar da boşuna olabilirdi. Her bir ölüm, bir hiç uğruna olabilirdi,” dedi. Söylediği her şey benim korktuğum her şeydi. Sözcükleri birdenbire telaşa kapılmama neden oldu. Bu kadar çetin bir mücadele vermiş olabilirdik ama yine de Ahmed’i kaybedebileceğimize, bütün bu isyanın tek bir fani adama bağlı olduğuna dair bir telaşa. “Onu kurtarmak istiyorsun. Bu yüzden de beni tutsak etmek istiyorsun. Peki. Sana istediğini verebilirim,” dedi.

Gömleğinin kolundan bir bıçak çıkarıp benim hemen geri çekilmeme neden oldu. Ama beni öldürmeye yeltenmedi. Öyle yapmak yerine bıçağı çevirip sapını bana uzattı. “Al,” diye talimat verdi.

Özenle “Benim bir bıçağım var zaten,” dedim. Işığa git tikçe daha yaklaşıyor, diğer tarafta bekleyen askerlere doğru ilerliyorduk. Onlara ulaşmadan önce Zaahir’le oynadığım bu oyunun sonunu getirmeliydim. Henüz anlamasam da.

“Aa... Ama bu bıçak senin prensinin hayatını kurtarabilir,” dedi. Birdenbire hava elimi sarmış parmaklarımı bıçağın sapına götürüyor gibiydi. “Bu bıçağı başka bir prensin canını almak için kullanırsan sana söz veriyorum prensin tahta geçmek için savaşı sağ salim atlatacak.”

Bıçağı anında bıraktım ama hava hâlâ elimi sımsıkı sarmış, bıçağı sımsıkı tutmama neden oluyordu. Zaahir “Bir prensin canına karşılık başka bir prensin canı,” derken gülmedi ama benimle alay ettiğini anlayabiliyordum. Bir prensin canı... Rahim’in ya da Jin’in canını kastediyordu. Buradaki diğer prensler onlardı. “Ya da...” Hava sonunda parmaklarımı sıkıca kavramayı bıraktı. “... bıçağı bırakabilirsin ve o belki yaşar belki yaşamaz. Bu mesele kaderin ellerinde olur,” dedi sadece. Bıçağı bırakmadım ama cevap da vermedim.

Bir nefes kadar kısa bir sürede yanımda durmak yerine önümde duruyordu. Yanan bir şehirde bir çatıdan diğerine sıçrayan bir alev gibi. Tökezleyerek durdum. O kadar yakındaydı ki bana sonraki sözcüklerini adeta tıslayarak söylerken gözlerinin ateşli rengini görebiliyordum. “Zekânla beni alt etmeye çalışman bir hata Bahadır’un kızı. Sana bu kadar zamandır yardım ediyorum ama beni derhal serbest bırakmazsan, her şeyi çok daha zorlaştırabilirim. Bana ne söz verdirmiş olursan ol. Karışık bir kalbin var senin. Her insan gibi. Çok fazla şey istiyorsun. Ben o şeyleri hayvanlar gibi göğsünde birbirine zıtlıştırabilirim. Seni ruhunun en içinden mahvedebilirim.” Üstüme geldiği kadar çabucak geri çekildi.

Önümüzdeki herkesin de durduğunu fark ettim. Tünelin ağzına gelmiştik. Shazad tünelin ağzında durarak

herkesi geride tuttu. Ama Zaahir yürümeyi bırakmadı. O ileri doğru giderken eski mahkûmlar önünden çekildiler. Ben de onun peşinden gittim. Shazad'ın yanına ulaştığımda bana beklenti dolu gözlerle baktı. Zaahir'in ne işler çevirdiğini bilmiyordum. Shazad'ın yanından geçip açığa çıktı. Ben de peşinden çıktım.

Ashra'nın Duvarı tünelin ağzından otuz metre kadar yukarı doğru uzanıyordu. Onun ötesinde de, duvarın hareketli ışığının arasından askerleri görebiliyordum. Dağın eğiminde sıra sıra dizilmiş askeri çadırlar, aralarında da yığılı malzemeler ve etrafta dolanan askerler vardı. Ama daha da önemlisi metal kafalara vuran güneş ışığının parıltısını gördüm.

Abdallar... Duvarın dışında onlardan daha çok vardı. Askerleri kandırabilirdik. Hatta sayımız onları bir mücadelede alt edebileceğimiz kadar yeterliydi. Ama Abdalları değil.

“Zaahir bekle,” derken nefesimin artık çatallı çıktığını hissedebiliyordum.

Ashra'nın Duvarı'nın hemen yanında durdu. “Özgürlük özgürlüktür Bahadur'un kızı. Bir söz verdin sen.” Sonra kolunu şiddetlice duvara doğru savurdu. Ama eli duvarla buluşunca yanmadı.

Onun yerine ışık bariyeri paramparça oldu.

Bu, bana Sultan'ın dairesinin üzerindeki yıldız gibi paramparça olan cam kubbeyi hatırlattı. Ama buradaki parçalar yere düşmediler. Zaahir yine kıvılcımları yutan aç bir ateş gibi ışığı kendine çekiyordu. Abdallara yaptığını izlemek gibi bir şeydi bu. Ama ondan bin kat daha büyük çaptaydı.

Sonra Ashra'nın Duvarı öylece yok oldu. Hayır, gitmekten de öteydi. Ashra ölmüştü. Zaahir bunu yapmıştı. Eremot'tan çıkarak özgür kalmamızı bu şekilde sağlamıştı. Bütün dünyayı o dağın içindeki şeyden koruyan ruhu yok etmişti.

Şimdi de duvarın eskiden olduğu yerin diğer tarafından bir düzine asker yüzlerinde korku dolu ifadelerle bize bakarlarken biz de öylece açıkta kalmıştık. Bir düzine ifadesiz suratlı Abdal da bize baktı.

Sonra da ellerini kaldırdılar.

Yirmi Altıncı Bölüm

Abdallardan bir ısı ve alev dalgası yayılırken, ben güvenli olan tünelin içine daldım. İnsanlar çığlıklar atarak dağın içine çekilirlerken o dalga arkama doğru dolmaya başladı.

Shazad beni tutup çekerken, ben de Cindölü gücümü arayarak bulabildiğim bütün kumları çekip tünelin ağzına kapatmaya çalıştım. Ama Shazad'i kurtarmak için ne kadar gücüm varsa kullanmıştım ve şimdi gücüm uzaklaşıyor, hiçbir işe yaramayacak şekilde elimden kayıp giderek beni terk ediyordu.

Yan gözle bir insanın yanarak küle dönüştüğünü gördüm, sonra da ateş geldiği hızla söndü. Tenimi sıcaklığın etkisiyle sızlatıp ciğerlerimi yaktı.

Shazad nefes nefese “Geri çekilmeliyiz,” dedi. Arkamızda Rahim ve Ahmed tünelin içinde paniğe kapılan insanları bir düzene sokmaya çalışıyorlardı. Daha önce Abdalları görmüş olan isyancılar daha akli başındaydılar

ama yeni özgür kalan diğer mahkûmlar daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamışlardı. Sığınak olabilecek herhangi bir yere, tekrar Eremot'un içine doğru koşuyorlardı.

Bundan bir çıkış yolu arayan zihnim allak bullak oldu. Hiçbir şekilde savaşıacak durumda olmayan daha yeni serbest bıraktığımız yüz tane mahkûm, bizim bu küçük oyunumuzu tersine çeviren bir Cin ve iki bitkin düşmüş Cindölümüz vardı.

Dışarıda Abdalların tünelin ağzına yürürken attıkları metalik adım seslerini duyabiliyordum. Bizi tekrar daha kolay bir şekilde tek tek indirebilecekleri bir yer olan Eremot'un karanlığına çekilmeye zorlayarak işimizi bitirmeye geliyorlardı.

Shazad'e bir bakış attım ve onun yüzünde de aynı katıksız korkuyu gördüm. O anda başımızın belada olduğunu anladım. Shazad'in daha önce hiç fikirlerinin tükendiğini görmemiştim. İşimiz bitmişti. Herkesi buraya kadar getirmiştik ama sadece onları özgürlüğün kıyısında kaybetmek içindi demek.

Sonra metalik ayak sesleri durdu.

Ben de durakladım. Kalbimin panik dolu atışını göğsümde hissettim. Ani bir sessizlikte sesini de neredeyse duyabiliyordum. Sonra dışarıdan, sözcükleri seçemeyeceğim kadar uzaktan bir ses geldi. Tanıdığım bir sestiydi bu ama kim olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

Noorsham...

Shazad beni durduramadan tekrar aceleyle tünelin ağzına gidiyordum. Aniden açık havaya çıktım. Zaahir görünürlerde yoktu. Ama orada Abdalların ve Sultan'ın

askerlerinin arkasında Noorsham duruyordu. Onun biraz daha gerisindeyse Jin'i, Sam'i, Tamid'i ve ikizleri seçebiliyordum.

Beni nasıl bulmuşlardı ki?

Ahmed'in pusulası. Elim yanıma gitti ve onun hâlâ orada olan ağırlığını hissettim. Unutmuştum. Hâlâ cebimdeydi o. Jin'in sabırlı bir şekilde oturup öylece benim dönmemi bekleyeceğini düşünmekten daha akıllı olmalıydım. Uzun bir zaman önce bir keresinde Sazi'ye kadar izimi sürmüştü. Şimdi de aynı şeyi yine yapmıştı. İçimde bir rahatlama hissi ve korku çatıştı. Bu son olsa da, en azından tekrar birlikteydik. Burada ya hepimiz hayatta kalacaktık ya da ölecektik.

Noorsham Abdallar ordusunun yanında aşırı derecede savunmasız görünüyordu. Onlar gibi bronz zırhı yoktu. Basit çöl kıyafetlerinden başka bir şey yoktu üzerinde ve ellerini dün Sazi halkının üzerine uzattığı gibi uzatmıştı. Ona benim taktığım demir prangalar da yoktu üstünde. Gücü serbest kalmıştı.

Noorsham'in ne yapacağını, Abdallar ona dönüp onun- kine karşılık kendi ateşlerini çağırırlarken anladım.

"Hayır!" diye bir çığlık koptu boğazımdan. Ama çok geç kalmıştım. Noorsham'in gücü dağı saran Abdalların gücüyle karşılaşmak için yoğunlaştı. İnsan icadı çalınmış Cin ateşi Noorsham'in Cindölü vergisi yıkım armağanıyla karşı karşıyaydı. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını, olacağı engel olmanın hiçbir yolu olmadığını bilerek ona doğru koştum.

Sanki yeni bir güneşin doğuşu gibiydi o an.

Patlama göz kamaştırıcı derecede parlak ve şiddetli-

di. Her şeyi, etrafındaki havayı bile istila etti. Sıcaklık ve ışıktan oluşan bir mızrak gibi çarparak beni yere devirdi ve gözlerimi kör etti. Yine de yanık kokusunu alabiliyordum. Kan tadını alabiliyordum.

Sonra kül tadı aldım.

Baygınlıktan sarsılarak uyandım. Uzun süre baygın olamazdım. Kulaklarım hâlâ patlamanın etkisiyle uğulduyor, ciğerlerim yanıyordu. Acı çekerek ayağa kalktım. Ama tenimden hâlâ yükselen sıcaklığa kıyasla acı hiçbir şeydi. Cindölü yanımda bile bu sıcaklığa karşı koymakta zorlanıyordu. Ama yine de ayağa kalkabildim.

Ateşten savaş alanı kararmış ve soğumuştur.

Etten ve kandan askerler artık sadece tozdan ibaretlerdi. Çadırlarından ya da buraya kurdukları kamptan eser yoktu. Hepsi silinmişti. Ama enkazda Abdallardan kalan parçalar vardı. Bronz dağın yüzeyindeki küçük lekeler gibi taşlara karışmıştı. Yüz hatları hâlâ bozulmamış olan bronz bir surat gördüm. Burnu taştan dışarı çıkmış, ağzı sıcaktan acayip görünen bir çığlık atarken bükülmüştü.

Biraz sendeleyerek, biraz da koşarak kısa süreli ve kansız mücadelenin kalıntılarının arasından metal ya da kül olmayan tek bir bedene, Noorsham'ın yarattığı yıkımın ortasında kolları bacakları açık bir halde yattığı yere doğru koştum.

Yanına diz çöktüm. Göğsü sığ nefeslerle kalkıp iniyordu. Çok kötü yanmıştı. Yüzünün yarısı kararmış ve tanınmaz haldeydi. Biz Cindölleriydik. Bizim böyle kolay yanmamamız gerekiyordu. Ama Cin ateşiydi bu ve biz sadece yarı Cin'dik. Diğer yarılarımız aşırı derecede faniydi.

Noorsham ilk kez trende karşılaştığım silahla ya da tarikatındaki insanların hepsini dürüstlüğe götürürken onlara öncülük eden adamla uzaktan yakından alakası varmış gibi görünmüyordu. Sadece genç, çaresiz ve ölmek üzere olan bir çöl çocuğu gibi görünüyordu. Gökyüzü gibi gözleri kocaman açılmış bir halde ve içlerinde büyük bir korkuyla bana bakıyordu. Neler olduğunu anlayamıyormuş gibi. Açıklamamı, onu rahatlatmamı istiyormuş gibi. Bir kız kardeşe ihtiyacı varmış gibi.

“Senin ne işin var burada?” diye sordum. Dudaklarım su toplamıştı ve onu kucakladığımda teninin sıcaklığı parmak uçlarımı yaktı. Çığlık atmalıydım. İmin öldükten sonrasını, Hala’nın ıstırabını Gizli Ev’i dolduran boğuk bir çığlık halinde dışa vurduğunu hatırladım. Günlerce konuşmadan önce tek çıkardığı ses oydu.

Çatallı ve boğuk bir sesle “Seni kurtarmaya geldik,” dedi. Sağlam gözü beni bulmakta zorlanıyordu.

Ben ona ihanet ettikten sonra bile. Biz onu zincirledikten sonra, Jin onu şüphesiz bu dağa bir tutsak olarak çıkardıktan sonra, bütün onlanlardan sonra bile Noorsham bizi kurtarmayı seçmişti.

“Ama aptalca bir şeydi bu,” dedim. Elimi kalbine koyup sırf isteyerek atmaya devam etmesini istedim ama daha şimdiden çok yavaş atıyordu.

Buna katlanamazdım. Bir Cindölünün daha bu kadar genç yaşta ışığının sönmesine katlanamazdım. Hala ve İmin gibi, Hawa ve Ashra gibi... Erkek kardeşimin, zaten çok fazla şeyi atlatıp hayatta kalmayı başarmışken kendinin olmayan bir savaşta ölmesine katlanamazdım.

Yüzüne bir gölge düştü. Jin’i ya da Shazad’i ya da bana

yardım edebilecek birini görmeyi bekleyerek kafamı kaldırıp baktım. Onlar yerine Zaahir tepemde durmuş, zalim bir kayıtsızlıkla izliyordu. Ona bunun adil olmadığını haykırmak istedim. Ama cinlerin adil olanla işleri yoktu. Onların işi pazarlıklarla, isteklerle ve arzularlaydı ve Günahları Yaratan tek bir şey istiyordu.

“Onu kurtar. Bana ne istersem yapacağına dair söz verdin ve ben senin onu kurtarmanı istiyorum. Onu kurtarırsan buna bir son vereceğiz. Seni özgür bırakacağım. Lütfen.”

Noorsham kavrulmuş ciğerlerinden kesik kesik nefes alırken, her nefesi son nefesine doğru geri sayarken, Zaahir bir dakika kadar onun can çekişmesini izledi. “Bedeni fazla tahrip olmuş. Bunu onaramam ben,” dedi.

“Umurumda değil,” dedim. En eski yanımdan, ruhumun ölümsüz olan yanından, ölüme alışkın olmayan yanından bir hıçkırık koptu. O kısım İlk Varlıkların ıstırap, keder, öfke ve umutsuzluğun hepsinin tek bir anda doğduğu bir zaman olan, aralarından ilk defa birinin ölüp yıldızlara dönüşerek kendi sonlarıyla buluşmalarını izlerlerken hissettiklerini anlıyordu. “Onur kurtarmak istiyorum. Onu kurtarırsan seni özgür bırakacağım. Onu kurtar ve bunu burada bitirelim. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Onu kurtarırsan seni serbest bırakacağım.”

Sonunda Zaahir kafasını hafifçe yana eğdi. Bir an önce olduğu kadar acımasız görünmüyordu. Kaybetmeye hazır olmadığını birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. “Bir anlaşmamız var bizim Bahadur’un kızı.”

Güneş bütün yakıcılığıyla üzerimize geliyordu. Zaahir bana dokunmadan beni kardeşimden geriye itti. Sanki

hava omuzlarımdan nazikçe tutmuş da beni çekiştiriyormuş gibi. Nazik bir akraba Kutsal Şifacı işini yapabilsin diye beni bir hasta yatağının yanından çekiyormuş gibi. En kötü anlara şahit olmak zorunda kalmayayım diye.

Zaahir Noorsham'ı de ona dokunmadan aynı şekilde kaldırdı. Onun canını yaktığını, hareket ettirilmeye dayanamayacak kadar güçsüz olduğunu söyleyerek itiraz etmemek için kendimi zor tuttum.

Sonra... bedeni sanki öylece düşmüş, Noorsham'ı geride bırakarak rüzgâra karışan kumlar gibi havaya karışarak gözden kaybolmuş gibiydi. Ama etten, kandan ve kemikten değil ışıktan yaratılmış gibiydi Noorsham. Ashra'nın Duvarı gibi.

Zaahir Noorsham'ın bedeni önünde havada süzülerek ilerlerken, mahkûmlar yol verdiler.

Ben onu kurtarmak istedim. Onun yaşamasını istedim. Zaahir'den bunu istedim. Ama o bana Noorsham'ın ne tür bir hayatı olacağına dair söz vermemişti.

Ayrıca başka bir güç devredeydi. Noorsham'ın annesi Cindölü oğlunun muhteşem bir şey yapmasını dilemişti. Babamız da dileğini yerine getirmişti. Noorsham de Tanrı'nın adına muhteşem bir şey yapacağına inanmıştı.

Ben bir Tanrı var mıydı bilmiyordum ama canavarların olduğunu biliyordum ve Noorsham bizi onlardan koruyabilirdi.

Noorsham'ın ışıltılı bedeni Ashra'nın ruhunun binlerce yıl boyunca bir duvar olarak durduğu yere ulaştığında bütün gözler o tarafa çevrildi. Bedeni hareket ediyor, büyüyor gibiydi ve ben izlerken Noorsham dağa doğru dönüp kollarıyla ona sarılmış gibi göründü. Sonra da bedeni for-

munu kaybederek yanan bir ışık duvarına dönüştü.

Ashra'nın durduğu yerde durup içeride yaşayan kötülükle aramızda kalkan olarak, Ashra'yı sonunda binlerce yıllık nöbetinden azletti. Noorsham burada istediğine kavuşacaktı. Öldürdüğünden çok daha fazla insanı kurtaracaktı.

Annesi de dileğine kavuşacaktı. Yani muhteşem bir şeye.

Yirmi Yedinci Bölüm

Batan bir güneşe ve altımdaki hareketliliğe uyandım. Tekrar hayata dönüyormuşum gibi hissederek uykulu gözlerimi kırptırdım.

Tanıdık ve üzgün bir ses kulağıma alçak sesle “Yaşıyor,” dedi. Kafamı geriye doğru eğdim. Jin arkamdaydı. Onun göğsüne yaslanmıştım. O da kolunu belime dolamış beni dengede tutuyordu. Bir atın, mavi bir atın üstünde olduğumuzu fark ettim. İzz... Etrafımızda da yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerleyen insanlarımız vardı. Görünüşe göre dağdan aşağı iniyorduk. Jin arkamdan “Bayıldın,” dedi. Bir anlığına elini üzerimden çektiğini hissettim. Sonra bir su matarasını elime tutuşturuyordu. Minnettarlıkla lıkır lıkır su içtim.

Zaahir’i serbest bıraktığımdan sonraki her şey hayal meyal aklımdaydı.

Hikâyelerde cinler şiddetli şimşekler ve dumanla ortaya çıkıp ortadan kaybolurlar. Ama gerçekte, ben Zaahir’i

serbest bıraktığımda, sadece bir an oradaydı, sonraki an yoktu. Bir rüyadan uyanmak gibiydi. Geriye tek kalan şeyse yıkımdı.

En son hatırladığım şey Jin'in beni küllerin arasında otururken bulduğu ve beni bağrına bastığıydı. Sonra da hiçbir şey hatırlamıyordum.

Jin "Tamid yere devrildiğinde kafanı vurmuş olabileceğini söylüyor," diyordu. O konuştuğunda sesinin titreşimlerinin göğsümden sırtıma geçtiğini hissedebiliyordum. "O yüzen de bayıldın. Ama ilerlemeye devam etmek zorundayız. O yüzden biz de seni taşıdık."

"Biz" demişti. Sanki bu dünyadaki en sıradan şeymiş gibi. Ama değildi. Biz demek artık hepimiz demekti. Çünkü yapmıştık. Herkesi dışarı çıkarmıştık.

Bu gerçeğin farkına varırken, etrafa bakınıp gün ışığında yüzleri gördüm. Shazad birkaç adım ileride yürüyordu. Onun yanında da kontrolden çıkmış bir trenin sarsıcı hızıyla bir şeyler konuşan Sam vardı. Ne dediğini duyamıyordum ama arada bir Shazad'ın yüzünde bir gülümseme belirliyordu. Bir yanımda da Tamid ayağının takılmasına engel olmak için gözlerini yolda tutup, bazen yardım için Delila'ya yaslanarak işkence gibi bir yavaşlıkta topallayarak dağdan iniyordu. Ya da belki de Delila ona yaslanıyordu. Anlamak güçtü. Ahmed en önden ilerliyordu. Yanında da Rahim vardı. Mahkûmlar da onun peşinden ayaklarını sürüye sürüye güvenli bir yere gitmeye çabalıyorlardı. Zavalı bir gruptuk: yaralı, yanmış, kısmen açlıktan ölmek üzere, üstü başı perişan ve aşırı yorgun.

Ama özgür... İmkânsızı başarmıştık. Eremot'tan sağ çıkmıştık.

“Neredeyiz?” diye sordum. Sesim pürüzlü çıktı.

“Neredeyse Sazi’ye ulaşmak üzereyiz,” dedi. Kafasını kaldırarak yukarıyı işaret etti ve tepemizde daireler çizerek uçan küçük bir kuş gördüm. Onun bize gözcülük eden Maz olduğunu fark ettim.

Göğsümü yoğun bir panik hissi sardı. Yavaşlamamız gerekiyordu. Dikkatli olmamız gerekiyordu.

Telaşla “Yürüyebilirim ben. İzz dur,” dedim. Mavi Cindölümüz dediğimi yaptı ve bir bacağıma sırtından aşağı sarkıtıp kayarak aşağı indim. Jin de hemen arkamdan gelip başım dönerek yere indiğimde beni dengede tuttu.

İsyancıların ve serbest bırakılmış mahkûmların yorğun kalabalığının arasından ilerledim. Ahmed’le konuşmam gerekiyordu. Öylece Sazi’ye dalamazdık. Ama artık çok geçti. Ben grubun önüne çıktığımda, Sazi’nin hemen dışını gördüm. İnsanlar çoktan yokuşun dibinde toplanmışlar, beklentiyle bize bakıyorlardı. Ama bizi beklemediklerini biliyordum. Noorsham’i bekliyorlardı.

Biz yaklaştıkça toplanan kalabalığın arasından biri “Nerede o? Ona ne yaptınız?” diye seslendi.

Ahmed bana dönerken kaşları çatılmıştı. “Neden bahsediyorlar?” Ama ona cevap vermedim. Onun yerine kalabalığa seslendim.

“O...” Onlardan birkaç adım ötede durduğumuzda dilimin ucunda ‘öldü’ kelimesi vardı. Ama doğru değildi bu. Ölü değildi. Hayatta da değildi.

“Noorsham geri gelmeyecek,” dedim.

Bu haberi hazmederlerken kalabalığın arasında bir uğultu oldu. Ben de huzursuzca kıpırdandım. Bu tepkinin öfkeye dönüşmesi fazla uzun sürmezdi. “Onu öldür-

dün sen.” Bu suçlama kalabalığın önündeki sıska bir kadından geldi.

“Hayır,” diye karşı çıktım. Kafamı iki yana sallayıp zihnimi doğru sözleri bulmaya yordum. Shazad yanımda durmak için öne çıktı. Bir kavganın hemen öncesinde olduğu gibi bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Arkadan “Yalancı,” diyen öfke dolu başka bir bağırta koptu. Kalabalığın geri kalanı belirsizlikle kıpırdanıyordu ama onların da bize karşı cephe almalarının çok uzun süreceğini sanmıyordum.

Tamid “Yalan söylemiyor,” dedi ama sesi bağırış çağırışlarından duyulmadı.

Sam arkamdan gelerek “Hımm... Manzara pek iyi görünmüyor,” dedi.

Arkasında oluşan öfkeli kalabalıktan cesaret alan bir adam öne çıktı. Shazad güçsüz olabilirdi ama yine de birçok kişiden daha hızlıca hareket etti ve anında adamla benim aramdaydı. “Dene bakalım,” diye meydan okudu.

Adam bizi alt etmeyi denemeye bayağı niyetli bir halde bir adım daha attı. Halim kalmamıştı. Savaşmaya dermanım yoktu. Ama başka bir seçeneğimiz yoktu. Uzak durmamız gerekirken Ahmed bizi tekrar buraya getirmişti. Şimdi de karşımızda öfkeli bir kalabalık vardı. Bizi ‘Göz’le yüzleşmeye zorladıklarında neler yapabilecek kapasitede olduklarını anlamıştım. Sayıca onlara denk düşebilirdik ama biz üstü başı perişan halde mahkûmlardan oluşan zavallı bir topluluktuk. Onlarsa öfkeli fanatik bir gruptular.

Saldırgan tavırlar sergileyen adamın arkasındaki bir kadın yerden bir taş alıp onu atmaya hazırlandı.

O sırada, tam da güneşin son ışıkları da sönmeye başladığında, dağın yüzünde bir ışık parladı. Shazad'le bize meydan okuyan adamın arasında hava çalkalanarak karanlığı onlarca renge dönüştürdü. Sonra Sazi'nin saldırıya hazır sakinleriyle bizim insanlarımızın arasındaki açık alana yayılarak ateşli bir duvarın karşısında bir grup bronz askeri gösterdi. Eremot'un dışında bizi bekleyenlerin minyatür bir illüzyonu.

Kadın sendeleyerek geri çekildi ve Abdallar çiçekler gibi ayaklarının etrafını sararken taşı elinden düşürdü. Delila da kalabalığın arasından öne çıktı.

Delila yumuşak bir tonda konuşarak "Yalan söylemiyor," dedi ama ses tonu duyulmasına engel olmadı. Özellikle de o anda havada görüntüler yaratırken. "Noorsham öldürülmedi. Ölümün kollarına bir kahraman gibi yürüdü." Delila konuşurken Noorsham'ın küçük bir versiyonu yoktan var oldu ve ilerlemeye başladı.

Delila'nın sesi nazik ve melodikti. Her zaman da öyle olmuştu. Herkesin onun bu kadar kırılgan olduğunu, korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmesine neden olan da buydu. Ama hikâye anlatmak için de uygun bir sestti o. Sözcükleri ve illüzyonları hikâyeyi anlatmak için birlikte çalışırken kolaylıkla kalabalığın dikkatini üzerinde topladı. Sözcüklerini özenle seçerek doğru zamanlarda durdu ya da durakladı. Sultan'ın sadakatsiz karısı ve Asi Prens'in geri dönüşüyle ilgili birçok hikâyeye konu olan Delila şimdi kendisi için bir hikâyeye anlatıyordu. Hikâyeye Noorsham'ın ruhunun bedeninden ayrılıp Ashra'nın Duvarı'nın yerini almasıyla sona ererken Delila'nın sesi çatladı.

Konuşmayı bitirirken “Görüyorsunuz işte,” dediğinde illüzyonları kayboldu. “Noorsham geri gelemez. Onun yerine biz buradayız.”

Bu sözcüklerin ardından uzunca bir süre karanlık ve sessizlik oldu. Sözcüklerinin büyüğü yavaş yavaş dağılırken.

Sonra bir adam yere diz çöktü. Başka biri de onun arkasında diz çöktü. Sonra başka biri ve başka biri daha. Ta ki birkaç dakikalık bir sürede Noorsham’ın halkının her biri Delila’nın önünde diz çöküyordu.

Yapmıştı. Delila bizi kurtarmıştı ve tek bir silah olmadan yapmıştı bunu. Bir hikâyenin ne kadar etkili olabileceğini unutmuştum.

Birdenbire kalabalığın arasından aniden bir erkek çocuğu tekrar ayağa kalktı. Onu tanıdığımı fark ettim. Tozuluyol’dandı. Adı Samir’di ve benden bir yaş falan küçüktü. Elim orada olmayan bir silaha gitti. Ama Samir kavga etmeye yönelik bir hamlede bulunmadı.

“Sen gerçekten Asi Prens misin?” diye sordu.

Bütün gözler Ahmed’e çevrildi. “Öyleyim,” dedi.

Çocuk yüksek sesle “Ben senin için savaşabilirim. Sultan’a karşı. O bizim liderimizi öldürdü. Bizi evlerimizden sürdü,” dedi. Kalabalığın arasında bir uğultu yükseldi. “Ben senin için savaşırım.”

Yaşı daha büyük ve çökmüş bir adam ayağa kalkarak “Ben de senin için savaşırım. Bizim liderimiz senin için ölmeye razı geldiyse ben de razıyım,” dedi.

“Ben de savaşırım.” Bu kez ayağa kalkan kısa, koyu renkli saçlarını kulaklarının arkasına alarak erkeklerden biraz daha alçak sesle konuşan bir kızdı.

“Ben de savaşıyorum.” Bu sesi tanıyordum. Artık Shira olmadığına göre bana yaşça en yakın olan kuzenim Olia’ydı bu. Uğruna savaşacak kadar önem verdiği tek bir şey olmadığını düşündüğüm tek bir kişi varsa oydu. Ama Hala da öyleydi zaten. Ben de bir zamanlar öyleydim. Olia’nın annesinin, yani dayımın ikinci karısının onu geri çekmek istercesine koluna uzandığını fark ettim. Ama Olia annesinin elini sertçe silkeledi ve desteklerini ilan eden diğerlerinin yanında dimdik durdu. Delila bizi kurtarmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Bizim için bir sürü yandaş toplamıştı.

Bütün gözler Ahmed’e çevrildiğinde Shazad’ın grubun önünden yavaşça çekilerek bütün bunlardan uzaklaştığını fark ettim.

Onu Sam de gördü. Göz göze geldiğimizde bana tek kaşını kaldırdı. Çabucak iki yana kafa salladım. Bu işaretim ona ‘Sen kal,’ derken çaktırmadan Shazad’ın peşinden gittim.

Sam bir kez olsun kendisine denileni yaptı.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaşana kadar ona seslenmedim. Sonra “Shazad,” dedim. Shazad benden ileride, dağın eğiminde irkildi ve neredeyse tökezliyordu. Ben daha önce onu korkutacak kadar hızlı ya da sessiz bir şeyle karşılaşmamıştım hiç.

Seslenenin ben olduğumu fark edince “Affedersin. Oradan ayrılmak zorundaydım. Nefes alamadım,” deyip dağın eğimine oturmak için yere çöktü. “Benim şeye ihtiyacım vardı...” dedi ama gerisini getirmedi. Neye ihtiyacı olduğundan emin olamadı. Ben de emin değildim.

Tereddütle orada durarak “Gitmemi ister misin?” diye sordum.

“Hayır. Yalnız kalmak istemi...” derken kendi sözünü keserek hüznü bir ifadeyle güldü. “Ben küçükken karanlıktan korkmazdım.”

Onun yanına oturarak “Yaşımız hâlâ küçük,” dedim. Üç gündür tek başına karanlıktaydı. Bu da birçok insanı korkutmaktan daha fazlasını yapmaya yeterdi.

“Onların da öyle,” dedi. Yüzü akşamın erken saatlerinin karartısında değişik ifadelerle büründü. Sanki kayıp gidiyormuş da ben onu burada ve şu anda tutmak için çaba sarf ediyordum gibi. “Bazılarının ölmesine neden olacağız. Biliyorsun değil mi?” dedi. Biliyordum. Ama bunu sesli söylemem gerçek olmasına neden olurdu ve öyle olmasını istemiyordum.

Uzun bir sessizliğin ardından “İmin’i ölmeye ben gönderdim,” dedi. Ben sessiz kaldım. Ama İmin’i Ahmed’in yerine ölmeye gönderme planını Shazad’in bulduğunu tahmin etmişim. Stratejist oydu. Bizim için en zor kararları veren oydu. “Bu da Navid’i de benim öldürdüğüm anlamına geliyor,” dedi. Bu dediği beni hazırlıksız yakaladı. Birdenbire Eremot’tan kaçtığımızdan beri Navid’i görmediğimi fark ettim. Ama görmediğim bir sürü kişi vardı. “Sarayın altındaki hapishanede öldü o. Öylece nefes almayı bıraktı. Güneş batarken.”

Farkına vararak “İmin’in kafası kesildiğinde,” dedim. Evlendiklerinde bir yemin etmişlerdi: Hayatım paylaşmak için senindir. Öleceğimiz güne kadar. Bir Cindölü tarafından edilen bir yemin tehlikeli bir şeydi. Lord Bilal bunun hayatını kurtarmasına güvenmişti. Ama aynı şey Navid’in canını almıştı.

“Ben de orada öleceğimi düşündüm ve ikisini görüp

durdum. Tekrar tekrar. Beni beklerlerken.”

Shazad’ın karanlıkta yalnız olduğunu düşünmüyordum. O görüntülerin sadece vicdan azabından kaynaklandığını sanmıyordum. Ama şu an bunu söylemenin ona bir faydası olacağını düşünmüyordum. Söylemek yerine “Ben Hala’yı öldürdüm,” dedim. Shazad dediklerimi algımlarken aniden kafasını kaldırdı. Hala’nın ölmesine izin verdim ya da onu ölümüne gönderdim değil. Onun canını almıştım.

Biraz durakladıktan sonra “Nasıl oldu?” diye sordu. Daha ölçülü, daha kendi gibi konuşmuştu. Bu en son ölümün her ayrıntısını hazmeden bir general gibi.

“Sultan... Ya Hala’yı öldürecektim ya da Sultan’ın onu ele geçirmesine izin verecektim...” Gerisini getiremedim. “Yapmam gerekeni yaptım ben. Çünkü sen de öyle yapardın.”

Ta aşağıdaki kampın uğultuları havadan bize kadar gelirken dağın üstünde yan yana sessiz kalarak oturup kaybetmiş olduklarımızın, yani Hala, Navid, İmin, Shira, Bahi ve sayamayacağım birçoklarının yasını tuttuk. Bu akşam Sazi’de bizimle birlikte olan aşağıdaki herkesin Ahmed’in tahta oturduğunu görecektik kadar yaşamayacağının yasını tuttuk. Tabii bir gün tahta çıkarsa.

Ben de onlara dahildim.

“Tamid dedi ki...” diyerek söze başladım. Sonra tereddüt ettim. Birine anlatmak zorundaydım. Tamid’in Gizli Ev’de bana söylediğini kimse bilmiyordu. Bugüne kadar bir önemi de yoktu. En azından Tamid Zaahir’e giden kapının üstüne boyanmış sözcükleri okuyana kadar. Yana yakıla aradığı aynı sözcükleri, Fereshteh’ten geriye ne

kaldıysa onu makinenin içinden serbest kalarak ölmesini sağlayacak ve bize Sultan'a karşı savaşmak için bir fırsat verecek sözcükleri... "Tamid eğer Fereshteh'i serbest bırakırsam ölme ihtimalimin yüksek olduğunu söylüyor," dedim. Shazad'ın kafası aniden kalktı. "Ama birisi makineyi devre dışı bırakmazsa, o zaman Abdallarla yüzleşmek zorunda kalacağız. Bizimle birlikte kaç kişi durursa dursun onlara karşı savaşma şansımız olacağını düşünmüyorum," dedim.

Shazad bunun üzerine düşünürken elini ağzına bastırdı. "Ona söyledin mi?"

Jin'i kastediyordu, Ahmed'i değil. İkimiz de Ahmed'e söyleyemeyeceğimi biliyorduk. O benim bundan kurtulmamın bir yolunu bulmaya çalışırdı. Ama Jin'e söylemeye dilimin varıp varmayacağından emin değildim. Shazad'e söylüyordum çünkü anladığını biliyordum. Elinden geldiği kadar benim için savaşırdı ve kazanamazsa da yasımı tutardı. Ama beni durdurmaya çalışmazdı. Çünkü kendisi de benim yerimde olsa aynısını yapardı.

Ta başlangıçta, kontrolünü kaybetmiş bir trende Shazad'ın elini tutmuş onun raylara düşüp ölmesine engel olduğum zamanı, onun bana kendisini bırakmamı söylediğini hatırladım. Tıpkı Hala'nın Sultan'ın elindeyken dediği gibi. Sam'in Beyaz Balık'ta söylediğini düşündüm. "*Ölmekten korkmayan herkes ya aptaldır ya da yalan söylüyordur*" dediğini. Ben yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum. Aptal olduğumu düşünmek de hoşuma gitmiyordu. Ama diğerlerinden bu dava uğruna ölmelerini isterken kendimi bu uğurda teslim etmeye gönüllü olmazsam nasıl bir insan olurum ki?

“Ne diyeceğim sana? Ben ölürsem, bu savaşı kazansak iyi olur,” dedim.

Shazad ufak ama dürüst bir kahkaha atarken ayağa kalktı. “O zaman aramıza yeni katılanlar konusunda bir şey yapsak iyi olur,” derken bana bir elini uzattı. Elini sıkıca kavradım.

Beni ayağa kaldırırken bir şeyin kalça kemiğime değdiğini hissettim. Ne olduğuna baktığımda, ondan yansıyan azıcık ay ışığında bile ne olduğunu anladım. Zaahir’in bana verdiği bıçaktı o. Bir şekilde kemerime ilişik bir halde Eremot’tan çıkmayı başarmıştı.

İçime bir ağırlık gibi çöken bir korkuyla, bu savaşı kazanmanın kalçamdan sallanan bir yolu olduğunu fark ettim. Ölümümü değerli kılacak tek bir basit yol...

Tek yapmam gereken bir prens öldürmektir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ertesi gün yeni bir şafaktı. Önceki gece karanlıkta söylenen şeylerden bahsetmedik. Kazanacak bir savaşımız vardı şimdi.

Shazad'le Rahim kampa girişte teslim edilen silahların envanterini tuttular. Bir şeyleri biraz zorlarsak herkesi silahlandırarak kadar silah vardı. Jin, Sam ve ben kendi silahlarımızı geri aldık. Benim yan tarafımda silah zulasından gelmemiş olan bir bıçak olduğunu kimse fark etmedi.

Shazad önüne gelişigüzel bir şekilde sıralanmış aramıza yeni katılanlara “Kim ateş etmesini biliyor?” diye sordu. Birçok el havaya kalktı. Şaşırtıcı değildi bu. Son Eyalet'ti burası. Silah ürettiğinde onları kullanmayı bilme eğilimin de olurdu. “Peki ya çıplak elle dövüşmek konusunda?”

Eller aşağı indi ve Samir'in yanındaki kişiye eğilerek suratında ukala bir gülüşle sessizce bir şey söylediğini

gördüm. Shazad hiçbir şeyi gözden kaçırmadan “Söyleyecek bir şeyin mi var?” diye sordu.

Samir’in bir prence desteğini sunduğu halde neden bir kadını dinlediğini merak ettiğine dair bir hisse kapıldım. Bu soruyu etrafımızdaki birkaç yüzde görebiliyordum. Samir “Sana bir silah doğrultulmuşken bir bıçağının olmasının pek faydası olmayacağını söyledim,” dedi.

Shazad “Sen İzman’ın sokaklarını gördün mü hiç?” diye sordu ama cevap beklemedi. “Rakibin senin üstüne çıkmadan önce ateş etmek için çabucak arkana dönmek şöyle dursun, çoğu zaman iki kişinin yan yana yürüye-meyeceği kadar darlar. İşte o zaman bir erkek gibi dövüşebilmen gerek.”

Başka genç bir erkek kıs kıs gülerek duyulacağı kadar yüksek bir sesle “Peki bir kadın bir erkekle nasıl dövüşeceğini nereden biliyor?” dedi.

Shazad’in kaşları yukarı kalktı. Ben geriye doğru bir adım attım.

Shazad o çocuğa dönerek “Sana ne diyeceğim? Neden gelip benimle yüzleşmiyorsun? Bana yumruk indirebilen herhangi biri bu eğitimi devralabilir,” dedi. Artık küçük bir kalabalık toplanmıştı. Shazad’in nasıl dövüştüğünü gören herkes bunun tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Çocuk kendinden fazla emin görünerek öne çıkarken, isyancılar bilmiş gülüşlerle birbirlerini dirsekleriyle dürtüyorlardı.

Çocuk durumu fazla hafife alarak “Bu bana adil bir dövüş gibi gelmiyor,” dedi. Shazad’in en az iki katı ağırlıktaydı. Shazad ince, hatta Eremot’ta geçirdiği zamanın ardından daha da inceyken, onun iri bir bedeni vardı.

Jin kenardan “Bunun adil bir dövüş olmakla alakası bile yok,” diye yorum yaptı. Şimdi hepimiz bir daire halinde durmuş izliyorduk.

Sam çocuğun ensesine vurarak “Ah dostum! Kaybın için çok üzgünüm,” dedi.

Genç ahmak “Kaybım mı?” dedi.

Sam “Saygınlığının kaybı için,” deyip ona buruk bir ifadeyle gülümsedikten sonra geri çekilip yanımdaya durdu.

Meydan okuyan genç beceriksiz yumruklar ve kaba bir güçle generalimizin üzerine atıldı. Shazad suyun içindeki bir bıçak gibi hareket ederek onun sakar bacaklarını hedef aldı. Gencin yumruklarının altında zahmetsizce dans etti adeta. Ayağıyla onun bileğine çelme taktı ve çocuk öylece yerde, Shazad de boğazında bir bıçakla onun üzerindeydi. Kavga üç saniyeden kısa sürmüştü.

“Şimdi de öldün,” dedi.

Genç çocuk göğsüne bastırılmış dize karşı boğuk, tiz bir nefesle “Adil değil bu,” dedi. Shazad’in tam olarak gerektiğinden biraz daha sertçe bastırdığı, demek istediğini tam yerine oturttuğu hissine kapıldım.

“Bunun adil bir dövüş olmayacağını söyleyen sendin,” derken ayağa kalkıp bıçağı kınına geri soktu. Genç çocuk da debelenerek ayağa kalktı. Tekrar saldıracağını uyarıya ihtiyacı yoktu. Onun elini yakalayıp kendi omzuna koyup yere diz çöktü ve aşağı inerken de çocuğun dengesini sarstı. Çocuk, Shazad’in bedeninin üstünden devrilip yine sertçe sırtüstü yere yapıştığında öfkesi kendi aleyhine rol oynamış oldu.

Shazad “Ayrıca savaş adil değildir,” deyip arkasına

dönüp onu kumların arasında öksürürken bıraktı. “Ama daha adil bir dövüş izlemek istersen...” deyip dairede etrafına baktı. Gözleri sonunda Jin’e odaklandı. Kafa sallayarak onu çağırdı. Jin onun yanına yapay arenaya girdi. Giderken de gömleğini çıkardı. Karşımda, yeni katılanların olduğu sırada Ahmed için savaşmak amacıyla ayağa kalkan birkaç kızıdan birinin utanarak ayaklarına baktığını, sonra da tekrar kafasını kaldırdığında kaşlarının neredeyse alnına çıktığını gördüm. Jin gömleğiyle de yeterince etkileyici görünüyordu ama gömleği olmadan Shazad’in küçük bedeni karşısında çıplak ve belirgin kaslarla dövmelerden bir duvar gibiydi. Omzunu yuvarlayarak pusula dövmesinin teninde kıpırdamasına neden oldu.

Ben de parmaklarımı ağızma sokarak tiz bir ıslık çaldım. Jin omzundan geriye bakarak bana göz kırpıp kahkaha attı. Hepimizin arasında ortamın en son ne zaman bu kadar rahat olduğunu, en son ne zaman böyle bir arada olduğumuzu hatırlayamadım. Hayatlarımız uğruna savaşarak değil, sadece yaşayarak.

Sam Jin’in yanımda boşalttığı yere geçerek “Birbirlerini öldürürlerse senle benim sonunda bu oyunları bırakıp birlikte olabileceğimiz anlamına mı geliyor bu?” dedi.

Ne Shazad ne de Jin hemen harekete geçmedi. İkisi de güvenli bir mesafeden dikkatle birbirlerini izliyorlardı. Onların ayrı ayrı dövüştüklerini görmüştüm ama birbirleriyle dövüştüklerine hiç şahit olmamıştım. Ahmed’i birlikte eğittiklerini hatırlıyordum. Sultim İmtihanları’ndan önce Kadir’le karşı karşıya geleceği sırada. Birbirlerinin dövüş tarzlarını biliyorlardı. İkisi de aceleyle saldırmayacaktı.

Önce Shazad harekete geçerek doğruca Jin'in savunmasını delmeye kalkıştı. Jin bir solunu sertçe onun koluna indirirken onun böğrüne bir darbe indirmeye yelten-di ama Shazad dönerek ondan uzaklaştı. Çarpışmadan ayrıldılar. Shazad daha nefesini toparlayamadan Jin'in çenesini hedef aldı. Bu sırada Jin kafasını eğerek darbeden kaçtı. Kısa süreli bir avantaj yakalayarak Shazad'in soluna geçti. Sonra Shazad yere düşüp kendisine gelen darbeden yuvarlanarak uzaklaştı.

Bulanık görünecekleri şekilde dövüştüler. Shazad daha hızlıydı. Jin daha kuvvetliydi.

Sonunda öyle hızlı oldu ki kaçırdım. Shazad Jin'in arkasına dolanıp kafasını eğerek onun savurduğu kolunun altına girerek birdenbire Jin'in bıçağını boğazına dayadı. Shazad bıçağı Jin onun gittiğini bile anlamadan keme-rinden yürütmüştü.

Düşünmeden elim kendi belimde duran Zaahir'in bıçağına gitti. Şakacı havam anında beni terk etti.

Ama Shazad bıçağını tekrar ona atarak onu bırakırken Jin güldü. Shazad kollarını kocaman açarak "Başka isteyen var mı?" diye sordu. Kimse öne çıkmadı. Yeni üyelerimizi eğitmek için başka ne gerekirse gereksin Shazad'in onların kendi izinden gitmesinden endişelenmesine gerek kalacağını sanmıyordum.

Samir dövüşmenin kan demek, macera değil, ölüm demek olduğunu gerçekten anlamayan birine özgü bir tavırla gözleri ışıldayarak "Mavi Gözlü Haydut, sen onunla dövüşecek misin?" dedi.

Shazad "İşte o adil bir dövüş olmazdı," dedi.

Ben de "Evet," diyerek onu onayladım ve Shazad arka-

sına döndüğünde silahımın namlusuna bakıyordu. Arkadaşıma göz kırptım. “Olmazdı.”

Shazad cebinden bir şey çıkardı. O sabah dağın içine gömülü sandıktan alınmış bir portakal. Onu, derin bir kavis çizecek şekilde havaya attı. Ben de en yüksek noktasına kadar silahımın namlusuyla onun izini sürdüm. Düşüşe geçmeden önce de ateş ettim.

Portakal, darmadağın olmuş iç ve lime lime olmuş kabuk halinde yere düştü.

Shazad tekrar yeni üyelere döndü: “Şimdi tekrar başlayalım. Kim Amani gibi ateş edebileceğini düşünüyor?”

Ahmed o akşam “İzman’a vardığımız zamana kadar hazır olacaklar mı?” diye sordu. Shazad herkesi sonunda Tamid’in gün batımında kıldıracağı namaza gitmeleri için serbest bırakmadan önce onları bir güzel hırpalamıştı.

Tamid sadece birkaç gün önce erkek kardeşimin orada toplanan adamları ve kadınları kutsadığı yerde duruyordu. Onlara Noorsham’ın ruhu için, uzun süre bizi savunması için ve Ahmed’le savaşmaya gönüllü olanların güvenliği için dua ettirdi.

Onu böylesine ait olduğu yerde izlemek tuhaftı. Halkımızın, ailelerimizin önünde, her zaman olması gerektiği yerde dururken görmek. İkimizin de buraya ait olamayacak kadar çarpık olduğumuzu sanıyordum. Ama Tamid benim asla ait olmadığım ya da asla olmak istemediğim bir şekilde buraya aitti.

Ben İsyan Cephesi’ne aittim.

İsyân Cephesi namaza gitmek yerine eskiden Sazi'yi oluşturan birkaç duvara yaslanarak kurulmuş küçük bir çadırdan toplanmıştı. Güneşin son ışıkları çadırdan içeri kırmızı bir ışık halinde sızarak yüzlerimize alev gibi bir ışıltı veriyordu.

Hepimizin burada olması tanıdık bir şeyin uzak yankısı gibiydi. Eski kampımızın ve plan yapmak için böyle toplandığımız bütün o zamanların bir yankısı. Ama şimdi herkes eski halinin gölgesi gibi görünüyordu. Ahmed, Shazad ve Delila bitkin düşmüşlerdi. Acı ve yorgunluğun ve başka bir şeyin daha, yani Sultan'ın bu ülkeyi maruz bıraktığı acıyı birinci elden bilmenin etkisi altındalardı. Bir adamın tepeden hepimize neler yapabileceğini, bu savaşı kaybedersek bunun hayatta kalanlar, yığınlar halinde insanları Eremot'a gönderen bir adamın hükümdârlığı altında geride bıraktıklarımız için ne anlama geleceğini bilmenin.

Biz ışıltısının çoğunu kaybetmiş bir kitaptaki rengi solmuş bir resim gibiydik.

Ahmed "Sizce yeni üyeleri de yanımızda götürmeli miyiz?" diye sordu.

Shazad "Fazladan kabiliyetli bedenleri geri çevirmek gibi bir lüksümüz olabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Fazladan besleyecek ve destekleyecek bedenler olsalar bile mi?" diye sorarken Ahmed'in aslında sorduğu şeyi anlayabiliyordum. *Onları ölümlerine götürüyor olsak bile mi?*

Generalimiz benden tarafa şöyle bir baktıktan sonra çabucak konuşmaya devam etti. "O makineyi kapatabileceğimizi farz edersek o zaman bu insan sayısıyla kazanılacak bir savaş olur."

“İlliaz’a ulaşmadan önce bile onlara ihtiyacımız olabilir. Bilal’in edindiği yeni arkadaşlar göz önünde bulundurulursa,” derken sinir olmuş gibi konuşmuştum ama niyetim öyle yapmak değildi. Rahim de Ahmed de bana boş boş baktılar. Onlar gideli o kadar uzun zaman olmamıştı ama o sürede Miraji’nin büyük bir kısmı değişmişti. Bu isyanı ben yönetiyordum ve şimdi gücü tekrar Ahmed’e vermiştim. Bu sayede rahatlayacağımı sanmıştım. O gittiğinde bu yüke biraz alışmıştım sanırım. “Siz Ere-mot’tayken değişen şeyler oldu. Biliyorsunuz ki zaman zaman bu çölü bilen biriyle konuşmanız sizi öldürmeye-bilir.” Sözcükler ağızından artık taramalı tüfekten çıkar gibi çıkıyordu. Konuştukça aksanım daha da koyulaşı-yordu. “Bir kere, size buradaki insanların Noorsham’siz geri dönmemize nasıl tepki vereceklerini söyleyebilirdim. Delila’nın hepimizin kellesini kurtarması zahmetine gir-memiş olabilirdik. Size söyleyebileceğim başka bir şeyse İlliaz’ın artık Albisli kaynıyor olması. Gallanlarla ittifak kurup birlikte İzman’a yürümek için fırsat kolluyorlar. Benim gördüğüm kadarıyla da, eğer iki düşmanımız da aynı anda bize cephe alırsa, işimiz biter. Tahtı alabilelim ya da alamayalım. Onu elimizde tutamayız.” Ben onlara kaçırdıklarını, İzman’a gitmek için Leyla’nın icatlarını ve yabancı düşmanlarımızı aşmamız gerektiğini, İlliaz’ın işgal altına olduğunu anlatırken, Ahmed bir parmağı-nın boğumunu alnıyla saçlarının buluştuğu yere bastı-rarak beni dinliyordu. Rahim’e işaret ettim. “Senin Lord Bilal’in de onların dağlardan geçmelerine izin vererek yardım ediyor ve eğer bu durumu düzeltmezsek kendimi-zi şehri bile görmeden önce başa çıkabileceğimizden çok

daha fazla düşmanla karşı karşıya bulacağız.”

Rahim savunmaya geçerek “Benim adamlarım emirleri yerine getiriyorlar. Onlar ülkelerine hainlik etmiyorlar,” dedi.

Jin “Hepimiz ülkemize hainlik ediyoruz,” diye belirtti. Tek dizini kaldırmış, kolunu rahatça onun üzerinden sarkıtmış oturuyordu ama pür dikkat olduğu su götürmezdi. Rahim’e güvenmiyordu. Ahmed ve Delila ona kardeşleri gibi davransalar da. O aslında kendi kardeşi olsa bile. “Onların bizim için hainlik etmelerine ihtiyacımız var. Sana sandığın kadar sadık değillerse o zaman ne olacak?”

Bu kavga daha başlayamadan onları ayırarak “Bu konuda neden oraya gittiğimizde endişelenmiyoruz?” diyerek araya girdim. “Asıl oraya nasıl gideceğiz ki biz?”

Shazad hiç tereddüt etmeden “Eremot’tan yeni arkadaşlarımızdan birini kullanacağız. Haytham Al-Fawzi. O, Tiamat Emiri ya da isyan sempatizanlarına sığınacak yer sağlamaya başlayıp bu yüzden de hapse tıklılmadan önce Tiamat Emiri’ydi. Şimdi Tiamat’ı erkek kardeşi yönetiyor ama şehir yasal olarak ona ait. Onu geri alabiliriz sanıyorum,” dedi.

Jin onu anlayarak “Üstelik orası bir liman şehri,” diyerek onu tamamladı. “İlliaz’a Tiamat’tan deniz yoluyla gitmek istiyorsun.”

Ahmed ortamı yumuşatmaya çalışarak “Böylesi yürüyerek kuzeye gitmekten daha kolay olur. Ghasab’da demir atıp oradan Illiaz’a geçebiliriz,” dedi.

Sam Shazad’in dediğini duyduğundan emin olarak “Ben Illiaz’a geri dönmek istediğimden pek emin değilim,” diyerek araya girdi. Ayrıca Shazad dediğini nasıl

duymayabilirdi ki? Burada hepimiz dizlerimiz birbirine değecek şekilde sıkış tıkış bir haldeydik. “Orada az kalsın ölecek olduğum gerçeği göz önünde bulundurulursa,” derken göğsünü bir parça şişirdi.

Rahim onu tersleyerek “Buradaki insanların yarısı İlliaz’da az kalsın öleceklerdi,” diye bilgilendirdi.

Jin “Amani sadece sen onu vurduğun için az kalsın ölecekti,” diyerek araya girdi ve Sam’in sessizce kıkırdamasına neden oldu. Dairede etrafa bakarken Shazad’in de benimle aynı anda gözlerini devirdiğini yakaladım. Ama aradığım o değildi. İstemeden Hala’yı aradığımı fark ettim. Onun bu ağız dalaşına girmiş çocukların çenelerini kapatmalarını sağlayacak bir şey söyleyerek araya girmesini beklediğimi.

Shazad sinirlenerek “İlliaz’a gelmeyecek tek insanlar çocuk gibi davrananlar,” diye çıkıştı. “Çünkü ben ordularımda çocuklara eğitim vermem.” Shazad kontrolü ele geçirdiğinde çadıra hemen bir sessizlik çöktü. “Şimdi şöyle yapacağız.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tiamat şehrinin hiçbir şansı yoktu.

Denize ulaşmamız neredeyse iki hafta boyunca yürümemizi gerektirdi. O kadar sık durmasaydık yarısı kadar zaman alırdı.

İsyan Cephesi Eremit'u atlatmaya yaklaştığında, harekete geçmeye hazırдық sonunda. Taşıyabileceğimiz kadar, Sazi'nin fazladan verebileceği kadar şeyi topladık ve onları ikizlerle yürüyen insanlar arasında bölüştürdük.

Sonunda olabildiği kadar gitmeye hazırдық.

Ama hepimiz gitmiyorduk.

Tamid geride kalmaya karar verdi. Onun bizimle gelmeyeceğini biliyordum ama yine de onsuz çekip gitmek huzursuzluk vericiydi.

Gitmeye hazırlandığımız sabah “Hâlâ bizimle gelebilirsin. Biliyorsun değil mi? Yolda yaralarımızı dikecek biri işimize yarayabilir,” dedim. İşinde iyiydi o. Birkaç gün önce, yeni üyelere bir şey gösterirlerken Jin suratına

vurduğunda burnu kanayan Rahim'in burnunu sarışını izlemiştim. O ikisi Sazi'de bulunduğumuz on gündür, eskisinden daha iyi anlaşıyorlardı.

Tamid dağın yüzündeki engebeli zeminde takma bacağının üzerine ağırlığını vererek "Ben buraya aidim Amani. Hep de öyleydin," dedi. Aklının başka bir yerde olduğunu anlayabiliyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Biliyorsun değil mi?" dedi sonunda. "Yani oraya gidip..." *"Ölmek zorunda değilsin."* Bunu demeye dili varmamıştı. "Kalırsan..."

"Gitmek zorundayım Tamid," diyerek sözünü kestim. "Benim yerim onların yanı," derken ona söylediklerimin sertliğini yumuşatmak için bitkin bir ifadeye gülümse-dim. "Hep de öyleydi."

Tamid kafa salladı. Aslında gerçekten anlamadan anladığını biliyordum. Tıpkı benim onun neden burada kaldığını asla anlayamayacak olsam da neden kalmak zorunda olduğunu anladığım gibi. O yüzden sessizce dağın üstünde durduk sadece. Yollarımızı bizi ayırıp uzaklara götüreceği ana dek bekledik. Muhtemelen sonsuza kadar ayıracaktı. Sabahın erken saatleriydi ve burası daha soğuktu. Bedenimi bir ürperti kapladı. Tamid beni şaşırta-arak uzanıp rahatsızca kollarıyla beni sardı. Bir zamanlar arkadaşım olan Tamid... İzman'da öleceksem eğer birbiri-mizi affettiğimizi bilmek güzeldi en azından.

Hepimiz vedalarımızı ettik. Aileler bize katılan adamlara ve kadınlara veda ederlerken bazı gözler yaşlarla dol-du. Sonunda madenlerden kurtardığımız yüz kadar kişi-ye onlardan da üç düzine kadar kişi katıldı. Eremit'tan çıkan insanların birkaçı İsyan Cephesi'yle daha ileri git-

memeye karar verdi. Hapishane daha fazla savaşta mücadele veremeyecek kadar çökmelerine neden olmuştu.

Biz dağdan aşağıya inmek için dönerken Farrah teyzem “Amani,” diyerek beni durdurdu. Gerildim. Bana söyleyecek neyi varsa, en son ana kadar beklemişti ki bu da söyleyeceğinin iyi bir şey olduğu anlamına gelemezdi. Shazad de bunu fark edip yanıma geldi. Arkamda nöbet tutuyormuş gibi. Ona minnettardım. Ama Farrah teyzemin yüzü bu kez zehir saçmıyordu. “Shira...” dediğinde ölmüş kızının adını ağzına almanın ona verdiği acıyı duydum. “Onun bir oğlu mu oldu?”

“Oldu,” derken taşıdığım yollukların kayışını gerginlikle düzelttim. Farrah teyzem Fadi için İsyan Cephesi’nden daha yakın bir aileydi. Onun anneannesi idi. Onu yetiştirmeye bizden daha çok hakkı vardı. Ama Fadi de bir Cindölüydü. Onu benim gibi ne olduğumdan habersiz bir şekilde burada yetiştirilmesi için teslim edemezdim öylece. Noorsham’ın de yetiştirildiği gibi; patlamayı bekleyen katıksız güçten oluşan bir bomba olarak. Benden tek kızının çocuğunu isterse ve ben de onu reddetmek zorunda kalırsam... işte o zaman aramız ondan en son ayrıldığım zamankinden daha kötü olarak ayrılabilirdim. Ama yine de eklemeyi edemedim. “Ona Fadi adını koydu. Dedemin, senin babanın adını.”

Farrah teyzem “Sen...” diye konuşmaya başladı ama onları dile getirmekte zorlanıyormuş gibi kendi kendini susturdu. “Bir gün torunumu görmek isterim Amani... bu mümkünse eğer.”

Bekledim ama bir tehdit, herhangi bir talep, istediğini almak için beni aşağılaması gibi bir durum yoktu. Ce-

vap vermeden önce tereddüt ettim. “Bilmiyorum...” *Sana güvenip de onu emanet edip edemeyeceğimi.* “Burada durumun nasıl bir hal alacağını bilmiyorum. Bir savaştayız biz.” Büyük ihtimalle onu sana geri getirmek üzere hayatta olmayacağım.

Farrah teyzem kaskatı durarak kafasını aşağı yukarı salladı. “Biliyorum. Ama dener misin?”

Ona bu kadarını verebilirdim. Bu tutabileceğim bir sözdü. “Deneyeceğim,” deyip denemenin yeterli olmayabileceğini bilirken teyzemin yüzünde umudun filizlendiğine şahit olmadan önce çabucak arkama döndüm.

Dağdan aşağı inerek batı Mirajî'den dağların ortasından güneye giden tren raylarının geçtiği tünele doğru gittik. Hayham Al-Fawzi şehrini geri almak için sabırsızlanıyordum. Hepimiz bu savaşı sonlandırmak için sabırsızlanıyorduk.

Yolda Juniper City ve Jin'le benim, bir Cindölü ve bir prens değil, ben daha belli belirsiz Mavi Gözlü Haydut olduğum, onun da sadece bir yabancı olduğu zamanlarda bir kervana katıldığımız yer olan Massil'den geçtik. O zamanlar buradaki denizi kumla dolduran Cin'in hikâyesini anlattıklarında onun babam olduğunu bilmiyordum.

Orada, şehrin ortasında Jin'in Deve Dizleri'ne maharetini kanıtlamak için dövüştüğü aynı çukurda, Delila Sazi'de yaptığı gibi sözcükleriyle uyumlu görüntüleri parmaklarından dökülerek Prens Ahmed'in hikâyesini anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde, yarım düzine kadar daha

yeni üyemiz vardı. Çoğu bu yıkılmak üzere olan şehre ait genç erkekler ve kadınlardı ama sadece birkaçı bize katılmak için kervanlarından ayrıldılar. Göçebe gruplarını terk etmelerine iyi bakılmayacaktı ama bir risk alıp hayatlarını teslim ediyorlardı.

Massil'den bir gün sonra, çölden doğu Miraji'ye uzanan rayların geçtiği tüneli geçtik. Şafak vakti yola çıkarak elimizden geldiğince çabuk ilerledik. Hepimiz karanlıkta dağın altına girmenin iyi bir fikir olmadığını biliyorduk. Gece olmadan da diğer tarafa geçtik.

Zar zor. Biz dışarı çıktığımızda güneş batıyordu.

İsyancı kampını saldırıda kaybettiğimizden beri aylar geçmişti ama dağın diğer tarafından çıktığımızda bir an bir tünelden değil de gizli bir kapıdan çıktığımı sandım.

Çöl kumları yerine, önümüzde alabildiğince uzanan vadi dalga dalga yayılan çimenli tarlalarıyla zümrüt yeşiliydi. Bu, görünüşe göre bin kilometre kadar ötedeki benim büyüdüğüm Miraji'den başka bir Miraji'ydi. Bir sürü tarlanın aralarını dallarından yaz meyveleri sallanan ağaçlar süslüyordu ve hava yağmur kokuyordu. İkizler birdenbire iki şahin şekline bürünerek fırlayıp gittiler ve yarış yaparak vadiden aşağı daldılar. Tiz çılgınlıkları etrafı sardı.

Güneydoğu Miraji'de yer yer çiftçilik yapan kasabalar vardı ve geçerken her birinde durduk. Delila her kasabada Ahmed'in hikâyesini anlattı ve her kasabada aramıza Miraji kahramanının, tekrar hayata döndürülen Asi Prens'in izinden gitmek için malzemelerini toplayan yeni insanlar katıldılar. Biz o kadar ileri gidemedik, hikâye bizden önce yayıldı; yayılırken de değişti.

Ahmed'in Mirajı'yi kurtarmak için Cinler tarafından seçildiği söyleniyordu. Diriltilip bizi yaratan varlıkların ellerinde yeniden yaratıldığı söyleniyordu. Bazılarının gözlerinde tamamen insan değildi. Biz kasabalardan geçerken, insanlar ona dua edip, ona seslenmek ve sadece onu görmek için evlerinden çıkıyorlardı ve her seferinde bazıları aramıza katılıyordu.

Shazad savaşabilecekler ve bedenleri eğitilmeye yetecek kadar güçlü olanların bizimle gelmelerine izin veriyordu. Ahmed çok yaşlılar ya da çok gençlerden geride kalmalarını, hayatlarını kendisi için feda etmemelerini isteyip kendisinin onlar için savaşacağına söz veriyordu.

Sonra bir de Ahmed'in yenilmez olduğuna dair hikâyeler vardı. Cinlerin elinde diriltildiği ve yenilemeyeceğine dair hikâyeler. Bunun tekrarlandığını duyduğumda elim istemeden Zaahir'in bıçağına gitti.

Tiamat'a ulaştığımızda, sayıca dağdan ayrıldığımızdan üç kat daha fazlaydık. Sadece bir grup değil, bir orduyduk.

Öğlen olduğunda, Tiamat'a tepeden bakan koyun üstünde duruyorduk. Shazad kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu tuğla tuğla parçalara ayırabilecekmiş gibi şehri inceliyordu. Tiamat'ın duvarları vardı ama biz o duvarların arasından kolaylıkla geçebilirdik. Gizlenmeye ihtiyacımız olursa yanımızda Delila vardı. Duvarları aşmanın başka bir yoluna ihtiyaç duyarsak da ikizler vardı.

Shazad sesli düşünerek "Emirin bizim geldiğimizi duymamış olmasına imkân yok," deyip hedefimiz üzerine düşünürken saçları denizden gelen ılık meltemde geriye doğru dalgalanıyordu. Yürümekle geçen haftalar, temiz

hava ve güneşe maruz kalmasının ardından neredeyse eski haline kavuşmuştu. “Bize karşı koyabileceklerini düşünmelerine imkân yok. İçeri girilmesin diye kapılara engel koymayı bile denemedi.”

“Evet,” diyerek ona katılırken gözlerimi kısarak aşağıdaki şehre baktım. Neredeyse varmıştık ve hedefimizi görünce aniden sabrım dolmuş da taşmış gibi hissettim. İhtiyacımız olan gemiler, bizi kuzeye götürmeye hazır halde o duvarların ardında demirliydi. “O zaman öylece içeri girmemize ne dersin?”

Shazad’ın benimle aynı fikirde olmamasını bekliyordum sanırım. Ama bana karşı çıkmadı.

Davet edilmişiz gibi şehre yürüdük; istila ediyormuş gibi değil. Haytham ve Ahmed önden gidiyorlardı. Shazad’le ben de hemen arkalarındaydık. Bizim arkamızı da Jin kolluyordu. İkizler sinekkuşları olarak zikzak çizerek tepemizde uçuyorlardı ama daha tehditkâr bir şekle bürünmeye de hazırlardı. Rahim orduyla duvarların hemen dışında bırakılmıştı. İhtiyacımız olursa destek güçleriydiler onlar.

Tiamat’ın kapılarında kimse bizi durdurmadı ama bir sürü insan ağzı açık bizi izlemek için dışarı çıktılar. Ölüp dirilmiş Asi Prens, aylar önce alıp götürülen meşru emirleriyle yan yana yürüyordu. Daha önce hiç böyle bir şehirde bulunmamıştım. Düzgün, geniş, bakımlı sokaklardan yürüdük. Dolup taşan kutu kutu çiçekler ve bitkiler rengârenk boyanmış duvarlara kadar uzanıyordu.

Emirin açık maviye boyanmış kocaman bir kare şeklinde ve suya bakan büyük evi şehrin en doğusunda yükseliyordu. Hatta suya öylesine yakındı ki denizden esen

meltem çatısında göndere çekilmiş beyaz bayrağı uçuşturarak biz yaklaştıkça bizim için onu birdenbire yerinden çıkarıverdi.

Yani Haytham'ın kardeşi bizim geldiğimizi görmüştü. Teslim oluyordu.

Haytham gözlerini kısıp evinin tepesindeki bayrağa bakarak "Birisi teslim olursa bu onları öldüremeyeceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bizden on yaş kadar büyüktü ama Eremot'ta geçirdiği zamanın etkisiyle yaşından daha da büyük görünüyordu. Kıvırcık saçları gür bir şekilde alnına düşüyordu. O bizim insanlarımızdan daha uzun bir süre orada kapalı kalmıştı ve asla gitmeyeceğinden emin olduğum izler taşıyordu. Ama artık tekrar şehrine döndüğü için üzerine yeni bir rahatlık çökmüştü.

Shazad "Öldürmemek gelenektir," diye tavsiyede bulundu.

Evin kapılarına yaklaştığımızda, Jin "Ama yine de biz geleneklere uymamamızla ünlüyüz," diyerek araya girdi. Temiz beyaz basamakları çıkarken onu hemen arkamda hissedebiliyordum. Ona bakmak için arkama döndüğümde, gözleri benim üzerimde değildi ama. Hemen aşağıdaki limandaki gemilere odaklanmıştı. Jin'le Ahmed hayatlarının büyük bir kısmını gemilerde geçirmişlerdi. Şimdi denize çok yakın olduğumuz için Jin'in duruşunda uzun zamandır görmediğim bir rahatlık vardı.

Eve girerken beyaz bayrağa rağmen temkinliydik. Ama kapının içinde tuzak falan yoktu. Dikkatlice içeri doğru ilerledik. Önümüzde boş mermer koridorlar uzanıyordu. Denizden gelerek perdeleri dalgalandıran rüzgârı saymazsak odalar birbiri ardına boştu. Haytham istedi-

se de burada intikam alacağı kimse yoktu.

Haytham bir dizi lüks odaya açılan bir kapıyı iterek açtı, “Kaçmış,” diye belirtti. O odalar emire aitti sanırım. İçerisi altüst edilmişti. Birisi aceleyle eşyalarını toplamış gibi. O birisi Haytham’ın erkek kardeşiydi. “Korkak,” dedi.

Buraya gelmek üzere yolda olduğumuzu duymuş olmalıydı. Ama kaçmasına neden olanın insan sayımız ya da silahlarımız olmadığına dair bir hisse kapıldım. Neden Asi Prens’in ölümden dönmüş olduğu haberi idi. Ahmed’in hikâyesi bizden önce gitmiş için savaşmamıza gerek bile kalmamıştı.

Bir efsanenin gücü buydu işte.

Ayrılarak çabucak evi aramaya başladık. Haytham’ın erkek kardeşi fazla uzağa gitmiş olamazdı. Shazad’le ben zemin katı aldık. Haytham de bu sırada eskiden bu evde çalışan hizmetkârları aramaya koyuldu. Herhangi birinin bu durumla ilgili cevapları varsa, o da onlardı.

Shazad bir kapıyı itip açarken yüzünü ekşitti.

Elimi çoktan silahıma götürerek “Ne var?” diye sordum.

“Hayır, hayır,” diyerek çabucak beni durdurarak kapıyı tamamen açtı. Kapı, bir duvara monte edilmiş kaynayan bir fıskiye nin olduğu küçük bir bahçeye açıldı. Fıskiye nin üzerinde de yarısı bitmiş, çok renkli bir mozaik vardı. Bir adamın yüzüne benziyordu. “Eğer bir gün evime iki metre yüksekliğinde bir portremi koymanın iyi bir fikir oldu-

ğunu düşünürsem beni tokatlayacağına söz verir misin?”

Silahımın üzerindeki elimi gevşeterek kahkaha attım. “Bir Cindölünün sözler vermesinin tehlikeli bir şey olduğunu biliyorsun,” diye şaka yaptım.

Başka bir şey söylemek üzereydi ki ikimiz de bir ses duyduk. Bir çocuğun ağlaması gibiydi. Küçük bahçedeki ahşap kapının hemen ötesinden geliyordu bu ses. Shazad’ın yüzündeki neşe ifadesi çabucak kaybolurken elini kılıcına koydu.

Konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Birlikte birçok savaşta mücadele vermiştik. Konuşmasına gerek olmadığını biliyordum. O kapıya doğru ilerlerken hafifçe kafamı sallayarak silahımı çektim. O nefes verirken ben derin bir nefes aldım.

Aniden kapıyı açarken de kılıcını çekti. Ben de bu sırada silahımla onu koruyordum.

Sonra ikimiz de aniden durduk.

Kapının ötesinde korkuyla sinmiş insanlarla dolu küçük bir bahçe daha vardı ve bu insanlar tehdit teşkil etmekten çok uzaklardı. İki düzine kadar kadın ve yaklaşık on üç yaşlarından kucaklardaki bebeklere kadar en az onların iki katı kadar çocuk saydım.

Bahçede toplanmış çocuklar ağlamaya, kadınlar da çocuklarını daha da bağırklarına basmaya başladıklarında Shazad kılıcını bıraktı.

“Sorun yok,” diyerek şimdi boş olan ellerini havaya kaldırdı. “Size zarar vermek için gelmedik buraya.”

Onları tanıdığımı fark ettim. Yakında duran annesinin arkasına sinen erkek çocuğunun adı Bassam’di. Onu daha önce bir kez bir gölün kıyısında, elinde bir yayla rüştünü

ispat ederken görmüştüm. Babasının eli omzundaydı.

Onlar Sultan'ın eşleri ve çocuklarıydılar.

Leyla kuşatma yaklaştığı için haremın geri kalanının uzağa, güvenli bir yere gönderildiğini söylemişti.

O güvenli yer Tiamat'tı demek. En azından biz gelmeden önce.

Ben yan tarafımda sallanan Zaahir'in bana verdiği bıçağa dokunurken Shazad "Size zarar vermeyeceğiz," diye tekrar etti.

Bu bıçağı başka bir prensin canını almak için kullanırsan sana söz veriyorum prensin tahta geçmek için savaşı sağ salım atlatacak.

Bir prensin canına karşılık başka bir prensin canı.

Bunu asla öldürmeyeceğimi bildiği halde Jin'i ya da Rahim'i öldürmem gerektiğini ima eden zalim bir şaka olarak söylediğini, asla almayacağım yardım için art niyetli bir teklif olarak düşünmüştüm.

Ama buna rağmen o bıçağı yanımdan ayırmamıştım. Şimdi de düzinelerce prens sunulmuştu bana.

Shazad onlara "Size zarar vermeyeceğiz," demişti.

Birdenbire nefes alamadım. Shazad'in arkamdan seslenişini duymazdan gelerek bahçeden çıktım. Çabucak geldiğim yoldan dönerek sokağa fırladım. Denize giden yolu da yeterince kolay buldum ve kısa bir süre sonra limanda durmuş, gemilere ve korkutucu derecede sonsuz sulara bakıyordum. Bıçağı yanımdaki kından hışımla çıkardım ve onu havaya attım. Nişan almak konusunda iyiydim. Bıçak havada kavis çizerek dalgaların arasına, ulaşamayacağım kadar uzağa indi. Aptalca ve çaresizce bir şey yapabilme ihtimalimi de beraberinde götürmüş oldu.

“Onu kurtarmak istemene şaşmamak gerek.” Ses yüzünden irkilerek kafamı kaldırıp baktım. Arkamda sırtını bir duvara yaslamış, pis ayaklarının dibinde birtakım bozuk paraların olduğu bir adam vardı. “Yanlış seçimler yapmaktan çok korkuyorsun değil mi?”

Kafam karıştı. Etrafa bakındım. Ama limandaki diğer herkes bize göz ucuyla bile bakmadan işlerine güçlerine bakıyorlardı. Dilenci benden başkasıyla konuşuyor olamazdı.

“Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?” Duraklayıp bozuk para ister gibi bir elini bana uzattı. Cebimde sallanan yarım *louzi* buldum ve onu dilencinin ellerine bıraktım. “Bence bencilsin sen,” derken bozuk parayı hemen cebine indirdi. “Senin için hiçbir anlam ifade etmeyen, aralarından seçebileceğin o kadar prens var ve sen kendi türünden binlerce insanı kurtarmak için onlardan birini bile öldüremiyorsun. Üstelik ben sana bunu yapman için bir fırsat sunmuşken.” İşte o anda doğruca gözlerimin içine baktı ve gözlerinin kor rengi olduğunu gördüm.

Yeni insan kılığında gizlenmiş olsa da onu tanıyarak “Zaahir,” dedim. “Ne istiyorsun?”

“Ne yapacağını bilmek istedim,” derken sırtını arkasındaki taş duvarda yukarı doğru kaydırarak ayağa kalktı. “Ama sözlerimi tutmak için de buradayım,” dedi. Konuşurken bedeni dönüşerek yaşlı bir dilenciden acayip derecede Ahmed’e benzeyen genç bir adama dönüştü. “Sen, prensini tahta geçirmenin bir yolunu istedin. Ben de sana bir yol sunmaya söz verdim. Ama az önce o yolu terk ettin.”

Jin bana bir keresinde tesadüfün kaderle aynı zalim espri anlayışına sahip olmadığını söylemişti. Cinlerin de

zalim espri anlayışları ve bir dağın içini açmaya, bir erkek çocuğunu ışıktan bir duvara dönüştürmeye, beni buraya, çölün bir ucuna getirip bana tam olarak istediğim şeyi, yani Ahmed'i hayatta tutmanın bir yolunu sunmaya yetecek kadar güçleri vardı.

“Çocuklar onlar,” dedim.

“Sen de öylesin. Bir hayatın on yıl ya da iki veya üç yıl sürmesinin gerçekten bir önemi var mı?” Bunu bana gerçekten sorduğunu fark ettim. O fani dünyadan, o dünya var olduğu sürece uzaktı. On, yirmi ya da yüz yaşında olmak arasındaki farkı anlamıyordu. Onun için bu yaşların hepsi gençti. “Bir adam olsa onu öldürmen daha kolay olur muydu?” diye sordu. “Hayır, olamaz çünkü birlikte seyahat ettiğin diğer iki prensi öldürebilirdin o zaman. Ama onlar senin ihtiyaç duyduğun adamlar. Hepsi kendine özgü bir şekilde.” Gülümsediğinde yüzü yine değişerek bu kez Jin'in yüzüne benzer bir yüze dönüştü. “Sen daha önce başkalarını öldürdün Bahadur'un kızı. İnkâr etme bunu.”

“Kurtarmak için insanları öldürmek...” derken huzursuz edici derecede Jin'inkine benzeyen o suratta kurnaz bir gülümseme belirdiğinde kendi kendimi durdurdum. “Savaşta insanları öldürmek farklı bir şey.”

“Bu da bir savaş. Ama ısrar edersen sana verebileceğim başka bir armağan daha var.”

Görebileceğimden çok daha hızlı hareket etti. Bana doğru adım atmadı. Sadece durduğu yerde ortadan kayboldu ve tam önümde yeniden belirdi. Beni yakalayıp herhangi bir faninin tutabileceğinden daha sıkıca tuttuğunda önce sendeleyerek geriye çekilecek kadar bile vaktim olmadı. Etten ve kandan yaratılmış kolların sarmasından ziyade

bir dağın taşları arasında sıkışıp kalmak gibi bir histi. “Bu benim sana yeni armağanım Bahadur’un kızı,” dedi.

O anda, ben geri çekilemeden önce beni öptü. Beni fani bir adam gibi de öpmedi üstelik. Ama dudakları taştan değildi, ateştendi. Dudaklarım dudaklarının altında yandı. Sonra da başladığı kadar çabukça bitti.

Bir anlığına, o geri çekilirken yüz ifadesinde bir şey değişti. Emin ifadesi dağda yüzünde gördüğüm aynı afallamış çılgınlık ifadesine dönüştü. Söylediği bir şeyi hatırladım. Benim ona, İlk Kahraman’a benzediğimi söylemişti. Zaahir diğer cinler kadar uzun bir süre fanilikle yaşamıştı ama bu dünyadan uzak yaşamıştı. Onlar gibi zaman tarafından ya da binlerce ölüm tarafından köreltilmemişti.

“Bu da neydi?” derken elimi ağzıma götürdüm ama dudaklarıma dokunduğumda her zaman oldukları sıcaklıktaydılar.

“Bir can armağanı,” derken beni kavrayan elleri sıcak bir ten gibi değil, hava, taş ve ateş gibi hissettirdi. “Bunu kendine saklayamazsın. Ama başka bir insana verebilirsin ve sana söz veriyorum, bu canı verdiği kişi yaşlanacak kadar uzun yaşayacak.”

İlk önce bana birini öldürmek için bir fırsat vermişti. Şimdiyse bana birini bir öpücükle kurtarma fırsatı veriyordu. İstersem Ahmed’i kurtarma fırsatını.

Ya da Jin’i kurtarabilirdim. Bu bencilce düşünce onu uzaklaştıramayacağım kadar çabucak sinsice aklıma geldi.

Sonra aklıma başka bir fikir daha geldi: Bilal... Bu canı onda kullanırsam İlliaz’ı da bu şehri aldığımız kadar kansız bir şekilde alabilirdik. Her şeye rağmen Bilal’e ölümünden bir kaçış yolu sunabilirdim demek.

Otuzuncu Bölüm

Denizden nefret ediyordum.

Ertesi sabah Hayhtam'ın bize tekrar ele geçirdiği şehirden bir gemi ve onu yönetecek bir mürettebatla denize açıldık.

Ben en son bir gemiye bindiğimde, ilaçla uyuşturulmuştum ve saraya götürülmek üzere tutsak edilmişim. Zincirlenmiş olmamanın da pek iyi sayılmayacağını anladım sonunda. Geminin güvertesi asla dengeli durmuyordu ve karayı görmeyi bıraktığımda, içimi tuhaf bir panik sardı. Ahmed ilk gece beni güvertenin altında, kafam bir kovanın içindeyken buldu. Sabırla yanıma oturup ben öğürerek midemdekileri boşaltırken, bir eliyle nazıkçe sırtımı sıvazladı.

Onunla konuşmak için içimde hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar bekledim. O zaman bile kafamı kovanın içinden çıkarmaya cesaret edemedim.

“Nasıl buldun beni?” diye sorarken ağzımda safra tadı vardı.

Ben yavaşça kafamı kaldırırken “Sam seni sattı,” dedi. Bana bir su kesesi verdi. Onu titreyen ellerle alıp ağzımı çalkalayıp kovaya tükürdüm. “Bugün senin bir şey yediğini görmediğini söyledi.”

“Gözlerini Shazad’dan başka birini görecektik kadar uzun bir süre ayırdığı için onur mu duymalıyım?” derken hâlâ çok kısa olan saçlarımdan bir tutamını yüzümden geriye aldım.

Ahmed bana düz yeşil bir yaprak uzatarak “Al bakalım. Bunu çiğne. Mideni bastırır. Tiamat’taki bir Kutsal Şifacı’dan biraz aldım. İhtiyacımız olabileceğini düşündüm. Benim de deniz tutmasını karşı direnç geliştirmem biraz zamanımı aldı. Jin’le ben ilk kez denizciliğe başladığımızda.”

Tereddütle o şeyi ağzıma aldım. Tadı kötü değildi. Dilime değdiğinde tatlı ve serinlik vericiydi. Yavaşça çiğnedim. Ayaklarımı altıma almaya çalışırken Ahmed izledi.

“Amani, sana bir şey sormam gerek.” Ahmed’in daha kurnaz olsaydı, kasıtlı olarak ben titrek ve savunmasız bir haldeyken beni bulmaya gelmiş olduğunu düşünebilirdim. Ama karşımdaki Ahmed’di. “Bütün bunlar bittikten sonra tahta geçmeyeceğim ben.”

Bu dediği dikkatimi çekti. “Ne?”

Ben onu aşağılamaya başlamadan önce aceleyle “En azından babamın tahta geçtiği gibi geçmeyeceğim,” diye ekledi. “Zorla, halka kendilerini kimin yöneteceği konusunda bir seçme şansı vermeden değil. Sen Sazi’de dediklerinde haklıydın. Bu çölü bilen insanları dinlemeliyim.

Bir seçim yapacağım. İnsanların hükümdârlarını seçmelerine izin vermek için İyonya cumhuriyetlerinde yaptıkları gibi. Daha iyi bir hükümdâr olacağını düşünen her adam ya da kadın adını öne çıkarabilir ve insanlar onların benden daha iyi olacaklarına karar verirlerse, benim yerime o kişiyi seçebilirler.”

Bütün bunları hazmetmeye çalışarak öylece ona baktım. “Bunu bana neden söylüyorsun?”

“Çünkü...” deyip düşünceli bir ifadeyle alınıdaki yara izini ovuşturdu. Düşündüğünde ortaya çıkan bir alışkanlığıydı bu. “Senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Neden ki?” Genelde kelime kelime konuştuğumu fark ettim. Bu konuda bir hükümdâra tavsiye vermek şöyle dursun, ben kendi botlarımı bağlamaya yetecek kadar bile akıllı konuşmuyordum. Ama Sazi’de ona her şeyi bilmediğini, beni dinlemesi gerektiğini söylemişim.

“Amani sen bu ülkeyi herkesten daha iyi biliyorsun. Sence işe yarar mı bu?”

Üzerinde düşündüm. “Peki Sultim İmtihanları konusunda ne yapardın o zaman? Sultim İmtihanları en başından beri bir sonraki hükümdârı seçmek için kullanılıyor. Bu, bozulması güç bir gelenek.”

“Biliyorum ama sence yapabilir miyim ben?”

Sultan bana Auranzeb’in olduğu gece, elleri ilk doğan çocuğunun kanına bulanmışken bir şey söylemişti. Dünyanın değiştiğini, ölümsüzlerin ve sihrin zamanının sona ermek üzere olduğunu, artık hayatlarımızı yönetmelerine izin verilmemesi gerektiğini, bizim onların hayatlarını yönetmemiz gerektiğini söylemişti. Sultan zalim ve kendine hizmet eden bir adamdı. Ama bunları söylediğinde yanıl-

dığını bilmiyordum. Belki de değişmenin zamanı gelmişti. Belki de çöl kendi hükümdârını seçmeye hazırdı.

Kafamı yavaşça sallayarak “Evet,” dedim. Kafam biraz döndü. “Bence işe yarayabilir,” diye ekledim. Ahmed rahatlayarak omuzlarını gevşek bıraktı. Benim söyleyeceğim şey konusunda gergin olduğunu fark ettim. Yumruğunu alnındaki bir noktaya bastırdı.

Alnıyla saçının birleştiği noktaya uzanıp koyu renkli buklelerinden birini yumruğunu bastırdığı yerden geriye aldım. Kendime hâkim olamadan “Nerede oldu bu?” diye sordum. Jin’in bedenindeki yara izlerinin çoğunu biliyordum. Ahmed’in o kadar çok yoktu. Ama yine de biraz vardı.

Ahmed gülerek “Aa...” dedi. “Bu benim hatamdı. Jin’le ben çok küçükken, Siyah Martı’da güvertedeki ilk yılımızda oldu. Ben rota belirlemeyi öğrenirken Jin zamanının çoğunu geminin iskeletine ve halatlarına tırmanıp inmekle geçiriyordu. Bir gün bir hata yaptım. Kaçabilme-miz gereken bir fırtınanın içine doğru açıldık. Gemimizi batırabilirdim. Yine de şanslıydım. Gemimiz neredeyse alabora olmak üzereyken güverteye kafamı çarparak yarıdım. O gün öleceğimi sanmıştım,” dedi.

Elimi çekerek “Korkuyor musun?” diye sordum. “Yani ölmekten.” Zaahir’in öpücüğünün dudaklarımda bıraktığı karıncalanma hissini duydum.

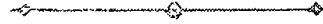
“Bilmiyorum,” deyip düşündü. Birisi bana aynı soruyu sorsaydı cevabım çabuk ve kesin olurdu. “*Evet, ödüm patlıyor,*” derdim. Bu beni bencil ve korkak mı yapardı? “Ben dünyanın birçok yerini gördüm. Bir sürü insan ölüme inanıyor ve ben bizi sonrasında neyin beklediğine inandığını tam olarak bilmiyorum. Ama bu hayattaki şeylerden

korkuyorum. Ölmekten değil ama kaybetmekten; bizi zenginliklerle dolu bir mağara olduğuna söz vererek bir canavarın ağzına götüreceği gibi olacağımdan; diğerlerinin öleceğinden ve çoktan ölenlerin de bir hiç uğruna ölmüş olmalarından; olan her şeyin ve yaptığım her şeyin tamamen önemsiz olacağından ve unutulacağından,” dedi.

Ama zaten biz hepimiz Ahmed'den daha bencildik. Bu yüzden bizi o yönetiyordu ve haklıydı. Kendimiz için bu davaya, bu hayata baş koymamıştık. Bir gelecek yaratabilmek için bu işe girmiştik. Geri kalanımız bu uğurda ölebilirdi. Ama Ahmed'in yaşaması gerekiyordu.

Eğer Zaahir'in öpücüğünü Bilal'e kullanırsam, Ahmed yine de son anda ölebilirdi. Bizi zafere götürürken ölebilirdi. Ama Zaahir'in öpücüğünü Bilal'e kullanmazsam, onu Jin'e kullanmak bana daha cazip gelirdi.

Çünkü ben her zaman Ahmed'den daha bencil olacaktım.

Miraji'nin kuzey kıyısına ulaşmamız için denizde üç gün yolculuk yaptık. Tekrar limana yaklaşmamız için iki gün daha gerekti. Denizde Ghasab'a doğru ilerlerken, ortadaki dağların gölgesi geminin üzerine düşeceği kadar kıynın yakınından geçtik. Doğu Miraji'den diğer türlü geçseydik çok uzakta kalacak olan batıya gitmek için sınırı geçerken herkes izlemek için güverteye geldi.

Çok yakındık.

Rahim'in ordusunu almaya, onları Bilal'in elinden kاپıp İzman'a götürmeye çok yakındık.

Ben liman şehri Ghasab'a daha önce sadece bir, teyzem tarafından baygın halde içinden geçirildiğim seferi de sayarsanız iki kez gelmiştim. Ama o sefer şehri pek görememiştim.

Ahmed limana demir atacağımız günden önceki gün ikizleri rapor vermeleri için önden gönderdi. Yürüyerek Illiaz'a gitmemiz birkaç gün sürebilirdi ama şekil değiştiren doğanların uçarak gitmesiyle sadece birkaç saat sürerdi. Güneş batmadan önce geri dönmüşlerdi. Maz geminin çanaklığına kondu ve gemi direğinden aşağı bir maymun şeklinde indi. İzz de bu sırada konacağı yeri yanlış ayarlayarak yuvarlandı. Boynunu kırmamış olmasının tek nedeni son anda bir yılanı dönüştükten sonra ayaklarımızın dibinde çıplak bir erkek çocuğu olmasıydı.

Önce o yanımıza geldi. Nefes nefese ama yanımıza Maz'den önce gelmenin heyecanını da pek gizleyemeyip gözlerini kocaman açarak "Bir ordu var," dedi.

Shaad İzz'e bir gömlek atarak "Yarış mı yapıyordunuz siz ikiniz?" diye sordu. İzz bizim hatırıma gömleği alıp beline bağladı.

İzz bir an gözlerinin içi gülerek "Ben kazandım," dedi.

Shazad gemi direğinin dibine inip tekrar bir erkek çocuğuna dönüşen ve mutlu görünen Maz'e bir pantolon vererek "O kadarını görebiliyorum. Bu ordu meselesi de neyin nesi?" dedi.

Maz pantolonunun ipini bağlayarak "Illiaz. Görünüşe göre dağların batı tarafının eteklerinde bir ordu kamp kurmuş," dedi.

İzz "Mavi bayraklar var," diye ekledi.

Kanımın donduğunu hissederek "Gallanlar," dedim.

“Onların burada ne işi var?” Havanın daha az kekremesi olduğu güvertede kalırsam denizin beni o kadar da tutmadığını fark etmiştim. Ahmed’in bana verdiği bitkilerin de biraz faydası dokunmuştu. Yıldızların altında uyuyakalarak güvertenin üstünde uyumayı alışkanlık haline getirmiştim.

Jin de genelde geceleri oradaydı. Benim anlamadığımı ya da dikkatinin tamamını çekmesinden hoşlanmadığım bu devasa gemiyi yönetiyordu.

Onu öpme arzusu şu an vermeye hazır olduğumdan çok daha büyük bir karar olacağından, Zaahir beni öptüğünden beri ondan uzak duruyordum.

Rahim kollarını göğsünde kavuşturup geminin kocaman direklerinden birine sırtını yaslayarak “Muhtemelen İzman’a dağların arasından bir ikmal yolu kullanıyorlardır. Ben şehri kuşatma altına alsaydım öyle yapardım. Biz kendi aramızda savaşıp bunu çözerken ülke dışında kalma nezaketini gösterirler mi sence?” dedi.

Shazad şimdi daha ciddileşerek “Ne kadar?” diye sordu. Çabucak etrafı kolaçan edip güvertede kimsenin bunu duyacak kadar yakında olmadığından emin oldu.

İzz’le Maz sersem ifadelerle birbirlerine baktılar. İzz mavi saçlarını kaşıyarak bize dönerken kafasının arkasındaki saçların havaya kalkmasına neden oldu. “Yani... çok,” diye bir tahmin yürüttü.

Maz de ciddiyetle kafa sallayıp onu onaylayarak “Ben en az iki kat daha çoklar derdim,” dedi.

Jin “Doğrudan savaşamayacağımız kadar çok sayıdalar demek,” diyerek onların dediklerini geri kalanımıza açıkladı.

Shazad Cindölü prensesimize dönerek “Bir illüzyonla

gizlenerek aralarından geçmemizin bir yolu var mı?" diye sordu.

"Bu kadar çok insanı saklayabileceğimi sanmıyorum," deyip etrafa bakınırken dudağını kemirdi. "Altı kişi neyse de biz şu an üç yüz kişiye yakınız."

Denizden gelen rüzgâr şiddetlenerek parmaklarını hepimizin saçlarının arasına daldırarak birkaç tutam saçın derin düşüncelere dalmış generalimizin suratına çarpmasına neden oldu.

Ahmed yine saçının dibindeki noktaya yumruğunu bastırarak "Onları yukarıdan uçurabiliriz," dedi.

Biz suyun üzerinde hafifçe ilerlerken, Jin dümene yaslanarak "Ama sadece ufak gruplar halinde," diye dikkat çekti. Ben de ince bir şerit şeklinde uzanan köpüklü mavi okyanus sularına baktım. Artık dağı tamamen geçmiştik. Kıyı yeşil tarlalar ve tatlı meyvelerin olduğu meyve bahçelerinden oluşmuyordu. Kavurucu altın rengi kumlardan oluşuyordu. Çöldü. Benim çölüm...

Rahim bir kez olsun hemfikir olarak "Öyle yapmak çok uzun sürerdi ve herkesi ayırmak bir risk," dedi.

Shazad "Rahim sen bu dağları biliyorsun. Etraflarından dolanmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Ben neredeyse farkında olmadan kumlara uzanırken buldum kendimi. Kaburgamdaki acı da buna cevap verdi ama çöl de cevap vererek ben parmaklarımla yanımda ritim tutarken hareket etti. Aklıma bir fikir gelmeye başladı. Ama hepimizi öldürtecek türden bir fikir olup olmadığı bilemiyordum bir türlü.

Rahim konuşuyordu. "Dağ çok iyi savunuluyor. Yollar falan yok. Sadece patikalar var. Deneyebileceğimiz bir yol

var ama en az bir hafta kaybımız olurdu ve...”

“Ya dağdan geçerse?” diyerek Rahim’in sözünü kes-tim. “Etrafından değil, üzerinden değil ama...” Elimle ipeği kesen bir bıçak gibi ufak bir işaret yaptım ve bu kadar uzaktan bile kumun sudaki bir dalga gibi hareket ettiğini hissettim. “... içinden,” dedim. Zihnimdeki çarklar hâlâ dönüyordu ve bunu gerçekten yapabilir miyiz yoksa aklımı mı kaçıırıyorum diye merak ettim.

Ahmed çoktan kafasını iki yana sallayarak “Hayır. Shazad’i duydun. Şu anki insan sayımızla adil bir dövüş intihar olurdu ve ben bu riski göze almayacağım,” dedi.

Ama Shazad dövüşerek ilerlememizi önerecek den-li pervasız olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Beni izliyordu. Zihnini kurcalayarak ne düşündüğümü görmeye çalışıyordu. “Dövüşmekten bahsetmiyorsun de-ğil mi?” dedi.

“Hayır. En azından adil bir dövüşten değil,” derken he-yecanımın gittikçe arttığını hissedebiliyordum.

“Ya gemiyle içinden geçip gidersek?” Herkes bana de-liymişim gibi bakarken bir anlık mutlak bir sessizlik oldu. Ne demek istediğimi anında anlayan Shazad dışın-da herkes. Jin de bir dakika sonra onun gibi anladı.

“Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum,” diyerek ka-fasını öne uzatarak beni göz hapsine almış oldu. Yavaş-ça konuşuyordu. Onu daha az tanısaydım, beni azarla-dığını düşünürdüm. Ama onu gerçekten iyi tanıyordum. Yüzünde o gülümseme vardı. Başımızı gerçek bir belaya sokmak üzereymişiz de başka türlüünü kabul etmezmiş gibi. “Cindölü yeteneğinle bir gemiyi kumda yüzdürmeyi mi öneriyorsun?” dedi.

Shazad “Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

“Kumlar yeterince derin,” dedim. Tekrar çölde olmanın heyecanını hissedebiliyordum. “Sanırım deneyebilirim.”

Jin “Geminin düz olmadığını biliyorsun değil mi?” dedi ama gözündeki o kıvılcım hâlâ yerindeydi. “Onu dengede tutman gerekecek.”

Ahmed “Gücünün tamamı olmadan mı?” diye sordu. “Amani bu bir risk,” dedi.

Bana güvenmiyorlardı. Tam olarak değil. Bana bakarlarken her birinin yüzlerindeki şüphe dolu ifadeleri görebiliyordum. Yeterince güçlü olmadığımı düşündüklerini de. Benim kendime fazla güvendiğimi düşünüyorlardı. Gücüm tükeniyorsa ve günlerim sayılıysa o zaman geri kalanı büyük bir şey yapmak için de kullanabilirdim. Ölmeden önce her şeyi ortaya koyabilirdim.

“Bizim yaptığımız her şey bir risk ve bizi İzman’da bekleyen daha büyük bir savaş var. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum,” dedim.

Jin elleriyle dümeni sımsıkı tutarak “Bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin Haydut?” dedi.

Tek omzumu kaldırarak “En kötü ne olabilir ki?” diye sordum.

Rahim “Hepimiz ölebiliriz,” diye cevap verdi.

“Yeni bir haber mi bu?”

Bunun gerçekten de yapabileceğimiz bir şey olduğu, ne anlama gelebileceği, hatta mümkün olabileceği fikrini hepimiz bir bir hazmederken etrafımda daire halinde duran insanları izledim.

Shazad “Esaslı bir şahmerdan olurdu,” diye itiraf etti.

Rahim “Eğer Amani bunu başarabilirse...” diye konuşmaya başladı.

Jin gözlerini bana dikerek “Yapabilir,” dedi. Shazad’le birlikte benim tarafımdaydı. Sadece tek bir kişiye daha ihtiyacımız vardı. Herkes Ahmed’e baktı. Ne düşündüğü belli olmuyordu. Bu, babasıyla paylaştığı aileye özgü bir özellikti. Kafasını öne eğerek uzunca bir süre düşündü.

Bu fikri savunmak, bunun yapabileceğim bir şey olduğu fikrini öne sürmek için başka bir şey daha söylemek üzereydim ki Ahmed kafasını kaldırdı ve Asi Prens gitmişti. Ahmed’in aslında babasına değil, sonunda bir Sultan’a benzediğini fark ettim.

Ve kafa sallayarak onay verdi.

Otuz Birinci Bölüm

Güneş geminin güney tarafından göz kamaştırıcı bir ışıltıyla doğdu. Kuzeyden gelen rüzgâr yelkenleri çektiyordu.

Jin belime bir ip bağlayarak “Denize açılmak için güzel bir hava,” dedi. Çok yakında duruyordu. Arkasından şiddetli bir şekilde vuran güneş kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerimi kırpmama neden oldu.

Herkes gemiye bağlanmıştı. Ben kumların kontrolünü kaybedersem ve gemi devrilirse, aşağı düşmesinler diye emniyete alınmışlardı. Jin ipi daha da sıkı.

Suyun kenarına ilk ışık vurana dek bekledik. Sonra da Ahmed geminin direğine bağlı olduğu yerden bize kafa sallayarak onay verdi.

Jin sesini yükselterek planladığımız gibi yelkenler ve flok yelkenleriyle ilgili anlamadığım emirler, talimatlar vermeye başladı. İlerlemeye başladık. Jin bizi doğruca kıyıya doğru döndürürken yelkenler havayla doluyor, dalga-

lar geminin altımızdaki gövdesine vuruyordu.

Derin bir nefes aldım ve karşılığında denizin tabanındaki kumların içlerine işlemiş ağır suyla mücadele ederek ağır ağır yükseldiğini hissettim. Gözlerimi kapatıp avuçlarımı aşağı bastırarak suda hızlanırken bütün dikkatimi kumlara verdim.

Ben gücüme tutunmak için mücadele ederken, yan tarafımdaki acı iki büküm olarak neredeyse güverteden aşağı düşmeme neden olacak şekilde ikiye katlanırken kumların bana karşı koyduğunu hissettim.

Jin “Şimdi!” diye seslendi.

Denizciler düğümleri çektiği anda ben de güçlerimi kendime doğru çektim. Yelkenler rüzgârda tamamen dolarak şiştiler ve kumlar bizimle buluşmak için yükselerek geminin tabanına vurdular.

Geminin tamamı sola yatarak altımızda dengesiz bir şekilde sallandı. Güvertede birkaç çığlık koptu ve ben gemiye tutunup kumların bir anlığına altımızdan gitmesine, önümüzde çöl bizimle buluşmak için yükselirken bir anlığına suyun tekrar bizi kaldırmasına müsaade ederek, dengemi tekrar kazanmak ve aynı anda gemiyi de dengede tutmak için mücadele verdim.

Gemiyi karaya oturtuyorduk ama ben onu ilerletmeye devam edebilmeyi umuyordum.

Jin’in “Amani şimdi!” dediğini duydum ve zamanımızın tükendiğini anladım. Bunu doğru dürüst yapmalıydım yoksa sudaki büyük bir dalgadan çok daha beterine çarpardık. Ellerimi yukarı ve ileri savurarak tam da kıyıya ulaştığımızda etrafımızda bulabileceğim her bir kum zerreciğini bir fırtına gibi yükselttim.

Çarpmanın etkisine karşı kendini kollayan, çöl kumlarına değdiğimiz an devrileceğimiz ve yere çakılacağımızdan, bedenlerimizin paramparça olarak geminin enkazının arasına saçılacağından endişelenen herkesi geminin korkuluklarına ve direğine doğru savuran bir şiddetle kuma vurduk.

Sonra da ilerlemeye devam ettik. Kum bizi durdurmadı. Dalgalar gibi etrafımızda yükselerek gemiyi kıyıda çölün içine doğru taşıdı.

Kumdan bir denize açılıyorduk.

O anda öylesine şoke oldum ki neredeyse çölün kontrolünü kaybediyordum. Onu tekrar ele geçirerek gemiyi iki yanından da destekleyip dengede gitmesini sağlayacak şekilde etrafımızda yükselen kumlara baktım. Rüzgârın gücü de yanımızdayken bizi sudaki akıntı gibi ileri doğru götürüyorlardı. Hızla yol alıyorduk.

Acının arasından içimde çılgınca bir heyecan patlaması oldu. İmkânsızdı bu ama ben yapıyordum.

Jin benim kısmen duyduğum talimatlar yağdırırken, ben de dümeni çevirerek açığı bir parça düzelttim. Aman-sız çölün üzerinde uçuyorduk adeta. Kum Denizi'nin üzerinde seke seke ilerliyorduk.

Bir saniye sonra da Jin'in bunun neyini özlediğini anladım. Dünyada süzülerek ilerlemenin, nereden geldiğini bir anlık unutmanın ve nereye gittiğine dair endişelenmemenin özgürlüğünü, sadece bir anlığına hiçbir yerde olmamayı özlediğini anladım.

Engel olamadım. Bir sevinç çılgılığı attım. Shazad de benden sonra aynısını yaptı. Eremot'tan mahkûmları kurtardığımızdan beri yüzünde görmediğim bir gülüm-

semeyle rüzgâra coşkuyla gülümsüyordu. Geminin geri kalanı da, gerçekten de imkânsızı başardığımızı fark ettiklerinde, çabucak sevinç çılgınlıkları atmaya başlayarak gemiyi ellerini beyazlatacak kadar sıkı tutmayı bırakıp tezahürat yaptılar.

Kumun yükseltisinde Gallan kampı belirdi. Yolumuzdaki sıra sıra dizilmiş çadırlar, kum denizindeki adalar gibi görünüyordlardı. Ama benim durmak gibi bir niyetim yoktu.

Biz yaklaştıkça, yabancı üniformalı adamların çadırlarından fırlayıp çıkarak bizi gördüklerinde telaşla yoldan çekildiklerini görebiliyordum. Onlara gittikçe yaklaşıırken altımızdaki kumlar daha da yükseldi.

Ben gemiyi çadırların tam ortasına doğru döndürürken Shazad “Herkes hazır olsun!” diye seslendi. “Ayrıca renklerimizi havaya kaldırın.”

Genç isyancılardan birinin elinde tortop duran bir şey gördüm. Bir bayrağa benziyordu. Shazad’le Rahim bağırarak silahları çekmeye yönelik emirler verirken, Jin de gemi personeline yeni emirler yağdırmaya başlarken, genç kız onu ana yelkendeki bir ipe tutturdu ve çekerek tepemize çıkarmaya başladı.

Ama ben bu bağırış çağırışların çoğunu duymadım. Çünkü orada, gemi direğinin tepesinde açılan altın rengi bir güneşin dikilmiş olduğu koyu mavi bir bayrak vardı. Ahmed’in sembolü, İsyen Cephesi’nin bir bildirisiydi o.

Gallanlara kendilerine kimin geldiğini gösteren bir işaret, bu ülkeyi almaya hakları olmadığını bir işaretiydi. Bu ülke bizimdi.

Etrafımızda isyancılar, korkuluklardan destek ala-

rak geminin kenarından silahlarını doğrultmuş ve aşağı doğru çevirmişlerdi. Geminin gövdesindeki yuvarlak pencerelerden top mekanizmalarının çıktığını gördüm. Dikkatim dağıldığında gemi biraz sendeledi. Ama bizi ileri götürmeye devam ettim. Dümdüz ve dengeli bir şekilde Gallan kampında aniden şiddetlenen kaosun içine doğru.

Geminin önü ilk çadırlara değdiğinde Jin “Herkes kendini kollasın,” diye bağırdı.

Çadırların geminin gövdesinin altında botumun altındaki çıralar gibi paramparça olduğunu hissettim.

Biz tam gaz ilerleyerek önümüzdeki çadırları paramparça ederken Shazad “Ateş!” diye bağırarak emir verdi. Birdenbire ortamı ateşlenen silahların ve patlayan topların sesleri sardı. Şarapnel parçaları havaya saçılarak önünde ne varsa paramparça etti. Rüzgâr bir çadıra vurarak onu yerden koparıp havaya uçurdu. Tepemizde uçarken güneş üzerine vurarak koyu mavi kumaşın üzerinde yüzlerce küçük delik açtı. O yüzden de bir anlığına yüz tane yıldız tepeden bize bakıyormuş gibi göründü. Sonra da çadır kumaşı uçarak gözden kaybolup gitti.

Sol tarafımda bir kurşun bir barut fıçısına isabet edince geminin bir yanında alevler yükseldi. Ateş kampa yayılınca kâğıttan adamları alevler sarmış gibi göründü.

Kumlar bir askeri de havaya kaldırarak onu bize doğru fırlattı ve geminin pruvasının altında gözden kaybolmasına neden oldu. Ben küçük bir kızken Tozluyol’dan geçen onun gibi bir asker ve bir adamı sürükleyerek evinden çıkarıp işgal adı altında onu vururken botlarının kaldırdığı tozlar aklıma geldi. O nedenle de bu askere üzülmedim.

Yan tarafımdaki acıyla cebelleştim. Çöl üzerindeki

hâkimiyetimi bir parça gevşetsem bile ben onu tekrar ele geçirene dek rüzgâr bizi götürürdü. Ama şimdi Gallanları bir dalga gibi aşarak etrafımızdaki kumları yükselmeye zorluyordum. Sonra kafamı kaldırıp baktım. Tam ileride kumlar bitiyor, çöl dağlara dönüşürken yer yokuş halinde yükseliyordu. Paniğe kapıldım.

“Jin!” diye seslendim.

Jin denizcilerin yelkenleri indirmelerini işaret ederek, gemiyi şimdiden yavaşlatmaya çalışıp “Görüyorum,” diye bağırdı.

“Bir dağ var,” diye bağırdım.

Yine “Görüyorum,” dedi.

Bir şey yapmak zorundaydım. Herkesin debelendiğini gördüm. “Herkes sıkıca tutunsun!” diye bağırdım. Ama sesim silah seslerinin altında kaldı. Shazad’le göz göze gelerek ellerimi bir parça havaya kaldırdım. Bu kez o bağırmaya başladı. Ama onun da sesi boğuk çıktı. Karar verişine şahit oldum. Bir bıçak çıkarıp belindeki ipi kesti. Kendi kendime söylendim.

Hiçbir yere bağlı olmayarak ateş edenlere doğru giderek emrini tekrarlayıp insanlara sıkıca tutunmalarını söyledi. Onları silahlarını bir kenara bırakmaya zorladı. Onlar da kollarını korkulukların arasından geçirip gemi direklerine dolayarak kendilerini sabitlediler. Bu sırada Shazad bize doğru koştu.

Bekledim. Shazad’in yaklaşmasına ihtiyacım vardı. Güvenli bir yere geçmeliydi. Bekledim. Bekledim. Ta ki daha fazla bekleyemeyene kadar.

Gücümü bükerek, etraftaki kumları tek bir şiddetli hamleyle çekerek geminin açısını sert bir açıyla değiştirdim.

rip dümeni iki yandan destekleyerek çölü kaldırmaya zorladım. Gemi iyice sağa yatarken Shazad'e uzandım.

Fazla uzaktaydı. Geminin devrildiğini, sımsıkı tutunmayan herkesi kenardan aşağı düşüreceğini anlayabiliyordum.

Jin benden önce davranarak oraya ulaştı.

İşe yaramaz dümeni bırakıp bağlı olduğu ipe güvenerek kendini geminin eğimine bırakıp dik bir yokuş olan güverteden aşağı doğru koştu. Bu sırada ben de gemiyi dik tutmak için mücadele verdim.

Gemi çok sert bir şekilde yan yatmadan bir saniye önce Shazad'e ulaşarak onu kendine çekti. Ayakları yerden kesilince Jin'in belindeki ip iyice gerildi.

Jin Shazad'i tutunca rahat bir nefes aldım. Gemi yan yatmış bir halde kuma oturunca etrafımızdaki kaos durgunluğuna boğulurken, o ikisi bir sarkaç gibi sallandılar. Sağlam bir ip sayesinde herkes hâlâ gemideydi.

Ben şiddetli acım yüzünden güçlükle nefes alabiliyordum ama Rahim'in "Herkes hâlâ hayatta mı?" diye bağırdığını duydum.

Sam "Evet, öldüyseniz seslenin," diye ekledi ve Shazad güldü. Sonra ben de gülüyordum ve duramadım.

Çünkü az önce yaptığımız şey gülünçtü ve imkânsızdı. Ama ben bunu yapmayı başarmıştım ve hepimiz hâlâ hayattaydık

Neredeyse sona gelmiştik.

Otuz İkinci Bölüm

Kampı dağın yükseltisinin yarısında, İlliaz kalesinden önceki son kasabaya kurduk. Bilal bizim geldiğimizi biliyor olmalıydı ama yolumuzda hiçbir engelle karşılaşmadık. İlliaz halkı Rahim'i Lord Bilal'in babasının hizmetinde olduğu zamanlardan tanıyordu ve biz kaleye doğru çıkarken izlemek için dışarı çıktılar. Gece olduğunda durduğumuzda, yerli halk Rahim'i uzun zamandır görmedikleri bir oğul gibi karşıladı. Bütün kasaba halkı ellerinde yemek dolu tabaklar, İlliaz'ı zengin eden şarap dolu sürahilerle dışarı çıktı. Haftalardır kaleden haber olmadığını söylediler. Bazılarına göre Bilal'in çoktan ölmüştü.

Tepemizdeki kaleye bakarak "Ölmedi," dedim. Dağların arasındaki sarp kayalıkların ortasında taştan kuleleri ve tepenin bir yüzünü kaplayan yeşil asmaların üzerine düşen gölgelerini görebiliyordum. Yarın gün ortasında orada olurduk. Bilal hâlâ hayattaydı. Onu hayatta tutma

seçeneği benim elimdeydi. Ordusunun ona karşı cephe almasına ihtiyacımız olmayacaktı.

Zaahir'in armağanından kimseye bahsetmemiştim. Shazad'e bile. Nedeninden emin değildim. Ama Rahim yarın kaleye nasıl yaklaşacağımıza dair bir plan ortaya koyarken, bir şey söylemeliydim artık. Kaç askerinin hemen silah bırakacağına güvenebileceğini düşünürken dışarıdan küçük bir kızın sesi geldi. "Hayır!" diye haykırıyordu. "Onunla konuşmam gerek."

Hepimiz anında dışarı çıktık. Küçük kız bizim kaldığımız evin kapısının eşiğinde duruyordu. Sekiz yaşlarındaydı. Koyu renk saçları kafasında sımsıkı örülmüştü ve muhafızlar onu tutarken debelenip çığlık atıyordu. "Komutanla konuşmam gerek. Lütfen."

Rahim "Mara," diyerek küçük kızı doğru dürüst görebileceği küçük kasaba merkezine doğru ilerledi. Adını duyunca kız kafasını çevirdi.

"Rahim Komutan!" diyerek onunla buluşmak için kollarını çekiştirdi ama isyancılarımızdan biri hâlâ onu tutuyordu. "Bırak beni!" Dönüp ufacık bedenindeki bütün güçle topuğunu kendini tutan isyancının ayağına indirerek, onu küçük bir kızın duymasına uygun olmayan bir dizi ağır küfür ederek kendisini bırakmaya zorladı. Zaten onun ettiği küfürleri dinlemiyordu da. Hızla bize doğru koşuyordu.

Shazad "Sevdim onu. Bizim tarafımızda olmasını umuyorum," dedi.

Rahim sesinde bir gurur belirtisiyle "Ona bunu ben öğrettim," dedi. Öğrettiğini hayal edebiliyordum. Uğruna her şeyini vereceği kendi küçük kız kardeşinden ayrı

kaldığı için Leyla'nın yerine geçecek başka küçük bir kız bulmuştu. Mara'yla göz hizasına gelmek için yere diz çöktü. Mara da doğruca onun üzerine atıldı.

“Yardım etmek zorundasın!” Nefes nefese kalmış, küçük suratı kıpkırmızı olmuştu. “Buraya kadar bütün yol boyunca koştum. Onları öldürecek. Hepsini öldürecek.”

Rahim kaşlarını çatarak ona baktı, “Kimmiş o?” diye sordu.

Kız “Lord Bilal,” deyip yutkundu. Sözcükleri bir an önce dile getirmeye çabalıyordu. “Geldiğinizi biliyor. Bir şansı olmadığını biliyor. Bir de bir kız var. Bir prenses... Onun haftalardır Bilal'in kulağına korkunç şeyler fısıldadığını söylüyorlar.” Leyla... *Lanet olsun ona.* Onu başımıza dert açmaktan alıkoymak için İzman'dan almıştık ama yine de bir şekilde başımıza bela açmayı başarmıştı. “Onların kendisine cephe almasını sağlamanıza engel olmak için bütün garnizonu zehirleyecek.”

Hepimiz küçük kızın sözlerini, bize anlattıklarının ne kadar dehşet verici olduğunu idrak ederken ona öylece baktık. Sonra da hep birlikte harekete geçmeye başladık.

Giderken de parçaları birlikte birleştirdik.

Mara Lord Bilal'in mutfaklarında çalışıyordu. İlliaz ordusundaki genç bir askerin küçük kız kardeşiydi o. Lord Bilal bizim geldiğimizi görmüştü. Bir gemiyi şahmerdan olarak kullanmak tam olarak dikkat çekmeyen bir durum sayılmazdı. Garnizona akşam bizim şerefimize bir ziyafet verileceğini açıklamıştı.

Mara başka bir hizmetkârla mutfakta çok yoğun bir şekilde çalışıyormuş. Diğer kız yeniymiş. Şarabın tadına bakmaması gerektiğini bilmiyormuş ya da umurunda de-

ğilmiş. Mara kızın gözlerinin önünde düşüp ölüşüne şahit olmuş.

Görünüşe göre, biz Bilal'e hayatını kurtarmak için bir Cindölü vermeyeceksek o da bizim ordusunu almamıza izin vermemeye karar vermişti. Sırf garezinden yüzlerce insanı öldürmeye hazırды.

Yürüyerek zamanında yetişemezdik. Jin, Sam, Shazad ve ben İzz'le Maz'i aramak için dağıldık. Ahmed de biz gittiğimizde ne yapılacağına dair talimatlar bırakmaya başladı. Rahim Mara'nın yanında kaldı. İkizleri yeterince çabuk bulduk ve insan hallerinden kocaman Zümrüdüankalara dönüşmeleri için birkaç kelime etmemiz yetti. Geri döndüğümüzde Shazad ihtiyacımız olan silahları almıştı. Bana attığı silahı Jin beni Maz'in sırtına çekerken neredeyse bakmadan yakaladım.

Rahim de Maz'in sırtına tırmanarak Mara'yla birlikte yanımıza yerleşti. Gökyüzüne yükseldiğimizde küçük kız bir çığlık attı.

Dakikalar içinde kalenin duvarlarının üzerinden uçuyorduk. Biz uçarken de güneşin en son kısmı ufka değişiyordu.

Yere indiğimizde avlu ürkütücü derecede boştu ve üzerinden uçtuğumuz duvarlarda korumalar yoktu. Ama tamamen boş değillerdi. Önümüzde, ana salona açılan kapılar ardına kadar açıktı. Biz ikizlerin sırtlarından inerken, ışık, sesler ve kutlamalar davetkâr bir şekilde havanın karardığı dışarıya kadar taşıyordu.

Sam hepimizin düşündüğünü dile getirerek "Bana mı öyle geliyor? Yoksa bu bir tuzak mı?" dedi.

Shazad "Sana öyle gelmiyor," dedi.

Ahmed karar vererek “Beklemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şimdi içeri giriyoruz,” dedi.

Doğal bir şekilde sıraya girdik. Rahim’le Ahmed önde, Mara hâlâ Rahim’in koluna asılmış bir halde, Shazad’le ben onların iki yanında, Sam’le Jin de kediler şeklinde aramıza girip çıkan ikizlerle birlikte arkadaydılar.

Kalenin geri kalanının yapıldığı aynı kırmızı taştan kocaman bir kemerin altından geçtik. İki ağır ahşap kapı açık duruyor, bizi kocaman taştan bir salona götürüyordu. İçerisi iki kat halinde uzanıyordu. Boyanmış ahşap kolonlar tepemizdeki tavanı destekliyordu. Asılı gaz lambalarının ışığında, kolonlara kazınmış, aşağıdaki manzaraya bakan insan yüzleri ve hayvanları görebiliyordum. Salonda kocaman bir at nalı şeklinde dizilmiş iki düzine masa vardı. O masalarda askerler oturuyordu ve masaların üstleri yiyecekler ve şarap sürahileriyle doluydu. Daha önce buraya geldiğimizde, ben Bilal’in özel dairesine çağırıldığımda bu salonu görmemiştim. Ama şimdi görünüşe göre odasından çıktığı için, salonun en ucunda adamlarının geri kalanının yukarısında, bir kürsüden ziyade tahta benzeyen, altın gibi görünecek şekilde boyanmış ve bir sürü yastıkla desteklenmiş, kocaman ve burgulu ahşaptan bir sandalyede oturuyordu.

Rahim’in adamlarının bizi görmeleri biraz zaman aldı.

Masanın diğer ucundaki genç bir asker “Rahim Komutan. Efendim!” deyip ayağa kalkarak sandalyesini devirdi. Sandalye fayans kaplı zemine öyle gürültü çıkararak çarptı ki birçok kişinin kafaları bize döndü. Ben rahatlamak için elimi silahımın tetiğine değdirirken Shazad’in eli de aynı anda yan tarafına gitti. Ama asker uzun

adımlarla öne çıkarak Rahim'e sarıldı ve iç rahatlığıyla bir kahkaha attı. Sonra yerini hatırlamış gibi görünerek ondan ayrıldı ve yamuk bir asker selamı verdi. "Öldüğünüzü sanıyorduk Komutanım," dedi. Salon artık sessizleşiyordu ve neredeyse oradaki bütün gözler bize çevrildi. Bilal'inkiler de dahil.

Onun gözleri öylesine yuvalarına çökmüştü ki karanlık çukurlarını ta buradan görebiliyordum. İçine çökmüş gibi görünen suratı daha önce hiç olmadığı kadar zalim görünmesine neden oluyordu. Bilal hızla solup gidiyordu. Öylesine bir deri bir kemik kalmıştı ki babasının kendisine bıraktığı fazlaca büyük bir koltukta oturan ve o koltuğu kendisinin sahip olabileceğinden çok daha fazla gücü olan bir prensten korumaya çalışan küçük bir erkek çocuğuna benziyordu.

Bir an ona acımdan içim sızladı. Ama etrafa baktığımda, adamların şarap kadehlerinin dolu ama dokunulmamış olduğunu görebiliyordum. İyi eğitimliydi. Çoğu Rahim tarafından eğitilmişti ve Bilal hepsini öldürmeye hazırды.

Rahim askerinin sırtını hafifçe kavrayarak "Benden kurtulmak o kadar kolay değil," dedi. Sözcükleri neşeliydi ama Bilal'in gözlerinde neşeden eser yoktu. "Neler oluyor burada?"

Çökmek üzere olan bedenine bakarak Bilal'in ayağa kalkabileceğinden tam olarak emin değildim ama zar zor ayağa kalktı. "Bir kutlama," diye ilan etti. Sesi hastalığına rağmen hâlâ salonda yankılanıyordu. "Sizin gelişiniz ve yabancı tehditlerin yok edilmesi beklentisiyle düzenlenmiş bir kutlama," deyip hizmetkârlarından birine işa-

ret etti ve hizmetkâr hemen şarap kadehleriyle dolu bir tepsiyle yanımıza geldi.

Rahim tereddüt etmeden bir şarap kadehi alarak “Tuhaf. Çünkü ben senin yabancılarla ittifaklar kurduğuna dair söylentiler duydum. Eminim baban duysa buna bayılırdı,” dedi.

Bilal’in gözleri bana, Jin’e ve Sam’e kaydı. Zaahir’in öpücüğünün yakıcılığını dudağımda hissediyordum. Herhangi bir şey söyleyeceksem, herhangi bir şey yapacaksam şimdi zamanıydı. Bilal’i kurtarabilirdim ben. Bunu ortada cesetler olmadan bitirebilirdim. Bana sunulan şarap kadehine bakarak ağzımı kapalı tuttum.

Bilal Rahim’in suçlamasının bir süre öylece askıda kalmasına izin verdikten sonra “Şey... Evet. İyi destekçilerim var. Babalarımızın hoşlarına gitmeyecek ittifaklar yapıyorum,” dedi.

Rahim onun kürsüsüne doğru ilerlemeye, yavaşça ve bilinçli olarak yürümeye başladı. “O zaman şerefe kadeh kaldıralım,” dedi.

Hepimiz yüzlerce adamın itaatkârlıkla kadehlerini kaldırışını izledik. Rahim’in ordusu kurallara uyuyordu. Bilal “Şerefe, değerli komutanımız Rahim’e ve zaferiyle geri dönüşüne,” diyerek onayladı.

Kalabalık kadehlerini kaldırarak hep bir ağızdan “Komutana,” dediğinde sesleri yankılandı. Ben onları durdurmak, uyarmak için bağırmak üzereydim. Ama Rahim önce davrandı.

Bir elini kaldırarak “Durun,” dedi. Bu, askerlerle dolu bir salonda verilmiş bir emirdi ve bu emir liderleri, gerçek liderleri tarafından verilmişti. Her biri anında durdu.

Lord Bilal'in etrafını sarmış bir oda dolusu adam ona sessizce gerçekte Rahim'in ordusuna sadakatle bağlı olduklarını hatırlattı. Rahim kadehini Lord Bilal'e uzatarak "Sizin şarabınız yok Lordum. Şarabınız olmadan benim sağlığıma kadeh kaldıramazsınız. Ayrıca adamlarınızın sizden önce içmeleri kabalık olur," dedi.

Kürsüye çıkıp lordla aynı seviyeye geldi. Ama Rahim Bilal'den en az bir on santim daha uzun duruyordu. Kendi kadehini bir zamanlar arkadaşı olan adama uzatırken gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

Sonunda Lord Bilal kadehe uzandı. İkisinin elleri de kadehi kavrarırken Rahim Bilal'e doğru eğildi. Ona alçak sesle bir şey söylerken dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Bilal'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi ama hiçbir şey söylemedi. Sadece geri çekilerek kadehi Rahim'in parmaklarının arasından aldı.

Kadehi kaldırıp "Zaferine ve ömrünün uzun olmasına," dedi yine.

Sonra kadehten büyük yudumlar alarak uzun uzun içti. Kadehin içindekini bitirmemişti ki dizlerinin bağları çözüldü. Daha yere düşmeden önce ölmüştü.

Otuz Üçüncü Bölüm

Leyla'yı Bilal'in dairesinde buldum.

Orada bulmayı beklemiyordum. Bilal'in ölümünden sonrasına dahil olmama gerek yoktu. Rahim, Ahmed, Jin ve Shazad o durumun icabına bakabilirlerdi. O yüzden ben de kitaplarını aramak için Bilal'in dairesine gittim. Dağdaki adamla ilgili daha fazla bilgiye sahip olmasını, Günahları Yaratan'la ilgili cevaplar bulabilmeyi umuyordum.

Zaahir'in öpücüğünü Bilal'e vermek düşünülmesi kolay bir şeydi. Ama şimdi... onu gerçekten değer verdiğim birine vereceksem, bunun bir numara olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. O kişinin yaşlanacak kadar yaşayacağına söz vermişti. Ama ben cinlerin yöntemlerini biliyordum. Bu armağanı verdiğim kişi onu öptüğüm anda yüz yaşına gelerek yaşlanabilirdi. Ona etrafındaki herkesin ölümünü izlemek zorunda kalacağı şekilde insanı felç edecek bir yaşlılık sunacağım anlamına gelebilirdi. Ahmed'e bunu yapamazdım. Ya da Jin'e.

Cevaplar bulmak için yanıp tutuşarak gelmişim bu-
raya.

Onun yerine açık pencereden Bilal'in cenazesinin yakılacağı odunlardan çıkan dumanın içeri girmesine izin verirken onun yatağına küçük bir kız gibi kıvrılmış bir prenses buldum.

Kapının eşiğinde duraklayarak karanlıkta onun küçük bedenine baktım. Dizlerini göğsüne çekmişti. Çıplak ayakları yatağın üzerine serilmiş avcılık manzaralarıyla kaplı işlemeli ağır battaniyenin içine gizlenmişti. Beni fark ettiğini biliyordum ama arkasına dönmedi.

Sırtına "Sendin değil mi?" diye sordum. "Onlara biz sahip olamayalım diye bütün o askerleri öldürme fikriyle onun beynini yıkayan sendin. Abin babana karşı savaşımasın diye. Nasıl yaptın bunu?"

Leyla'nın omuzları kahkaha atıyormuş gibi sessizce sallandı. Ondan gördüğüm ilk hayat belirtisi buydu. "Sen benim seni ve diğerlerini kandırdığıma ve aklınızı çeldiğime onlarca kez şahit oldun. Benim nerede büyüdüğümü gördün. Bedenlerini ve akıllarını silah olarak kullanan kadınlarla birlikte o duvarların arasında." Yavaşça yüzünü bana döndü. Burada bıraktığımız kızıdan farklı görünüyordu. İçindeki ateşli ve hırçın sinir, çarpık ve çirkin bir tür öfkeye dönüşmüştü. "Yine de, bütün bunların ardından, hâlâ benim bu oyunu oynayamayacak kadar masum olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözleri kızarmıştı. Ağlamaktan mı dumandan mı olduğunu anlayamadım. Uzun adımlarla odada ilerleyip yatağın yanından geçerek diğer duvara gittim. Pencereden Bilal'in cenazesinin yakılacağı yeri görebiliyordum.

Etrafı askerlerle çeviriliydi. O kendilerine hak ettikleri gibi davranmasa da ona olan son görevlerini yerine getiriyorlardı.

“Sanırım İsyan Cephesi beni insanlara dair eskiden olduğumdan daha iyimser biri yaptı,” dedim. Pencereyi kapatıp tekrar Leyla’ya döndüm.

“Beni öldürmeye mi geldin?” diye sordu.

“Hayır. Muhtemelen abin yakında seni aramaya gelir. Bunu kimin yaptığı da çok net bir şekilde belli olur zaten.” Bu bir şakaydı. Yani çoğunlukla.

Leyla’yı yatağın üzerinde yatarken değerlendirdim. Buraya bilgi aramak için gelmişim.

İzman’da bir planımız vardı. Ahmed yakalanmadan, İmin idam edilmeden önce. Bir ordu alıp Sultan’ın makinesini etkisiz hale getirerek şehri ele geçirmek.

Şimdi bir ordumuz vardı.

Fereshteh’in hapsolmuş ruhunun makineden çıkıp duvarı ve Abdalları da beraberinde indireceğimiz sözcükler elimizdeydi. Artık sadece şehre ihtiyacımız vardı. Onun için de makineyi devre dışı bırakmalıydık.

Sorsam da olurdu. “Fereshteh’in enerjisini serbest bırakırsam, o makine kendi kendini sessizce kapatmayacak değil mi?”

Leyla birdenbire yorulmuş gibi yatağın aşağısına doğru inerek “Kim bilir?” deyip kafasını bir koluna yasladı. “Daha önce hiç test edilmedi. Test edene kadar her şey sadece bir teori. Annem bana bunu öğretti. Rahim onu hatırlamadığımı sanıyor. Ama ben hem annemden hem de babamdan bir şeyler taşıdığımı, onun taşıyabileceğinden daha çok şeyler taşıdığımı kanıtladım bence.”

O, onu geri getiremeyeceğim bir yoldan aşağı yuvarlanmadan önce “Ya sadece bir teori üretseydin?” diyerek konuşmaya devam ettim.

Leyla “Teori üretiyor olsaydım,” deyip gözlerini kapattı. “Hayır derdim. Sessizce kapanacağını sanmıyorum.”

Tamid de Leyla da zekiydiler. Şimdi ikisi de bana aynı şeyi söylediklerine göre, muhtemelen haklı olmaları kesin sayılırdı. Şu ana kadar bu ihtimal çok uzak görünmüştü. Ama birdenbire çok yakın göründü.

Etrafımdaki her şey dönerken kendimi tutunacak bir şeye uzanırken buldum. Elim yatağın yanındaki bir toprak sürahiye kapandı. Masadan kayıp ellerimin arasına düştüğünde ayakta durmamı sağlamaya hiçbir katkısı da olmadı. İçimi bir öfke kapladı; ani, şiddetli, mantıksız bir öfke kontrolü ele geçirdi. Düşünmeden sürahiyi odanın diğer ucuna fırlatarak duvara çarpıp paramparça ettikten sonra hışımla odadan çıktım.

Tekrar avluya giderken kimi aradığımdan emin değildim. Belki de cenazenin yakıldığı yerin karşı tarafında duran Jin’i arıyordum.

Onun yerine doğruca Sam’e koştum. Yürürken göğsüne çarptığımda beni kollarımdan yakaladı. “Bu bizi Leofric’le Elfleda’ya çok benzetmiyor mu ya?” dedi. Sazi’de geveleyip durduğu o aşk hikâyesiydi bu. İkisinin de ölmesiyle biten hikâye. “Gizlice karanlıkta buluşup...” Sonra yüz ifademi, şaka yapacak halde olmadığımı görünce gerisini getirmedi. “İyi misin?” diye sordu.

Onun omzundan geriye baktım. İkizler orada durmuş tedirginlikle bana bakıyorlardı. Gerçekten iyi görünmüyor olmalıydım. Cevap vermek yerine “Siz üçünüzün bu-

rada ne işiniz var?” diye sordum.

Sam kollarımı bırakarak benden geriye çekildi. “İl... Rahim askerlerinden birinden haber almış. Biz buradan ayrıldıktan sonra, benim eski kraliçem, hükmü yıllar yıllar sürsün, Gallan kralıyla bir ittifak kurmuş. O da acı çekerek ölüp bir çukurda çürüsün.” Sam bir kez olsun ciddi konuşuyordu.

Demek ittifak gerçekten kurulmuştu. Biz yüzbaşının anlaşma talebini kabul etmediğimiz için gidip başka bir müttefik bulmuşlar, Mirajî’yi düşman ilan etmişlerdi. Gallanlar bizim türümüzden, tamamen insan olmayan her şeyden nefret ediyorlardı. Sam Majesteleri Kraliçesi’ne ihanet etmiş olabilirdi ama kraliçesi de bu ittifakı kurarak kendi halkına ihanet ediyordu. “Yüzbaşı Westcroft ve benim ölmemi isteyen bütün o sevimli arkadaşlar üç gün önce kuşatmaya katılmak üzere aşağı doğru yola çıkmışlar.”

İzz her zamankinden daha neşeli bir tavırla “O yüzden bir de durumla ilgili bilgi toplayacağız,” dedi. Hareket ettiğine memnun olduğu çok belli oluyordu. İkizler bir yerde uzun bir süre kalmaktan nefret ediyorlardı.

Maz “Shazad artık bütün avantajlarımızı kullanmamız gerektiğini söyledi,” diye ekledi.

İzz “Nasıl oluyor da siz ikiniz Mavi Gözlü Haydut olabiliyorsunuz da biz avantajlar olarak biliniyoruz?” diye sordu.

Maz de onu onaylayarak “Evet. Daha efsanevi bir takma ad talep etsek iyi olur,” dedi.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve ikisinin de beni eğlendirdiklerine memnun olarak sırtımlarıyla ödüllendirildim.

Anlayarak göz ucuyla Sam'e baktım. "Sen de onlarla mı gidiyorsun?" diye sordum. İkizlerin Shazad'e rapor vermek için yanlarında birine ihtiyaçları yoktu. Belki de Sam bunun, yani gerçek bir asker gibi davranmanın Shazad'i etkileyeceğini düşünmüştü. Ama sonra yüzündeki endişeli ifadeyi gördüm. Artık bizden biri olabilirdi ama Albis'te doğmuştu Sam. Bizim şehrimizi kuşatma altına alanlar onun halkıydı. O manzarayı kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı.

"Peki," deyip İzz'e doğru ilerledim. "Hadi gidelim."

Yanlarında Sam'e ne kadar ihtiyaç duymuyorlarsa bana da duymuyorlardı. Ama benim de kendileriyle gitmemi sorgulamadılar. Zümrüdüanka şeklini aldılar ve Sam'le ben rüzgâra karşı eşarplarımızı yüzümüze dola-dık. Bizi şehirde neyin beklediğini görmek zorundaydım.

İzman'a ulaştığımızda hava tamamen kararmıştı ama yine de havadan her şeyi görebiliyorduk. Ateşten kubbe şehrin karanlıkta hafifçe parlamasına neden oluyordu. Ama onun da ötesinde, şehrin etrafındaki zemin kor gibi yanıyordu.

Kuşatma kampı yerle bir edilmişti. Biz daha birkaç hafta önce oradan ayrıldığımızda mükemmel bir nizamla dizilmiş Gallan çadırları şimdi için için yanarak küle dönüşmüştü. Onlarla güçlerini birleştiren Albislilerin cesetleri de aralarında olmalıydı kesin. Duvarların etrafına dizilmiş binlerce adam yakılarak yok edilmişti. Yer onları mahveden gücün etkisiyle hâlâ yanıyordu. Abdallar düşmanlarımıza karşı cephe almışlardı.

Karanlıkta Sam'in yüz ifadesini göremiyordum ama şüphesiz halkının yasını tutacaktı. Benim tutmayacağım bir şekilde. Sultan bizim düşmanımız olabilirdi ama

Miraji'nin düşmanlarını savuşturmuştu.

Belki de böyle bitmesi daha doğrudu. Bu, bu çöle ait olan insanlar arasındaki bir savaşı. Ona sahip olmak isteyenler arasında değil.

Buna biz kendimiz karar verecektik. Başka kimse değil.

Biz şehrin üzerinden uçarken tek duyabildiğim İzz'in kanat çırpma sesleriydi. Bu manzara bana Noorsham'ın eskiden neden olduğu yıkımı, ateşi, tahribatı hatırlattı. Askerleri silip süpüren ve yolundaki her şeyi yerle bir eden Cinlerden gelen doğal olmayan bir güçtü bu.

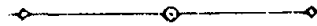
Onlar Sultan'ın elindeki gücü almaya cüret etmişlerdi. O da onlara gerçek gücünü göstermişti.

Sultan hâlâ Abdalları kontrol ederken onunla karşılaşmaya çalışırsak, metal adamlardan bir orduya insanlardan bir orduyla yüzleşmeye gidersek bizim başımıza gelecek de buydu.

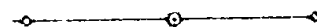
Biz de yanardık. Herkes yanardı: Jin, Ahmed, Shazad, Delila, Sam, Rahim, Sazi'den gelen mülteciler, İlliaz'dan gelen askerler, birbiri ardına kasabalardan bize katılan umut dolu adamlar ve kadınlar.

Tabii ben Fereshteh'in gücünü ortadan kaldırmazsam, yalan söyleyemeyen bir sesle, Cinleri tutsak etmiş olan aynı dille onları serbest bırakmak için İlk Lisanı konuşarak Tamid'in bana verdiği sözcükleri kullanmazsam...

Ya ben ölecektim ya da hepimiz ölecektik.

"Peki. Şimdi şöyle yapacağız." Shazad'in önünde İzman'ın bir haritası seriliydi. Rahim Bilal'in dairesini almış-

tı ama içini temizlemeye yetecek kadar zaman yoktu. O yüzden de şimdilik Shazad'ın odası savaş odamızdı. “Buradan buraya bir günde yürüyebiliriz,” derken haritada İzman'ın batısındaki çölde işaretlediği bir noktayı gösterdi. “Bu da akşam olduğunda bizi gözden uzakta ve şehrin menzilinden uzakta tutar. Sabah burada bekleriz. Şafak vaktinde de siz ikiniz doğuya uçacaksınız,” derken bıçağının ucuyla benle Sam'i işaret etti. “Tünellere girip makineye gideceksiniz. Siz onu yaparken, bizim ordumuz Delila'nın illüzyonlarından biriyle gizlenerek şehre ilerleyecek. Ateşten duvar indiğinde, Sultan bizim duvarlara saldırmamıza hazırlıksız olacak. Ordu tam anlamıyla harekete geçmeden önce Wren Sokağı'na ulaşmak için önce İkket'in Kapısı'nı kırıp geçmek istiyoruz.” Bu dediğine karşılık büyüdüğü şehrin sokaklarını işaret etti. “Buradan, batı surlarını alabilir ve avantajı ele geçirebiliriz. Eğitimli askerler ön saflarda yer almalılar. Daha az eğitilmişler de arkada, ağır silahların başında olmalılar.”

Rahim “Hayır,” diye karşı çıktı. “Askerlerimin arasında eğitimsiz gruptan mümkün olduğunca çok kişi karıştırmalıyız.”

“Bu çok riskli. Eğitimsiz adamların saf tutmaları daha zor olur. Sultan'ın askerleri de savunmayı bir o kadar çabuk delerler.”

Rahim “Böylesi ilk savunma blokunu aşip ikinci bir blok bulmamalarından daha iyidir,” diye karşı çıktı. “Bizim askerlerimiz buğday gibi biçilirler...”

Shazad sesini yükseltmeden “Yani eğitimli askerlerden ateşi uzaklaştırabilsinler diye eğitimsiz adamları ve kadınları askerlerin arasına serpiştirmek istiyorsun,”

dedi. Bu istikrarlı bir öfke gösterisiydi.

“Öyle demedim ben.”

“Ama onların ölmeleri ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorsun.”

Rahim her bir hücresiyle bir emir komutanı gibi konuşarak “Eğitimsizler. Tabii ki ölme ihtimalleri daha yüksek,” dedi.

Ahmed “Yeter bu kadar,” deyip elini kaldırarak ikisini de durdurdu. Bana baktı. Benim ne düşündüğümü duymak istiyordu. Şehri görmüştüm ben; yıkımı da. Neyle karşı karşıya olduklarını biliyordum.

Zaahir’in armağanı hâlâ bendeydi. Onu Ahmed’e verirsem bu savaşın kaderine şimdi burada karar verebilirdim. Ne yaptığımızın bir önemi olmazdı. Ahmed yaşardı. Bir katliam olsa bile hayatta kalırdı. Ama bunu ona verirsem Jin’e veremezdim.

“Bence Shazad’i dinlemelisin. Babanı yavaşlatmak için bedenleri öylece önüne atma.” Onlar sadece bedenlerden ibaret değillerdi. Shazad onları savaş oyunmuş gibi kuma yapıştırdığında gülen, fazla hevesli çiftçi oğulları ve kızlarıydılar. Biz onlara sahip olduklarından daha iyisini teklif ettiğimiz için bize gelen çöl halkıydılar ama karşılığında bizim tek istediğimiz canlarını vermeleri idi.

Rahim kafasını iki yana sallayarak “Yine de daha fazla insana ihtiyacımız var. Çok akıllı davranırsak ve çok şanslı olursak bu savaşı kazanabiliriz. Ama ben şansa bel bağlamaktan hoşlanmam,” dedi.

Şimdi onun sözünü kesme sırası Shazad’deydi. “O zaman şanslıyız ki ben çok akıllıyım,” dedi. Sam’in yüzünde bir gülümseme belirdi. İzman’ın duvarlarının dışın-

daki yıkımı gördüğümüzden beri sessizdi ama Shazad'le Rahim'in tartışmasından keyif aldığı belli oluyordu.

"Ya şehirdeki insanlar ne olacak?" diye sordum. Makineyi düşünüyordum. Onu devre dışı bırakmanın gerçekten de alevler saçacağı anlamına gelip gelmediğini, bir Cin'in ölümler çıkaracağı enerjinin geçmişte gerçekten de şehirleri ve orduları dümdüz edip etmediğini de.

Shazad "Amani haklı. Şehirde hâlâ isyancılar ve bize sadık olan diğer insanlar var," dedi. Onu kastetmemiştim ama yine de sonuç aynıydı.

Rahim "İzman'a geldiğimizi duyuramayız. Şaşırtma unsurunu kaybedersek babam biz daha duvarlara ulaşmadan bizi mahvedebilir," dedi.

Jin, Rahim'in aksine Shazad'in dediğini anlayarak "Ama onları dışarı çıkarabilirsek o zaman savaşabilirler," dedi.

Ahmed kafa sallayıp onaylayarak "Peki. Sam ve Delila..." deyip ikisine döndü. "Yanınıza birkaç kişi alıp şehre gidin ve boşaltmaya başlayın," dedi. Neden onları seçtiğini biliyordum. Sam'i insanları tünellerden çıkarması, Delila'yı da yaptıklarını gizlemesi için. "Elinizden geldikince çok insanı çıkarın. Şimdi gidin."

Birdenbire bunun hepimizin böyle birlikte olduğu son sefer olabileceğini fark ettim. Bazılarımız gelen savaşı kesinlikle sağ salim atlatamayacaktık. Şimdiye kadar savaşa öyle çok kişi feda etmiştik ki.

Ama ben onlardan Ahmed'e, Jin'e ve masanın etrafındaki herkese bakınca birdenbire tam olarak kimlerin ölmesi ihtimalinin en yüksek olduğunu biliyordum. Yani en az korkanımız, en çok kurtarılması gerekenimiz.

Konuşmayı bitirdiğimizde herkes dağılarak sadece Shazad'le beni geride bıraktılar.

Yalnız kaldığımızda “Ona söylemelisin. Biliyorsun değil mi?” dedi. Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Jin’e o şehrin altında neye yürüdüğümü söylememi istiyordu. Muhtemel ölümüne yürüyecektim.

Shazad'le ben, birbirimizi kurtarmayı, birbirimizin arkasını kollamayı alışkanlık haline getirmiştik. Ama bu kez savaş alanında onun arkasını kollayamayacaktım. O da beni kaderimden kurtaramayacaktı.

“Evet,” deyip ona doğru eğilerek kollarımı omzuna doladım. Kafamı kafasına yaslayıp yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. Bir tanesi evden bir süreliğine uzaklaşacakken kız kardeşler arasındaki bir sevgi gösterisiydi.

Ama biz kız kardeşler değildik. Birbirimizi seçmiştik biz ve şimdi ona Zaahir'in o öpücüğünü ve bu savaştan daha uzun bir hayat vaadi verdiğime göre, benimle hiçbir yere gelmeyecekti. “Muhtemelen söylemeliyim.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Genç Prens

Bir zamanlar prensler gibi yaşamayan iki prens varmış. Saray yerine babaları olan Sultan'dan çok uzak-taki bir şehirdeki üç küçük odada yaşarlarmış. Lüks kı-yafetler yerine annelerinin üstlerine göre diktikleri diğer çocukların eskilerini giyerlermiş. Güzel baharatlı etler yerine sade çorbalar ve ekmekler yerlermiş.

Yemekleri de fazla fazla değilmiş, çabucak tükeniyor-muş. Annelerinin hiç parası yokmuş. Kısa bir süre sonra da çocuklarının karınlarını günde bir kereden sık doyuramamaya başlamış.

Bir gün iki genç prens bayağı bir acıkmışlar. Bebek olan kız kardeşlerinin gece ağlaması yüzünden de çok az uyumuşlar. O akşam masaya oturmuşlar. İlk genç prens annesinin yemek pişirmesini izlemiş ve onun üç yerine iki kâse çıkardığını görmüş. Çünkü iki aç çocuk ve bir

aç anneyi doyuracak kadar yemekleri olmadığını biliyormuş.

Bunu görmek ilk genç prensi sinirlendirmiş çünkü kadın onun annesiymiş; yani onun öz annesiymiş. Erkek kardeşinin annesi uzun zaman önce başka bir ülkede ölmüş. İlk prens masada erkek kardeşinin kâsesine baktığındaysa onda bir kaşık fazla pilav olduğunu görmüş.

İlk prens bunu büyük bir adaletsizlik kabul etmiş ve hiçbir erkek kardeşin söylememesi gereken şeyler söylemiş. Bir kardeşin başka bir kardeşten daha fazla yemek almasının adil olmadığını, onun annesinin öz oğlu, kendisinin öz kardeşi olmadığını, birisi aç kalmalıysa onun diğer prens olması gerektiğini, zaten aç kalmalarının nedeninin o olduğunu, onu limandaki bir sürü botla uzağa, geldiği çöle geri gönderip başka birinin onu doyurmasına izin vermeleri gerektiğini söylemiş.

Prens annesinin bu sözcükler karşısında daha önce hiç şahit olmadığı kadar öfkелendiğini görmüş. Annesi oğluna onun bir daha asla öyle konuştuğunu duymayacağını, hepsinin bir aile olduklarını ve onun daha fazla yemeği var mı diye bir daha asla erkek kardeşinin tabağına bakmaması ama sadece yeterince yemeği var mı diye bakması gerektiğini söylemiş ve ceza olarak oğlunu aç karnına yatağa göndermiş.

Genç prens öfkelenmiş. Bu kadarının canına yettiğine karar vermiş. Erkek kardeşi gitmeyecekse o zaman kendisi gidecekmiş. Acınacak haldeki eşyalarını toplamayı yarılacağı sırada erkek kardeşi paylaştıkları küçük odaya geri dönmüş. Ceplerini yatağa boşaltarak içlerinin pilavla dolu olduğunu gözler önüne sermiş.

İkinci prens erkek kardeşinin akşam yemeği yememiş olmasına üzülp kendi yemeğinin her bir lokmasını ceplerinde erkek kardeşine getirmiş. İlk prens kardeşinin kendisi aç kalmaya ve sahip olduğu her şeyi bir başkasına, üstelik de sadece dakikalar önce kendisinin gitmesini isteyen birine vermeye hazır olması karşısında afallayıp kalmış.

O anda ilk prens erkek kardeşinin iyiliğini anlamış. İkinci prensin kendisinin şu hayatta sahip olmayı umduğundan daha iyi, daha bencil olmayan bir kalbi olduğunu fark etmiş ve asla kardeşi kadar iyi olmasa da onu korumak için elinden geleni yapacağına yemin etmiş.

Yıllar sonra, büyüdükleri küçük evlerinin olduğu yerden çok uzaktaki bir masada Mavi Gözlü Haydut olarak tanınan kız yanına gelmiş ve ona ölümden sonra ne olduğuna inandığını sormuş.

Prens, kızın ne demek istediğini anlamış.

Öfkeden patlamak istemiş. Erkek kardeşi kızın canını alacağı ve karşılığında kendisi, yani Yabancı Prens ondan mahrum kalacağı için öfkeyle etrafa saldırmak istemiş.

Ama prens, uzun zaman önceki o gün bir yemin etmiş. Ve o yemini tutacaktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Jin'e Tamid'in bana söylediğini söylediğimde en iyi yaptığı şeyi yaptı. Yani ben onu bırakmadan ilk partiyle Sam ve Delila'ya katılarak İzman'a doğru yola çıkarak beni bıraktı. Ahmed'in küçük kız kardeşlerine bakacak birine ihtiyacı olduğunu iddia etti. Prensimize gerçeği söylemediği için minnettardım. Ahmed beni makineyi devre dışı bırakarak ölmeye gönderdiğini bilseydi beni kurtarmayı denerdi. Ne de olsa onun hep yaptığı şeydi bu. İnsanları kurtarmaya çalışıyordu.

Ben de öyle yapıyordum.

Jin gideli üç gün olmuştu ki bir gözcü dağın batı tarafından yukarı çıkan bir ordu olduğunu rapor etti. İzman'dan değil, çölün bizim olduğumuz tarafından.

Rahim hemen harekete geçerek adamlarını dövüşmeye hazırladı. Onlar buna, dağlardaki çarpışmalara alışkınlardı ama hiçbiri İzman'a ulaşmadan önce kendimizi savunmamız gerekeceğini beklemiyordu.

Biz şafağın ilk saatlerinde duvarlardan, aşağıdaki tepenin üzerini izlerken bir bayrak görüldü. Ama Sultan'ın renkleriyle dikilmiş bir bayrak değildi o. Onun yerine Ahmed'in altın güneşi vardı üzerinde. Birkaç dakika sonra ilk kişi görüldü ve ben, onu tanıdığımı fark ettim.

O, Saramotai Emiri'nin kızı Samira'ydı ya da birisi babasını devirip onu öldürene kadar emirin kızıydı. Babasının şehrinin yönetimini ona bırakarak oradan ayrıldık. Bu rolün ona yakıştığı çok belliydi.

Silahlarını duvarın üstüne koymuş hazır bekleyen Rahim ve adamlarına "Ateş etmeyin," diye emrettim. "Ateş etmeyin," dedi.

Aceleyle avluya koştum ve kimse beni durduramadan önce kapılardan çıktım. Ahmed ve Shazad hemen arkamdaydılar.

Samira duyulacak kadar yaklaşarak duvara ulaştığında kafasını eğerek Ahmed'e çabucak bir selam verdi, "Yüce Majesteleri, dövüşecek adamlara ve kadınlara ihtiyacınız olduğunu duyduk. Yanımda duvarlarımızın arkasında oturup düşmanlarımızı beklemek istemeyen yüz kişi var," dedi.

Shazad yanımda dururken sessizce "Yüz... Bu iyi bir başlangıç," dedi. Sonra daha yüksek sesle konuşarak "Burada olduğumuzu nereden bildiniz?" diye sordu.

Samira sadece "General Hamad," dedi ve Shazad'in yanımda gerildiğini hissettim.

"Babam mı?" dedi ve sesi sadece bir anlığına yine bir kız çocuğuymuş gibi geldi kulağa.

Samira kafa sallayıp onaylayarak "Asi Prens'in Cin-

ler tarafından korunduğu için öldürülemeyeceği haberi batıda bize bile ulaştı. Sonra general ülkelerini gerçekten savunmak isteyen insanlara, bunun son şansları olduğunu söyleyerek bu haberi götürmek için atla yola çıktı,” dedi. Şaşkın suratlarımızı görünce gülümsedi. “Şimdi içeri girmemize izin verecek misiniz? Yoksa duvarlarınızı yıkmak zorunda mı kalacağız? Ama belirtmem gerekiyor ki bu duvarlar bizimkilerin yanında pek de bir şeye benzemiyorlar.”

Saramotai bize en son katılan şehir değildi. İki gün sonra Fahali’den daha büyük bir parti geldi. Onlar da general tarafından harekete geçmek üzere gönderilmişlerdi. Ondan sonraki gün de liman şehri Ghasab bize katıldı ve Ahmed’in hayatta olduğu, Asi Prens’in ülkeyi yabancıların hükümdârlığından kurtarmak için ölümden dönmüş olduğu haberlerinin yayıldığı küçük çöl ve dağ kasabalarından daha çok insan gelmeye devam etti. Onun davasına bağlılıklarını sunmak için bazen kalabalık gruplar halinde, bazen de bir bir geliyorlardı. Biz daha fazla bekleyemeyene kadar. Yeni gelenleri eğitmek için zamanımız tükenmişti; daha fazla silah almak için de. İlerlememiz gerekiyordu. Sultan İlliaz’a yürümeden ve biz şaşırtma unsurumuzun avantajını kaybetmeden önce.

Ahmed o gece biz dağdan inmeden evvel “Toplamda kaç kişi?” diye sordu.

Shazad’le Rahim birbirlerine baktılar. Shazad “Yeteri kadar,” dedi.

“Ne için yeteri kadar?” diye sordum.

Rahim “Adil bir dövüş için,” dedi.

Ahmed “Ama babamız bize adil bir dövüş sunmayacak değil mi?” dedi.

Rahim “Hayır. Sanmıyorum,” diye cevap verdi.

Üç yüz adam ve kadınla dağa tırmanmıştık. Bin kişiye yaklaşmış halde aşağı indik. İlliaz’dan büyük İzman şehrinin etrafından çölün düzlüklerine doğru yol aldık. Birlikte bir savaşa yürüdük.

Sam, Jin, Delila ve onların şehirden çıkarabildikleri grubun bizi beklediği İzman’ın görüş alanının hemen dışındaki Delila’nın illüzyonuyla gizlenmiş kamp alanına ulaştığımızda güneş daha yeni batmaya başlamıştı. Şehirden çıkardıkları insanlar yüz kişi falandı. İsyancılarımızı ve bazı müttefikleri tanıdım ama çoğunluğu yabancılar oluşturunuyordu. Bütün bunlar tutuşup berbat olursa şehirde kaç kişinin kalacağını fazlasıyla farkındaydım.

Onların yanına kamp kurduk.

Jin’i kalabalığın arasında görmedim. Gidip onu aramak için yanıp tutuşuyordum ama biz birbirimizi bırakmaya çalışırken öyle yapmam bencilce olurdu. Aslında sadece onun beni bırakması gerekirken. Ben de bu kadar bencil olmamayı öğrenmeye çok fazla zaman harcamıştım.

O da beni aramaya gelmedi.

Gece olduğunda, biz savaşa girmeden önce son birkaç talimat için Ahmed’le Shazad’i görmeye çağırıldım.

Yarın bunların hepsi bitecekti.

Bu düşünce de bütün ordumuza hâkimdi. Bir sonraki

gün batımında ya hepimiz ölmüş olacaktık ya da Ahmed tahtta oturacaktı.

Ben Ahmed'in çadırına girmeden önce, çadırının kapısı şiddetli bir şekilde açılarak karanlığa bir ışık demeti aktığında bir saniyeliğine gözlerimi kamaştırdı. İçgüdüsel olarak gözlerimi elimle kapattım ama yine de parmaklarımın arasındaki aralıklardan görebiliyordum.

Jin'i sadece bedeninin dış hatlarından tanıdım. Ahmed'in çadırından yayılan ışıktaki karanlık bir siluetti. Yakalanmış, donup kalmış bir halde çadırın kapısını geriye doğru açık tutuyordu. Öfkeli bakışları yüz ifadesini benden gizliyordu. Tek gördüğüm boştaki elinin bana doğru seğirdiğiydi. Sanki beni tutup durdurmak ister gibi... Beni yapmak zorunda olduğum şeyden alıkoymak ister gibi...

Sonra isteğine karşı koyarak, beni durdurma arzuna karşı koyarak parmaklarını yumruk yaptı. Bana doğru uzanmaya yeltenmesi elini yanına indirmesiyle sonuçlandı. Çadırın kapısını bırakıp yerine düşmesine izin vererek ikimizi de karanlığa boğup bana dokunmadan yanımdan yürüyüp gitti.

O giderken, kumların üstündeki ayak sesleri gittikçe daha az duyulana dek arkama dönmedim. Onu artık sırtımda hissedemeyene kadar bekledikten sonra Ahmed'in çadırının kapısını geriye açtım.

Dışarı çıktığımdaysa etraftaki kumların üstünden hazırlık sesleri geliyordu. Rahim askerlerini ve grubumuzu antrenman olarak koşturuyordu. Kimse ufukta bir savaş varken fazla uyumayacaktı ve ızman uzaktaki yıldızlara karşı kömür karasından ihtişamlı bir siluetti. Kumların üzerini süsleyen küçük çadırlarımızın yanında

alabildiğine uzanıyordu. Bir avuç dolusu bokböceği karşısındaki devasa bir yaratık gibi. Âlemlerin Yıkıcısı'nın eski hikâyelerdeki yaratıkları, İlk Kahraman tarafından öldürülen devasa yılan gibi. Hikâyelerde, kaybeden hep canavar olurdu. Ama ben hikâyelerle gerçeğin aynı şey olmadığını herkesten daha iyi biliyordum. Shazad istediği kadar sayıları konuşabilirdi ama biz kazanacağımızı düşünerek aşırı derecede cesur davranıyorduk. Yarı eğitilmiş, ellerinde çok az silah olan isyancılara karşı Sultan ve onun durdurulamaz Abdal ordusunun kudreti...

Hava karardıkça şehir gittikçe daha büyük görünmeye başladı. Gölge kenarları belirsizleşerek yıldızları bile karatıp beni de uzun gölgesiyle içine çekerek gecenin içine büyüymüş gibi.

“Yarın burada bir sürü ölüm olacak.”

Ses karanlığın içinden beklenmedik bir şekilde süzülüp gelerek aniden arkama dönmeme neden oldu. Birkaç adım ötemde bir adam duruyordu. Çadırlardan gelen ışıktaki bedeninin dış hatlarını fark edebiliyordum sadece ama İlliaz üniformalarından birini giydiğini görebiliyordum. Bizden biriydi o zaman. Rahatladım.

Arkama bakana kadar kamptan ne kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim. Halkımla düşmanımın şehrinin ortasında idim. Delila'nın illüzyonunun dışına çıkmak üzere idim. Şimdi kumların üstüne serpiştirilmiş kamp ateşleri ve gaz lambalarıyla aydınlatılmış renkli çadırları önüme serilmiş halde görüyordum. Buradan haddini aşarak etrafı saran geceye karşı koyduğunu haykıran, çöle saçılmış binlerce fener gibi görünüyordular.

Askere “Beni geri götürmen için Rahim mi gönderdi

seni?" diye sordum. Onun da kamptan bu kadar uzakta olmasının başka bir nedeni olamazdı.

Siluet şeklinde görünen adam doğal olmayacak kadar hareketsizdi. "Hayır. Beni o göndermedi. Artık bana hiç kimse emir vermiyor," dedi.

Tuhaf bir aksanla verilen tuhaf bir cevaptı bu. Üstelik sinsice bana yaklaşabilmiş olması da tuhaftı. Geriye doğru temkinli bir adım atarak etrafından dolanıp kaçarak çadırlara kadar ondan hızlı koşabilir miyim diye arkasına baktım. Kumda ayak izleri bırakmadığını da o sırada fark ettim ve bir nefes verdim. O zaman tuhaf değildi bu. Sadece insan değildi.

"Zaahir," diyerek cini selamladım.

"Bahadur'un kızı." Yüzünü hâlâ karanlıkta göremiyordum. Bu da huzursuz ediciydi. "Prensini kurtarmak için bir şansı daha bir kenara bırakmışsın."

"Ben hiçbir şeyi bir kenara bırakmadım. Başka birine verdim onu," dedim. Günahları Yaratan'ın armağanı gerçekse, Shazad artık savaşta dokunulmazdı. "Ona ihtiyacı olan birine."

Zaahir daha önceden hayal kırıklığına uğramış insan ifadesi görmüş de şu anda onun kötü bir taklidini yaparcasına kafasını iki yana salladı. Hiçbir üzüntü duyulmadan takınılan bir üzüntü ifadesiydi o. "Bir prensi öldürmedin. Bir prensi öpmedin. Ne yapacağım seninle ben Bahadur'un kızı?"

"Bence yeterince şey yaptın sen zaten."

Beni duymamış gibi yaparak "Neyse ki senin için bir armağanım daha var," dedi.

"Artık senin armağanlarını istemiyorum Zaahir," de-

dim. Yorulmuştum. Onunla tartışamayacak kadar, benimle bu kez oynadığı oyunda zekâmla ona baskın çıkmaya çalışamayacak kadar yorgundum.

“Güven bana. Bu armağanı istiyorsun Bahadur’un kızı,” deyip parmağından bir yüzük çıkararak bana uzattı. Onu almak için uzanmadım. Bir kandırmaca kokuyordu bu. O kandırmacanın ne olduğundan henüz emin değildim. Zaahir “Alsana,” diyerek beni teşvik etti. “Tutmaya mecbur olduğum bir söz verdim. Yani sana istediğini verme sözü...”

“Peki istediğim neymiş benim?”

Zaahir sadece “Yaşamak istiyorsun,” dedi. Bütün bu haftalar boyunca bakmamaya çalıştığım korku çatlağının içimde yeniden açıldığını hissettim ve karanlıkta bile Zaahir’in ukala ukala gülümsediğini anlayabiliyordum. Çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Her şeyden ötesi de istediğim oydu gerçekten de. Yüzüğü kampın ışığı üzerine vuracak şekilde döndürerek dikkatimi yüzüğe çekti. Üzerinde tek bir değersiz bir taşın monte edilmiş olduğu bronz bir yüzüktü o. Ama daha yakından baktığımda onun bir mücevher ya da inci olmadığını gördüm. Cam gibi görünüyordu ve içinde hareket eden, renksiz bir ışık vardı. “Fereshteh’in ruhunu serbest bırakmak ve hayatta kalmak istiyorsun. Fereshteh’in sonsuz ateşinin bir yere gitmesi gerek. Ama senin yanmana gerek yok. O ateş bu yüzüğün içine hapsedilebilir. Tek yapman gereken o makineye yaklaştığın zaman bu yüzükteki camı kırmak. Böylece bütün o ölümsüz enerji dışı doğru yayılıp ateş yolunda duran seni bir böcek gibi yok etmeyecek. Öyle yapmak yerine yüzük ateşi içine çekecek. Kuma dökülmüş su

gibi seni boğmak için yükselmek yerine onu sömürecek. Sen de yaşayabilirsin küçük Cindölü.”

Bu hâlâ bir kandırmaca gibi geliyordu. Cinlerle ilgili, bunun gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünü bilecek kadar çok hikâye biliyordum. Muhtemelen de gerçekten de öyleydi. Ama onun sözcükleriyle göğsümde aniden filizlenen umuda engel olmak için de çok geçti artık. Yüzüğe bakarken umudun beni cezbedtiğini hissedebiliyordum.

Zaahir’le birlikte Eremot’ta olduğum zamanı, onun Abdallara sadece dokunduğunu ve onların ışıklarının söndüğünü düşündüm. Kıvılcımlarının daha büyük bir ateş tarafından emilmesini izlemek gibi bir şeydi. Bir elini uzattığını ve Ashra’nın Duvarı’nın etrafa zarar vermeden paramparça oluşunu hatırladım. Cin ateşi üzerinde benim anlamadığım bir gücü vardı onun.

Üstelik haklıydı da. Ölmek istemiyordum. Çölde ne kadar ileri gittiğimin bir önemi yoktu. Bir yanım her zaman hayatta kalmayı inatla aklına koymuş Tozluyollu o bencil kız olarak kalacaktı.

Elimi yüzüğün üzerine kapattım. Sonra birdenbire gelenin içinde kaybolan bir gölge gibi, Zaahir yok oldu.

Ben de kurtuluşumu elimde tutuyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

Jin'i bulmam uzun sürmedi. Kendini tamamen çöle teslim etmeden Ahmed'den elinden geldiğince uzağa çadırını kurduğu kampın kenarındaydı.

Gözleri kapalıydı ve gevşek tuttuğu parmaklarından dolu bir şişe sallanıyordu. Beni duymadı ya da duyduysa da umursamadı. Yanına çöktüğümde kafasını kaldırıp bakmadı bile. Gözleri kapalıyken kafasını geriye, çadırının kenarına doğru eğdi.

"Eee? Şişenin tamamını bitirmeyi mi planlıyorsun? Yoksa paylaşacak mısın?" dedim.

Gözleri birden açıldı. Ben kafamı göz göze geleceğimiz şekilde çevirirken aramızda uzun bir sessizlik oldu. Sonunda içkiyi bana verdi. Bir yudum alıp yüzümü ekşitdim. "Daha iyi bir şey bulamadın mı?"

"İlliaz'da iki hafta geçirdin diye birdenbire şarap uzmanı mı oldun?" derken yumuşak bir tonda konuştu ama

neden burada olduğuma dair cevaplar arayarak gözlerini benden asla ayırmadı.

“Sadece diyorum ki...” deyip bir yudum daha aldım. “Buralarda bundan daha iyi bir şeyimiz var.”

“Yani evet. İyi içkiler yarınki zafer şerefine içmek için saklanıyor,” deyip şişeyi elimden alarak bir yudum içti. O sessizlikte bir sürü şey anladım. Bir sürü insan için bir yarın olmayacağını... Ama hepimiz bu hayatta olduğumuz son gecemiz olmayabilirmiş gibi davranıyorduk. Artık buna ben de dahildim. “Eee, Mavi Gözlü Haydut?” dedi. Sonra tekrar konuştuğunda bana bakmadı. “Buraya sadece bana işkence yapmak için mi geldin? Yoksa burada olmanın başka bir nedeni mi var?”

Onu dikkatlice izleyerek “Neden?” diye meydan okudum. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Neden geldiğimi biliyordum. Sadece henüz onu söylemeye hazır mıyım bilmiyordum. “Beni burada istemiyor musun?”

“Sen benim ne istediğimi biliyorsun zaten Amani,” derken Jin’in adımı telaffuz eden sesi alçak ve hislerin etkisiyle pürüzlü çıktı ve numaracı tavrımın son kırıntılarını da alıp götürerek göğsüme bir kanca saplayıp beni ona doğru çekti.

Daha önce yüz kez öpüşmüştük. Ama bu bir şekilde farklı geldi. Bu, tekrar, en başından ilk sefermiş gibi geldi. Beni her an dağılacakmış gibi sarsılan trenin vagonuna yaslayıp, biz dünyada sağlam görünen diğer tek şeye sımsıkı tutunurken, ikimiz de tamamen anlamadığımız bir şeye doğru hızla ilerleyen o trendeyken öptüğü zaman gibi. İçimdeki her şeyin ellerinin altında canlanmış olduğu zaman gibi. Beni bir kıvılcımdan bir yangına dönüştürdüğü

zaman gibi ve ben birinin nasıl bana bunu yapacak kadar güçlü olabileceğini anlamıyordum.

Dudaklarımı bir kibrit gibi yanacak mı diye görmek için dudaklarına hafifçe değdirdim. Ucuz alkol, barut tozu, çöl kumları ve bir şekilde hâlâ tuzlu hava gibi bir tadı vardı. O ilk öpücük ve ondan sonraki bütün öpücükler aramızda asılı kaldı. Çaresiz öpücükler, öfkeli öpücükler, neşeli öpücükler. Şimdi de bu, dudağımın dudağının üzerinde bir fısıltı, bir soru olduğu bu öpücük... Hepimiz yarın ölebilirdik. Ama ölmeyebilirdik de ve şu an hâlâ hayattaydık.

Dudaklarım dudaklarındayken “Karar verdim... yarın ölmeyeceğim. Bunu bilmenin ilgini çekebileceğini düşündüm,” dedim.

Bu bir hikâyenin sadece bir kısmıydı. Benimle Zahir arasında çölde geçenlerin bir kısmı. Ama yeterdi. En azından şimdilik... ve onun üzerinden büyük bir ağırlık kalkmış gibi rahat bir nefes verdiğini ve bir saniye sonra da kollarını bana doladığını hissettim. Kollarıyla beni tamamen sararak dudaklarıyla dudaklarımı ele geçirirken beni sıkıca göğsüne bastırdı.

Aramızda bir kibrit çaktı ve bir kıvılcımdan cehennem ateşine döndük.

Şişe ellerimden düştü ve şarap kumlara döküldü. Jin’de kaybolmuştum. Ondan başka herhangi bir kararı nasıl verebildiğimi bilmiyordum. İmkânsız olurdu bu. Ellerimi gömleğinin altına sokup belinden, sırtından yukarı götürdüm. Onu kendime demirleyerek parmaklarımı çıplak tenine bastırdım. Onu sadece istemiyordum. Ona ihtiyaç duyuyordum.

Jin öpücüğümüze bir anlığına ara vererek aniden aya-

ğa kalktı. Bedenlerimiz birbirine iyice yapıştı. Beni kendisiyle birlikte zahmetsizce kaldırırken sımsıkı kavradı. Bazen Jin'in ne kadar güçlü olduğunu unutuyordum. Geriye doğru sendelediğimiz birkaç adım atmıştık ama birlikte hareket ederken benim ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Sırtım çadır kumaşına değdiğinde çadırının girişinde olduğumuzu belli belirsiz anladım.

Kafam bir şeye, asılı bir lambaya çarptı. Ben söylenirken ayrıldık. Jin gülerek kafamın arkasındaki noktayı ovuşturdu. "İyi misin?"

"İyiyim," dediğimde nefesim sığıdı. Bu kadar küçük bir alanda yalnız olduğumuzun son derece farkındaydım.

"Çok zarıfsın. Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu Haydut," deyip beni sadece bir anlığına bırakıp arkama doğru uzanarak çarptığım lambayı durdurdu. Sadece içinde kalan azıcık gazı kibritle ateşe vermeye yetecek kadar bir süreliğine. Çadırı yumuşak bir aydınlık sardı ve artık onu karanlıkta çölde görebildiğimden daha net görebiliyordum. Yanaklarındaki hafif kirli sakalını, koyu renkli saçlarının koyu renkli gözlerine düşüşünü, nefes aldığı anda dövmesinin görüldüğü beyaz gömleğinin içinde inip kalkan geniş omuzlarını... Birbirimizi artık ona alışacağım kadar uzun bir süredir tanıyorduk ama şu anda onu yeni baştan görüyormuş gibiydim. Tam olarak nedenini bilmeden onun karşısında büyülenmişim gibi. Elleri tekrar bana geldiğinde daha naziktiler. Bana bakabilmek için saçlarımı yüzümden geriye itti. Nefes nefese "Ah Tanrım! Çok güzelsin," dedi.

Alçak sesle konuşarak "Sen Tanrı'ya inanmıyorsun ki," diye hatırlattım.

“Şu an inanıyor olabilirim sanırım,” dedi.

Onun daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerimi gömleğinin ucundan içeri sokarak yukarı doğru sıyırdım. O da itaatkârlıkla hareket ederek gömleği kafasından çıkarmaya çalıştı. Ama çadırın tavanı fazla alçaktı. Yere diz çökerek beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Tek bir hamlede gömleği çıkmıştı ve onu bir kenara attı.

Jin’i daha önce yüz kez yarı çıplak görmüştüm. Ama şu an her şey farklı geliyordu ve Tozluyol’daki dükkândaki o günden beri ilk kez onun ölçülerinin fazlasıyla farkındaydım. Ellerimin altında çıplak ten ve dövmelelerden oluşan koskoca bir krallıktı o. Kafamı ona doğru eğerek kalbinin üstündeki güneşin dışında parmaklarımı gezdirdim.

Ben öyle yaparken de saçlarımın içine verdiği titrek nefesi hissettim. Yüzümü kaldırıp beni yine öptü. Parmaklarıyla gömleğimin kumaşını sıkıca tuttu. Kumaşı yukarı sıyırıp ellerini yanlarımda gezdirirken ikimiz de konuşmadık. Karnım sertleşmiş başparmaklarının altında inip kalktı. Parmakları kaburgalarımda bir bir gezindi. Başparmakları daha yukarı çıkarken daha da güçlkle nefes almaya başladım. Sonra hızlı bir hareketle öpüşmemiz yarıda kesildi ve gömleğim tenimden uzaklaştırılarak kafamdan yukarı çıkıp tortop bir halde onun gömleğinin üstüne düştü. Artık tenimle ellerinin arasında hiçbir şey yoktu.

Birdenbire yaptığı bu hareketteki emindikten ürkererek utandım. “Bunu daha önce de yapmışsın,” derken sesimin neşeli, şakacı çıkmasına çabaladım. Ama bunun için artık çok geçti. Birlikte nefes alıp verirken karnını karnıma bastırmıştı. Aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Ne yalanlar ne numaralar ne de sırlar...

Ciddi bir tavırla “Evet,” dedi. Başparmağıyla omzumdaki bir yara izine dokundu. Teyzemin tenimden demiri kesip çıkardığı yerlerden biriydi o. Jin dikkatli davranıyor, aşmak istemediğim hiçbir sınırı aşmamaya özen gösteriyordu. Gözlerini kaçırmadan gözlerimin içine baktı. Ahmed’in çadırında bir şey planlarken ya da bir kavgada tek bir vücut halinde hareket ederken birbirimizi kontrol ederken yaptığı gibi. Kopkoyu gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Edip etmediğinden emin değildim. Benden önce başka kızların olmasının, bu konuda benden daha başarılı olan kızların... Jin tanıştığımız yıldan beri daha keskin yanlarımı törpülemişti. Ama şimdi onları hâlâ orada, tenimin altında, beni ondan sadece bir anlığına uzak tutarken hissediyordum. “Benim yapmamış olmam seni rahatsız ediyor mu?”

Kısa ve kesin bir nefes verdi. Rahatlamış bir halde saçlarımın arasına güldü. “Hayır,” derken başparmağı artık omzumdaki yara izinde değil çenemde geziniyor, belirsiz bir alanmışım gibi hatlarını belirliyordu. “Ama istemezsen...” Kendini susturdu. Doğru sözcükleri seçiyormuş gibi. “İyi şarabı saklamak konusunda dediğimde gerçekten ciddiydim. Ben de yarın hayatta kalmayı planlıyorum,” deyip dudağını boğazımdaki çukura bastırdı. “Senin de hayatta kalmanı planlıyorum artık. Bu akşam hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Bu bizim son gecemiz değil. Senle ben... yarın ve ondan sonraki gece ve ondan sonraki binlerce gece bizim olacak. Şimdilik benim sana ait olmam yeterli olabilir,” deyip beni nazıkçe öptü. “Neyim varsa sana veriyorum ve neyim varsa hepsi senin. Çünkü öldüğümüz gün yarın olmayacak.”

Tamamen insan olsa da bunu gerçekleri konuşan bir Cindölünün kesinliğiyle söyledi. Sakinliği benim dağılmama engel oldu. Bir kum fırtınasında beni sımsıkı tutuyormuş gibi. Emin olduğunu fark ettim. Beni istediğine emindi. Ben de onu istediğime emindim. Üstelik bu istekten de öte bir şeydi.

Ona tekrar dokunursam bedenim paramparça olacak da etrafa saçılacakmışım gibi hissettiğimde kendimi benim içinde tek parça halinde tutmakta zorlanarak ona doğru eğildim. Ama dokunmazsam da tam anlamıyla dağılacaktım. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konurdum ve onun dudaklarımda gülümsediğini hissettim. “Ben seninim,” diye karşılık verdim. Dudaklarımı çenesinin kenarında gezdirerek “Neyim varsa sana veriyorum,” deyip kafamı eğdim ve dudaklarımla köprücük kemiğini ve omzunun sıkı ve kaslı hatlarını keşfettim. “Neyim varsa hepsi senin,” dedim. Elini çıplak sırtımda yumruk yaptığını hissettim. Tutunacağı, kendini sabitleyeceği bir şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi. Ama tek bulabildiği benimdi. Sonunda dudaklarımı kalbinin üstündeki dövme bastırdım. “Öleceğimiz güne dek.”

Aramızdaki sınırların hepsi yok oldu. Her şey olurken son derece farkındaydım ama sonradan kesitler halinde tekrar aklıma geldiler. Sanki onunla, bizimle sarhoş olmuşum gibi. Bir keresinde Tozluyol’da bir annenin kızına düğün gecesiyle ilgili verdiği bir nasihati duyduğumu hatırladım. Ona sırtüstü yatıp gözlerini kapatmasını, dayanıp bitene kadar beklemesini söylemişti. Ama ben gözlerimi kapatmak istemedim. Her şeyi görmek istedim.

Birlikte çırılçıplak kalana dek kıyafetlerimizi çıkar-

dık. Elleri emin olmadığı zamanlarda sorguladı. Üstüme çıkarken, kemer çizgisinin hemen üzerinde kalça kemiğindeki daha önce sadece kenarını gördüğüm dövme gözüme ilişti.

Onun bir yıldız olduğunu fark ettim. Dağılıyormuş gibi her yana ışıık saçan küçük bir daire. Etrafındaki çizgide parmağımı gezdirdim. Dikkatimi tekrar dudaklarımdaki dudaklarına çekerken Jin'in daha önce çıkardığını duymadığımı bir ses çıkardı. Ben, cılız nefeslerimle onun adını bir yakarış ya da bir dua gibi tekrar tekrar söylediğimi duyana kadar beni bütün benliğiyle öptü. O da adımı kendisine ait bir sırmış gibi dudaklarıma fısıldadı. Nefesim küçük, çatallı ve kesik kesik nefesler halinde çıktı ve parmaklarımı sırtına bastırdım. Geceye kafa tutacak kadar parlak tek bir alev olarak birlikte yanıyorduk.

Ta ki bedenlerimizin arasındaki son mesafe de kapanıp yok olana dek.

Ben onun ellerinin arasında kendimden geçtim. O da benim ellerimin arasında kendinden geçti. İkimiz de dağılarak kumlara, tozlara, kıvılcımlara döndük. Ta ki ikimiz de gecenin koynunda birbirine dolanmış sadece sonsuz yıldızlar olana dek...

Otuz Yedinci Bölüm

Cindölü ve Prens

Bir zamanlar çölden bir kıza âşık olan denizden bir çocuk varmış.

Çocuk elinde bir silah ve dünyanın dibindeki tozlu bir çöl kasabasındaki hayatı zerre kadar umurunda olmayan o kızla tanıştığında onun tehlikeli olduğunu anlamış. Kız tam anlamıyla ateş ve barut gibiymiş ve parmağı her zaman tetikteymiş.

Kız ne kadar güce sahip olduğunu ya da çocuk üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olabileceğini anlamıyormuş gibi bir haldeyken o parmaklarını tenine mürekkeple işlenmiş hikâyelerin üzerinde gezdirdiğinde çocuk başının dertte olduğunu anlamış. Çocuk baş ağrısıyla kızını özleyerek uyandığında buna kesin emin olmuş ve kızın kendisine onun peşinden gitmesi için bir bahane sunmasına memnun olmuş.

Onu kaybetme korkusu çocuğu paramparça edeceği için kızın kendisini çölün bir ucuna gönderdiğini anlamış. Onu kaybederse onu aramak için bütün dünyayı paramparça etmeye hazır olacağını biliyormuş.

Ama denizden bir çocuk ve çölden bir kız birlikte hayatta kalabilirler mi merak etmiş. Kızın kendisini diri diri yakabileceğinden ya da kendisinin onu boğabileceğinden korkuyormuş. Ta ki buna karşı koymayı bırakıp onun için kendini ateşe verene dek...

Ötüz Sekizinci Bölüm

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Bundan kesin emin olarak birdenbire uyandım.

Ama uyandığımdaki kafam uyurken olduğu kadar emin değildi ve sadece birkaç saniyeliğine herhangi bir şey ters gidiyormuş gibi gelmedi. Jin'in bana doladığı kollarının arasında, birbirine oturması gereken parçalarımız gibi bedenine bitişik bir halde yatıyordum. Sabah havasıyla aramda Jin'in dün gece üstümüze çektiğini hatırladığım ağır bir battaniye vardı. Kafam kalbinin üzerindeki dövmenin üstündeydi ve o battaniyenin altında parmaklarıyla sırtımda ağır ağır desenler çizerken ben de onun kalbinin ritmik sesini dinliyordum.

Sonra bugünün hepimizin savaşa gireceğimiz gün olduğunu hatırladım.

Jin uyandığımı hissetti. Yorgun bir halde saçlarımın arasına "Ne var?" diye geveledi. Kafamı onu görmeme yetecek kadar kaldırdım. Gözkapakları uykunun etkisiy-

le ağırlaşmıştı. Saçları dağınıktı ama her zamanki gibi keskin ve hazır olan gözleriyle beni izliyordu. Ne kadar zamandır uyanık olduğunu merak ettim.

“Emin değilim,” dedi. Ama şimdi bile o hissi üzerimden atamadım. İçimde, tam da orada duran huzursuz edici bir his vardı. Henüz göremediğim bir tehlike geliyor-muş gibi. Aniden doğrulup oturdum ve kafamı dün geceki aynı lambaya vurdum.

Söylenerek kafamı ovuştururken Jin hâlâ uyuşuk uyuşuk yattığı yerden güldü. “Yeni bir düşmanın var. Sultan ve ordusu sen o lambayı alt edene kadar beklemek zorunda kalacaklar.”

Battaniyeyi onun üzerinden çekip İzman’daki hamamlardan yeni çıkmışım gibi bedenime sararken dilimi çıkarttım. Sonra da kafamı çadırdan dışarı uzattım. Şafak daha yeni sökmeye başlıyordu. Hafif pembe gökyüzü İzman’ı doğu tarafımıza doğru aydınlatıyordu. Ama yarım ışıktaki şehirle aramızda bir şey olduğunu görebiliyordum.

Ufukta hareket eden, bulanık görünen şeyi daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım. Şeye benziyordu neredeyse...

Bir anda kafama dank etti. Bir şeyin yolunda gitmediğine dair o his sadece korku değildi. Cindölü yanımdan geliyordu o his.

Aceleyle tekrar Jin’in çadırına girdim. Kıyafetlerini giyerken kafasını kaldırıp baktı. Birdenbire nefes nefese kalarak “Bir kum fırtınası,” dedim. Ben de kendi kıyafetlerimi aramaya başladım. “Sultan burada olduğumuzu biliyor,” derken pantolonumu bulup onu battaniyenin al-

tında çabucak giydim. “Abdalları kullanıyor. Bunu beni burada tutmak için yapıyor,” dedim. Titreyen ellerle kıyafet yığınınından gömleğimi aldım. Bir kum fırtınasını sadece adil bir savaş ortamı yaratmaya yetecek kadar uzun süreliğine zapt etmeye çalışmanın acısını daha şimdiden tahmin edebiliyordum. Hem onu zapt edip hem de şehre giremeyeceğimi biliyordum. Gömleğimi üzerime geçirdim.

Jin beni kendine çekerek “Sakin ol,” dedi. Onun sabit duruşu beni de durdurdu. “Ordularımız ve başka Cindöllerimiz var bizim. Bu savaşta yalnız değilsin. Ama...” deyip ellerini daha yeni giydiğim gömleğin ucundan içeri sokarak “Gömleğimi geri almaya ihtiyacım olacak çünkü seninkinin bana olacağını sanmıyorum,” dedi. Haklı olduğunu fark etmeme yetecek kadar zamanım oldu. Farkında olmadan onun gömleğini almıştım ve şimdi de onun içinde yüzüyordum. Benden çabucak bir öpücük kopardıktan sonra gömleği tekrar yukarı sıyırıp kafamdan çıkardı ve onun yerine bana kendi gömleğini attı.

Son savaşın sabahında hâlâ gülebildiğinde bir savaş kaybedebileceğine inanmak çok daha zordu.

Fırtına tam da bize ulaştığında Jin’in çadırından çıktım. Kumlar kampın etrafını sarıp çadırlara doğru ilerleyerek hızla yaklaşırken derin bir nefes aldım. Kollarımı kaldırdım. Fırtına kumların tenime çarptıklarını hissedebileceğim kadar yaklaşırken ellerimi sabit tuttum.

Var gücümle her şeyi ittim.

Fırtına istilasını anında durdurdu. Kumlar kampın kıyısında bana karşı direndi. Genelde bana itaat eden çöl şimdi karşı koyuyordu. Dağılmasını sağlayamadım. Bir

elimi savurup fırtınayı geldiği kum tepeciklerine doğru geri saçamadım. Onun yerine kum fırtınası bir girdap gibi kampın etrafında şiddetle esti. Bir kafesin dışında sinsi sinsi dolaşan vahşi bir hayvan gibi. Ara sıra çadırların kenarlarından tutup havada titremelerine neden oluyordu.

Hiç gerilemeden ya da dinmeden karşı koyuyordu.

“Tanrım! Buradasın işte.” Shazad’ın sesini duyunca gözlerimi açtım ve onu, Ahmed’i, Rahim’i ve Sam’i, fırtına şiddetli bir şekilde etrafımızda koparken yüzlerinde huzursuz ifadelerle bana doğru koşarlarken gördüm. “Kum fırtınasını görünce seni bulmaya çalıştım ama izini süremedim,” derken gözleri hemen arkamdaki çadırının girişinde duran Jin’e kaydı. İkimiz de sadece uyumaktan daha fazlası yüzünden darmadağınık görünüyorduk. Arkadaşımanın yüzünde beliren kurnaz gülümsemeye bakılırsa, beni yanlış çadırda aramıştı. Ama çabucak şu ana döndü yine. “Amani, buna ne kadar süre karşı koyabilirsin?”

“Bilmiyorum,” dedim. Abdallar kadar uzun süre karşı koyamayacağım kesindi. Daha şimdiden zorlandığımı ve bu çılgınca fırtınanın kontrolden çıkarak kampı talan etmesi tehlikesini hissedebiliyordum. Üstelik bu fırtınayı kontrol eden güç diğer taraftan, yani makinelerden geliyordu. Ben sadece etten ve kandan ibaretim. Nefes nefese “Ne yapacağız?” diye sordum. Saraya gitmem gerekiyordu benim. Plan buydu. Makineyi devre dışı bırakmak zorundaydım. Bırakmazsam Sultan’ın metal askerleri karşısında çaresiz kalırdık. Ama ben gidersem de kumlar hızla kampa dolarak bizi boğardı ve bütün bunlar biterdi.

Shazad etrafımızı saran kumları izleyerek “Emin de-

ğilim,” dedi. Hepimiz dikkatle ona baktık. Ben dizlerimin bağlarının çözülmek üzere olduğunu hissediyorken bile.

Önce Sam konuşarak “Az önce emin olmadığını mı söyledi? Yoksa ben halüsinasyon mu görüyordum?” dedi.

Shazad “Düşünüyorum,” dediğinde sesi sakindi. Kafasından neyin daha az kişinin ölmesine neden olacağına dair bir bedel ve fayda analizi yaptığını görebiliyordum. Bu kararı vermek ona düşmemeliydi. Düşmedi de. Bu karar Ahmed’indi.

Kararı Shazad’in elinden alarak “Amani’nin saraya gitmesi gerekiyor. Görünüşe göre babam bunu onu burada tutmak için yapıyor ki Amani gerçekten de makineye ulaşırsa ne olacağından korkuyor,” dedi.

“İnsanlar ölecek,” dediğimde bacaklarımdan birisi titredi birdenbire, Jin arkamdaydı ve beni dengede tutuyordu. Kollarım titriyordu. Neye karar verirsek verelim gücümün tükendiği gerçeği bizim adımıza karar verebilirdi. Ama o kadar kolay vazgeçmeyecektim. “Bir kum fırtınasıyla mücadele edemezsiniz siz,” dedim. Fırtınanın gücünün bütün kampı yutma tehdidiyle üzerime üzerime geldiğini hissedebiliyordum.

Ahmed “Sultan’ın bize karşı siper olarak bu gücü olduğu sürece de hiç savaşılamayız. Plan değişmeyecek,” dedi. “Şimdi herkes...”

Bedenimi öyle bir his sarstı ki iki büklüm oldum. Bu, normalde güçlerimi kullandığımda duyduğum bir acı değildi. Daha ziyade bir yumruk gibiydi. Güç benim gücümle çarpışarak fırtınanın ellerimin arasından kayıp gitmesine neden oldu.

Kontrolü kaybettim. Ahmed her ne söylediyse de söz-

cükleri kum fırtınasının şiddetinin arasında kayboldu.

Kumun üzerimize gelip bizi yutmasını beklerken acıyla sızlayan bedenimle Jin'den destek alarak kendimi tuttum.

Ama öyle bir şey olmadı.

Onun yerine kumlar yükselerek havaya doğru girdap oluşturdu ve bulutlara doğru çıktı. Bir an gökyüzünü karartan kocaman, kapkara bir bulut gibi kolaylıkla üstümüze çöküp bizi ezebilecek dönüp duran bir felaket halinde tepemizde durdu. Boşuna olduğunu bilsem de tekrar kumlara uzanmaya yeltendim.

Sonra birdenbire kumlar havada dağılarak yağmur gibi zararsızca etrafımıza yağdı.

“Neler oluyor?” derken nefesim kesildi. Gözlerimi kumlardan korumak için eşarbımı yüzüme çektim. Diğerleri de aynısını yapıyordu. Sam hariç.

“Sanırım...” derken gözleri yukarı dönüktü. Geri kalanımız da onun baktığı yere baktık. Orada, ufukta sıra sıra dizilmiş yeşil üniformalar vardı. “Albis ordusu bu.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Albis ordusuyla alakası yoktu onların. Yüzlerce adam arasından bir düzine adam vardı. Ama o bir düzine adam her şeyden daha üstün güçlere sahiptiler.

“Yüzbaşı Westcroft,” dedim. İlliaz’da gördüğüm adamlardan geriye kalanları arkasına almış yürürken onunla kampın kenarında buluştuk. Arkasındaki genç askerler bitkin görünüyorlardı. “Yok edildiğinizi düşünmüştük,” dedim.

Yüzbaşı üzgün ve ciddi bir ifadeyle kafa sallayarak “Çoğumuz edildi zaten ama bazı askerlerimizi Gallanlardan ayrı tutmanın emniyetli olduğunu düşündüm ben,” dedi. Cindöllerini kastediyordu. Gallanlarla bir ittifak kurmuş olabilirlerdi ama yüzlerce yıllık önyargı sırf iki kraliyet mensubu uzakta bir kâğıt imzaladılar diye ortadan kaybolmazdı öylece. Gallanlar sihirlerin tamamının Âlemlerin Yıkıcısı’nın işi olduğunu düşünüyorlar. Albisliğin farklı bir inancı var. “Biz birçok insandan daha

şanslıyız.” Yüzbaşı bıyıklarının kenarlarından çekiştirirken üzgün görünüyordu. “Şimdi de görünüşe göre, tabiri caizse birkaç süvari sizin de işinize yarayabilir gibi duruyor.”

Ahmed yabancı adamın dediğini gözden geçirdi. Ne düşündüğünü biliyordum. Yabancılarla ittifak kurmak babasının da hükümdârlığının başlangıcını teşkil etmişti. Ülkeyi Gallanlara ve onların üstün güçlerine teslim etmemizin bir başlangıcıydı da aynı zamanda. O hatayı tekrar yapamazdık.

Ahmed sonunda “Memnuniyetle kabul ederiz. Tabii generalimin emirlerini yerine getirebilerseniz,” derken kafasıyla Shazad’i işaret etti. Ahmed babasının yaptığı hataları yapmazdı. Albislilerin müttefikler olarak değil de itaat edenler olarak bize bağlılıklarını sunmalarını sağlayabilirse o zaman başarabilirdik bunu.

Shazad’in kadın bir general olmasının beraberinde getirdiği kalkan kaşlara hazırlanarak daha şimdiden gerildiğini görebiliyordum. Ama Yüzbaşı Westcroft sadece kafa sallayarak onayladı. “Kraliçemizden emirler alabiliyorsak o zaman eminim ki generalinizden emir almayı da başarabiliriz. Ne de olsa gerçekten generalinizse rütbesi benden yüksek demek oluyor.”

Shazad’in kafası hızlı çalışarak her şeyi pürüzsüz bir plana döktü. “Peki. Şöyle yapacağız şimdi.”

Sam’le ben çok çabuk hazırдық. Fazla bir şeye ihtiyacımız yoktu. Sadece birkaç tane silah ve İzz’in Albisliler’in

beni gözlerden bir süre gizlemeleri, sonuna kadar hayatta kalmam için kocaman bir Zümrüdüanka'ya dönüşmesi yeterdi.

Hepimiz bir daire halinde durmuş, birdenbire bunun birbirimizi en son sağ gördüğümüz an olabileceğinin son derece farkındaydık.

“Buraya kadarmış,” derken yüzüncü kez silahımı kontrol ettim.

İzz bizim için şekil değiştirmeye hazır halde, üstünde sadece bir battaniyeyle “Birinin bir konuşma falan yapması gerekiyormuş gibi geliyor,” dedi.

Maz de kardeşine katılarak “Duruma uygun derecede kahramansı bir şey,” dedi.

Etrafımızda savaşa hazırlanan kampın gürültüsü yükseliyordu. Erkekler ve kadınlar silahlarını kuşanıyorlar, Sultan'ın adamları ve makineleriyle yüzleşmek için yerlerini almak üzere koşturuyorlardı. Üniformaların üzerine yerleştirilen silahların ritmiyle uyumlu olarak sıra sıra dizilmiş insanlara emirler yağdırılıyordu. Birkaç dua sesi yükseldi.

Halkımız Sam'le ben duvarı indirene kadar savunma amaçlı savaşıyordu. Albisliler bir kum fırtınası yaratacaktı. Çölümüzü kontrol edemeyebilirlerdi ama rüzgârları benim hâlâ şehre yaklaşan Ahmed'in ordusunda olduğumu gösterecek kadar kontrol edebilirlerdi.

Shazad sesini yükselterek “Konuşmalar ölümlere saklansa daha iyi olur,” dedi. Normal olmayan bir şekilde sessizdi. “En azından babam öyle derdi.”

Ahmed'e, sonra Rahim'e sarıldım. İkisi de kulağıma bir iyi şans duası fısıldadılar.

Jin'e döndüm. İkimizin de şimdi söyleyebileceğimiz, dün gece söylemediğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece başparmağını çenemde gezdirdi. "Seni tekrar göreceğim Haydut," diye söz verdikten sonra beni öptü.

Shazad bana en son sarıldı. Sonunda "Birbirinizi sağ salim eve getirin," dedikten sonra beni bırakıp Sam'e baktı.

Sam'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve hepimiz şimdi arkamızda sökmekte olan şafak gibi başka şafaklar görmek için hayatta kalmak adına elimizden gelenin en iyisini yapmak üzere yola çıkmadan önce kara mizah tarzında bir şey söylediğini anladım. O hiçbir şey söylemeden önce Shazad gömleğinin önünden tutup onu aniden kendine çekerek tam da dudaklarından öptü.

Birdenbire herkes ayaklarına ya da gökyüzüne ya da Sam ve Shazad olmayan herhangi bir şeye bakıyordu.

Bu, Sam'i susturmak için amma esaslı bir yöntemdi.

Sonunda ikisi ayrıldılar. Sam ellerini saçlarında gezdirerek kızarmış ve kendinden aşırı memnun bir halde "Hımm... Sağ salim dönmek için çok çarpıcı bir motivasyon kaynağı bu," dedi.

İzz'in sırtına tırmandık ve çabuk birkaç hamle sonrasında yaklaşan ordunun üzerinden şehre doğru havalandık. İzz savaşı geride bırakıp çatıların tepesinden süzülürken mavi kanatlarını alabildiğince açarak ateş kubbesinin üzerinden uçtu.

Şehrin en doğudaki girişi olan Oman'ın Kapısı'nın biraz yakınında yere indik. Şehirden tünelleri kullanarak çıktığımızda, yolumuzda bir Gallan ordusu vardı. Şimdiyse kararmış kumlardan başka hiçbir şey yoktu.

Kapıların önünde, ateşe dokunmamaya özen göstererek biraz geride durdum. Hiç gücüm kalmış mıydı? Kalmadıysa kumları kazarak içeri girmek zorunda kalacaktık. Gücümü kendime çekip onu ellerimin arasında toplayarak önüme doğru itip acıyla yere diz çökmeme neden olan şiddetli bir hamleyle aralarını açtım. Kumlar ikiye ayrılarak kapıdan uzağa doğru saçıldılar ve gerçekten de orada, altta tuğlayla kapatılmış tünellerden biri vardı.

Sam üstüne çıktı ve ben güçlükle nefes alarak gücümü serbest bırakırken kumlar aşağı doğru aktı. Temkinli bir şekilde ayağını sert taştan içeri sokup geri çekti. Suyu kontrol etmek için bir ayak parmağını içine sokar gibi. Benim hâlâ hareketsiz çöl zemininde durduğum yere dönüp bir elini bana uzattı. Bir ölüm tuzağına değil de partiye gidiyormuşuz gibi “Gidelim mi?” diye sordu. Elinden tutup onunla birlikte tünelin başına çıktım.

Beni dans edecektik gibi kendine çekti. Birdenbire ayaklarımızın altındaki sert taş yol vermeye başladı. Botlarımızın tabanlarının önce yavaşça taşın içinden geçtiğini hissettim. Sonra düşmeye başladık. Hızlıca. Tam nefesimi tutup gözlerimi kapatma fırsatı bulmuştum ki suya dalan bir çift taş gibi tünelin çatısından içeri daldık.

Sertçe yere çakılarak üst üste yığıldık. Dirseğim karnına gelince Sam altımda yüksek sesle homurdandı. Kendimi ondan ayırarak yuvarlanıp üstünden kalktım. Bu aşağısı karanlık ve serindi. Tek ışık saraydan gelen duvarı besleyen Cin ateşiyle akkora dönmüş bir halde tepemizden geçen uzun, ince metal telden geliyordu. Ama etrafı görmeye pek yeterli değildi.

Ne kadar süre yürüdüğümüzü bilmiyordum. Burada

harcadığımız fazladan bir dakikanın, halkımızın savaş alanında bir dakika daha savunmada olduğunun farkında olarak tünelden elimizden geldiğince çabuk ilerledik.

Sam benden daha hızlıydı. Önden koşuyordu. Sarı saçları loş ışıktaki sönük bir şekilde parlıyordu ki aniden ayağı takıldı ve karanlığın içinde yere kapaklandı. Kısa birkaç adımda ona yetiştiğimde yerden tekrar kalktı. “İyi misin?” diye sordum.

“Ayağım takıldı,” dedi. Karanlıkta bir an etrafı yokladı. Sonra eli bir şeyin üzerine kapandı ve onu kaldırarak ışığa tuttu. Parlak bronz bir surattı o. İstemeden geri çekildim. Bir Abdaldı ya da bir parçasıydı. Gözleri boş ve görmüyormuş gibiydi. Kendi kendime onun sadece bir makinenin parçası olduğunu hatırlattım. İçindeki kıvılcım, üzerine kazınmış ona can veren İlk Lisandaki bir sözcük olmadan bir hiçti.

“Sarayın altındayız. Yaklaştık,” deyip elimi geriye uzatarak taş duvarı aradım. Duvar yerine elim sert metale değdi.

“Duvarlar demirle kaplanmış,” dedim. Bunu dediğimde de sesim metalden huzursuzluk verici bir şekilde yankılandı. “Görünüşe göre Sultan biz buraya en son geldiğimizden beri çok çalışmış.”

Tellerin hafif aydınlığında Sam’in uzanıp taş tavana bir elini koyduğunu gördüm. Tavana ulaşabiliyordu ama zar zor. Sam fazla neşeli bir şekilde konuşarak “Demek buraya tıkilip kaldık,” dedi. “Muhteşem.”

“Tıkilip kalmadık,” dedim. Kafamı sallayarak telle belirlenen yolu işaret ettim. “Gitmenin sadece bir yolu var.”

Ondan sonra daha dikkatli hareket ederek loş ışıktaki

ileri doğru yol aldık. Biz ilerledikçe etrafa saçılmış daha çok Abdal parçaları vardı. Bronz ve kilden eller ve bedenler... İlk başta yapılan denemeler, Leyla doğrusunu bulana kadar tam işe yaramayan deneyler... Bana onun Tamid için yaptığını hatırlatan yapma bir bacak vardı. Sonra bir de neredeyse bir bütün gibi görünen, bir kenara atılmış oyuncak bebekler ya da yorgun askerler gibi yere yığılmış metal adamlar vardı. Işık bir tanesini ürkütücü görünecek şekilde aydınlatıyordu. "Sam," diyerek onun kolundan tuttum ve sıçramasına neden oldum. "Sanırım şu kıpırdadı."

Sam benim işaret ettiğim yere baktı. "Işıktan göz yanılması," dedi. Ama yine de elimden tutarak beni biraz daha çabukça ileri doğru götürdü. Başka bir Abdal kalıntısının yanından geçerken hafif bir pır sesi duydum.

Sam'e "Bu ışıktan göz yanılması değildi," dedim. Sonra Abdal doğrulup oturdu.

O şey iplerinden yukarı çekilen bozuk bir kukla gibi debelenerek ayağa kalkmaya başladığında sendeleyerek geri çekildik. Telleri takip ederek koşarak tünelde ilerledik. Başka metal bir bedenin yanından geçtiğimizde o da dikkat kesiliyormuş gibi hareket etti. Bir başkasının yanından geçtiğimiz sırada bıçağımı çıkardım. Tek bir şiddetli hamleyle ayağının altında bronz kaplamayı çıkardım ve bıçağı ona can veren sözcüğe sapladım. Bıçağı geri çekip çıkarmaya çalıştım ama Abdalın teninin altındaki düzeneğe ve kabloları takıldı.

"Amani." Sam'in adımı söylediğini duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda, önümüzü tamamen tıkayarak bize doğru gelen başka bir Abdalın olduğunu fark ettim. Sam

silahını çıkardı. Hızlı hızlı üç el ateş etti ama o şey sendelemedi bile. Onun yerine Noorsham'ın Sazi'deki insanları kutsamasının insanlıktan uzak bir taklidiyle ellerini bize doğru kaldırdı. Bizi yakmaya hazırlanırken etrafında git-tikçe yoğunlaşan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Diğer tarafa koşmak, geri çekilmek için arkamıza döndük. Telden yansıyan ışık arkamızdaki bronza vurdu. İki Abdal daha ellerini yavaşça kaldırarak üzerimize üzerimize geliyordu. Etrafımızdaki sıcaklık artıyordu. Kapanı kısılmıştık.

Sam bir kez olsun söyleyecek akıllıca bir şey bulamadı. Sadece biraz rahatlatılmayı bekleyen elini ve parmaklarını sıkı sıkı parmaklarını hissettim. Parmağımın boğumuna sert bir şey değdi. Zaahir'in bana verdiği o yüzüktü o.

Yüzüğün Ferehsteh'i serbest bırakıp makineyi kapattığımda bana yardım etmesi gerekiyordu.

Zaahir'in Eremot'taki halini, Abdalların ateşini sadece bir dokunuşla söndürüşünü hatırladım. Son armağanı bunun için değildi. Ama Abdallar yaklaşıyorlardı. Yavaş yavaş bize doğru geliyorlardı ve sıcaklık neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu.

Elimi Sam'in sımsıkı kavrayışından kurtarıp duvara vurdum.

Cam paramparça oldu ve bir şok dalgası, bir boşluk hissettim. Abdalların ateşini savuran sonra da onları söndürüp ortamdaki bütün havayı alarak onları boğup nefessiz bırakan bir rüzgâr gibi.

Hepsi birlikte bez bebeklermiş gibi yere düştüler.

Sam bana afallamış bir halde baktı. "Az önce ne oldu?"

"Önemi yok" demeyi denedim. Ama bu doğru değildi.

Önemliydi. Elimdeki kırılmış yüzüğe baktım. O yüzüğün içinde ne tür bir sihir varsa o da uçup gitmişti ve Fereshteh'in katıksız gücüyle karşılaşacağım zaman için elimde hiçbir şey kalmamıştı. Zaahir'i özgür bıraktığım sözcükler dışında onu serbest bırakmamın imkânı yoktu.

Ama ben Sam'e cevap veremediğimden uzaktan gelen ayak sesleri duyduk. Metalik ayaklar taş zemine sürtüyordu. Başka Abdallar da vardı ve geliyorlardı. Bizse henüz oraya ulaşmamıştık.

"Gitmek zorundayız," dedim.

Metal ve taştan koridor boyunca depar atarak koşuyorduk yine. Çok fazla ilerlememiştik ki başka bir duvara çarptık. Tünelin sonuydu bu. Parlak teller küçük bir boşluktan geçip diğer tarafta gözden kaybolarak makineye gidiyordu. Ellerimizi soğuk metale vurduk.

Şimdi arkamızda birtakım gürültüler, pır sesi çıkaran düzenekleri ve metal ayakların korkunç pat çat sesleri gibi bir şey duyabildiğimden emindim. Yumruğumu öfkeyle metale vurdum.

"Ne yapacağız?" derken arkama dönüp çaresizlikle Sam'i aradım. Ama Sam bana bakmıyordu. Elini dümdüz tavana koymuştu ve içine uzanıyordu. Parmak uçları tepemizdeki taşın içinde gözden kayboldu. "Ben oraya ulaşamıyorum ama sanırım seni geçirebilirim," dedi.

Ona bir an gözlerimi kırıştıtırarak, ne dediğini anlamadan baktım. Beni kaldırıp taşın arasından geçirebilirdim. Ama o peşimden gelemeydi.

"Hayır..." diye karşı çıkmaya başladım ama Sam benden bir adım öndeydi.

Aceleyle "Gitmek zorundasın," dedi. Kollarımı ma-

sal kitaplarından okunmuşa benzer bir hareketle tuttu. Abartılı bir şekilde “Tartışacak zaman yok. Birimiz buradan sağ çıkmak zorundayız,” dedi. Gerçekten de konuşmaları kulağa gülünç geliyordu. Kendini ölümün kollarına atmak üzereyken bile.

“Shazad...” derken duydum kendimi. Shazad bize birbirimizi sağ salım geri getirmemizi söylemişti. Ona beni kurtarmasını değil. Bizim birbirimizi kurtarmamızı söylemişti.

Sam’in dudağının tek kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Söylemedim mi ben sana?” derken zorla kocaman gülmüseddi. “Bütün büyük aşk hikâyeleri böyle biter.”

Ölüm bizi almaya gelmeden önceki son dakikaların parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Onu öylece bırakamazdım. Ama söyleyecek kelime de bulamadım.

“Sam,” deyip ona sarıldım. Beni Günahları Yaratan’a giden duvardan geçirirken durduğumuz gibi, duvardan tekrar birlikte geçebilirmişiz gibi. Ama bu kez o benimle birlikte gelmeyecekti. “Özür dilerim,” dedim. Ona sarılırken söyleyebileceğim tek şey buydu.

Seni bu işin içine soktuğum için özür dilerim. Seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Burada benimle olduğun için özür dilerim.

Sam kollarıyla beni daha da sıkıca sardı. Onun sadece dakikalar sonra toza dönüşecek sertliğini hissettim. Sam “Ben değilim,” diyerek geri çekildi.

Sonra da önümde diz çöküp destek almak için sırtını duvara yaslayarak ellerini birleştirdi. Abdalların seslerinin daha da yaklaştığını duyabiliyordum. Onu bırakırsam...

Ama bırakmazsam herkes ölürdü. O savaş alanındaki herkes. Jin, Ahmed, Rahim ve Delila. Sam hayatını bizim için feda ediyordu.

Onun omuzlarından destek alarak botumu onun birleştirdiği ellerinin üstüne koydum ve Sam beni yukarı kaldırdı. Kafam taşa değmeden önce nefesimi tutmak için zar zor fırsatım oldu. Sam beni yukarı doğru iterken yumuşadı ve birden bedenimin yarısı, omuzlarım ve kollarım taş duvarın üzerine geçti. Kollarımı kavuşturup iterek Sam beni tutmaya devam ederken bedenimin geri kalanını yerden çektim. Sonra da diğer taraftaydım ve bacaklarım sarayın zeminindeki fayansların içinden çıkıyordu. Sam'in parmak uçlarının kaybolduğunu da belli belirsiz görebildim.

Kırkıncı Bölüm

Bir Zamanlar İsimsiz Çocuk

Bir zamanlar denizin diğer tarafındaki uzak bir krallıkta isimsiz doğan bir erkek çocuğu varmış.

Annesinin dizinin dibindeki bir çocuk olarak doğduğu büyük ülkede fevkalade yiğitlik ve kahramanlıklar yaparak kendilerine isim yaratmış adamlarla ilgili bir sürü hikâyeler dinlemiş. Bu nedenle de yetişkin bir erkeğe dönüşürken, kendine bir isim aramaya başlamış. Sonunda da bu arayışı onu doğduğu kıyılardan çok uzaklara, kendisi gibi diğerlerinin de hiçlikten gelip kendilerine isimler buldukları bir çöle götürmüştü.

Başka bir adamın adına, Kayıp Prens, Asi Prens, Diriltilmiş Prens, bir sürü adı olan bir adam adına savaşmaya başladığı yer de orasıymış.

İsimsiz çocuk işte o adamın uğruna da ölmüş.

Bazıları çocuğun arayışının başarısız olduğunu söyle-

yebilir. Çünkü çocuk kendi ülkesinde isimsiz olacaktı. Onun bir zamanlar sevdiği soluk benizli bir kız, soğuk taş-tan kalesindeki güneşli bir ilkbahar gününde bazen onu düşünecekti. Ama onun adını asla telaffuz etmeyecekti. Küçük, karanlık bir kulübedeki bir aile savaş bittiğinde ve o eve dönmediğinde oğullarının yasını tutacakları. Ama hiçbirisi onun sonunun nasıl geldiğini asla bilmeyeceklermiş ve yıllar geçtikçe onun kaderinden gittikçe daha az bahsedeceklermiş. Ta ki hiç bahsetmeyece kadar.

Onlar gittiklerinde de, isimsiz çocuğun ismi doğduğu ülkede bir daha asla telaffuz edilmeyecekti. Hiçbir anne oğullarını ve kızlarını şöminenin önünde dizlerinin dibinde tutarak onlara onun hikâyesini anlatmayacakmış. Hiçbir şarkıcı onun yaptığı iyiliklere kasideler bestelemeyeceklermiş ve denizin diğer tarafındaki krallığın kraliçesi kendi adasından bir erkek çocuğunun başka bir hükümdârın savaşında mücadele verirken sonucuyla karanlıkta buluştuğunu asla bilmeyecekti.

Ama çölde öyle olmayacaktı.

Onun öldüğü çölde, kamp ateşlerinin başında ülkelerinin diğer kahramanlarının yanısıra onun adını telaffuz edeceklermiş. Çocuklara onun yaptığı kahramanlıkların hikâyeleri anlatılacaktı ve onun İsyan Cephesi'nin düşmanlarını kandıracak bir sürü numarasını duyduklarında alkış tutacaklarmış. Hikâye onun nasıl öldüğü kısmına geldiğinde de sessiz kalacaklarmış. Bazıları gözyaşları bile dökceklermiş.

Kendisini tanıyanlar ölüp yanına geldikten uzun yıllar sonra bile hatırlanacaktı.

Çölde o çocuk bir daha asla isimsiz olmayacaktı.

Kırk Birinci Bölüm

Yalnızdım.

Sarayın lüks mermer zeminine yüzüstü yatmış, fayanslara sanki onları parçalayıp Sam'e uzanabilirmişim, onu yanıma güvenli bir yere çekebilirmişim gibi bastırıyordum. Ama artık çok geçti. Sadece ben vardım artık ve duvardan Prenes Hawa'nın mozaîği bana bakıyordu.

Babamın ilk kızı, âşık olan ilk kız, o uğurda ölen ilk kız...

Sam'in Sazi'deki dağın altında söylediğı sözcükler, bana bütün büyük aşk hikâyelerinin ölümle bittiğini ilk söylediğı zaman tekrar aklıma geldi ve boğazımdan yukarı bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim. Onu bastırmak için mücadele verdim. Artık geri dönüş yoktu. Sam o tünellerde seçimini yapmıştı. Ben de yapmak zorundaydım. Yakında ölüp onu görecektim zaten.

Güçlkle ayağa kalkarken gücümü kullanmanın etkisiyle yan tarafım ağrıdı. Elimi Hawa'nın üstüne bastıra-

rak ablamı bin kuşak öteden sessizce bana yardım etmeye çağırdım. Elimin altındaki kapı açılarak beni mahzenlere kabul etti.

Buraya ilk geldiğimde, içerisi gözle görülemeyecek kadar karanlıktı. Şimdiyse mahzenler makineden gelen ışıkla aydınlanmıştı. Öylesine aydınlıktı ki neredeyse hiçbir şeyi göremiyordum.

Merdivenleri hissederek aşağı inerken gözlerimi elimle gizledim. Bana seslenenleri, buraya hapsettiğim diğer cinleri duyar gibi oldum. Ama makinenin uğultusundan onları birbirinden ayıramıyordum. Makineye yeterince yaklaşmalıydım. Merdivenlerin dibine ulaştığımda artık neredeyse hiç göremiyordum. Makineden gelen ışık aşırı parlaktı. Gözlerimi kapattığımda bile yanıyor gibiydi.

Gevşek halde boynumda duran eşarbıma uzanmaya yeltendim. Hiç uğraştırmadan elime geldi. Onu kafama sararak ışık gözkapaklarımı yakmayana kadar gözlerimi iki kez örtüp kafamın arkasında bağladım. Bir elimi önüme uzattım. Görmeden yolumu bulmaya çalışarak yavaşça ve dikkatlice ilerledim.

Ben yaklaştıkça pır sesi daha da yükseldi. Ta ki ben, kocaman makinenin bıçaklarından birinin hızla geçişini tenimin yanında duyacak şekilde yaklaşıp kadar. Geri çekilip yere diz çökerek parmak uçlarımda altında dairenin metalini bulana dek el yordamıyla yeri yokladım.

Parmak uçlarımda yere bastırdım.

Hâlâ elimde olan yüzüğün kırık camının taş zemine sürttüğünü hissettim. Artık işe yaramazdı. Dün gece yaşayabileceğimi düşündüğümde içimi saran yoğun bir rahatlık, umut ve neşe hissini hatırladım. Sadece son bir şafaktan

daha fazlasını göreceğime öylesine emindim ki Jin'i görmeye gitmiştim. Ona bunu yapmayacağımı söyledikten sonra gidip öldüğüm için beni bir gün affedecek miydi acaba?

Öyle olmayacağını bilecek kadar akıllı olmalıydım. İkimiz de olmalıydık. Bu bir savaştı. Bir dövüş sırasında ölmezseniz, sizi bitirecek başka bir dövüş olurdu her zaman. Zaahir'in armağanı benim ve Sam'in hayatını bir sonraki mücadelemize gitmemize yetecek kadar bir süreliğine kurtardı. O mücadelede Sam'in ölüp beni kurtarmasına yetecek kadar. Böylece ben de ondan sonra mücadelede ölebileyim diye.

Bizim işimiz buydu. Bir sonrakine geçmek için bir mücadeleyi atlatıp hayatta kalmak. Tekrar tekrar... Ta ki hayatta kalmadığınız güne dek. Ölürken de tek umut edebileceğiniz insanların başka bir dövüş daha görmek zorunda kalmamaları, bu ülkenin eninde sonunda, bir noktada barışa kavuşacağıydı.

Ben bekleyemedim. Beklediğim her saniye dışarıdaki diğer insanlar Abdallara karşı bu savaşta kaybediyorlardı. Şimdi yapmalıydım bunu. Sözcükleri cesaretimi kaybetmeden önce acele acele söyledim. Zaahir'i serbest bırakmak için kullandığım aynı sözcükleri. Onları makinenin uğultusunu bastıracak şekilde, sesimi öfke dolu bir baş kaldırıyla yükselterek haykırdım. Ta ki son sözcüğe, Fereshteh'in adına gelene dek.

Sonra bütün dünya ışığa dönüştü.

Bağlı gözlerimden bile kavurucu beyaz ölümsüz ateşi görebiliyordum ve basıncı bütün bedenimin etrafında, sıcaklığı tenimde, bir çığlığı da kulaklarımda hissedebiliyordum.

Sonra ılık anında kayboldu.

Sıcaklık da onunla birlikte gitti.

Geriye de benim göz bağımın ardından bile görebildiğim bir renk cümbüşü bıraktı. Göz bağımı çözmeye çabaladım. Fereshteh'in özgür kalan ruhunun beni yakıp kül etmesine engel olan şeyin ne olduğunu görmek için.

Göz bağımı kenara çekerken, göz kamaştırıcı parıltının içindeki renkleri seçmeye başladım. Bir zamanlar Fereshteh olan aşırı şiddetli ateşin etrafındaki mavi, kırmızı, altın ve daha bir sürü renk tonlarından sütunlar gibiydiler. Makineyi çevreleyen, onun etrafında duran, onu hapseden, beni ondan koruyan, bütün şehri ondan koruyan şekilsiz bedenler gördüm.

Birdenbire sırtüstü yattığımı ve gözlerimi açtığımı fark ettim. Kulaklarımdaki uğultu gitmişti. Tepemde güneş ışığında tozlar dans ediyordu adeta. Ağzımda bir metal tadı vardı.

Titreyerek dirseklerimden destek alıp doğruldum. Mahzenlerdeki ılık şimdi farklıydı. Artık o kadar göz kamaştırıcı derecede beyaz değildi. Sabahın erken saatlerindeki güneşin yumuşak ve tanıdık rengindeydi.

Sabah ışığında parçacıklar havada süzülüyordu. Makineden geriye kalan buydu. Makine sadece paramparça olmamıştı. Sanki metal, tekrar madeninden çıkarıldığı dağın tozlarına dönüşmüştü.

Fereshteh'ten geriye de hiçbir şey kalmamıştı. Ruhu Leyla'nın onun için yaptığı hapishaneden kaçmıştı. Belki

de bu akşam İlk Savaş'ta ölen diğer bütün cinlerin yanında gökyüzüne yerleşecekti.

Makinenin etrafını saran renkli ateş sütunları da gitmişti. Onların olduğu yerde şimdi bir daire oluşturmuş duran insan şeklinde cinler vardı.

Beni onlar kurtarmışlardı.

Kafalarını öne eğmiş, ciddi ifadelerle sessizce duruyorlardı. Babam Bahadur da onların arasındaydı. Ayaklarının altındaki zemin yanıp simsiyah olmuştu. Onların da Zaahir'in Sazi'de yaptığı gibi ortadan kaybolmalarını bekledim. Öyle yapmak yerine birisi kafasını bana doğru çevirdi ve kavurucu altın rengi gözleriyle beni gördü.

Eski bir sesle "Demek Zaahir peşimizden bir suikastçı göndermiş," dedi.

Hepsi birlikte bana döndüler ve birdenbire bir düzine ölümsüz bakışın hedefi oldum.

"Ben öyle değilim..." Konuşmak çok zordu. Sert bir şekilde yere çarpmıştım ve akciğerlerim acıyordu. "Ben bir suikastçı değilim."

İçlerinden biri "Yine de buraya silah getirmişsin," dedi. Kıpırdamadı ama elimin altında havanın titreştiğini, görünmez bir el ona yön veriyormuş gibi havaya kalktığını hissettim ve fark ettim ki hepsi Zaahir'in bana verdiği artık işe yaramaz olan yüzüğe bakıyordu.

"O silahı Zaahir için yaptık biz..." Şimdi konuşan babamdı. "... onu dağın altına hapsettiğimiz zaman. Ona yaptığı şey için tövbe ederse özgürlük vaat ettik."

Başka bir cin de söze girerek "Ama ona özgürlük için ikinci bir yol daha verdik. Ona isterse kendi ölümünü seçebilsin diye o yüzüğü de verdik. Herhangi bir çaresizlik

anında kaçmak isterse tek yapması gereken o yüzüğü kırmaktı ve o zaman bu hayattan azledilecekti,” diye ekledi.

Bir anda anladım. Zaahir’in en başından beri niyeti buydu. Kendini hapsedenlerden intikam almak için beni kullanmak, onları da kendisine ölmesi için verdikleri aynı yöntemle öldürmekti. Bana bir ölümsüzün sonunu getirebilecek bir silah vermiş, sonra da beni onların arasına göndermişti.

Bana yalan söylememişti. Yüzük beni kurtarırdı. Fereshteh’in enerjisini güvenli bir şekilde uzaklaştırırdı ama aynı zamanda buradaki diğer bütün cinlerin ateşini de söndürürdü. Abdalların ateşini söndürdüğü gibi. Kendi ölümsüz hayatına son vermeyi seçseydi onun da hayatını bitireceği gibi.

Başından beri niyeti buydu.

Benimle uzunca bir oyun oynamıştı. Bana Ahmed’i kurtarmanın bir yolunu sunmuştu ama bıçakla bir prensi asla öldürmeyeceğimi biliyordu. Bana Bilal’i kurtarmak için bir yol sunmuştu ama öpücüğü kullanmak için çok geç kalacağımı biliyordu. Onun bütün adamlarını öldürmesi için sahne çoktan kurulmuştu ve ancak o zaman bana kendimi kurtarmam için yüzüğü vermişti. Beni birbiri ardında kurtuluş vaatleriyle son armağanını sorgusuz sualsiz kabul edeceğim kadar çaresiz bir hale sokmuştu. Savaşa onun cömertliği üzerine fazla düşüneyecek kadar, beni eski düşmanlarının, kendisini hapseden cinlerin karşısına çıkmaya gönderdiğini fark edemeyecek kadar yakındım.

Erimiş altın gibi gözleri olan cin “Onun cezalandırılması gerekecek,” dedi.

“Bilmiyordum,” derken zar zor nefes alıyordum ve her

yerim acıyordu. Yavaşça ayağa kalkmaya zorladım kendimi.

Başka biri bana İzz'in kanatlarının güneşin altında aldığı rengi hatırlatan ateşli mavi gözlerini bana çevirerek "Ama senin türünün Günahları Yaratan dediklerini serbest bırakmaman gerektiğini biliyordun. Böylece de seni kandırmasına izin verdin," dedi.

Başka biri karşı çıkarak "Zaahir'i cezalandırmalıyız," dedi. Bu cinin neredeyse siyah gibi görünen koyu mor rengi saçları vardı. "Bahadur'un kızının ölmesi gerekmiyor."

Babam ne onaylayıp ne de karşı çıkmadan sessiz kaldı.

Bense şimdi hepsi doğal olmayan gözleriyle beni süzerek öylece izlerken ayağa kalkmayı başarmıştım. Kırmızı gözlü olan bir cin "O zaman bir denge. Zaahir'in suçları yüzünden o ölmemeli ama birisi ölmeli," dedi.

Toplanmış cinler kafa sallayarak onayladılar. Kırmızı gözlü cin Bahadur'a baktığında o da kafasını hafifçe eğdi.

Gözleri hiç de doğal olmayan bir şekilde bir alev kadar beyaz olan başka bir cin "Biz adil olmazsak bir hiçiz. Sen Zaahir'i hapsedildiği yerden serbest bırakmayı seçtin. Bu seçimi de sen yapabilirsin," dedi.

"Bir seçim mi?" Bunun bir soru olup olmadığından ya da sadece o sözcüğü tekrar edip etmediğimden emin değildim. Ama ağzımdan alçak sesli, öfkeli ve nefes nefese bir fısıltı gibi çıkmıştı. Cin benim içimde yanan küçük kıvılcımlardan sonsuz bir sayıda kıvılcımla yanıyor olabirdi ama tam da o sırada içimde ikimizi de ateşe vermeye yetecek kadar ateşim olduğuna yemin edebilirdim.

Kırmızı gözlü cin, harika numaralarına giden büyük kapanışı ortaya koymadan önce, elini sallamadı ya da pa-

zardaki gösteri yapan insanlar gibi sözcükler söylemedi. Ama ben yine de onlar hemen karşımda belirmeden önce havadaki titreşimi yine de hissettim.

Savaş alanından yeni çıkmış, sendeleyerek yan yana duran iki kardeş, iki prens...

Ahmed ve Jin...

“Hangisinin öleceğine dair bir seçim.”

Kırk İkinci Bölüm

Tozluyol'da tanıştığın o aynı bencil kız olsaydım hâlâ bu durum çok daha kolay olurdu.

Jin'e bunu başka bir gün, başka bir seçimle ilgili söylemiştim. Ya da belki aslında aynı seçimle ilgiliydi. Çünkü ben bu seçimi bilmeden birçok kere yapmıştım. Beni buna, bu son seçime getiren yüzlerce küçük seçim yapmıştım. Ne istediğimle ne yapmam gerektiği arasında bir seçim. Kendimle ülkem arasında bir seçim.

Kendi postumu kurtarmak için Fahali'den kaçmamayı seçtiğimde, Karabasan ısırığından sonra Jin'in çölde ölmesine izin vermemeyi seçtiğimde, Noorsham'le yüzleşmeyi seçtiğimde, Shira'nın ölmesine, Hala'nın ölmesine ve Sam'in ölmesine izin vermeyi seçtiğimde ve Zaahir'i özgür bırakmayı seçtiğimde.

Bu yapmak istediğimle yapmam gereken arasında bir seçimdi.

Ahmed kafası karışmış bir halde mahzenlere bakarak

“Amani. Neler oluyor?” dedi ama Jin gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

Cinlerden biri “Bugün hangisinin öleceği senin seçimin Bahadır’un kızı... ya da seçmezsen ikisi de ölür,” dedi.

Çok uzaktaki bir yanımla yalvarmam ve merhamet dilenmem, kadere ve bütün dünyaya karşı beni, bu noktaya getirdiği için, insanlığı yaratıp sonra da bizimle böyle, anlaşmaları ve adalet dedikleri numaralarıyla oynayan, benden benim onlardan aldığımından çok daha fazlasını alan cinlere öfke kusmam gerektiğini biliyordu.

Ama öyle yapmadım. Ahmed’in ağzından duyamadığım sözcükler dökülürken, Jin’in neler olduğunu anlarken ve bu durumun acısı onu sarsarken gözlerini kapatmış mükemmel derecede ve imkânsız bir şekilde hareketsiz durduğunu görürken öfkeyle çıkışmadım ya da ağlamadım. Aynı taştan mahzenlerde duruyordum ama aslında çok uzaklardaydım.

Birdenbire yine çölün diğer ucundaki kalabalık bir ambardaydım. Bir kurşun kalmıştı ama iki şişe vardı. İkisi de... İkisinin de hayatta kalmasına ihtiyacım vardı. Ama bu kez hile yaparak bundan paçayı kurtaramazdım.

Aslında kolay bir seçimdi bu. Hayatımda vermek zorunda olduğum en zor karar olsa da. Çünkü ben artık o bencil kız değildim.

Ahmed’in bir şeyler haykırdığını fark ettim. Kendimi ona odaklanmaya, kafamdaki kulak tırmalayan uğultunun ötesindeki bir yerde onu duymaya zorladım. Bana Jin’i alıp gitmemi söylüyordu.

Kendisinin ölmesine izin vermemi.

Jin hiçbir şey söylemiyordu. Beni tanıyordu. Konuşurken gözlerimi Jin'den ayırmadım ve sesim fısıltıdan sadece biraz yüksek çıksa da onun mahzenlerde yankılandığını duydum. "Ahmed'in gitmesine izin verin," dedim.

Jin tuttuğu nefesi bıraktı. Sanki içi rahatlamış gibi.

Ahmed'in boğazından "Hayır!" diye bir feryat koptu. "Amani." Üstüme gelmiş, kollarını kollarıma sımsıkı dolamıştı. "Yapma bunu. Değmez. Başka yollar da var..."

"Ahmed," dediğimde adı bir yakarıştan ziyade bir dua gibi çıktı. "Oldu, bitti." Gözyaşlarım artık şiddetli bir yağmur gibi akarak yüzümde izler yapıyordu.

Ahmed şoke olmuş gibi görünürken kollarımı elleriyle sıktı. Yumuşak bir tonda "Ama sen onu seviyorsun. Sen onu seviyorsun ve onu kurtarmalısın. İnsanlar sevdikleri insanlara bunu yaparlar Amani. Onları kurtarırlar," dedi.

Hayır, öyle yapmazlardı. Sam bana bunu öğretmişti. Büyük aşk hikâyeleri ölümle sonlanırdı. Bütün hikâyeler eninde ya da sonunda ölümle sonlanırdı. Bizimkisi de kısa bir süre sonra bitecekti.

Şimdi ıstırabın bir gemiye vuran dalgalar gibi, kampın duvarlarını parçalayan kum fırtınası gibi beni hırpaladığını hissedebiliyordum. "Ben onun yerimde olsa yapacağı seçimi yapıyorum," dedim. Konuşamıyordum artık. "Hepimizin yapacağı seçimi. Senin için öleceğimize dair seçimi."

Jin hâlâ kıpırdayamıyordu ama sonunda konuşabilirdi. "Ahmed, ben her zaman seni korumak için ölürdüm. Bunu bilmek zorundasın," dedi.

Ahmed'in göğsü sanki nefesini toplamaya çalışıyor-

muş gibi kalkıp indi. Titreyerek Jin'in yanına gitti. Onun omzuna bir elini koydu. "Ben de senin için ölürdüm kardeşim. Anında," dedi.

Jin "Biliyorum ama ölmeyeceksin," dedi. Sonra da ona sarıldı. Hâlâ küçük erkek çocuklarıymış, güçlerinin ve hayatlarının her bir zerresini birbirlerine akıtabilirlermiş gibi. "Git ölmeye değer bir şey yap," deyip onu bıraktı.

Kırmızı gözlü cin kollarını kaldırdı.

Kardeşine söylemek istediği her şeyi söylemeye çabalyan Ahmed'in daha da paniğe kapıldığını gördüm. "Jin..." deyip aceleyle öne doğru ilerledi. Bu sırada cin iki kolunu indirdi, Ahmed gitmişti ve onun olduğu yeri anında hava doldurdu. Jin'in omuzları düştü. Gücü bedenini terk etti. Ahmed'in hatırına tutunduğu her şey onu bırakıp gitti.

Gözleri beni buldu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona bana uzanacağı kadar yaklaştığımda bedenlerimizin her yeri birbirine temas edene kadar beni kendine çekti ve ben de ne kadar gücüm kaldıysa bedenimi terk ettiğini hissettim.

"Özür dilerim," derken sözcükler gömleğine bastırdığım dudaklarımdan hıçkırıklar şeklinde çıktı. O da kollarıyla bana daha da sıkı sarıldı. "Çok özür dilerim," dedim.

Saçlarımin arasına, dudağını kulağıma yaklaştırarak "Ben de özür dilerim. Sana yüzme öğreteceğime söz vermiştim. Sözlerimi tutmamak hoşuma gitmiyor," dedi.

Göğsümden kabarıp gelen kahkaha hıçkırıkların arasından kısa ve çirkin çıktı. Ama kafamı kaldırıp ona baktığımda Jin'in gülümsediğini, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildiğini gördüm. Hafifçe gülümsedi. Ne düşün-

düğünü biliyordum. Ruhumda bir parça da olsa tuzlu su vardı demek. “Gitmelisin,” dedi. “*Bunu izlemek zorunda kalmamalısın,*” diyordu aslında.

“Hayır,” dedim. *Senin yalnız başına ölmene izin veremeyeceğim.*

Birdenbire, şiddetle beni kendine çekti. Öpücüğünün hiçbir nazik tarafı yoktu. Bunun son öpücüğümüz olacağını bildiğinden çaresizlik, öfke ve korkudan ibaretti sadece.

“Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.” Bu sözcükleri hangimizin söylediğinden emin değildim. Onları kalan son anımızda birbirimizin dudaklarına iyice mühürlüyorduk. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aktığını hissedebiliyordum. Ağzımda kan tadı vardı.

Ayrıldık. Eller tarafından değil, hava tarafından. Bizden daha kudretli bir güç tarafından. Ben onun benden aniden ayrılışını izliyordum. Ona gözyaşlarımın arasından bakıyordum. Hiç yoktan bir bıçak var oldu. Demirden yapılmamış olduğunu fark ettim. Kumdan yapılmıştı. Çölün kendisinden yapılarak bilenmiş bir bıçaktı o. Onu tutan cin de Bahadur’dü.

Babam bana eski ve merhametsiz gözlerle baktı. “Bunu izlemek zorunda değilsin kızım. Seni çok uzaklara gönderebiliriz,” dedi.

Gözlerimi Jin’den asla ayırmayarak, onu son saniyeye kadar içime çekmeye çalışarak “Kalacağım. Sonuna kadar,” dedim.

Sonra babam bıçağı Jin’in karnına saplayarak sonuna kadar içine soktu ve ben içimin parçalandığını hissettim.

Kırk Üçüncü Bölüm

Kan döküyordum.

Kan gömleğimi sıırılsıklam edip ellerime bulaşıyordu. Parmaklarım kıpkırmızıydı ve nasıl oluyorsa yere diz çökmüştüm.

Bunların hepsini hayal meyal fark ettim. Sanki bir rüyadaymışım da her şey biraz daha az netmiş gibi.

Acıyı sadece hayal etmiyordum. Ellerim onları karnımdan çektiğimde kanla ıslanmıştı.

Aceleyle gömleğimi yukarı sıyırdım. Yan tarafımda tam da bıçağın Jin'e saplandığı yerde bir kesik vardı. Tam olarak İlliaz'daki kurşun yaramın olduğu yerde. Patlayıp açılan eski bir yara gibi. Ama bu yepyeniydi.

Cinler meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Bunca zaman sonra bile gözlerini bizden, acımızdan, ıstırabımızdan, biz onları dünyaya getirmeden önce bilmedikleri bütün bu deneyimlerden alamıyor gibi görünüyorlardı.

Cinlerden biri duygusuz bir ifadeyle “Onunla evlenmişsin,” dedi.

Hayır.

Ama inkâr edemedim.

Neyim varsa sana veriyorum ve neyim varsa hepsi senin.

Benim yüzüm kapalıyken hiç ateşlerin önünde yana yana diz çökmemiştik ama sözcükleri söylemiştik. Bir Kutsal Şifacı’nın önünde değil ama dün Jin’in çadırında birbirimize dolanmışken.

Öleceğimiz güne dek.

Önemli olan sözcüklerdi. Ben o sözcükleri söylediğimde hayatlarımızı birbirine bağlamıştım. Onları gerçek kıldığım anda ölümlerimizi de birbirine bağlamıştım.

Cinlerden birisi sesinde alaycı bir tavırla babamla konuşarak “Senin kızların da kalplerini çok kolay veriyorlar Bahadır. Onlarla birlikte hayatlarını da kaybediyorlar,” dedi.

Bu sözcüklerle de ortadan kayboldu. Varken yok oldu. Tekrar çöle dönerek ortadan kaybolurken daha şimdiden bizi unuttu. Başka bir Cin de onun ardından yok oldu. Ondan sonra da babam bizden tarafa göz ucuyla bile bakmadan kayboldu. Sonra bir başkası daha. Bir bir onları bize karşı çok uzun bir süredir tutan mahzenlerden yok oldular.

Ta ki biz ikimiz yalnız kalana dek.

Kan etrafımda birikiyor, sıcak sıcak parmaklarıma değiyordu. Ellerimle, görmeden yoklayarak taş zeminde ondan uzağa doğru süründüm. Sert bir şey parmaklarıma dolandı.

Jin elimi tutmuştu. Onun eline sımsıkı tutundum.

Acıyla çığlık atarak bedenimi yerden kaldırıp kendimi zorla sürükleyerek aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Hareket ederken de elimi yarama bastırdım. Ta ki bedenimin yanı onunkine değene, tutuştığımız ellerimiz aramıza hapsolana dek.

Yüzünü görebilmek için kıpırdandım.

Demek böyle bitecekti. Diriltilmiş Prens Ahmed savaşı kazanacaktı. Sarayı aldığıında tekrar mahzenlere inecek, orada da bizi taş zeminde kanlar içinde birbirimize sarılmış bir halde bulacaktı.

Bizi yakacaklardı. Belki de bizi hatırlayacaklardı da. Ama uzak, yanlış ve isimsiz bir halimiz olacaktı hatırladıkları. Mavi Gözlü Haydut'la Yabancı Prens. Amani'yle Jin değil.

Hikâyeler bizim birbirimizi sevdiğimizi anlatabilirlerdi. Ama hikâyeler onun nasıl bir his olduğunu asla hatırlamayacaklardı. İkimiz de ölmenden önceki gece Jin'in çadırında birlikte yattığımızı, onun benim köprücükke-mişimdeki yara izinde parmağını gezdirdiğini asla bilmeyeceklerdi. O beni öptüğünde dudaklarımda gülümsemişliğini ya da adımı söylediğinde kulağa nasıl geldiğini bilmeyeceklerdi. Hepimiz kendi hikâyelerimizi sakladık. Hikâyenin binlerce küçük parçası da bizimle birlikte öldü.

Bilincim kapanırken dünya kararmaya başladı. Hayır, ölüme akmaya başladı. Jin'e üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama hem üzgündüm hem de değildim. Ona ölmesini istemediğimi, onu sevdiğimi söylemek istedim. Ama bunu biliyordu zaten.

Onları söylemek yerine “Sence ne olacak? Yani öldüğümüzde,” dedim. Jin tanrılara inanmıyordu. Cennetlere ya da cehennemlere veya öteki dünyalara inanmıyordu. Sadece bu dünyaya, sadece şimdiye inanıyordu.

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzümde parmaklarını gezdirdi. “Bence bizi yakacaklar ve tozla küle dönüşeceğiz.” Bir parmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. “Ve bence benden olan toz, o kocaman çölde sonsuza kadar senden olan toza mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışacak.”

Ne bir hıçkırık ben de bir kahkahaya benzeyen bir ses çıktı benden ve Jin’in parmakları parmaklarımı sıkıca kavradı.

Karanlık gelmeden önce sadece ben de onun elini sıkabildim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Genç Cindölü

Bir zamanlar, uzun yıllar önceki bir savaşın şafağında, ölümsüz cinler hayat yaratmışlar. Beraberinde de ölüm varmış. Yarattıklarına zarar görebilecek, mahvedilebilecek ve kumlar gibi etrafa saçılabilecek bedenler vermişler ve sonra da onlara bir gün sönecek tek bir cin kıvılcımıyla can vermişler.

Ama aralarında birçok faniye verilenden daha ateşli bir kıvılcımı olanlar varmış. Onlara Cindölü deniliyormuş. Birçok insan bunun nedeninin onların daha çok ateşleri olduğu için çok daha parlak ve çabuk yandıklarını söylüyormuş.

Hepsinin çok genç öldüğünü de.

Prenses Hawa son nefesini bir savaş alanına baktığı bir duvarın üzerinde vermiş.

Kutsanmış Ashra son nefesini kimse yüzleşmezken

Âlemlerin Yıkıcısı'yla yüzleşerek vermiş.

Bin Suratlı İmin son nefesini ölümün gerçekten aradığı bir surata bürünerek vermiş.

Altın Hala bin tane nefesi daha tutsak olarak vermek zorunda kalmamak için son bir kez özgür olarak nefes vermiş.

Ve Mavi Gözlü Haydut ölürken son nefesini savaştaki bir şehrin altındaki mahzenlerde, sevdiği adamın ellerinden tutarak dünya etraflarında sönüp giderken vermiş.

Son nefesini verdikten sonra da, bir nefes daha almış.

Kırk Beşinci Bölüm

Karanlık ani bir ateş patlaması gibi dağıldı ve bir anlığına tek görebildiğim şey ışıktı.

Ölmüştüm. Ölüm Jin'in düşündüğü gibi karanlık, toz ve hiçlik değildi. Göz kamaştırıcı bir ışıktı.

Sonra ışıktan bir bedenini dış hatlarını görebildiğini fark ettim ve gözlerimin sulanmasına neden oluyordu. Ciğerlerim hava almak için yanıyordu ve elimin altındaki kanı ve sert taş zemini hissedebiliyordum. Panik dolu bir nefes aldım. Uzun zaman sonra ilk kez almışım gibi gelen bir nefes... Sıçrayarak doğruldum. Çatallı sesler çıkarıp öksürerek, etrafa tükürükler saçtım.

Işığın ölüm olmadığını fark ettim. Saray mahzenlerine açılan kuyudan vurarak parlayan güneşti o ışık ve ben çölde toz değildim. Tam olarak öldüğüm yerdeydim. Ellerim kendi kanımla yapış yapıştı. Yüzüm gözyaşlarıyla lekeliydi. Bu, ölümden çok daha sıradan bir durumdu. Hayattaydım ben.

Sonra gözlerim değişen tek şeye odaklandı. İçerisi artık boş değildi. Babam oradaydı.

Bahadur karşımda çömelmiş ne düşündüğü belli etmeyen, ikimiz tek bir kişiymişiz gibi, ben gerçekten de ona aitmişim gibi benimkiyle tamamen aynı o mavi gözlerle beni izliyordu. Ben yaşayanların dünyasına tekrar adapte olmaya çalışırken sabırla beni bekledi. İlk adımlarını atan çocuklarını izleyen diğer ailelerde gördüğüm gibi.

“Ölü değilim ben,” dedim ve sözcüklerin sadece gerçekten çıkabileceği gibi ağzımdan çıktığını hissettim.

Bahadur “Evet, artık değilsin,” diye onayladı beni.

O sırada, o, benim bu gerçeği idrak etmeme izin verirken, ciğerlerimin en azından birkaç dakikalığına hareketsiz kaldığını, telaşlı kalp atışlarımın yavaşlayıp durduğunu ve bir anlığına gittiğimi fark ederek bir nefes daha almama izin verirken bir tür sessizlik oldu.

İkimiz de gitmiştik.

“Jin.” Gözlerim onu aramak için telaşla yana kaydı. Bedeni hâlâ bir kan gölünün içinde yığılmış duruyordu. Hareket etmiyordu. Doğrulup oturmuyordu. Debelenerek onun yanına gittim ve birbirine dolanan parmaklarla kandan yapış yapış olmuş gömleğini yukarı sıyırdım.

Ama ellerimi teninde gezdirirken, bulaşmış kanların altında tekrar eskisi gibi delinmemiş olduğunu anlayabiliyordum. Ancak o zaman yan tarafımın acımadığını hissettim. Yarayı arayarak yanıma dokundum ama orada değildi. Ondan da ötesi, tenim pürüzsüz geldi. Yara izi, Rahim’in İlliaz’da beni vurduğu zamandan kalan, bedenimdeki son metalin çıkarıldığı, gücümü her kullandığımda acının kaynaklandığı yer... O da gitmişti.

Bir elimi Jin'in göğsünün üstüne koydum. Göğsü avucumun altında kalkıp iniyordu. Sadece birazcık ama yeterliydi. Ölmüş olmadığını anlamam için yeterliydi.

Babam arkamdan "Yakında uyanacak," dedi. Onu omzumun gerisinden daha iyi görebilmek için arkama döndüm. Hâlâ çömelmiş duruyordu. Gerçeği bilmeseydim ateşin başında duran herhangi bir çöl sakini gibi görünürdü. Ama fazla hareketsizdi. Kasları öyle oturmaktan hiç gergin hissetmiyor gibi. Etten ve kandan değildi o. İnsan değildi. "Senden biraz daha uzun zamana ihtiyacı var. O seninle aynı şekilde yaratılmadı tam olarak."

Ona tamamen yüzüm dönük olacak şekilde döndüm. Bir bacağıma önüme uzatıp diğerini altıma almıştım. Bir elim kaybolmasın diye ona tutunmak zorundaymışım gibi hâlâ Jin'in göğsündeydi. "Bizi kurtardın," dedim. "*Nasıl?*" diye düşündüm. Ama aptalca bir soruydu bu. Babam bizi yaratanların, çöl tozlarından ve ateşten insanlığı yaratanların arasındaydı. Zaahir'in Noorsham'in ruhunu bedeninden ayırıp havaya kaldırdığını izlemiştim. Biraz parçalanmış birkaç parça insanlığı bir araya getirmek de fazla uğraş gerektirmezdi. Bez bebekteki bir yırtığı dikmek gibi. Nasıl diye sormak yerine "Neden?" diye sordum.

Babam ellerini birbirine sürttü. Bu hayatımda bir cinden gördüğüm bir insana en yakın hareketti. Küçük bir tik, düşünürken zaman kazanmak için bir an duraklama... "Bir keresinde bana anneni hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştun. Hatırlamadığıma inanıyor gibiydin. Hatırlayacak kadar değer vermediğime. Ama yanılıyordun. Ben her şeyi hatırlıyorum. Yüzlerce cinin Âlemlerin Yıkıcısı'na yenik düştüğünü gördüğümde korkuyu tat-

tığım günü hatırlıyorum. Sevdığım, bana ilk çocuğumu veren kadını da hatırlıyorum. O çocuğun Saramotai duvarlarında ölüşünü izlediğimi de hatırlıyorum. Annenin dudağının hemen üzerinde, gülümsediğinde gerilen küçük bir yara izi olduğunu da hatırlıyorum,” derken dudağına, tam da annemin yara izinin olduğu noktaya dokundu. Ama annemin pek gülümsediğini hatırlamıyordum. “Ben her şeyi hatırlıyorum kızım benim. Bazen bizim, bir şeyleri fanilerden çok daha derinden hissettiğimizi düşünüyorum.”

Jin’in göğsünün elimin altında kalkıp indiğini hissettim. “Benim nasıl hissettiğimi bilmiyorsun,” dedim.

Gülümsedi. “Evet,” derken kafasını hafifçe eğdi. “Bilmiyorum. Ama biliyorum da aynı zamanda.” Bu dediğini öylece askıda bırakırken bir an sessiz kaldık. Ben sadece on yedi yıl yaşıyordum ve bazen gördüğüm, yaşadığım ve düşündüğüm her şeyi içime sığdırabileceğime inanmıyordum. Kimse sonsuzluğu içine sığdıracak şekilde yaratılmamalıydı. “Annenin senin için ne dilediğini de hatırlıyorum. Ona senin için istediği tek bir şeye sahip olabileceğini söylediğimde ne istediğini de hatırlıyorum.”

“Neydi?” diye sordum. Kendime engel olamadım. Shira’yla hapisanede olduğum o günden beri annemin ne istediğini merak ediyordum. Hala bana kendi annesinin bencil dileğini söylediğinden ve Noorsham bedeninden ayrıldığından beri bilmekten korkuyordum.

“Senden önce yüzlerce çocuğum oldu benim Amani. Anneleri onlar için bir sürü şey diledi. İhtişam, zenginlik ve neşe. Ama senin annen bunların hiçbirini dilemedi. Kendisini bir gün öldürecek bir kasabadan çıkmak için

yanıp tutuşsa da asla bir kaçış yolu istemeyi ya da altınla oradan gidiş yolunu açmak için büyük zenginlikler istemedi. Dileği basitti. Senin yaşaman gerektiği idi.” O zaman da buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Kendisinin yaşayamadığı gibi yaşaman gerektiği.”

Yaşamam gerektiği. Bu öylesine küçük bir dilek gibi görünüyordu ki. Benim için zenginlikler ya da güç ya da muhteşem bir kader isteyebilirdi. Ama kalbim atmaya hiç hakkı yokken hâlâ attığında, bu dileğin hiç de küçük olmadığını anladım.

“Bu, yüzyıllar boyunca duymadığım bir dilekti. İlk kızımdan beri.”

Prenses Hawa’yı kastediyordu. Ablamı. Yüzyıllar bizi ayırmıştı ama yine de kız kardeşimdi o benim. Çetin bir savaşın ortasında kızı için bir hayattan başka bir şey istemeyen bir annenin kızıydı. “Ama Hawa öldü.”

“Evet,” deyip kafasını eğdi. “Senin yaptığının aynısını yaptı. Ölümüne çok yakın duran birine âşık oldu,” derken gözleri Jin’e kaydı ve bir anlığına evlenmeyi seçtiği çocuğu babasının onaylamadığı sıradan bir kız gibi hissettim. “O da hayatını sevdiğinin hayatına bağladı çünkü benim onu da korumak zorunda kalacağımı biliyordu. O ölürse kızım da ölecekti. Ben de korudum. Onu savaşta yüz kez korudum. Sonunda kızımı izlemiyordum. Savaş alanından bir ok yolunu şaşırdığında gözlerim kızım yerine sevdiğinin üzerindeydi. Ben hiçbir şey yapamadan ok kalbini delip geçti,” deyip durakladı. “Onu yüz kez kurtarmıştım ama son seferde kurtaramadım.”

“Ama beni kurtardın.” Birdenbire bıçağı kuşananın neden o olduğunu anladım. Kalbine saplanan bir ok Hawa’yı

anında öldürmüştü. Ama karından alınan yara insanı daha yavaş öldürürdü. Onun kimse fark etmeden beni kurtarmasına yetecek kadar yavaş. “Buna mecbur değildin,” derken kastettiğimden daha nankör gibi konuşmuş oldum. “Yani...” Kelimeleri toparlamaya çabaladım. “Annem benim yaşama-mı istemiş...” Cinler teknik detaylar, dileklerdeki araların kaçabilecekleri boşluklar konusunda çok ustaydılar. Dileğe harfî harfîne uyarlardı ama daha fazlasına değil. “Ben ilk nefesimi aldığımda o söz tutulmuş oldu. İsteseydin ondan sonraki herhangi bir zaman ölmeme izin verebilirdin.”

Bahadur farkındalıkla “İsteseydim,” diye tekrar etti. “Babalar her zaman çocuklarını korumak için ellerinden geleni yaparlar. Ben de ihtiyaç duyduğumda bir sürü şey yapabilirim.”

“Hımm...” deyip boğazımı temizledim. Hayatta olduğuma göre ağlamakla bir işim yoktu. “Beni ölümden döndürmek on yedi yıl boyunca pek bir şey yapmamayı telafi eder sanırım.”

Bahadur bir kahkaha atarak beni şaşırttı. Bu derinden gelen dürüst bir sesti ve hoşuma gitti. Birdenbire aptallık ederek o sesi daha çok duymayı, karşımda oturup ihtiyacım olduğunda benimle konuşacak bir babaya sahip olabilmeyi diledim ve sadece bir anlığına uzun zamandır hissetmediğim o kemiklerime kadar işleyen bir istek duydum. Tozluyol’dan ayrıldığımdan beri. Asla sahip olamayabileceğinden korktuğun bir şeye duyduğun özlemle beraber gelen bir istek. Bugünden sonra hayatta kalmak için ödediğim bedel bir daha asla bana kızım diye hitap edilmeyecek olmasıydı. Ne de olsa cinler sıradan babalar olamazlardı.

“Peki ya gerisi?” derken Jin’in esrarengiz bir şekilde ya-

pabildiği gibi ne düşündüğümü hain gözlerimden okuyabilir diye çabucak kafamı başka tarafa çevirdim. “Bizim ölmediğimizi öğrendiklerinde...” *Seni cezalandıracaklar mı?*

Bahadır sözcüklerimi bir kenara iterek “Benim türüm senin türünle yolları kesişmesin diye ellerinden geleni yapıyor. Hepimiz sizinle yolumuzun kesişmek zorunda kalacağı günün asla gelmemesini umuyoruz. Erkek kardeşinin ölümünden beri bunu daha da çok umut ediyorum,” dedi. Gözlerinde dalıp gittiğine dair bir ifade vardı. Noorsham’ın ne yaptığını bildiğini fark ettim. “Biz ayrı savaşlarda savaşıyoruz ve şimdi senin kendi savaşına dönmenin zamanı neredeyse geldi.” Haklı olduğunu hissedebiliyordum. Etrafımızı saran zaman durmuş gibi tuhaf his gittikçe dağılıyordu. Dünya kenarlardan tekrar içeri sızıyordu.

Elimin altında Jin’in titrek bir nefes aldığını hissettim. Gözleri aniden açıldı ve şimdi mahzenlerin kuyusundan vuran göz kamaştırıcı ışıktan gözleri kamaşırken öylece bana baktı. O bana odaklanmaya çalışırken “Ölmedik,” dedim birden. “Hâlâ hayattayız. İkimiz de.”

Jin fıldır fıldır gözlerle yüzümü inceledi. Elini kaldırıp bana doğru uzandı. “Şimdi yalan söylemeye başlamak için berbat bir zaman olurdu Haydut,” dedi.

Sonra birdenbire gülüyordum ve ağlıyordum ve doğrulmasına yardım ederken onu öpüyordum. Babamı aramak için arkama döndüm. Başka bir şey demek isteyerek, ne diyeceğimden emin olamayarak... Ama o gitmişti. Bir saniye önce çömeldiği yerde ışıktaki dans eden toz zerrecikleri vardı sadece. Görünmez eller gibi bir şeyin kıyafetlerimi çekiştirdiğini hissettim ve dediğini hatırladım. Savaşa geri dönme zamanıydı.

Kırk Altıncı Bölüm

Şehrin kapılarındaki düşmanlar bizdik. Jin'le ben sarayın duvarlarında belirince aşağıımızda gerçek bir savaş bulduk. İnsanlarımız artık savunma halinde değillerdi. Saldırıya geçmişlerdi.

Sultan'ın doğal olmayan duvarı gitmişti ve şehrin surlarına bronz cesetler saçılmıştı. Yani ölen Abdallar. Fereshteh'in serbest kalmasıyla kıvılcımları sönmüştü. Sultan'ın etten ve kandan yaratılmış askerleri de pozisyon almak için uğraşıyorlar, silahlarına uzanıyorlardı. Onlardan daha çok insan da boş sokaklardan saraya doğru koşuşturuyorlardı. Biz sayı olarak onlara denktik ama hâlâ üstün konumdalardı onlar.

Yukarıdan kopan bir çığlık Jin'le benim kafalarımızı yukarı kaldırıp bakmamıza neden oldu. İzz pençelerinden bir şey bırakarak tepeden uçtu. O şey duvara çarpan, çarptığı anda da patlayarak taşları ve askerleri beraberrinde götüren ama yine de kapıları sarsarak açamayan

bir bombaydı. İsyen Cephesi'nin içeri girmek için bir yola ihtiyacı vardı.

Çöle uzandım.

Hiçbir acı yoktu. Hiç zorlanma da yoktu. Gücüm rahatlıkla akıyordu. Bütün bedenime yerleşen bir rahatlık hissiyle nefes veriyormuş gibi.

İstemedem karnımın pürüzsüz tenine dokundum. Babam yeni yarayla birlikte o eski yarayı da iyileştirmişti.

Ama acının yokluğundan öteydi bu. Hayatımda ilk kez gücüm benim bir parçammış gibi hissettim. Gerçekten ruhumdaymış gibi. Parmak uçlarımdaki bir silah değil de kalbimin bir atışı gibi.

Çölün, çölümün kontrolünü tamamen ele geçirirken parmaklarım seğirmediler bile. Çöl bendim ve şimdi bana cevap verecekti o.

Onu var gücümle çekerek kumları kabaran deniz gibi yükselttim. Kumlar Doğu Kapısı'na çarparak taşları paramparça edip askerleri etrafa saçarak kapıları açtı.

Şehre İsyen Cephesi'ni doldurdum.

Biz koşarak saray duvarlarından aşağı inerken sokaklar savaş alanına döndü. Armağanım dışında silahımız yoktu bizim ve mücadelenin içine dalarken Jin benim arkamdan geldi.

Biz bir köşeyi dönerken bir asker bu tarafa döndü. Bizi karşılamak için silahını kaldırdı. Ben ondan daha hızlı hareket ettim ve ayaklarının dibindeki kumlar onun etrafında yükselip gözlerini kör ederek onu nefessiz bıraktı.

Jin yanımdan geçti. Hızlı bir hamleyle askerinin suratına vurarak tüfeğini elinden aldı.

Birdenbire arkamızdan bir silah sesi geldi. Jin'le ben

aynı anda döndük. Ama kurşun bizi hedef almamıştı. Sokakta asker üniformalı bir adam yere serilmişti. Onun üzerindeki bir pencerede de altın kaftanlı, saçlar geriye doğru bağlanmış ve ellerinde silah olan bir kız vardı. Titriyordu ve yaptığı şeyden şoke olmuş halde gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Az önce bizi kurtarmıştı.

Benimle göz göze gelerek kafasını hafifçe salladı. İçimde gittikçe artan bir umut duydum. Biz yokken şehirdeki İsyan Cephesi bastırılmamıştı.

Savaşın geri kalanının olduğu yere dönmeliydik.

Shazad'in planı Sultan'ın askerlerini ayırıp sayılarının bir anlam ifade etmeyeceği ve saraya ulaşacağımız bir mesafeye gelene dek onları geriletebileceğimiz sokaklara ve ara yollara doldurmaktı.

Çarpışmaya dair ilk belirtileri şehrin batısından doğusuna giden anacadde olan Kırmızı Kamış Yolu'nda görmeye başladık.

Ben kumları onlara karşı bir bıçak gibi kavislenene dek bir araya toplayarak kendime çekerken, Jin tüfeği koluna yaslayarak hedef aldı.

Birlikte çarpışmanın arasından sudan kayan bir bıçak gibi dövüştük.

On kez falan bir bıçak boynumu teğet geçti. Yakından ama yeterince yakından da değil. Bana karşı kaldırılan bir silah gördüm ve o anda çölün bütün şiddetini o silahı kuşanmış askerin başından aşağı boca ettim. Şimdiye kadar yüz kez ölmüş olmalıydım. Ama ölmemiştim. Dokunulmazmışım gibi hissettim. Bana hiçbir kurşun isabet edemezmiş gibi. Biz çarpışmanın arasından ilerleyerek tekrar kendi tarafımıza geçerken hiçbir kılıç üzerime inemez gibi.

Sonra mücadelenin ortasında onu, örülmüş koyu renk saçlarını savurarak kılıcını bir adamın boynuna indirirken, sonra yere diz çöküp bıçağını başka bir adamın bacağının arkasından geçirip onu yere indirip boynuna bir bıçak saplayarak öldürücü darbeye işini bitirirken gördüm.

Shazad her zaman dikkat edilmesi gereken bir güçtü ama şimdi onu izlerken resmen insan değilmiş gibiydi. Bir ateş fırtınasıydı ve Sultan'ın ordularını kendisi onlara yenik düşmeden önce yakıp yerle bir ederdi.

Bizi çatışmanın orasında dururken fark ettiğinde yüzü değişti. Biz bir köşeden dönerken beni tutup küçük bir çıkmaza, geçici bir sığınak gibi bir yere çekti. “Yaşıyorsun,” derken bana sarıldı. Jin de tüfeği hazır halde pozisyon alarak etrafımızdaki sokakları izledi.

“Yaşıyorum,” diye onayladım. “Shazad...” derken geri çekildim. “Sam yapamadı...”

Birdenbire Jin'in tüfeği patlayarak ateşleme sesiyle sözümü kesti. Bir tehdit düşerken yakınımızdaki sokaktan bir çığlık sesi yükseldi.

Shazad benim söyleyemediğimi tahmin ederek “Ölülerin yasını sonra tutabiliriz,” diyerek kafasını iki yana salladı. Ama sesi yine de gergin çıktı. “Şimdilik askerlerin nehirden daha geri çekilmelerine engel olmak için saray yoluna ve Golder's Yolu'na bir barikat kurulmasına ihtiyacım var. Sokaklar oradan itibaren yukarı tırmanmaya başlıyor. Daha yükseklerle çıkarlarsa kaybederiz. Benim için bunu yapabilir misin?”

Şöyle bir tepemize bakıp aşağı yukarı kafa sallayarak “Evet. Sanırım yapabilirim. Ama dinle Shazad. Sokaklardan da destek alabilirsin. İzman halkı... bir kere ayak-

lanmalarını sağlamıştık. Eğer onları Ahmed'in adına sokaklara dökersen o zaman sayımız askerlerden daha çok olur. Bence bunu bitirebiliriz," dedim.

Yakında bir şey patlarken Shazad "Kapı kapı gezmek için pek zamanımız yok," dedi. Hiçbirimiz irkilmedik.

"Zungvoks dedim. Sanırım hâlâ büyük ibadethanenin içinde." Onu, Leyla'nın kubbenin içine bir yılan gibi dolaşan tellerden oluşan, bir adamın bütün şehre konuşmasına izin vermek için, Sultan'ın bizi tehdit edip kontrol etmesi için tasarlanmış icadını gördüğümü hatırladım. Ama onu başka bir şekilde kullanabilirdik. Yenik düşmüş Abdalların bizim için konuşmalarını sağlayabilirdik.

Shazad'ın gözleri hemen o yöne kaydı ve o sırada da hekimimizin yapabileceğinden daha çabuk bir plan kurdu kafasında. "Peki. Şimdi şöyle yapacağız. Amani, savaşmaya devam edebilelim diye sen bana barikatlar kur ve ikizleri çağırıp onlara elimizden geldiğince çok Abdalı duvarlardan şehrin içine çektir."

"Baş üstüne Generalim," diyerek ona asker selamı verdim ve Shazad ilk kez beni unvanı konusunda düzeltmedi.

"Jin," diye seslendi. "Abini büyük ibadethaneye götürmemize ne dersin? Şehrin onun hayatta olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Jin "İkimiz bunun üstesinden gelebiliriz," deyip ara sokağın korunağına çekilerek silahını yeniden doldurdu. "Sultan'dan haber var mı?"

Shazad "Mazgallı siperlerde," derken gözlerini kısarak duvarlara baktı. Ama tam yerini belirleyemedim. Emirlerle göre Sultan kimin atış menziline girerse ateş etmesi yönünde."

Jin ve Shazad küçük sokağın korunağından hızla çıkıp tekrar çatışmaya doğru gittiler. Ben de en yakın kapıya döndüm. Kilitleri kırmak için kumlarla tek darbe indirmem yetti. Sonra kapıdan içeri girdim. Evin zemin katı boştu ama hızla gürültülü merdivenlerden çıkarken kapının arkasından sesler, ufak tefek inilti ve ağlama sesleri duyabiliyordum. Ama ben kimseyi incitmek için buraya gelmemiştim. Sadece yükseğe çıkmaya ihtiyacım vardı.

Çatılarına çıktım. Buradan Golder's Yolu'nun sonunu görebiliyordum. Shazad hepimize İzman haritasını ezberletmişti. Çölün ellerimin altında yükseldiğini çoktan hissedebiliyordum. Kumlar kükreyerek canlandı ve yerden bir fırtına halinde yükselerek çağırma cevap verip kocaman bir arı sürüsü gibi İzman'ın üzerinde süzüldü.

Onları Golder's Yolu'nun nehirle buluştuğu yere aniden indirerek hiçbir askerin geçemeyeceği, kaçışlarını yarıda bırakacak çok büyük bir engel yarattım.

Doğuya doğru baktım. Diğer geri çekilme noktası olan saray yolunu buradan göremiyordum. Yer değiştirmem gerekiyordu. Tekrar sokaklara koşup mücadele vererek ilerlerken değerli zamanımı kaybederdim. Ama yandaki çatıya atlama mesafesi çok uzaktı.

Aklıma bir fikir geldi ve hızlıca bir avuç kumu kendime çektim. Tanecikleri yandaki binaya doğru kavis vererek uzattığım bir köprü şeklinde sıkılaştırdım. Altımda dağılacığından tereddüt etmeden ya da korkmadan üzerinden koştum ve gerçekten de ben yandaki binaya, ondan da diğerine geçerek hızla koşarken tek bir toz zerreciği yerinden titremedi.

Sonunda hedefimi, yerin yokuş yukarı çıktığı yolun sonunu görebiliyordum. Gerçekten de altın üniformalı adamlar geri çekilme noktasına benzer bir yere doğru ilerliyorlardı. Onların önünü kestim. Kumdan bir duvar kaçışlarına engel oldu.

Biraz ileride İzz şehrin üzerinde uçuyordu. Onun dik katini çekmeye çalışarak kumlara tutunup onun yolunda patlatırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İzz aniden kaçmak için manevra yaptı ama benim kendisine kollarımı sallayarak çatıda durduğumu gördü.

Bana doğru uçarak, bir erkek çocuğuna dönüşüp önüme kondu. “Yaşıyorsun,” derken neşeyle güldü.

“Şimdilik,” dedim. Kutlama yapacak zamanım yoktu. Ona çabucak neye ihtiyacımız olduğunu söyledim ve sonra anında çatıdan fırlayarak, sokaklara dalan bir erkek çocuğu halinde tekrar gitti.

Bir dakika sonra kocaman mavi bir Zümrüdüanka olarak tekrar yükseldi. Fereshteh’in serbest bırakılmasıyla içlerindeki Cin ateşinden kıvılcımları söndüğü için ölmüş Abdallardan birini pençelerinin arasına almıştı. Zungvoks, Gamaniks teknolojisiydi, Miraji sihri değildi. Hâlâ işe yaraması için dua etmeliydim.

Abdallardan birini aşağıdaki sokakta yatarken gördüm. Onu bir kum dalgasıyla kaldırarak rüzgârdaki bir yaprak gibi elimden geldiğince uzağa taşıdıktan sonra gözden kaybettim.

Bu süre boyunca, Ahmed’in konuştuğunu duymadığımız her an, kendime aynı şeyi tekrar tekrar söyledim.

“Jin yaşıyor. Shazad yaşıyor. Ahmed yaşıyor. Jin yaşıyor...” Bunu sesli söyleyebildiğim sürece doğruydum. Sesli

söyleyebildiğim sürece, hâlâ savaşıarak kalabalığın arasından büyük ibadethaneye gidiyorlar demekti.

Sonra onu havada duydum. Yani Ahmed'in sesini.

"İzman halkı!"

Göğsümü adeta ezen rahatlama hissiyle batıya, ibadethaneye doğru baktım. Leyla'nın icadına ulaşmıştı.

"Miraji halkı," dediğinde Ahmed'in sesi binlerce yenik düşmüş Abdaldan yankılandı. "Sokaklarınızda savaş var. Ama biz istilacılar olarak gelmedik. Koruyucular olarak geldik. Babam size korku ve yabancıların çeliğiyle hükmetti. Sizi düşmanlara teslim edip kızlarınızla kız kardeşlerinizi duvarlarından sallandırdı. Düşmanlarını soğukkanlılıkla öldürdü. Kendi ailesini, babasını ve oğullarını da aynı şekilde öldürdü. Bu ülkeyi sizden aldı ve sizi tutsak etti. Biz de bu ülkeyi size geri vermek için buradayız. Siz de özgürlüğünüz ve ülkeniz için bizimle birlikte savaşırsanız biz de size kucak açardık."

Sanki altımdaki şehir hareket ediyordu. Zaahir'in dağlarda yaptığı gibi değil, yerin sarsılması şeklinde hareket etmesi gibi değil ama sırf insanlara özgü bir hareket halinde. İlk Varlıklar mutlak güce sahip olabilirlerdi ama bize kendilerinin yapamayacağı tek bir şeyi yaptırmışlardı. Yani inandığımız şey uğruna hayatlarımızı feda etmemizi sağlamışlardı.

Biz de ayaklanıp savaştık.

İzman savaşı ateşlenirken ben kendimde değildim. Çarpışmaya yeniden dahil olduğumda, sadece bir kız olmayı bırakıp sanki bir parçamış gibi İsyan Cephesi'ne karıştım. Engelleri ortadan kaldırıp, düşmanımıza bir yol açtım. Zaman zaman Shazad'in sesi Zungvoks'u devralıp

onlar olmaksızın kaosa yenik düşecek bir şehre emirler verip yol gösteriyordu.

Mücadele saatlerce sürdü.

Sultan'a ait askerler bizim halkımızla çarpıştılar.

Sonra gökyüzünden bir çığlık sesi geldi.

Korkunç bir sesti o ve kafamı kaldırıp baktığımda dehşet verici bir manzarayla karşılaştım.

İzz ta tepemizde havada kıvranıyor, alevlerin arasında sarsılıyordu. Ateşli bir ok sol kanadına isabet etmişti. Kanatları tutuşurken birbirine karışmış şiddetli mavi ve kırmızı alevlerle yanıyordu.

Haykırarak kendini söndürmek için suya doğru hızla inişe geçti. Arkasından da siyah bir duman izi bıraktı.

Etrafımdan çığlıklar yükseldi. Birkaç sokak öteden Maz telaş içinde şekiller değiştirerek ikizinin peşinden havaya fırladı. Bir kerkenezden Zümrüdüanka'ya, ondan da bir serçeye dönüşerek İzz'in yere indiği noktayı aradı. Erkek kardeşine yardım etmenin bir yolunu bulmak için.

Birdenbire bütün bunları sanki çok uzaktan izliyormuşum gibi geldi. Sanki bir yanım savaş alanında, diğer yanım da sıcak bir günde önümde kuşlarla dolu bir gölün olduğu sarayın yeşil bir bahçesinde durmuş, bir tanesini vurmak için geriye doğru bir ok çekiyordum.

Ama şimdi yayı tutan ben değildim.

Okun gelmiş olması gereken yayın izini sürdüm. Usta bir nişancıydım ben. Onu bulurdum. Gerçekten de oradaydı.

Sultan beni görmeden önce ben onu gördüm. Zırhlara bürünmüş ve bir üniforma giymiş halde duvarın tepesinde duruyordu. Silahımı çekip nişan aldım. Silahımın çıt

sesini duymuş olmasının imkânsız olduğunu biliyordum ama kafası bana doğru döndü. Bakışları ateş gibi ama duruşu sakindi. Yayını geriye çekip şimdi beni hedef alırken kafası sadece biraz eğildi. Boğazı sadece azıcık açıkta kaldı.

O atışı yapabildim. Ateş etmek yerine silahımı indirerek kumları kendime çektim.

Gücümü bir silahın içindeki bir kurşun gibi geriye doğru çektim. Sadece tek bir kurşunum kalmış da Tozluyol'daki atış çukurundaki gibi her şey o kurşuna bağlıymış gibi.

Sultan'ın elinin oku bırakmak için gerildiğini gördüm. O anda benim elimdeki kumlar onun açıkta kalan tenine doğru ilerleyerek hedefime çölün bütün gücüyle saldırdı.

İyi bir nişancıydım ben.

Iskalamak gibi bir huyum yoktu.

Kırk Yedinci Bölüm

İyi Prens Ahmed'in Hükümdârlığı

Bir keresinde Miraji'deki bir çölde, babasının tahtını ele geçiren bir prens varmış.

Pek çok insan o gün bir sürü hikâye anlatıyordu.

Ahmed'in korkak bir rakibe, duvarlarının arkasında saklanıp askerlerinin dalga dalga yenik düşmelerine izin veren babasına karşı şanlı bir mücadeleyle savaştığını anlatıyorlardı. İnsanların Ahmed'e yönelmesinin nedeninin de Sultan'ın böyle zalimlikleri olduğunu anlatıyorlardı. Sultan ölünce de ordularının silahlarını prensin ayaklarının dibine bırakıp minnettarlık duyarak yeni hükümdârlarının merhametine teslim olduğunu da.

Asi Prens Ahmed İzman'a girdiğinde, pencerelerden özgür bırakıldıkları için minnettar olan coşku dolu insanlar tarafından atılan çiçekler yağdığını anlatıyorlardı. Bu savaşa doğduğu anda başlayan Cindölü kız kardeşi

Delila'nın kaçmak zorunda bırakıldığı yer olan eve geri döndüğü için mutlu olarak erkeklere öpücükler attığını, Mavi Gözlü Haydut'un çiçekleri yakalayarak saraya doğru ilerlerken onlardan prensi için bir taç ördüğünü de.

Ama onlar sadece hikâyelermiş. Benim o güne dair hatırladıklarımın gerçek yüzünü asla anlatmayacaklardı.

Ben sokaklarda katliam hatırlıyordum, karanfiller değil. Sultan öldükten sonra adamlar savaşmaya devam ederken meydana gelen kafa karışıklığını. Art niyetli değil, iyi adamlar... Sadece ölü bir hükümdâr tarafından kendilerine verilen emirleri yerine getiren adamlar. Aileleri daha sonra cesetleri üzerinde ağlamak için evlerinden taşan adamlar. Ben Sultan'ın nasıl öldüğünü biliyordum çünkü onu ben öldürmüştüm ve aylar sonrasında bile hâlâ o ana dair kâbuslar görecektim. Bazen de yüzü Hala'nın yüzüne dönüşürdü. Bazen Shira'ninkine ya da Sam'inkine.

Ama hikâyeleri anlatanlar bunu asla bilmeyeceklerdi. Gece ben uyandığımda tehdidin zihnimde olduğunu ve beni ona karşı savunamayacağını fark edene kadar savaşmaya hazır bir halde uyanan Jin dışında hiç kimse bilmeyecekti.

İnsanlar gerçeği bilseler de onu anlatmakla ilgilenmezlerdi. Kayan yıldızlar gibi pencerelerden yağın çiçekler daha güzel bir hikâye olurdu.

Hikâyeler Sultan öldükten sonrasını da asla anlatmazlardı. Biz şehrin bir ucundan diğerine ilerlerken, her bir cesetle savaşın bedelinin bize hatırlatıldığını; sokaklarda ilerlerken, benim gibi Tozluyollu bir çocuk olan ve Sazi'de bize katılan Samir'i göğsüne bir kurşun isabet et-

miş halde bulduğumu anlatmayacaklardı. Onu ne kadar iyi eğittiğimizin bir önemi yoktu. Savaş canlar alırdı ve geride kalan hayatları değiştirirdi.

Hikâyeler İzz'in Sultan'ın ellerindeki düşüşünü hayatta kalarak atlattığını hatırlayacaklardı ama sakat olmuş ve yanmış kanadının hangi şekle bürünürse bürünsün asla tamamen iyileşmeyecek bir kola dönüştüğünü hatırlamayacaklardı. Dört ayak üzerindeyken topallıyordu. Bir kuş şeklini almaya çalıştığında kanadı umutsuz bir şekilde seğiriyordu. Maz uçabilen canlılara dönüşmeyi tamamen bıraktı çünkü erkek kardeşinin peşinden gelemeyeceği bir yere gitmek istemiyordu.

O gece havanın cenaze ateşlerinin dumanıyla ne kadar ağırlaştığını hatırlıyordum. Elimizden geldiğince çok cesedi yakmıştık ve dört tane boş odun ateşi de yakmıştık.

İlki Sam içindi. Yakmak için geriye ondan hiçbir şey kalmamıştı ama yine de aramak için sarayın fayanslarını kırmıştık. Ama aşağıda sadece küller ve yere yığılmış Abdal bedenleri vardı. Gerçeği bilmeseydim onun bir şekilde bir duvardan geçip giderek başka bir maceraya koştüğünü düşünebilirdim. Yüzbaşı Westcroft bana Albis'te öldüğünde ve gömüldüğünde, cesedinin bir ağaç ya da çiçeklerle dolu bir alana dönüştüğüne inandıklarını söyledi. Yani yeni bir hayata. O yüzden biz de Sam'in cenaze odunlarını haremdeki sarmaşıklardan kesilmiş çiçeklerle donattık. İlk gece haremde onunla tanıştığımda Sam'in kopardığı aynı çiçekten.

Hala'nın boş cenaze odunlarına kaybettiğimiz altın kızımız için bir yüzük koyduk.

Bin Surat Cindölümüz için Shazad'in İmin'in ödünç almayı sevdiği kaftanlarından birini kullandık.

Merhum Sultimamız Shira için bir taç...

Bu mücadelede değil ama savaşta öldükleri için cesetleri çoktan kaybolmuş olanlar ve diğerleri... Ama artık savaş bittiği için onların yasını tutacak zamanımız vardı sonunda.

Sultan'ı da yaktık ve oğulları yapmaları gerektiği gibi cenazesinin odunlarının yanında durdular. Ölmesinin nedeni onlar olsalar bile. Ama usul böyleydi. Biz fanilerdik. Oğullar her zaman babalarının yerini alırdı.

Cenaze ateşleri ay dumandan görünmeyene dek yandı.

Sonunda haremdede tutsakken üzerinde uyuduğum için tanıdık gelen bir yatağa düştüğümü hatırlıyordum. Fethettiğimiz koskocaman boş sarayda başka nereye gideceğimi bilememiştim. Jin gelip yattığında yastığın yeni bir ağırlık altında çıkardığı hışırtıya uyandım. Onun kollarını bana dolayıp beni kendine çekmesine izin verecek kadar çekildim sadece.

O yerleşmeye çalışırken yarı uykulu bir halde omzuna "Hareme erkeklerin girmesi yasak," diye gevelediğimi hatırlıyordum. O güldüğünde, gülüşünü bütün bedenimde hissettim ve hâlâ hayatta olmanın coşkusu içimde bir anda öylesine yoğunlaştı ki patlayabilirmişim gibi geldi.

Kulağıma "Bence prensler için bir ayrıcalık yaparlar," dedikten sonra beni öptü.

İkimizin de hâlâ silahlarımızın üzerimizde olduğunu fark ettiğimi ve şimdi kazanmış olsak bile mücadele etmenin güdüsünün bizi bırakmasının ne kadar süreceğini merak ettiğimi hatırlıyordum.

Ama hikâyeler bizim anılarımızdan oluşmuyorlardı. Sadece bize olan ilgiden ibarettiler. Hikâyeler insanların duymayı istedikleri bir anı anlatmak için yaratılmışlardı. İnsanlar da bizim kazandığımızı ve her şeyin yolunda gittiğini bilmek istiyorlardı.

Ahmed günler içinde çölde bir efsane olmuştu. Diriltilmiş Prens, şehri, bütün ülkeyi kurtarmak için ölümden geri dönmüştü. Hikâyeler onun babasını alt etmeden önce yolundaki yabancı istilacıları yaktığını anlatıyorlardı.

Ama onu yapan, az kalsın işgalcilerimiz olacak insanları dağıtan Sultan'dı. O bize yardım etmiş ve Miraji'yi yabancıların hüküm sürmesinden korumuştı. Gallan katliamı, bizim şafak vaktinde kaybetme tehlikemiz olmadan gün batımında şehri ele geçirmemizin tek nedeniydi.

Ama hikâyeler olayları daha basitleştirmeyi severlerdi. Sultan kötüydü. Biz kahramanlardık ve biz Miraji halkına babasından daha iyi kalpli yeni bir prens, işgalden uzak yeni bir çöl, yeni bir şafak vermiştik.

Yürürken boynumdaki güneş şeklindeki madalyonu tutmakta güçlük çektim. Zinciriyle birkaç dakika boyunca beceriksizce uğraştıktan sonra sonunda kıpırdanmayı bırakmak zorunda kaldım.

Geç kalmıştım.

Sarayın bu koridoru boyunca uzanan kuğu mozaiklerinden birine yaslanıp yüzüm durgun görünen bir süs havuzuna açılan bir dizi kemere dönükken arkadaki küçük kopçayla uğraştım.

Benim daha önce hiçbir mücevherim olmamıştı ve bu madalyonu bana Ahmed vermemiş olsaydı memnuniyetle de taşırdım. Bu beni yeni bir ülke oluşturmaya dair pürüzlerin giderilmesi için geçici konseydeki yeni Sultan'ın danışmanlarından biri olarak belirliyordu. Sembolik bir şeydi. Tam da bu nedenle onu takmam gerekiyordu.

Kafamı öne eğerek Shazad'in incelikle şekil verdiği saçların yüzüme düşmesine neden oldum. Aylar önce sarayda kesildiğinden beri uzamıştı saçlarım. Şimdi dikkat etmezse kolyenin kopçasına takılacak kadar uzundu. Tepede toplayabileceğim kadar uzundu ama Shazad buna izin vermemişti. Onun yerine ellerini bütün hüneriyle parmaklarında birazcık yağla koyu renk saçlarımda gezdirmiş, şık bir şekilde dağıtılmış gibi görünmelerini sağlamıştı. Siyah sürmeyi acele acele gözlerimin etrafına yayıp, giydiğim gündoğumu rengindeki kaftana uysun diye kırmızıya boyayarak makyajımı da yapmıştı. Kaftanım şafak gibi kırmızıydı ama etek ucu İzman'in gökyüzü şekline dönüşen altın örgülerle çevriliydi. Savaştan yeni çıkmışım gibi görünüyordum. Shazad giderken zaten amacının da böyle görünmem olduğunu fark ettim. Shazad bir lider, bir general gibi kusursuz ve şık görünüyordu. Bense kabaca ve kibarca eşlik etmeye pek uygun olmayan Mavi Gözlü Haydut rolünü oynuyordum. Hepimiz artık hayatlarımızın geri kalanı boyunca, ne zaman halk içine çıksak kısmen masal kahramanlarıydık. Zafer için ödenmesi adil bir bedeldi bu.

Sonunda kopça tatmin edici bir çıt sesiyle kapandı. Saçlarımı tekrar omuzlarıma doğru attım ve ayakkabılarımın çıkmamasına özen göstererek bahçelere doğru hızla koştum.

Shiabian kutlamaları şafak vaktinde başlamıştı. Şehirde gece yer yer fenerlerle aydınlatılmıştı. Ama bu kez cin ateşi değil gaz yağıyla yakılmışlardı. Yine de İlk Varlıkları öldürmeye ihtiyaç duymadan, Leyla'nın yaptığığın bir benzerini yapmaya, ateş olmadan ışığın olmasına, gerekirse bizi savunabilecek başka Abdallar yaratmaya dair konuşmalar geçmişti. Ne de olsa Gallandie'yle hâlâ savaş halindeydi. Ama uzunca bir zaman daha tekrar bir araya toplanıp bizim ülkemize saldırmaya gelemeyeceklerini tahmin ettim. Kuzeydeki imparatorluklarının çöküşe geçtiğine dair söylentiler vardı. Albislilerle yaptıkları evlilik anlaşması ve barış başarısız olmuştu. Biz ve Albis de dahil düşmanları tarafından etrafı sarılmış yıkılmak üzere olan bir imparatorluktu. Ahmed babasının Gallanlarla yaptığığın daha farklı bir barış yapmak için mücadele ederek Albis Kraliçesi'yle deneme amaçlı bir barış yapmıştı. Bizim hâlâ kendi kendimizi yönettiğimiz, artık işgalcilerimizin değil müttefiklerimizin olduğu bir barış.

Bu arada da Gallan İmparatorluğu'nun en doğudaki bölgeleri bağımsızlık için, özgürlük ve Gallan dilinin ve İlk Varlıklara karşı nefretin beraberinde gelmesinin kendilerine zorla kabul ettirilmediği bir ülkeye dair hakları için ayaklanıyorlardı.

Ama Gallanlar tekrar gelirlerse hazır olmamız gerekiyordu. Leyla'nın icatları dünyayı değiştirmişti ve ondan geriye dönüş yoktu.

İnsanlara babasını hatırlatacak herhangi bir şey yapmaya şiddetle karşı çıkan Ahmed bile Leyla'nın Zungvoks'unu bir kez daha kullanmıştı. Seçimleri duyurmak için.

Babası ve onun babası ve ilk Sultan'a kadar bütün sul-

tanlar halklarının sesini duymadan hükümdârlık yapmışlardı. Ahmed bunu değiştirmek istiyordu. Kendisinin Sultan olarak kalmasına izin verip vermek istemediklerine onların karar vermelerine müsaade edecekti. Kendi ülkesinin fatihi olmak istemiyordu. Onlardan seçmelerini istedi.

Böylece de seçim yapıldı.

Ahmed kazandığında kimse şaşırmadı. Herkesin tahata aday olarak kendilerini aday gösterebileceklerini açıkladık. Sultan'ın diğer oğullarından birçoğu ve birkaç tane emir Ahmed'in karşısına aday olarak çıktılar. Toplamda Ahmed'e karşı on iki aday vardı. Bütün ülkeye bu haberi duyurarak en çok güvendiğimiz erkekler ve kadınları her şehirden, kasabadan ve küçük köylerden oyları toplamaları için gönderdik. Bazı yerlerde insanlar okuma-yazma bilmiyorlardı. İsimler yerine nesnelerle oy vermek zorunda kalmışlardı. Sayılmak üzere İzman'a geri getirilen nesneler tuhaf bir derlemeydi. Kâğıda yüzlerce kişi tarafından isimler karalanmış, yanlarında da renkli taşlar ve boyanmış ahşap parçalarının olduğu torbalar vardı. Ama sonunda sonucu anlamak kolaydı. Cindölleriydik biz. Oyları saydıktan sonra en çok oyun Ahmed için verildiğini söylediğimizde, bu doğrudu. Hata yapmamıştık.

Ahmed sonraki on yıl için Miraji lideri olarak seçilmişti. Söz verdiği ülkeyi inşa etmesine yetecek kadar uzun, ama gücün onu yoldan çıkarabileceği kadar uzun değil.

Bahçede adamlar ve kadınlar göz kamaştırıcı renklerdeki kıyafetleriyle etrafta dolaşıyorlardı. Ahmed'in

hükümdârlığını desteklemek için ihtiyaç duyduğu insanlardı onlar. Emirler ve onların eşleriyle çocuklar, Illiaz'dan Rahim ve Tiamat'tan Haytham de onların arasındaydılar ve diğerlerinin de aynısını yapmaları için örnek teşkil ediyorlardı. Ama biz daha şimdiden Ahmed'in arkasından hemfikir olmadıklarına dair söylenenlerin olduğunu biliyorduk. Artık kendilerinden hem daha genç ve daha dışı bir generalin emrinde hizmet veren ve itaat etmeleri için iyi anlamda etkilenmeleri gereken yüzbaşılardan. General Hamad kızı yerini alsın diye görevden çekilmişti. Yaşlanıyordu ve zaten iki büyük savaşta mücadele vermişti. Birine ihanet ettiği iki Sultan'ın öldüğünü görmüştü. Ahmed emekliliğinde ona cömert bir miktarda ödeme yapılması için ayarlama yapıyordu. General Hamad de savaş alanında ölmek yerine emekli olmanın nadir bir ayrıcalık olduğunu ve artık yeni neslin hükmetmesinin zamanının geldiğini söylemişti.

Shazad de çoktan bir şeyleri değiştirmeye başlamıştı. Garnizonlardan biri kadınlara ayrılmış, yavaş yavaş da dolmaya başlamıştı. Yeni kadın askerlerin çoğu İzman'da bizimle birlikte savaşmış ve eve geri dönmemeye karar vermiş isyancıları. Ama birkaç tanesi şehirden gelmişti. Sara'nın Gizli Evi'nden bile gelen birkaçı vardı. Yüzbaşılar generallerini ya da orduya yeni dahil olanları bir gece kabullenmemişlerdi. Ama onlara pek bir seçme şansı da verilmemişti. Dünya değişiyordu. Onlar da onunla birlikte değişmek zorunda kalacaklardı.

Savaşı biz kazanmıştık ama yine de bunun gibi bin tane küçük savaş bizi bekliyordu. Ama bu akşam serin

bir havanın hâkim olduğu bahçelerden kahkaha sesleri geliyordu ve iyi şaraplar vardı. Birkaç saatliğine dinlenme imkânı bulmuştuk.

Ben gölgelerin arasında fark edilmeden kutlamanın kenarında durup Jin'i arayarak kalabalığı inceledim. Ama beni önce onun başka bir erkek kardeşi buldu.

Ahmed sarayın içinden gelip hemen yanımda belirerek "Geçen senekinden daha farklı bir kutlama," dedi. En azından tek geç kalan ben değildim.

"Öyle de diyebilirsin," dedim. Düzenlediğimiz en son Shiabian kutlaması Dev Vadisi'ndeydi. Biz gizlenirken, bir krallığımız, tek bir zaferimiz, bu kadar ölüm olmadan. En son Shiabian'da şimdi sadece çölde kum olan bir sürü insan vardı etrafımızda.

Ahmed altın işlemeli siyah bir *kurta* giymişti. Özenle geriye taranmış saçları onu on dokuz yaşından daha büyük gösteriyordu. Her bir zerresiyle bir hükümdâr gibi görünüyordu.

Geçen ayki seçimden beri her gününü, gün boyu süren toplantılarda, kazandığımız ülkenin sorunlarını çözerek geçiriyordu. Bugün Rahim ve Ahmed hâlâ İlliaz'da mahkûm olan hain prensesimiz konusunda ne yapacaklarına karar vermek için görüşmüşlerdi. Geri kalanımız da ortalıktan çekilmiştik. Kimse Leyla'ya bir kız kardeş mi yoksa bir düşman olarak mı davranılacağı konusunda taraf tutmaya çağırılmak istemiyordu.

Bilmek istediğimden tam emin olmasam da "Bir karar verdiniz mi?" diye sordum.

Ama Ahmed sadece buruk ve ciddi bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Hâlâ anlaşmazlık halindeyiz. Leyla'yı

idam etmem babamın yapacağı bir şey. Shazad onu ibret olsun diye cezalandırmamız gerektiğini söylüyor. Rahim tabii ki ona ağır bir ceza vermememi istiyor. Ama Leyla onunla da pek konuşmamış. Şeyden beri...” Gerisini getirmedi ve başparmağını kadehinin kenarında gezdirdi. “Rahim Illiaz’dan ondan haber getirdi. Hamileymiş Leyla.”

Bilal’in çocuğuna olduğunu fark ettim. Leyla’nın bunu da planlamış olduğunu öğrensem şaşırırmazdım. Kendini hayatta tutmanın bir yolu olarak. Kendisi hangi suçları işlemiş olursa olsun Ahmed’in bir çocuğu annesiz bırakmakta zorlanacağını tahmin etmiş olmalıydı. Özellikle de Sultan Ahmed ve Delila’nın annesini onlardan aldıktan sonra.

Biz birlikte birkaç dakika daha kenarda dururken Ahmed partiye şöyle bir göz gezdirerek “Bilmiyorum,” diye iç geçirdi. Partiden yayılan ışık ve gürültü bizi hafifçe okşayarak içeri davet ediyordu. “Ona karşı herhangi bir zaferin mümkün olduğunu düşünmüyorum. Babamı ölümdünden sonra daha iyi anlamaya başlıyorum. Alternatifi daha beter olduğu için kendisinden nefret edilmesine neden olan kararlar vermeyi.”

“Sen baban gibi değilsin,” diye cevap verirken saray duvarının soğuk taşına yaslandım. Ama yanılmıyordu. Leyla’yı öldürürse bazıları onu zalim, bazıları da adil olarak adlandıracaklardı. Onu hapse atarsa bazıları ona zayıf karakterli bazıları da iyi kalpli diyeceklerdi.

Ahmed beni hazırlıksız yakalayarak “Sen ne yapardın?” diye sordu.

“Leyla’ya mı? Aklıma gelebilecek bir sürü şey var ama

duyduğuma göre hamile kızlara iyi davranmak gerekiyormuş,” dedim.

Ahmed gülümsedi ama geri adım da atmadı. “Onu kastetmediğimi biliyorsun,” deyip boynumdaki altın madalyona dokundu. “Sana bir sebeple danışmanlık görevi verdim. Bana tavsiye vermeni istiyorum.”

“Ben onu sürerdim.” Düşünemedi ağzımdan çıkmıştı bu. Ama söyler söylemez gerçekten de kastettiğimi anladım. Bu savaşta yeteri kadar insan ölmüştü. Hatta çok fazla insan ölmüştü. Hepsi de daha iyi bir yer yaratmak içindi. Yeni bir şafak, yeni bir çöl. Düşünce zihnimde iyice netleşirken “Onu Albis’e gönder ya da annesinin memleketi Gamaniks’e. Sadece bu çöle bir daha ayak basmayacağından emin ol. Herkese de ihanet için en ağır cezanın ölüm olmadığı, senin inşa edeceğin muhteşem ülkeden başka bir yerde yaşamak olduğu mesajını gönder,” dedim. Ahmed dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Savunmaya geçerek “Ne var?” diye sordum.

“Yok bir şey. Sadece... sen hayatını çölün dibindeki o kasabaya kısılp kalmış bir halde geçirseydin bu bizim için ne kadar inanılmaz bir kayıp olurdu.” Bana kolunu uzattı. Shiabian’a ağır ağır ilerleme vakti gelmişti.

“Endişelenme,” deyip kolumu Shazad’in kibar davetlerde yaptığını gördüğüm gibi koluna geçirdim. “Hâlâ orada kısılp kalmış olsam da sana oy verirdim.”

Birlikte kutlamaya doğru yürüdük.

Her zaman olduğu gibi gece yarısı hava tamamen karardı. Ateş, ay, yıldızlar söndü. Sadece bir anlığına o mahzenlerde yeni baştan ölmek gibi bir histi bu. Zifiri karanlık... Sonra Jin’in eli elimi bularak bana hayatta

olduğumuzu, uzun bir gecede sadece küçük bir kıvılcım olduğumuzu hatırlattı. Ama buradaydık şimdi.

İzman için savaşın olduğu gün mahzenlerde belki de Jin haklıydı. Belki de bu hayattan sonra hiçbir şey yoktu. Belki o da ben de rüzgârın arasında sonsuza kadar birbirini arayan tozlar olacaktık sadece. Ama sadece ondan ibaret olmayacaktık. Biz gittikten uzun zaman sonra hikâyeler olacaktık. Mükemmel olmayan, tamamen doğru olmayan hikâyeler... Gerçekte olanların yanına bile yaklaşamayacak hikâyeler...

Jin'le benim, büyük aşkımızdan derinlemesine etkilendikleri için bedenlerimiz yeniden alev alana dek bizi alevlerle besleyen cinlerin lütfuyla ölümden kurtarıldığımızı anlatan hikâyeyi daha şimdiden duymaya başlamıştım.

Daha sonra hikâyeler Mavi Gözlü Haydut ve Yabancı Prens'in ülkeleri uğruna birçok savaşta mücadele verdiklerini anlatacaklardı. Onların maceraları da geceleri kamp ateşlerinin etrafındaki çocuklara yeniden anlatılacaktı. O hikâyelerde ölümün upuzun hayatlarının sonunda onlar için tekrar geldiğinde, onları birlikte, yan yana, uğruna savaşmışları çölde gelip bulacağını anlatacaklardı.

Ama o hikâyeler Yabancı Prens'in Mavi Gözlü Haydut'a verdiği sözü tutup ona yüzmeyi öğrettiğini asla anlatmayacaklardı. Hikâyeler Mavi Gözlü Haydut'un hatırladığı küçük anları, Yabancı Prens onu eskiden harem olan hamamlardaki suların içinde bedenine yaslayarak kaldırdığında parmaklarının sırtında bıraktığı hissi, Yabancı Prens onu öptüğünde ve Mavi Gözlü Haydut'un dudakla-

rından tuz tadı geldiğinde hep gülümsediğini, Mavi Gözlü Haydut'un suya batırılan bir alev gibi hissetse de Yabancı Prens'in hatırı için öğrenmeye çabaladığını unutacakları. Hikâyeler sadece Mavi Gözlü Haydut'un fırtınalı bir gemide olduğu ve gemi batarken güverteden atlayıp kıyıya kadar yüzdüğü günü anlatacaklardı. Oradan da batan gemiyi kurtarmak için bir kum dalgası gönderdiğini. Ama hikâyeyi anlatan hiç kimse çölden bir kızın nasıl yüzme öğrendiğini asla merak etmeyecekti.

Prens Ahmed'in hükümdârlığıyla ilgili her hikâye onun iyiliğinden ve ülkesine getirdiği refahtan bahsedecekti. Yanan gazyağı eşliğinde zor kararlar verilerek geçirilen uzun geceleri, Mavi Gözlü Haydut'un onun hata yaptığını düşündüğü için dairesinden hışımla çıkıp gittiği günleri ya da Ahmed'in aynı şeyden endişe duyarak uykusuz geçirdiği geceleri asla bilmeyeceklerdi.

Herkes Ahmed on yıl sonra tahttan indiğinde, ülkenin başka bir prensi, haremde büyümüş olan üvey kardeşlerinden birinin seçtiğini bilecekti. Hikâyeyi anlatanlar ondan sonra olanı anlatmak için seslerini alçaltacaklardı: Bu adam Asi Prens'le aynı kanı taşısa da ondan aşırı derecede farklıymış. Çok geçmeden kendisi için gücü ele geçirmeye çalışmış ve kendisiyle hemfikir olmayanların canları almaya başlamış. Kısa bir süre sonra da tıpkı babası gibi sadece on yıllığında değil bir ömür hüküm süreceğini açıklamış.

Ama hikâyeyi anlatanlar şimdi seslerini yükselteceklerdi: Bir gece hükümdârlığı zorla ele geçiren zorba, zafiriyle böbürlenerek sarayında otururken dairesinin kapısı çalınmış. Kapıyı açtığında Güzel General'i karşısında

görmüş. Kendisi onu öldürmesi için bir suikastçı gönderdiği ve onun öldüğüne inandığı için de şoke olmuş. Ama suikastçı başarısız olmuş ve general onu öldürmüştü. Neler döndüğünü keşfettiğinde de ordusunu gece boyunca ilerleterek, Sultan uyurken şehri tekrar ele geçirmiş. Bunu da tek bir el ateş etmeden ya da bıçağını bile çekmeden yapmış. Ama şimdi bıçağını çekip onun dairesine girmiş ve bu despot yönetime son vermiş.

İşte bu, Miraji ordusuna katılmak için askerlik belgelerini imzalayan her kızın çocukken kesinlikle duyduğu bir hikâyeydi.

Ama kimse İzman'daki o kansız savaşın arifesinde, sekiz kişinin yıllar sonra ilk kez bir araya geldiğini bilmeyecekti. O insanlar daha gençken buluştukları bütün zamanları hatırlayacaklarmış. Yabancı Prens *"Biz bu savaşta zaten kazanmadık mı?"* diye soracaktı. Erkek kardeşi de sesli düşünerek her zaman mı güç arzulayan insanlara karşı özgürlük için savaşacağız diye merak edecekti. Sonra Güzel General el çırpıp *"Peki. Plan şöyle,"* diyecekti. Mavi Gözlü Haydut da bu cümleyi uzun zamandır duymadığı için gülecekti.

Hikâyeler sadece zorba hükümdâr tahttan indirildikten sonra yeni bir seçimin yapıldığını anlatacaklardı. Çölde hüküm sürmesi için seçilen kişinin Güzel General olduğunu, onun Miraji'de seçilen ilk Sultana olduğunu ve ülkesini ihtişamlı on yıl daha savunacağını da.

O tahttan indiğinde, Cindölü Prens olarak bilinen erkek çocuğu insanlara hükümdârlık yapması için seçilecekti. Kutsanmış Sultima'nın kanından gelse de Asi Prens'in evlatlık oğluymuş o. Bazı hikâyeler onun Mavi

Gözlü Haydut'la bile kan bağı olduğunu söyleyeceklerdi. Çoğu kişi bunun absürd bir uydurma olduğunu söylerdi. Ama hepsi onun hükümdârlığına dair daha o doğmadan önce kehanette bulunulduğu ve muhteşem soyunun kade-rinde harika bir hükümdâr olmak olduğu anlamına geldiği konusunda hemfikirlerdi.

Ama onun da Kutsanmış Sultima'nın da nereden geldiklerini hatırlayan Mavi Gözlü Haydut, Cindölü Prens'in kanından dolayı muhteşem olmadığını biliyormuş. Cindölü Prens düştüğünde ve dizlerini soyduğunda Asi Prens onu zayıflıkları yüzünden azarlamak yerine oğlunu yerden kaldırıp onu sakinleştirdiği için iyi kalpliymiş. Yabancı Prens küçük Cindölü yeğenine birine aile demek için ayı kanı taşımak gerekmediğini öğretmiş. Mavi Gözlü Haydut ona bizzat ateş etmeyi ve tetiği çekmek yerine düşünmeyi öğretmiş. İlliaz'ın efsanevi komutanı da ona ata nasıl bineceğini öğretmiş ve genç prenses askerlere sadece emir vermeyip saygı duyması gerektiğini hatırlatmış. Cindölü prenses ve Cindölü ikizler o çok küçükken, babasının kendisine bıraktığı güçleri anlamasına ilk yardım edenler olmuşlar. Güzel General ona bir sorunu dövüşerek çözmek yerine strateji yapmayı öğretmiş. Ona yakın olanlar da hikâyelerin anlatmadıkları gerçeği, yani onun kendisini yetiştiren adamların ve kadınların en iyi yanlarına sahip olduğu için harika bir hükümdâr olduğunu anlatmadığını biliyorlarmış.

Ayrıca hiçbir hikâye bir gün Cindölü Prens hâlâ çocukken Mavi Gözlü Haydut'un kendini ta doğuda güneşin ısıttığı bir taşın üstünde, yanında sadece tek bacağı olan bir Kutsal Şifaci'yla otururken bulduğunu asla anlatma-

vacaklardı. İkisi de kendilerinin büyüdüğü aynı kumların içinde aynı kanı taşıdığı ama uzaktaki bir sarayda nasıl bir hayatı olduğunu asla anlamayacak kuzenleriyle birlikte oynayan küçük prensi izleyeceklerdi. Çocuğun anneannesi onu kucağına aldığı anda Kutsal Şifacı, Kutsanmış Sultima bu manzaraya şahit olsaydı mutlu olurdu diye düşündüğünü dile getirecekti.

Hikâyeler mükemmel olmayacaklar, efsaneler tam olmayacaklardı ve o akşam o bahçede duran her birimiz öldüğümüzde bir evren dolusu hikâyeyi, hikâyeyi anlatanlara çok önemli bir şey gibi gelmeyen her küçük anıyı beraberimizde götürecektik. Onlar da cesetlerimiz yakıldığında bizimle birlikte duman olup kaybolacaklardı.

Ama çöl bin bir tane hikâyeyi unutsa bile, bizden bahsetmeleri de, biz öldükten uzun yıllar sonra, ateşin başında oturan adamlar ve kadınların uzun zaman önce, sadece hikâyelerden ibaret olmadan önce bizim yaşadığımızı bilmeleri de yeterli olurdu.

Bahçede, ilerimizde duran bir ışık titreyerek yandı.

Ve birisi hikâyeyi anlatmaya başladı.